

Giới thiệu Cực Phẩm Hôn Quân

Truyện Cực Phẩm Hôn Quân là một truyện khá đặc sắc, truyện không đơn giản như những câu chuyện kể về những diễn tiến trong quá khứ, những gì đó khô khan giống như những truyện lịch sử hay quân sự khác mà truyện khá thú vị.

Truyện là hành trình vượt thời gian xuyên mình của Đường Huyền, một tên lính đã xuất ngũ, bản tính gian manh lọc lõi, lòng dạ thâm độc nhan hiểm, tính tình thì háo sắc dâm tiện...

Sau khi tai nạn chết trẻ xuống địa phủ, nhờ vào nịnh bợ thuộc hạ của Diêm Vương là Đầu Trâu mà được sống lại trong thân xác của một tên hôn quân, liệu hắn sẽ trở thành một vị minh quân hay sẽ trở thành một tên hôn quân mới?...

Truyện đưa đến một cái nhìn khái quát dưới con mắt chủ quan của một kẻ được trở về triều đại trước, trở về quá khứ để viết lại lịch sử, một góc nhỏ của những vương triều của quyền lực và tranh đấu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tỉnh Lại

- Ái phi! Trẫm... có đẹp trai không?

Đường Huyền chỉnh trang quần áo đầu tóc, nhìn vào chiếc gương đồng hỏi.

Sau lưng hắn lúc này là một nữ tử kiều diễm mỹ hoặc vô cùng. Nàng đang nửa nằm nửa ngồi ôm lấy lưng hắn, nửa thân trên không mặc gì để lộ ra ngọc thể trắng muốt mềm mại như con tiểu bạch xà quấn lấy lưng hắn, đôi ngọc thủ đang không ngừng vuốt ve xoa bóp. Nghe Đường Huyền hỏi vậy nàng dùng động tác, cười hi hi nói:

- Hoàng thượng phong thần tuần lăng, trác nhả bất phàm, cho dù Phan An Tổng Ngọc nhìn thấy cũng phải tự ti a!

“Nga? Thì ra diện mạo như thế này được coi là phong thần tuần lăng, trác nhả bất phàm!” Nhìn vào gương, Đường Huyền chỉ thấy một gương mặt già khom, tóc tai thừa thớt, da dẻ xanh xao vàng vọt, mắt thì hốc hác vô thần, nhìn thế nào cũng thấy giống quỷ hơn là người, nếu ở Ai Cập có khi người ta còn nhầm hắn với xác ướp.

“Aizzz, kiếp trước ta cũng đâu đến nỗi nào, tại sao xuyên qua lại vào đúng tên hôn quân người không ra người quỷ không ra quỷ thế này? Ngay cả cái đó cũng bé như con giun, mẹ kiếp tên Đầu Trâu lúc trước ở Địa phủ ta đã mất công nịnh nọt hắn như vậy, tưởng đâu sẽ được chút sung sướng... Tên Đầu Trâu khôn kiếp, lão tử khinh bỉ ngươi!” Đường Huyền càng nghĩ càng tức, liền giơ ngón tay giữa ra hướng ngoài cửa sổ chửi thề

Chợt một âm thanh vang lên trong đầu hắn:

- Xú tiểu tử đừng có được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, nếu không phải nể tình ngươi biết điều thì hiện tại lão phu đã cho ngươi đầu thai vào con dòi con bọ rồi!

Đường Huyền không ngờ thiếp đến vậy, vừa chửi một câu mà đã hiện hồn lên ngay, vội nói:

- Ngưu gia gia, ta nào dám oán trách ngài, vừa rồi là ta tỏ lòng biết ơn với ngài đó thôi.

- Hừ, biết điều thế là tốt, ta cũng phải đi đây, ngươi cứ hão hão mà sống cuộc đời mới.

Nói xong thì âm thanh của Đầu Trâu ngừng hẳn, xem ra đã đi thật rồi.

- Hoàng thượng... Hoàng thượng!

Mỹ nhân thấy Đường Huyền ngẩn người hồi lâu, liền lắc lắc bờ vai hắn làm nũng.

Đường Huyền lúc này mới hồi phục tinh thần, quay lại hỏi:

- Có chuyện gì thế ái phi?

Nàng kia chu cái miệng nhỏ nói:

- Hoàng thượng, thiếp có đẹp không?

Đường Huyền xoay người lại, nâng cằm nâng lên, chép miệng nói:

- Cũng được, so với tiền nữ thì đẹp hơn một chút, nhưng không hơn nhiều lắm đâu!

Nàng kia cười khúc khích, ôn nhu nói:

- Hoàng thượng ngài lại trêu đùa thiếp rồi. Ân, trời vẫn còn sớm, chúng ta...

“Nữ nhân này còn muốn làm chuyện đó? Với con giun này thì làm ăn được gì đây? Nhớ năm xưa khẩu đại pháo của ta uy dũng cỡ nào... Aizz, thôi vậy, hảo hán không nhắc lại chuyện xưa, ta nhẫn vậy!”

Đường Huyền đành bất đắc dĩ nói:

- Hôm nay trầm hơi mệt, thay quần áo cho trầm đi.

Nàng kia nhẹ nhàng vâng một tiếng, đem y phục mặc cho Đường Huyền, lại nói:

- Hoàng thượng, nếu mệt thì không cần lên triều làm gì, trước kia ngài chẳng phải cũng nửa tháng mới lên triều một lần đó sao?

Đường Huyền nghe vậy thầm chửi tên hôn quân này một câu.

Một lát sau lão thái giám chạy vào cung kính hỏi:

- Hoàng thượng, hôm nay thượng triều sao?

Thái giám này giọng nói nghe chói tới tận óc, lại thêm cái phong thái ẻo là khiến Đường Huyền nổi cả da gà.

- Đúng vậy, thượng triều!

...

Đường Huyền đi theo lão thái giám, dọc đường đi ngó đông ngó tây ngắm nhìn phong cảnh.

Bước vào đại điện, ngồi lên long ý, đưa mắt nhìn xuống dưới thì thấy cả một sảnh đường văn võ bá quan tên nào tên nấy mặt mày hốc hác, nhìn cái biết ngay một lũ tửu sắc quá độ, hẳn là lũ tham quan hại dân hại nước rồi.

Văn võ bá quan hô to vạn tuế, sau đó một người bước ra tâu:

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, khu Cát Đông hàng trăm vạn dân bị nạn đói hành hạ, khẩn cầu Hoàng Thượng phát bạc cứu tế!

- Có nạn thì đương nhiên phải cứu tế, chuẩn tấu!

Đường Huyền khỏi cần nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Ngay cả người vừa tấu xong cũng ngần ra, lập tức mừng rỡ bước trở về. Sau đó lại một người bước ra nói:

- Hoàng thượng, công trình xây ngự hoa các đang gặp chút vấn đề, cần bạc để giải quyết, nếu bây giờ đem bạc trong ngân khố đi cứu chẩn thì chi e không đủ... Tuy rằng vẫn có thể hoàn thành nhưng e rằng phải sau ngày đại thọ hai mươi tuổi của ngài mới có thể hoàn thành. Theo ngu kiến của vi thần thì cứ kệ đám nạn dân, cho chúng ít cây cỏ đại hân là cũng có thể sống qua đại nạn, trước nay không phải vẫn vậy sao?

Lần này thì đến lượt Đường Huyền ngẩn người, đại thọ hai mươi tuổi? Trò hề gì thế? Để nạn dân ăn cây cỏ đại vượt nạn đói? Đúng là ngu kiến có khác! Cứ thế này thì mấy mà có kẻ tạo phản, lão tử vừa mới sống lại làm sao có thể chịu chết nhanh như thế được? Mà không ngờ hôn quân này còn có thể an vị tới tận hai mươi tuổi, đúng là kỳ tích của tạo hóa!

Đường Huyền lần đầu lên triều, không biết mặt một quan viên nào, không biết tên nào là trung thần, tên nào là gian thần, bèn cao giọng nói:

- Nếu chuyện khó giải quyết như vậy thì các vị đại thần khác thử nêu ý kiến xem nên cứu tế hay không? Ai muốn cứu tế đứng sang bên phải, ai muốn xây ngự hoa viên đứng sang bên trái trầm!

Câu này vừa nói ra đám quan ở dưới liền nhao nhao lên, đa số là đồng ý xây hoa viên trước, đứng dạt sang bên trái, chỉ có năm đại thần thì muốn cứu tế trước, đứng sang bên phải.

Đường Huyền nhìn qua tình hình, lại nhìn năm vị đại thần nói:

- Xây hoa viên là chuyện trọng đại, mấy lão già các ngươi lại muốn hoãn lại để cứu tế trước, có phải muốn trầm mất hứng không?

Một trong năm người, hình dáng già yếu, chậm rãi nói:

- Hoàng thượng, dân chúng là gốc rễ của đất nước, có tai thì phải cứu, như vậy mới được nhân tâm. Lão thần nguyện lấy cái chết để can gián, cầu hoàng

thượng cứu tế nạn dân trước!

Nói xong lão quỳ phịch xuống, tuy già yếu nhưng động tác rất cương quyết, bốn người còn lại hơi đắn đo giây lát rồi cùng quỳ theo, đồng thanh hô:

- Xin hoàng thượng cứu tế!

Đường Huyền lại nhìn sang đám đông quan lại muốn xây ngự hoa viên, tên nào tên nấy mặt chuột mắt heo, bộ dạng giống như rất vui mừng khi thấy người khác sắp gặp tai họa. Đảo mắt vài cái, Đường Huyền chột cả giận nói với năm vị đại quan:

- Các ngươi mấy lão già này, trẫm nhìn các ngươi thấy ngứa mắt từ lâu lắm rồi, cứu tế cái con khi!

Năm lão nhân nghe vậy liền đập đầu xuống kiên quyết nói:

- Lão thần thà để Hoàng Thượng hận thần, chứ quyết không để dân chúng hận Hoàng Thượng!

“Nói hay quá!” Đường Huyền thầm khen trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn xụ ra nói:

- Chuyện này từ từ để trẫm xem xét lại. Còn việc gì khác không mau báo!

Vẫn là lão nhân ban nãy tấu cứu tế, lúc này cầm tới hơn chục bản tấu chương ra đọc một lượt:

- Tô Bắc, Tô Nam gần đây giặc cỏ tác quái khiến dân chúng không được yên ổn, xin Hoàng Thượng cho tăng cường binh lực ở hai nơi này để trấn áp.

- Vùng duyên hải gần đây xuất hiện lũ hải tặc vô cùng can ră, cướp của giết người không gì không làm, ngư dân bị chúng hại không ít, xin Hoàng Thượng cho binh xuống dẹp loạn.

- Khu vực biên giới Y Độ quốc, Khai Tề quốc, Mã Ni quốc đang rục rịch binh mã, e rằng có âm mưu nhằm vào lãnh thổ của chúng ta, binh lính của chúng ta ở biên cương đang ở thế yếu.

- Liên Hoa giáo đang ngày càng bành trướng, dùng tà thuật mê hoặc lòng dân, kích động phản loạn, e rằng có tâm tạo phản, mong Hoàng Thượng mau đem binh trấn áp.

- Tần vương, Khang vương, Đức vương, Uy vương đều tâu lên năm nay không được mùa, cầu xin Hoàng Thượng hỗ trợ lương thảo để tránh dân chúng hoang mang.

- Quân đội đã hai năm nay không có lương thưởng, nhiều vị tướng quân đã khẩn cầu Hoàng Thượng phát lương để trấn an quân tâm. Mặt khác thành trì ở biên giới đã lâu không tu sửa, sức phòng ngự rất kém, cần lập tức nâng cấp lại. .

.....

Hơn chục bản tấu lần lượt được đọc, Đường Huyền nghe tới suýt ngất. Cái đất nước này đã loạn đến mức nào rồi, thù trong giặc ngoài không đâu không có, thế mà vẫn còn tâm tình đi xây hoa viên? Có khi nên xây luôn mộ trong hoa viên rồi chết ở đó cũng được đi!

- Thôi được rồi, lão già hỏa ngục sao tâu toàn hung tin vậy, trẫm không muốn nghe nữa. Ngươi làm trẫm mất cả hứng, phạt ngươi lát nữa vào ngự thư phòng của trẫm quét dọn cho sạch thì thôi, sót một hạt bụi đánh một trượng. Bãi triều!

“Cầu hoàng đế khốn kiếp, ngươi ăn chơi chán chê rồi tới lượt lão tử đi dọn c...t cho ngươi, mẹ kiếp, không được, lão tử không thể ngồi đây chờ chết, phải trốn thôi... Cơ mà ta trốn đi đâu đây, cái thân xác như con giun này thì chỉ e vừa bước ra khỏi cổng hoàng cung là chết đói mất.”

Nghĩ tới nghĩ lui, trong chốc lát tên thái giám đem một bát canh tới nói:

- Đây là tiêu hồn thang mà hoàng thượng thích nhất.

“Tiêu hồn thang? Sao nghe giống thuốc độc vậy?”

Nghĩ vậy nhưng Đường Huyền vẫn nhấp một ngụm.

Phụt!!!

“Con mẹ nó thì ra là thế, trách sao tên cầu hoàng đế này thân tàn ma dại như bây giờ!”

Đường Huyền vừa nhấp một chút đã nhận ra ngay thành phần bát canh này so với thuốc lã thuốc phiện ở mấy quán bar không khác nhau là mấy.

Lão thái giám thấy hân phun hết ra vội vàng hỏi:

- Hoàng thượng sao thế, canh này có vấn đề gì sao?

Đường Huyền nghe vậy bèn cười nói:

- Không vấn đề gì, chẳng qua là hơi nóng. À, thấy người trung thành phục vụ trăm lâu như vậy, thưởng cho người bát canh này, uống nhanh kéo người.

Lão thái giám cả kinh, ấp úng nói:

- Hoàng thượng... lão nô... sao dám...

“Người làm sao mà dám!” Đường Huyền trầm nghĩ, sau đó thờ ơ nói:

- Được rồi, vậy để lát nữa trăm uống, mà lâu rồi nên trăm quên mất, canh này là ai dâng lên vậy?

Lão thái giám thấy bản thân không bị ép uống thứ kia nữa thì thở phào một hơi, nói:

- Canh này là Tam vương gia dùng bí pháp đặc chế cho hoàng thượng, thật là một tấm lòng trung quân khó có.

“Đúng là khó có thật, giúp lão tử sớm được lên gặp tổ tiên”.

“Tam vương gia này ngày thường lúc nào cũng thấy cười nói ngây ngô, xem ra cũng đầy một bụng dao găm, để xem người còn giờ trò gì nữa.”

Đường Huyền ngẫm nghĩ giây lát, lại nói:

- Gần đây nhiều việc nên trăm không nhớ được nhiều, cực khổ cho Tam vương gia rồi.

Lão thái giám nghe vậy liền cười hú hí nói:

- Hoàng thượng, Ô thái sư đang quét dọn ngự thư phòng, ngài có muốn đi xem một chút không?

“Ồ, thì ra lão ta là thái sư.”

- Hoàng thượng, Ô Thái sư này ngày thường lúc nào cũng cậy thân phận đế sư mà hoành hành, theo lão nô thấy lão ta căn bản không coi ngài ra gì, nên phạt lão nặng một chút để lão biết thân biết phận.

“Ồ, còn là đế sư nữa à!”

- Đưa trăm tới ngự thư phòng!

Lão thái giám mừng thầm, hồi hộp muốn xem cảnh Đường Huyền trừng phạt Ô thái sư.

Đến cửa ngự thư phòng lão thái giám liền hô to Hoàng Thượng giá lâm. Đường Huyền bước vào, để tên thái giám ở ngoài.

Trong ngự thư phòng, Ô Thái sư đang cẩn thận lau chùi từng cuốn sách. Nhìn lão như vậy Đường Huyền trầm nghĩ may mà còn có lão thái sư này, nếu không xem ra đời hẳn chẳng kéo dài được bao lâu nữa.

Đường Huyền ho nhẹ một tiếng, Ô thái sư nghe tiếng liền quay lại, ngăn ra giây lát, sau đó vội quỳ xuống nói:

- Hoàng Thượng vạn tuế, lão phu không biết ngài giá lâm, thực là đại bất kính, mong hoàng thượng trị tội!

Đường Huyền ngồi xuống ghế, bình thản nói:

- Đứng lên đi. Có biết vì sao trăm phạt người quét ngự thư phòng không?

Ô Thái sư từ từ đứng dậy, thận trọng đáp:

- Lão thần... không biết.

Đường Huyền chợt nổi giận nói:

- Giáo bất nghiêm, sư chi đạo, người thân là đế sư, lại không giáo dục trăm tốt, khiến cho quốc gia loạn trong gác ngoài, dân chúng lầm than, người nói xem lỗi này là của ai?

Ô Thái sư ngăn ra, trầm nghĩ trong đầu: “Giáo bất nghiêm, sư chi đạo! Giáo bất nghiêm, sư chi đạo... Câu nói trong Tam Tự kinh này khiến Ô Thái sư suy nghĩ một hồi lâu, càng nghĩ càng thấy đúng, nếu trước kia mình nghiêm khắc hơn, có lẽ hoàng đế bây giờ đã anh minh hơn rất nhiều.

(Giáo bất nghiêm, sư chi đạo: thầy dạy không nghiêm khiến trò kèm cỏi là lỗi tại thầy)

Đường Huyền thấy Ô thái sư có vẻ sợ hãi đến run người, bèn nói:

- Người trước hết ngồi xuống đã.

- Lão Dur, người đi an bài chút rượu và đồ nhắm, ta uống với thái sư vài chén.

Lời này nói ra khiến hai lão già đều hoảng sợ, câu nói này không những không giống tên cầu hoàng đế trước đây, mà chẳng giống vị hoàng đế nào cả, giống như tên lưu manh ngoài chợ hơn.

Một lát sau rượu với đồ nhắm mang lên, Đường Huyền vẫn lén cho lão thái giám ở ngoài, sau đó cùng Ô thái sư uống rượu. Ô thái sư lúc này có chút thụ sủng nhược kinh, ít nhất cũng đã hơn mười năm rồi bản thân và Hoàng Thượng không đối diện nhau như vậy, điều này khiến lão có chút kích động, khuôn mặt già nua đỏ lên bừng bừng.

Uống vài chén, Đường Huyền cười nói:

- Ô thái sư, người trước kia không cần thận dạy dỗ trẫm, nay cơ sự thành ra thế này, người bảo trẫm phải làm sao?

Ô thái sư nghe vậy ngẩn ngơ, sau đó buồn bã nói:

- Là lỗi tại lão thần... bây giờ phải làm sao...

Ô thái sư cũng biết tình hình quốc gia đã đến lúc nguy cấp, e rằng thiên hạ không còn thái bình được bao lâu.

Nhìn sắc mặt Ô thái sư Đường Huyền cũng biết quốc sự đã đến lúc nguy cấp, nhưng hắn bây giờ chỉ có một cách là sống mái cùng cái thân phận Hoàng Thượng này, rời khỏi nó hắn còn chết nhanh hơn.

- Ô thái sư, thực ra không cần quá lo lắng, không phải quốc gia vẫn còn trẫm, vẫn còn người sao, người hãy nói thật cho trẫm tình hình hiện tại của đất nước, chỉ cần quốc gia vẫn còn những trung thần như người thì trẫm tin cho dù là kiếp nạn nào chúng ta cũng vượt qua được.

Nghe hoàng thượng nói vậy Ô thái sư chợt mừng rỡ, Hoàng Thượng hôm nay có vẻ rất khác, chẳng lẽ ngài đã cải tà quy chính, tu trí trị quốc?

Nghĩ vậy Ô thái sư hưng phấn bừng bừng một mạch kể hết tình hình quốc gia ra. Đường Huyền nghe xong còn cảm thấy kinh hãi hơn lúc trên triều, đó là một số sự tình quan lại kết bè kết đảng thái sư còn chưa vạch rõ hết.

Hai người nói chuyện một lúc đã tới gần sáng, Đường Huyền lúc này cũng không còn tâm trạng nào mà ngủ nữa. Chợt nghĩ ra gì đó, hắn cho người đem bộ cờ vua tới. Bộ cờ này là do thương nhân nước ngoài cống tặng, trong nước lúc này môn cờ vua còn chưa phổ biến, ngay cả Ô thái sư cũng chưa biết cách đánh. Hắn trước hết dạy Ô thái sư cách chơi, sau đó nói chỉ cần Ô thái sư thắng hắn một ván hắn liền đáp ứng một bản tấu chương. Ô thái sư mới đầu quả thực không quá hứng thú, nhưng nghe tới chỗ tấu chương liền tỉnh cả người, liền chuyên tâm nghiên cứu. Được làm đế sư hiển nhiên phải có trí tuệ hơn người, ván đầu Đường Huyền thắng, nhưng tới liền mười chín ván sau hắn thua sạch, ván sau thua thảm hơn ván trước. Ô thái sư thắng nhiều quá cũng có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng rất hưng phấn, lão tin Hoàng Thượng sẽ không nuốt lời. Đường Huyền thua đến trọn cả mắt, sau đó chợt cười ha hả nói:

- Ô thái sư, trẫm dạy người chơi môn cờ này, chỉ vài tuần trà người đã thắng trẫm, vậy mà người dạy học trẫm mười mấy năm trẫm lại càng học càng dốt. Người thấy đấy, phương pháp dạy học cũng rất quan trọng, quan trọng là phải biết cách khiến học trò có hứng thú học một cách tự nhiên, không thể dùng các biện pháp khô khan cưỡng ép. Giả như trẫm không đáp ứng người sẽ phê chuẩn tấu chương thì liệu người có học nhanh đến vậy không?

Ô thái sư suy ngẫm lời Đường Huyền nói, chợt bừng tỉnh đại ngộ, lập tức đứng lên, sau đó quỳ xuống lạy một lạy nói:

- Hoàng Thượng anh minh, lão thần đã hiểu!

Đường Huyền gật gù đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Nói vậy thôi chứ chủ yếu vẫn là do tên hoàng đế kia quá ngu ngốc. Cũng may mấy câu phát biểu của thầy hiệu trưởng kiếp trước mình vẫn nhớ."

- Ô thái sư, đứng dậy đi, người biết vậy là được rồi, lại gần đây, trẫm có chuyện muốn nói!

Ô thái sư nghi hoặc tiến lại gần. Đường Huyền nhỏ giọng nói:

- Trẫm đang muốn chơi một trò chơi, thái sư có muốn tham gia không?

Ô thái sư nghi hoặc nhìn Đường Huyền. Đường Huyền bèn ghé vào tai lão nói nhỏ vài câu...

Dur lão thái giám ở ngoài chờ đã lâu, chân đã mỏi nhừ, chợt nghe từ ngự thư phòng truyền ra tiếng quát:

- Dur lão, mau đưa tên già này ra cho trẫm, hừ, thật tức chết trẫm, ngay cả Hoàng Thượng mà hắn cũng dám thắng liền mười chín ván cờ!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thượng Triều

Một đêm không ngủ, đến buổi triều thứ hai, Đường Huyền ở giữa đại điện chỉ thẳng mặt Ô thái sư mà mắng một trận, lúc thì mắng lão tại sao mà xấu như vậy, lúc lại mắng lão tại sao gầy như vậy, nhìn văn võ đại thần ai cũng béo tốt hồng hào, nhìn lão gầy gò ốm yếu như vậy thật mất mặt triều đình, đã thế lại bị gù, người nước khác không biết lại nói Hoàng Thượng nước này bạc đãi đại thần.

Mắng chán nểng chê dung mạo lại mắng đến chuyện chơi cờ, làm quan bao năm mà không biết tôn kính Hoàng Thượng, thắng thì thắng một hai ván là được rồi, đảng này thắng liền mười chín ván, đã thế còn thắng theo kiểu lật ngược thế cờ, thật là mất con mẹ nó húng.

Ô thái sư thì vẫn cúi đầu không lộ chút biểu cảm nào, giống như Hoàng Thượng đang mắng người khác chứ không phải mắng lão. Cho đến khi Đường Huyền dừng lại lão mới thần nhiên nói:

- Hoàng Thượng, hôm qua ngài đánh cuộc với vi thần chuyện đánh cờ, rốt cuộc có tính hay không?

Đường Huyền phì phì nói:

- Lão đầu từ ngươi khá lắm, không phải chỉ là thắng vài ván cờ thôi sao, trăm mà lại nuốt lời với ngươi à?!

Tam vương gia thấy kỳ quái bèn bước ra hỏi:

- Hoàng Thượng, tối qua ngài đã cùng Ô thái sư đánh cuộc gì vậy, nếu là chuyện quốc gia đại sự thì không thể đem ra đánh cuộc được!

Đường Huyền thờ dài một hơi, ảo não nói:

- Aizz, Tam hoàng thúc, nếu chuyện quốc gia không thể đem ra đánh cuộc thì ngươi phải nhắc trăm sớm chứ, hiện tại nói gì cũng đã muộn, lời đã nói ra sao có thể rút lại? Tất cả là lỗi của ngươi, không nhắc trăm sớm.

Tam vương gia im lặng không nói được gì, trong đầu thầm mắng: “Tên hôn quân khốn kiếp bốn vương nhắc ngươi ngươi còn đổ lỗi lên đầu bốn vương, thật nực cười!

Đường Huyền lại nói tiếp:

- Ô lão đầu này đêm qua cùng trăm chơi cờ, ván đầu hần đại bại, hần không cam lòng liền đánh cuộc cùng trăm, nói nếu trăm thua hần một ván thì sẽ phải đáp ứng một bản tấu. Không ngờ lão già này hóa ra là già heo ăn thịt hổ, thắng trăm liền mười chín ván sau đó, tức là trăm phải phê chuẩn mười chín bản tấu chương. Ai nha, ngự hoa viên của ta thế là hết, đau lòng a!

Lời vừa dứt cả sảnh đường văn võ bá quan đều kinh hãi, ai chẳng biết tên hoàng đế ngu ngốc này có chuyện gì mà không thể làm, cũng vì thế mà trước kia bọn tham quan hưởng không ít lợi lộc. Hai mươi bản tấu, nếu là bản tấu buộc tội bọn chúng thì chẳng phải tự nhiên hai mươi viên quan mất chức sao? Tên hoàng đế này đúng là ngu ngốc mà! Nghĩ tới đây tên nào tên này đều rung mình lo sợ.

Tam vương gia vốn muốn nói vài câu liền bị Đường Huyền chặn họng:

- Thôi bỏ đi Tam hoàng thúc, đề lão ta đặc ý vài ngày, hừ, sau này ta sẽ chinh lão... Ô thái sư, còn không mau tấu lên?!

Ô thái sư mặt mày hớn hở đem tấu chương dâng lên. Cho đến khi đọc hết mười chín bản tấu các đại thần đều thờ phào, tấu chương toàn là cứu tế phát lương, không nhằm vào riêng ai.

Chờ Ô thái sư đọc xong, Đường Huyền quát lớn:

- Tấu cũng tấu rồi sao còn không lăn đi cho khuất mắt trăm?!

Ô thái sư lại bình tĩnh nói:

- Hoàng Thượng, lão thần lúc soạn tấu chương tính toán cần một trăm vạn lượng bạc tất cả, nhưng hiện tại theo báo cáo của Hộ bộ thì quốc khố chỉ còn chừng ba mươi vạn lượng, bây giờ thiếu bảy mươi vạn biết đi đâu tìm?

Đường Huyền hừ một tiếng nói:

- Dù sao trăm cũng hết tiền rồi, ngươi tự tìm cách đi!

Ô thái sư vội nói:

- Hoàng Thượng, vua không nói chơi, ngài sao có thể thất tín a?

Đường Huyền then quá hóa giận, hét lên:

- Trăm lấy đâu ra tiền mà cho ngươi, chẳng lẽ đem ngự hoa viên bán đi thu hồi tiền?

Tam vương gia thấy sự tình không ổn vội nói:

- Ô thái sư, làm thần tử phải đặt Hoàng Thượng lên trên hết, nào có thần tử lại đi bức bách đòi tiền Hoàng Thượng như ngài?

Ô thái sư thần nhiên nói:

- Lão thần nào dám, chỉ có điều...

Đường Huyền có vẻ đã mất kiên nhẫn, xua tay nói:

- Thôi được rồi, coi như trăm ghi nợ ngươi, ngươi cứ ứng trước ra sau này trăm trả.

Ô thái sư lại thờ dài nói:

- Lão thần làm quan thanh liêm bao năm nay, đừng nói bảy mươi vạn, cho dù bảy ngàn lượng thì có bán cả nhà thần đi cũng không đủ. Ngược lại tam vương gia xưa nay luôn cùng Hoàng Thượng phân giải ưu sầu, hay là thỉnh vương gia cho Hoàng Thượng vay tạm a!

Đường Huyền vui như cá gặp nước, vội nói:

- Phải rồi, ý kiến này không tồi! Tam hoàng thúc, ngươi xem... số bạc này có thể... tất nhiên là khi nào trăm có tiền sẽ trả lại ngươi.

Tam vương gia nghe vậy biến sắc, vội nói:

- Hoàng Thượng, vì thần cũng thanh liêm chính trực, nào có bảy mươi vạn lượng a?

Đường Huyền giận dữ nói:

- Hừ, cả một đồng người như thế này mà không ai có thể thay trăm giải quyết sự tình, thật một lũ phế vật!

Đám quan viên ở dưới thi nhau cúi đầu, có vẻ như cúi càng thấp thì càng an toàn, tên nào tên nấy đều nghĩ: “Tên hôn quân đừng có liên lụy tới chúng ta, ngươi nghĩ ai cũng ngốc như ngươi sao?!”

Đường Huyền nhìn khắp sảnh một lượt, lại nói:

- Thôi được, Ô thái sư, tiền trăm sẽ nghĩ biện pháp, hiện tại ngươi cứ rút trước đã, trong vòng mười ngày ngươi đứng lên triều nữa, khỏi làm trăm ngứa mắt!

Phản đông quan viên thấy vậy đều rất hả dạ, Ô thái sư này đắc tội tên hôn quân kia xem ra không còn giữ chức quan được bao lâu nữa rồi!

Ô thái sư quỳ tạ rồi lui ra.

Ô thái sư lui rồi, chúng đại thần đang chuẩn bị thờ phào một hồi, không ngờ Đường Huyền chợt lớn tiếng nói:

- Truyền chỉ trăm tất cả học sĩ, đại học sĩ đều vào thư phòng trăm luyện tập chơi cờ, mười ngày sau cùng lão đầu tử kia sống mái một phen!

...

Buổi triều kết thúc, Đường Huyền vô cùng cao hứng đi về thư phòng xem qua chút sách sử. Triều đình này gọi là Thiên Triều, nằm trên một phiên đại lục to lớn, xung quanh có tới mười mấy quốc gia lớn nhỏ, Thiên Triều coi như một trong năm quốc gia lớn nhất. Hiện tại đã được ba trăm năm lịch sử, mà tên hoàng đế này lên ngôi từ năm tám tuổi, nổi tiếng ngu ngốc hồ nháo, mười năm qua gần như đã phá nát cái đất nước này. Không nói giặc ngoại xâm, chỉ riêng trong nước đã bị tứ đại phiên vương chia cắt, hàng năm đều đòi Thiên triều cung cấp lương thảo. Tiền lương thảo không phải là ít, nhưng không năm nào là không có phản loạn, mà ngay chính tứ phiên vương này chỉ e cũng muốn tạo phản nốt. Nhưng còn may xem ra tứ phiên vương có vẻ không hòa hợp với tam vương gia cho lắm, cho nên cả hai bên đều muốn tạo phản nhưng vẫn chưa hành động vì dè chừng nhau.

Hắc hắc, các ngươi muốn chờ thời phải không? Ta chờ cùng các ngươi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thích Khách

Giun đê đê, trăng đêm nay đẹp ghê, thật sự là làm say lòng người, chúng ta có phải là nên tìm một vài phi tử rồi vui vẻ một chút không?

- Giun đê đê, tay gấu, vây cá, tổ yến, đuôi hổ... đều là đại bổ a, rất có ích cho người, đại ca ta sẽ ăn hết chúng, người nhớ phải tranh thủ hấp thụ nha, càng béo càng tốt, ba ngàn giai nhân ở hậu cung đang chờ chúng ta đó!

- Giun đê, người có thể phản chấn lên chút được không, có ai làm đê đê như người không, đại ca ta gọi cả ngày cũng không ngóc đầu lên. Coi như ta cầu xin người, ta gọi người là đại ca được không? Đại ca, người mau đứng lên đi a! Hạnh phúc nửa đời sau của ta đều dựa hết vào người đó... Ô ô...

- Mẹ kiếp, tên vương bát đần này, người nếu không mạnh mẽ lên lão tử liền “răng rắc” một cái cho người xong đời, khỏi phải nghĩ ngợi... Rốt cuộc có cứng lên không, ta liền bẻ người đó, có tin không?!

- Aizz, thôi bỏ đi, người đi ngủ đi, lão tử không ép người nữa, nhưng người yên tâm, lão tử nhất định sẽ khôi phục hùng phong cho người. Giun đê, đại ca sẽ không bao giờ bỏ mặc người đâu, ai bảo đại ca chỉ có một tiêu đề là người chứ!

Ban đêm Đường Huyền ngồi dưới trăng, nhìn đống quần mình mà lẩm bẩm một mình. Hắn hiện tại đang cho tiểu đệ của hắn ngắm trăng.

Một lát sau Đường Huyền đi xuống khỏi Vọng Nguyệt các, lão thái giám vội hỏi:

- Hoàng thượng, đêm nay ngài nghỉ ở đâu?

Đường Huyền đang buồn rĩ ra, tiểu đệ đê đê dặt dẹo thế này thì đi đâu mà chả thế, tùy tiện nói:

- Đâu cũng được.

Khỏi giá đi về phía nam. Xuyên qua vài hoa viên, dừng lại trước cửa một cung viên. “Ngọc Lăng cung”

- Hoàng thượng giá lầmmmmmm!

Cả cung viên chấn động. Người bên trong vội ra tiếp đón. Đi đầu là một thiếu phụ tầm mười tám mười chín tuổi, mặt ngọc mày ngài mi thanh mục tú. Đường Huyền thấy vậy thảm thán: “Lại một cực phẩm giai nhân bị chà đạp! Bất quá cũng phải công nhận tên hôn quân này thực có mắt nhìn, phi tử người nào người nấy đều rất hợp khẩu vị lão tử!”

Đường Huyền bước vào trong cung, thiếu phụ cùng nô tỳ cùng đi theo sau.

Đường Huyền tắm rửa thay quần áo xong tới phòng ngủ, ở đây chỉ có thiếu phụ kia ngồi đợi. Hắn cũng không nói năng gì, ngã người xuống ngủ luôn, cũng hai hôm nay rồi hắn không ngủ.

Lúc tỉnh lại thì thiếu phụ vẫn ngồi bên giường, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra bộ dáng suy tư gì đó.

Đường Huyền sắc lực không còn nhưng sắc tâm không giảm, hắn kéo thiếu phụ vào ngực, vừa vuốt ve vừa hỏi:

- Ái phi, đang nghĩ gì thế?

Thiếu phụ hồi phục tinh thần, nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng ngài tỉnh rồi a!

Âm thanh như chim hoàng anh, khiến Đường Huyền nghe mà thư thái vô cùng.

- Nàng hình như có tâm sự gì sao, cứ nói với trẫm.

Thiếu phụ cúi đầu, trong giây lát nước mắt tràn mi. Đường Huyền ngạc nhiên nói:

- Ái phi, sao lại khóc, có chuyện gì à, cứ nói ra trẫm làm chủ cho nàng.

Thiếu phụ chột nức nở nói:

- Hoàng Thượng... thiếp... xin lỗi người! Thiếp biết bản thân khó thoát tội chết, thiếp cam lòng chịu tội, nhưng...

Đường Huyền ù ù cạc cạc nghe chẳng hiểu ra cái vấn đề gì, vội nói:

- Cứ từ từ mà nói, đừng khóc, tội gì trẫm cũng tha cho nàng.

Đường Huyền thấy thiếu phụ vẫn khóc, liền cảm thấy không ổn, sau đó chột nói:

- Nàng... không phải là... chẳng lẽ đã có ý trung nhân? Aiz, nếu là chuyện đó thì không cần khóc nữa, nếu hai người thực sự lưỡng tình tương duyệt trẫm sẽ thành toàn cho!

Aiz, dựa vào cái dung mạo của tên hoàng đế này thì cho dù là chó gà cũng ghê tởm, huống chi người ta một thiếu phụ xinh đẹp như vậy.

Thiếu phụ nghe vậy quên cả khóc mà ngẩn người ra, sau đó hai má hồng lên, vội nói:

- Hoàng Thượng ngài hiểu lầm rồi, nô tì...

Đường Huyền vô cùng rộng lượng nói:

- Không sao, không cần giải thích, trăm hiểu.

Sau đó lại thở dài một hơi, nói:

- Ái phi, trăm sẽ gả nàng cho người đó, sau này rảnh thì vào cung chơi một chút, cho dù chúng ta không nên duyên vợ chồng thì cũng có thể làm bằng hữu huynh muội...

Mồm nói như thánh nhân nhưng trong đầu hẳn thì đang nghĩ: “Tục ngữ nói “Lai nhi bất vãng phi lễ dã” (có qua mà không có lại là trái lễ nghĩa), tình lang của người cầm sừng lão tử, lão tử cũng sẽ cấm cho hẳn cái sừng, đợi lúc người trở lại cung ta liền... hắc hắc!”

Thiếu phụ càng thêm thẹn thùng, hai má đỏ bừng, vội lắc đầu nói:

- Hoàng thượng... ngài hiểu lầm rồi, thực ra...

- Để ta nói hộ nàng!

Chợt một giọng nữ lạnh lùng truyền tới.

- Ta tới để giết người!

“Nga? Ta vừa nghe thấy gì ấy nhỉ???”

Đường Huyền còn đang choáng váng thì một dáng nữ tử phi thân từ trần nhà xuống, thân ảnh dập dờn như con bướm nhẹ nhàng đáp xuống. Nhìn kỹ thì cũng chỉ là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, một thân hồng y nhìn vô cùng hoạt bát xinh xắn.

Nhảy từ trần nhà xuống, tay cầm kiếm chỉ vào mặt hoàng thượng, cái cảnh này sao mà giống trong phim, câu hoàng đế bị thích khách ám sát, sau đó phản loạn nổi lên, đất nước đổi chủ, thiên hạ trở lại thái bình... Kháo, sao có thể như thế, lão tử mới sống lại được có ba ngày a!

- Hôn quân, chết đi!

Tiểu cô nương hét một tiếng, tung người đâm tới.

Đường Huyền vội đem tấm chăn bên cạnh ra đỡ một nhát này.

- Tiểu muội, dừng!

Người phi tử ngồi cạnh bỗng nhào sang chắn trước người Đường Huyền. Tiểu cô nương tức giận nói:

- Tỷ tỷ, câu hoàng đế này hại chết cha mẹ, vì sao người không cho ta giết hắn?!

- Ô, thì ra là tiểu di muội (em vợ), nửa đêm nửa hôm tới rình coi tỷ tỷ cùng tỷ phu, thói quen này có vẻ không tốt lắm đâu!

Đường Huyền qua con kính hải, lại thần nhiên cười nói, vừa nói vừa liếc xuống thân hình tiểu cô nương.

- Ân, cũng gần chín rồi, chẹp...

Nàng kia cả giận quát:

- Cái gì chín? Tên hôn quân chết đến nơi còn cười! Tỷ tỷ, người tránh ra, chờ ta giết hắn rồi chúng ta trốn khỏi đây!

Vị phi tử kia thần sắc đau khổ, cũng không tránh ra, chỉ nói:

- Tiểu muội, nếu người giết hắn, thiên hạ tất sẽ đại loạn, đến lúc đó lại có không biết bao nhiêu gia đình lâm vào hoàn cảnh giống chúng ta. Tỷ tỷ người hai năm nay bên cạnh hắn, đã chứng kiến không ít chuyện. Hắn dù là một hôn quân, nhưng chẳng qua là ham chơi bỏ bê triều chính, không phải kẻ đại gian đại ác hung hăng tàn bạo. Nếu hắn chết, thiên hạ đại loạn không nói, nếu chẳng may một bạo chúa khác lên ngôi thì chúng ta chẳng phải đã là tội nhân thiên cổ sao?

Tiểu cô nương hiển nhiên không mềm lòng như tỷ tỷ nàng, dứt khoát nói:

- Muội chẳng quan tâm cái gì thiên hạ, thù này muội phải báo... Hôn quân! Chạy đi đâu?!

Thì ra Đường Huyền nhân lúc các nàng nói chuyện đã lẩn ra phía sau. Tiểu cô nương chỉ hai bước nhảy đã đưa mũi kiếm tới sát lưng hắn. Đường Huyền cảm nhận được hàn khí lạnh toát lưng, vội bỏ lẩn ra tránh một kiếm.

Tiểu cô nương vẫn không ngừng lại, xem ra hôm nay không giết được hôn quân này nàng không chịu bỏ cuộc.

Đường Huyền nhập vào thân thể bệnh tật này cho dù bản lĩnh thông thiên cũng lực bất tòng tâm, chỉ chốc lát hắn đã bị dồn vào góc tường.

Thấy mũi kiếm đã tới gần, bí quá hắn bèn giở thủ đoạn cuối cùng.

Tiểu cô nương vốn đang nghĩ thù sắp báo được thì chợt tên hôn quân trước mặt không ngờ... tự tụt quần của hắn ra.

- A! ... Ngươi... Vô sỉ!!!

Quả nhiên tiểu cô nương vừa nhìn liền thấy kinh tởm tới buồn nôn, hét to một tiếng rồi lấy hai tay lên che mặt, kiếm cũng không đâm tới nữa.

Đường Huyền dường như không biết cách viết hai chữ “liêm sỉ”, ung dung ưỡn người ra nói:

- Ngại quá, khiến tiểu di muội chê cười, trăm lần đầu nhìn nó cũng cảm thấy sợ hãi, có điều nó thực sự là vẫn dùng được đó, không tin hỏi tỷ tỷ ngươi xem...!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Như Vậy

- Tiểu di muội, dù sao chúng ta đều là người nhà, có gì từ từ nói...

Đường Huyền ôn hòa nói, rất giống ông anh trai đang dụ dỗ cô em gái.

Tiểu cô nương vẫn không dám nhìn hắn, vừa thẹn vừa tức nói:

- Ngươi... ngươi... vô sỉ, còn không mặc quần vào?

- Nhìn trăm có giống thằng ngu lắm không? Mặc vào để nàng giết ta sao?

- Ngươi trước hết mặc quần vào rồi nói sau!

Đường Huyền nghe vậy cúi xuống nhặt quần, sau đó có tiếng sột soạt vang lên.

- Ngươi mặc xong chưa, sao lâu vậy?

- Xong rồi.

- Xong rồi? Hào, xong rồi thì ngươi đi chết đi!

Dứt lời tiểu cô nương lập tức trở mặt, tay cầm kiếm lại lần nữa đâm tới.

- Á á aaaaa...

Tiểu cô nương lại lấy tay che mặt.

- Ha ha ha, tiểu di muội, ngươi còn non lắm, hắc hắc!

Lần này Đường Huyền không những không mặc quần mà ngay cả áo cũng không mặc, hắn ngồi xổm xuống đất cười ha ha.

- Ngươi... ngươi... Khốn nạn!

Tiểu cô nương lần này không kịp phòng bị nên đã bị cả cái cảnh tượng áp đập vào mắt, cảm giác ghê tởm trào lên khiến nàng thực sự nôn mửa.

Đường Huyền thấy nàng như vậy liền la lên:

- Không thể nào, chẳng lẽ mới nhìn mà đã có thể mang thai?

- Ngươi...!

Đang muốn an ủi nàng chút thì thị vệ bên ngoài nghe được tiếng hét liền chạy tới, đuốc đèn sáng bùng cả hoàng cung. Hai tỷ muội thấy vậy kinh hoàng.

Đường Huyền vội nói:

- Ái phi, tiểu di muội không cần sợ, có trẫm ở đây!

Dứt lời quát lớn:

- Kẻ nào ở ngoài gây mất trật tự như vậy, ảnh hưởng giấc ngủ của trẫm?!

Cấm vệ quân ở ngoài nghe vậy nhất thời sững sốt, hỏi lại:

- Bẩm hoàng thượng, vừa rồi có kẻ bẩm báo Hoàng Thượng gặp chuyện, nên tiểu nhân tới hộ giá.

“Hộ hộ cái rắm... Chờ các ngươi thì đầu lão tử sớm làm quả bóng cho người ta đá rồi.” Đường Huyền vốn cũng muốn cho người vào bắt tiểu cô nương kia lại, ngại cái nàng ta tay vẫn cầm kiếm, lại đứng gần mình như vậy, chẳng may trong lúc hỗn loạn nàng cho một kiếm thì chắc là lão tử lại được gặp lại Đầu Trâu rồi. Nghĩ vậy hần bèn nói:

- Thì ra là vậy, thực ra vừa rồi ta cùng ái phi chơi chút trò chơi. Cấm vệ quân không ngờ lại trung tâm như vậy, thật đáng khen ngợi, mai trẫm sẽ ban thưởng xứng đáng, giờ các ngươi lui đi.

Đám hộ vệ ở ngoài vội tạ ơn rồi rời đi.

- Ôn rồi.

Đội đám thị vệ đi hết ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Bất quá tiểu cô nương quên mất không che mắt, lúc này lại nhìn thấy hạ thân của Đường Huyền, lập tức lại ôm bụng nôn mửa mộn trợn. Nhìn cô em vợ đang nôn mửa, hần liền tự trách giun đê đê, đúng, chính là tại nó, dọa cho tiểu cô nương người ta sợ hãi đến vậy.

- Tiểu di muội, có sao không, hay là trẫm gọi thái y nhé.

Tiểu cô nương thở gấp, lấy hơi gất lên:

- Ngươi tránh xa ta ra!

Đường Huyền ừ một tiếng, lẳng lặng bước qua một bên... Không đúng, ta đường đường vua một nước, sao có thể bị một tiểu nữ từ bảo đi thì đi? Ta không đi đây thì sao? Kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục!

Nghĩ tới đây Đường Huyền ưỡn thẳng ngực, vốn muốn thể hiện một chút khí chất một chút, bất quá một cơn gió lạnh thổi qua, thanh bảo kiếm đang khua trước mặt hần. “Kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục, đó là vì kẻ sĩ quá nhiều, chết bớt vài thằng ngốc cũng không sao, ta đường đường vua một nước, đất nước cần ta, lê dân trăm họ cần ta, Hoàng Đế có thể chịu nhục không thể chết, ta phải sống! Sống vì đất nước này!”

Ngô ra đại đạo, Đường Huyền hiên ngang bước lùi ra sau vài bước.

- Tiểu di muội, ngươi đưa ngón trỏ lên cắn mạnh vào, lập tức sẽ không buồn nôn nữa.

Đường Huyền vội chia sẻ phương pháp của hần ở kiếp trước.

Tiểu cô nương đang rất khó chịu nên đành làm theo, đưa ngón trỏ lên cắn một cái, lỡ răng cắn mạnh quá nên đau buốt cả ngón tay, có điều cũng không buồn nôn nữa, bất quá vẫn không dám ngẩng đầu lên, sợ cái bức tranh khỏa thân kia lại đập vào mặt lần nữa.

Đường Huyền thấy tình huống có chút căng thẳng, bèn nói:

- Tiểu di muội, ta mặc quần áo vào, nhưng ngươi phải hứa không được giết ta, rồi ngươi muốn đưa tỷ tỷ ra khỏi cung cũng được.

Nói xong hần mặc quần áo vào, nhưng vẫn không thất dây lưng, cần tắc vô ý này.

Tiểu cô nương lạnh lùng nói:

- Đi hay không không quan trọng, cùng lắm ta và tỷ tỷ đều chết tại đây, chỉ cần giết được hôn quân ngươi Diễm nhi ta chết không hối tiếc.

“Thì ra tên nàng là Diễm nhi, tên cũng không quá nổi bật, bất quá dựa vào khí chất thấy chết không sờn này cũng có thể coi là một nữ trung hào kiệt, so với ta thì mạnh mẽ hơn nhiều... Không đúng, nàng không sợ chết là vì nàng chưa chết bao giờ, lão tử từng chết một lần tất nhiên không thể ngu ngốc như nàng được, hắc hắc, xem ra ta phải khai đạo cho nàng mới được.”

Nghĩ vậy, hần chợt nghiêm mặt nói:

- Tiểu di muội, người nghĩ trăm thực sự sợ chết sao? Người nhầm rồi, trăm tất cả cũng là vì hai người thôi!

Nói tới đây chính hấn cũng thấy hơi ngượng mồm, vội hắng giọng một cái, ngẫm liếc qua hai nàng, thấy cả hai đang nhìn hấn, bèn nói:

- Nếu thực sự trăm sợ chết, vừa rồi trăm đã cho đám cấm vệ quân đó vào bắt hai nàng rồi!

- Nhưng ta không làm như vậy, vì ta thấy tiểu di muội tuổi còn trẻ, nếu lúc này chết đi thì bao nhiêu khoái hoạt trên thế gian nàng đều chưa hưởng qua, chẳng phải quá đáng tiếc sao?

- Thứ hai, nàng vì muốn báo thù, tâm lý đó trăm hiểu, nhưng thù đâu phải hôm nay không báo thì không có cơ hội, cho dù muốn trả thù cũng không nhất thiết phải giết, nàng hoàn toàn có thể tra tấn trước rồi giết, mà theo trăm thì nàng nên dùng phương pháp tiên...

Ý hấn muốn nói tiền dâm hậu sát, may là tình trờng chưa phủ trắng não hấn, vội sửa lời:

- Còn một chuyện mà có lẽ nàng không biết, đó là tỷ tỷ nàng đã mang trong người giọt máu của trăm...

Nói đến đây hấn vội liếc mắt ra hiệu cho thiếu phụ.

... nếu nàng giết trăm cũng là giết phụ thân của cháu nàng, rồi sau này nó ra đời không có tình yêu thương của người cha, sau đó trở nên hư hỏng, như vậy là nàng đã hại đời cháu nó, rồi tỷ tỷ nàng bị góa chồng, vậy tức là nàng cũng đã hại đời tỷ tỷ nàng. Ta làm sao có thể để nàng trở thành một kẻ bất nhân bất nghĩa như vậy?!

Đường Huyền nói đến chính bản thân cũng cảm thấy mình có lý. Sau đó dường như để chắc ăn, hấn nói thêm:

- Còn một điều cuối cùng, cũng là quan trọng nhất. Nàng nghĩ rằng giết trăm xong rồi có thể chết được sao? Hắc hắc, chắc nàng không biết, trăm từng nghe thái giám nói người chết chỉ cần không quá một canh giờ thì cấm vệ quân vẫn có cách cứu sống lại.

- Có lần một nữ thích khách bị cấm vệ quân bắt được, nàng ta cắn thuốc độc tự sát, nào ngờ bị cứu sống lại, sau đó lũ Cấm vệ quân liền như vậy, sau đó lại như vậy, rồi lại như vậy, lại như vậy...

Đường Huyền cong ngón trỏ với ngón cái tay phải tạo thành hình tròn, sao đó đưa ngón trỏ tay trái đâm ra đâm vào.

Tiểu cô nương trong sáng thuần khiết làm sao mà hiểu được cái trò của Đường Huyền, bèn hỏi:

- Cái gì mà như vậy, người đang làm trò gì đó?

Đường Huyền ra vẻ ngượng ngừng nói:

- Như vậy... cái này nữ hài tử không nên nghe thì hơn...

- Mau nói! Ta nghe!

Đường Huyền cười thầm, lại khua tay nói:

- Là người muốn nghe đó nhé, thế thì ta nói thẳng, chính là tiền dâm hậu dâm, tái dâm tiếp dâm, dâm tới khi...

Aaaaaaaaaa!!!!

Trong cung viên lại một lần nữa vang lên tiếng hét chói tận trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Độc Phát

Một đêm cứ thế trôi qua, Đường Huyền cùng hai nữ tử cũng không hiểu thế nào mà đều đã ngủ thiếp đi. Hai nàng thì nằm trên giường, hấn thì nằm dưới đất.

Đường Huyền mơ một giấc mơ rất đẹp. Trong mơ hấn thấy mình được trở về với thân thể trước kia, thân mặc quân phục uy nghi bất phàm, trên chiếc xe jeep hấn chở ái phi cùng tiểu di muội chạy tung tăng trên thảo nguyên, thảnh thơi hai nàng lại nhìn hấn đánh mắt đưa tình. Đường Huyền hưng phấn nhân mạnh ga trong tiếng cười của hai cô gái...

- Dĩ? Sao hai nương tử càng lúc càng nặng thế nhỉ?

Trong mơ chiếc xe đi càng lúc càng chậm lại, có cảm giác quá tải không thể đi được nữa. Chợt hấn giật mình tỉnh lại, từ lưng cảm giác đầu đón truyền đến. Thì ra Diễm nhi đang đứng sau đập đập vào lưng hấn vài cái, mà ái phi của hấn thì đang ở bên cạnh khuyên như:

- Muội muội, bỏ đi, hấn đang ngủ, chỉ là nói mê thôi, ngươi đừng làm hấn mất giấc.

Đường Huyền mở to mắt ra nhìn, thì ra hai tay hấn đang ôm chặt lấy một chân của cô em vợ, đôi chân trần trắng muốt mịn màng khiến hấn không khỏi nuốt nước bọt. Vì dâm đạo, hấn quyết định mặc kệ cái lưng, tiếp tục giả vờ ngủ, đôi tay ôm chân Diễm nhi càng chặt hơn, đã vậy còn vuốt ve vài cái. “Ngươi đập đi, cứ đập đi a, tỷ phu không tính toán với ngươi đâu...”

Chợt nghe Diễm nhi lạnh giọng nói:

- Hôn quân, còn không buông ra, đừng nghĩ là ta sẽ không giết ngươi nữa, mạng ngươi tạm thời để đó, sau này nếu đối xử không tốt với tỷ tỷ ta sẽ tìm người lấy cái mạng chó này!

Đường Huyền bị phát hiện nhưng vẫn không buông ra, cho tới khi mũi kiếm chỉ xuống mặt mới cười hì hì ra về tỉnh ngủ.

- Tỷ tỷ nàng xinh đẹp như vậy trăm thương còn chưa hết sao có thể bạc đãi nàng?

Diễm nhi chậm rãi thu hồi kiếm, có điều ánh mắt nhìn hấn vẫn như điều hâu nhìn chuột.

Đường Huyền đứng dậy, đang tính đùa bỡn cô em vợ này một chút, chợt không hiểu thế nào thân thể run lên một cái, ngã lăn ra đất, toàn thân có một cảm giác đau như tràn tới như hàng nghìn cây kim đâm vào da thịt. Đường Huyền trước giờ chưa bị thế này bao giờ, hấn lăn lộn ra đất quằn cả người lên vì đau đớn.

- Hừ, hôn quân, lại giờ trò gì đó? Đừng có lại gần, không ta cho ngươi một kiếm đó!

Diễm nhi rất cảnh giác với tên hôn quân này, bảo kiếm chắn cứng trước người, không hiểu sao tên hôn quân này tuy không có võ nhưng khiến nàng rất kiêng kị, chỉ cần hấn đến gần một chút là nàng cảm thấy sợ hãi.

Đường Huyền đau đến mức cả đầu, mồ hôi chảy ròng ròng, khuôn mặt vặn vẹo kịch liệt, run rẩy nói:

- Tiểu di muội, ngươi mau cho trăm một kiếm đi... A~~~~!

???

Diễm nhi có chút khó hiểu, chẳng lẽ hấn đau thật? Chợt tỷ tỷ nàng hô lên:

- Muội muội, hoàng thượng trúng độc rồi!

Diễm nhi nhìn kỹ một chút, thấy thân người Đường Huyền vặn vẹo rất khó coi, miệng thì sùi bọt mép, sắc mặt vô cùng dữ tợn, vội kéo tay tỷ tỷ nói:

- Tỷ, xem ra hấn sắp chết rồi, chúng ta mau trốn thôi!

Phi tử lác đầu nói:

- Muội muội, nếu chúng ta bỏ đi hấn nhất định sẽ chết, thiên hạ sẽ đại loạn, hay là ngươi cứu hấn đi, chúng ta không thể trở thành tội nhân của thiên hạ!

Diễm nhi chần chờ một lúc, cuối cùng bèn ở lại.

Tiểu cô nương đưa tay xuống bắt mạch Đường Huyền, thấy mạch đập của hấn đang tung tăng bay nhảy, liền nâng hấn dậy rồi đặt tay vào hậu tâm của hấn truyền một chút chân khí vào.

Đường Huyền đang đau tới chết đi sống lại thì sau lưng truyền tới một luồng khí mát lạnh vô cùng thoải mái.

A____!

Đường Huyền thở ra một hơi nhẹ nhỏ, thân thể như điều đứt dây đồ ngược ra sau, có cảm giác dựa vào chỗ nào đó vừa mềm vừa ấm, lại có hương thơm êm dịu, thật là muốn ngủ một giấc...

- A! Đồ vô sỉ! Cút ngay!

Bốp!

Má phải Đường Huyền ăn ngay cái tát rất kêu, năm ngón tay như Huyền Minh Thần Chưởng in vào mặt. Thì ra vừa rồi hấn ngã vào ngực Diễm nhi, thật đáng tiếc, mới được có vài giây...

Đường Huyền cười hắc hắc, chậm rãi đưa mặt tới gần cô em vợ. Diễm nhi kinh hãi cuống quýt tìm bảo kiếm, ai ngờ Đường Huyền cười nói:

- Nàng đánh một bên má của ta, để cân bằng thì phải đánh nốt bên kia, mỗi bên có năm dấu ngón tay, vậy mới hoàn hảo!

Hắn không phải vừa bị đau một lúc liền biến thành ngu ngốc chứ?

Diễm nhi thấy hắn đưa mặt lại gần thì hoảng sợ vô cùng, vội lê người ra sau, ấp úng nói:

- Ngươi... ngươi không giờ trò... thì ta đánh ngươi làm gì... Đừng lại đây!

- A, phải rồi, quên mất, thế thì để ta giờ trò lần nữa, rồi nàng tát nốt bên má kia, thế là cân bằng rồi.

Dứt lời hắn đưa tay hướng tới người tiểu cô nương, dám dăng nói:

- Tiểu muội muội, hôn quân đại vương tới đây!

Ầm!

Lần này Diễm nhi cũng không tát má kia của hắn, mà một cước đạp hắn bay ra sau.

“Ai nha, tiểu cô nương còn nhỏ mà lực chân cũng quá mạnh đi! Xem ra không có thân thể khỏe mạnh thì khó mà tán gái được.

Không lâu sau trời đã sáng.

Đường Huyền cũng đoán tám chín phần vừa rồi là hắn bị hạ độc, nhưng không ngờ là cô em vợ lại có thể ngăn độc cho hắn. Đúng, phải giữ nàng lại bên cạnh, nếu không sau này độc phát tác thì biết kêu ai?

- Hoàng thượng, ngài hôm nay có lên triều không?

Ngoài cửa tiếng Dư lão thái giám truyền tới.

Đường Huyền háng giọng một cái rồi nói:

- Tất nhiên là có, thay quần áo cho trẫm!

Các cung nữ cùng thái giám tiến vào. Diễm nhi tạm thời cất kiếm đi. Thấy trong phòng có thêm một nữ tử lão thái giám cũng không ngạc nhiên, nếu là có thêm một nam nhân thì lão còn có chút suy nghĩ, nữ nhân thì tên hôn quân này có ngày nào mà không trái ôm phải ấp.

Đường Huyền liếc hai nữ tử một cái rồi bước theo lão thái giám lên triều.

Hiện tại Đường Huyền mới phát hiện một chuyện vô cùng thú vị, đó là khi Ô thái sư không lên triều thì cũng chẳng có ai đưa tấu chương, quan lại tên nào tên nấy đều thay phiên nhau ca ngợi công đức của Hoàng Thượng, giống như cái đất nước này sắp trở thành một thiên đường vậy. Trong tiếng tụng hô ca ngợi Đường Huyền tí nữa thì ngủ gật.

- Hoàng Thượng ngày đêm lao tâm khổ cực vì giang sơn xã tắc, có lẽ thân thể không được khỏe, theo ý thần thì nên sớm bãi triều một chút, thần sẽ lập tức dâng Tiểu Hồn thang lên.

Tam vương gia chột đứng ra nói.

“Tiểu Hồn thang? Đúng là tiểu hồn, ba hồn của lão tử cũng bị ngươi tiêu mất hai rồi (ba hồn trong ba hồn bảy vía).

- Vẫn là tam hoàng thúc quan tâm tới trẫm nhất, thật là trung tâm khó có, cho trẫm hỏi thăm cả nhà ngươi phát, ha ha...

- Tạ ân hoàng thượng, đây là bốn phần của vi thần!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thiên Hạ Đây Của Ai

Từ trên triều trở về, Đường Huyền một mình tới ngự thư phòng, để lão thái giám ở ngoài. Hắn nằm lên chiếc ghế to, nhìn trần nhà hắn thầm nghĩ: “Lần này mới chỉ là hạ độc, lần sau chẳng may có sát thủ tới một đao chém bay đầu ta, vậy chẳng phải xong rồi sao? Không được, phải mau tìm biện pháp đối phó thôi!”

Nghỉ ngơi chốc lát, Đường Huyền lại tới Ngọc Lăng cung. Cùng hai nàng đưa giỡn chút cho qua buổi trưa. Đầu chiều Đường Huyền nói với lão thái giám:

- Ngươi tới thư phòng lấy cuốn sách ghi chép công tích của tiên hoàng trên bàn trẩm tới đây, cấm không được xem trộm, đi nhanh về nhanh!

Đường Huyền từ hôm qua tới giờ thực sự rất muốn biết tên phi tử là gì, nhưng hắn không thể mở mồm ra hỏi, có người chồng nào không nhớ nổi tên vợ mình chứ? Còn cô em vợ kia, nhìn thấy hắn giống như thấy người bị bệnh truyền nhiễm vậy, vừa tới gần nàng vài bước nàng đã giật nảy lên rồi chửi mắng hắn vô si hạ lưu... Aiz, xem ra tạm thời chưa thể cảm hóa nàng được!

Một lát sau lão thái giám tập tễn chạy tới, tay run run đưa cuốn sách lên. Đường Huyền hí mắt nhìn hắn. Trong cuốn sách này có kẹp một bản tấu chương tố cáo lão thái giám nhận hối lộ do hắn tự bịa ra, đề tên là do Tam vương gia dâng lên. Hắn cũng không có chứng cứ, chỉ đoán bừa, vì thái giám thì ngoài tiền bạc ra có cái gì có thể hấp dẫn hơn nữa?

Đường Huyền thân nhiên cầm cuốn sách, lạnh giọng nói:

- Ngươi lui ra.

Nói xong lão thái giám vẫn run run đứng đó, Đường Huyền lại hỏi:

- Dư lão, hôm nay ngươi có bệnh sao, sắc mặt có vẻ không tốt?

Lão thái giám hoảng sợ, vội quỳ xuống dập đầu như bò cũi, khóc lóc nói:

- Hoàng thượng, lão thần bị oan, lão thần bị oan a!

Đường Huyền không nói gì chỉ nhìn lão thái giám.

- Hoàng thượng, tấu chương của Tam vương gia rõ ràng là vu khống lão nô, ngài... ngài không thể tin hắn!

Đường Huyền ồ một tiếng, cười nói:

- Trẫm còn tưởng chuyện gì, thì ra là bản tấu chương đó. Vốn không muốn cho ngươi xem, không ngờ ngươi đã xem. Bất quá ngươi yên tâm, trẫm anh minh thần võ như vậy, làm sao có thể hồ đồ tin tưởng lời nói từ một phía?

Lão thái giám nghe xong hơi an tâm một chút, vội nói:

- Hoàng thượng anh minh! Lão nô cả đời đều tận tâm hầu hạ ngài, ngài phải làm chủ cho lão nô a!

Trong đầu lão thầm mắng: “May mà hắn ngu ngốc, nếu hắn biết tấu chương đó đều là sự thật thì ta chết chắc!”

Đường Huyền gật gù ậm ừ vài câu rồi cùng lão đi ra sân thượng hóng gió.

- Lão Dư này, ngươi nói thiên hạ này là của ai?

Lão thái nghe mà cảm thấy khó hiểu, trước kia chỉ nghe tên hôn quân này hỏi mấy câu đại loại như “Lão Dư, trong cung có gì chơi không? Lão Dư, có con gái nhà ai mới lớn không...” Nói chung là toàn chuyện hồ nháo, câu hỏi vừa rồi là lần đầu lão nghe thấy. Có điều lão vẫn lập tức đáp:

- Đương nhiên là thiên hạ của Hoàng Thượng.

Đường Huyền ha hả cười nói:

- Là của trẫm? Có lẽ vậy!

- Lão Dư, ngươi thử nói xem, nếu trẫm không còn tại vị, các vương công đại thần sẽ đối với ngươi như thế nào? Tần vương sẽ đối xử với ngươi ra sao?

Lão thái giám nghe vậy hoảng sợ nói:

- Hoàng Thượng... ngài... sao lại nói vậy?

Đường Huyền thờ dài nói:

- Lão Dư, ngươi theo trẫm mười mấy năm, cũng đã cao tuổi, đáng ra nên được về quê tĩnh dưỡng... Có điều... Ngươi có biết vì sao Tam hoàng thúc tố cáo ngươi không? Đó không phải chỉ là ý của mình hoàng thúc, mà là ý của cả thiên hạ, họ đều cho rằng vì ngươi mà trẫm mới không quan tâm tới việc nước, khiến kỷ cương triều đình rối loạn. Chỉ cần Trẫm bị lật đổ, họ nhất định sẽ tính sổ với ngươi đầu tiên, không chỉ ngươi mà cả họ hàng con cháu ngươi! Ngươi thử nghĩ xem?!

Lão thái giám toát mồ hôi, tên hôn quân này sao hôm nay nói toàn những lời thâm thúy như vậy? Nhưng lão vẫn cẩn thận nói:

- Hoàng Thượng, lão nô... không hiểu ngài đang nói gì?

Đường Huyền mỉm cười nói:

- Trẫm nói vậy hiểu hay không ngươi tự biết trẫm cũng không nhắc lại nữa. Trẫm làm hoàng đế mười mấy năm hưởng phú quý như vậy coi như cũng đã đủ. Chết cũng không đáng tiếc. Chỉ tiếc cho ngươi, nếu sau này có bị đám người hoàng thất tru di cửu tộc... Ai, trẫm cũng không thể giúp gì được.

Lão thái giám vội quỳ xuống đất:

- Hoàng Thượng, ngài... ngài đừng dọa lão nô...

Đường Huyền vẫn tươi cười nói:

- Ngươi không cần sợ, chỉ cần trẫm sống một ngày ai cũng không thể động vào ngươi, chỉ là... e rằng trẫm cũng không được bao lâu nữa, thân thể trẫm gần đây càng lúc càng kém... Khụ khu! À, đem bát Tiếu Hồn thang lên đây.

Lão thái giám bình thường nghe vậy thì rất cao hứng, nhưng lúc này lão lại có chút chần chừ. Hẳn tất nhiên hiểu những gì Đường Huyền vừa nói, những lời đó khiến hắn chợt nhận ra vấn đề, nếu Hoàng Thượng thực sự xuống đài thì chắc chắn bọn quan lại sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu lão. Lịch sử chẳng phải thường vẫn như vậy sao, có tên hôn quân nào mà không có tên thái giám bại hoại bên cạnh, hôn quân mà chết thì thái giám cũng xong!

Đường Huyền giục vài lần lão mới chịu đi xuống.

Nhưng lần này lão không đem thứ Tiếu Hồn thang lên nữa, mấy thứ độc hại đã được bỏ đi, trong canh chỉ còn toàn mấy thứ đại bổ. Đường Huyền mỉm cười uống hết bát canh, sau đó đột nhiên hỏi:

- Lão Dư, ngươi nói xem chúng ta nên ngồi đây chờ chết hay đấu với bọn chúng một phen?

Lão thái giám ngẩn người ra, sau đó cắn răng nói:

- Hoàng Thượng, không thể chờ chết, phải liều chết với chúng!

- Ha ha, đúng vậy, phải liều chết với chúng.

Lão thái giám nghe tiếng cười của Đường Huyền mà tự hỏi, đây có phải là tên hôn quân mà lão đã hầu hạ mười mấy năm nay không?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cẩm Vệ Quân

Đường Huyền ngừng cười, nghiêm nghị nói:

- Lão Dư, nếu ngươi đã nói vậy thì trẫm cũng không quanh co nữa. Hiện tại trẫm có việc cần ngươi giúp, ngươi có nguyện ý giúp trẫm không?

Dư lão thái giám vội cúi đầu nói:

- Chỉ cần là yêu cầu của Hoàng Thượng lão nô muôn chết không từ!

- Trẫm cũng chẳng cần ngươi chết làm gì, chỉ là hiện tại muốn mượn chút tiền của ngươi để dùng, ngươi cũng đừng nói không có, tiền trẫm mượn cũng sẽ trả lại cho ngươi gấp bội, tới lúc đại sự hoàn thành thì ngươi cũng không thiếu chỗ tốt đâu.

Lão thái giám biết việc mình ăn hối lộ bấy lâu nay đã lộ, đành cắn răng nói:

- Hoàng Thượng yên tâm, mọi chuyện lão nô đều nghe theo ngài!

- Được, vậy trước hết trẫm cần một trăm vạn!

“Một trăm vạn lượng? Cần nhiều bạc như vậy làm gì?” Lão thái giám nghe xong không khỏi chùn lòng.

- Ta cũng không cần ngươi phải bỏ toàn bộ tiền túi ra. Chỉ cần không phạm tới dân chúng thì bất kể thủ đoạn nào, cho dù là cắt xén chi phí trong cung, chèn ép vôi vữa nhận hối lộ của các quan lại...v.v cũng không vấn đề gì.

Lão thái giám chưa bao giờ nghe qua mệnh lệnh như vậy, bất quá Hoàng Thượng hôm nay có vẻ không giống lúc trước, không thể đoán được hắn đang

nghĩ gì. Nhưng mấy việc tham ô thì chính là sở trường của hắn rồi, đã thế còn được tham ô một cách quang minh chính đại, đừng nói một trăm vạn cho dù ngàn vạn lão cũng moi ra được, tội gì không làm.

Sau đó Đường Huyền lại bảo lão thái giám dẫn đi qua khu vực cấm vệ quân một chút. Hiện tại phải nhanh chóng kiểm soát được đám cấm vệ quân này, nếu không hoàng đế như hắn bị hành thích cũng chẳng ai tới hộ giá.

...

Đường Huyền lẳng lặng tiến vào nhà ăn của cấm vệ quân. Từ ngoài cửa đã nghe tiếng đồ vờ cùng tiếng quát tháo:

- Đây là thứ gì vậy, cho heo ăn còn được! Các huynh đệ lão tử ngày ngày đều phải liều mạng bảo vệ nơi này, chẳng lẽ cứ phải ăn những thứ thế này?

- To gan, phản hết rồi, lập tức nhặt chỗ đồ ăn này lên ăn sạch, bằng không đừng trách chúng ta ác!

Người vừa lên tiếng sau là một thái giám, cái giọng eo éo đó thì không nhầm đi đâu được.

Tên lính cấm vệ lại mắng lại:

- Cái thứ nửa đực nửa cái như nguoi thì giả bộ nguoi bức cái gì?

Tên thái giám như giẫm phải đinh, lập tức the thé hét lên:

- Bọn vũ phu các nguoi, xem ta thu thập các nguoi thế nào!

Chát chát chát!

Âm thanh nghe như tiếng roi vút.

- Khốn kiếp, nguoi dám!

Phanh một tiếng, xem ra lão thái giám đã bị đánh trả, sau đó liền nghe tiếng hô vang của đám cấm vệ quân.

Đường Huyền im lặng bước vào. Đám cấm vệ quân vừa thấy hắn liền ngậy ra, sau đó vội quỳ xuống hành lễ, đồng thời trong lòng cũng có chút sợ hãi. Tên thái giám vừa rồi chức vụ không cao nhưng cũng có thể coi như cấp trên quản lý cấm vệ quân, việc đánh thượng cấp hoàn toàn có thể khép vào tử tội.

Đường Huyền cười lạnh hỏi:

- Vừa rồi có chuyện gì?

Thực ra hắn cũng đoán được chín phần chuyện vừa rồi, bất quá vẫn phải giả bộ một chút.

Một thái giám trung niên vội bước lên mếu máo nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, đám cấm vệ quân này không coi phép tắc ra gì, dám đánh cả nô tài, ngài phải làm chủ cho nô tài a!

Đường Huyền liếc qua đám cấm vệ quân, người nào người nấy đều cúi đầu rất thấp. Vừa rồi họ dám hung hăng chẳng qua là máu lên não nhất thời, hiện tại Hoàng Thượng đứng ở đây, chỉ một câu là đủ cho bọn chúng mất đầu.

Đường Huyền không nói gì, bước tới bàn ăn. Nhìn qua một chút, đột nhiên hắn lấy chân đạp tung cái bàn ra, đồ ăn rơi vãi hết xuống đất.

- Cấm vệ quân của trẫm mà hàng ngày phải ăn mấy thứ rác rưởi này ư?!

Choáng nha, tên hôn quân kia thế nào mà lại nói ra được một câu tiếng người như vậy? Tên thái giám nghe xong mà đờ cả người, nếu là ngày thường thì hôn quân sớm đã kéo lũ cấm vệ quân ra cho mỗi thằng một đao rồi.

Đường Huyền cũng không quan tâm biểu cảm của chúng, chỉ vào tên thái giám lạnh nhạt nói:

- Nguoi! Liếm sạch đồ ăn này, liếm không hết thì giờ này ngày mai chó sẽ liếm đầu nguoi!

Dứt lời liền tiến tới đám cấm vệ quân.

- Đều đứng lên cả đi, không cần sợ hãi. Từ hôm nay trở đi đồ ăn của cấm vệ quân phải làm cho giống đồ ăn của các thái giám, phải là đồ ăn hạng nhất.

Dur lão thái giám vội vàng vâng dạ.

Đường Huyền lại cười nói với đám cấm vệ quân:

- Hôm qua các nguoi hộ giá có công, trẫm thưởng thêm mỗi người mười lượng.

Các cấm quân đều kinh hình lạy tạ, vốn tưởng sẽ bị trừng phạt, không ngờ lại được thưởng, đồ ăn của thái giám so với đồ ăn của cấm quân ngày thường đúng là khác nhau một trời một vực.

Nhìn đám người này Đường Huyền lại nhớ hồi hấn đi bộ đội ở kiếp trước, ai nha, thật là cảm khái! ...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cấm Vệ Quân (2)

Từ hôm đó trở đi, bữa ăn của cấm vệ quân được cải thiện lên rất nhiều. Đường Huyền cứ một hai ngày lại tới, thậm chí có lúc cao hứng còn dùng bữa cùng bọn họ. Đám vương công đại thần thấy vậy cũng không quá để tâm, chỉ chửi thầm vài câu: “Tên cầu hoàng đế đúng là hồ nháo mà, trong cung son hào hải vị dầy ra thì không ăn, lại đi ăn chung với lũ cấm quân thấp kém, thật là mất thân phận!”

Cấm vệ quân ước chừng khoảng một vạn người, được chỉ huy bởi bốn vị thống lĩnh là Trịnh Chí Thông, Tàn Vũ Trung, Trương Dực, Hồ Sĩ, chức thống lĩnh này tương đương với một võ quan nhị phẩm. Qua điều tra thì tất cả đều là thủ hạ của Tam vương gia. Đường Huyền trước hết bèn phát lão thái giám đi tìm hiểu qua bối cảnh cùng sở thích của mấy người, sau đó thâm tính cách đối phó.

.....

- Vương gia, người có nghe tin tức gần đây không? Nghe nói Hoàng Thượng đang muốn mở một cái gọi là đại hội võ lâm trong cấm vệ quân, không biết là thật hay giả?!

- Ha ha, Tư Mã tể tướng, thế là tin tức của người còn chưa được nhạy rồi. Không chỉ làm đại hội võ lâm, Hoàng Thượng của chúng ta hình như còn muốn tổ chức thi khinh công, thi chạy... thậm chí cả thi ca hát, thư pháp, hội họa, hình như có cả thi đánh bạc, đồ cược... Tiền thưởng cũng rất cao a, các quân lính giờ ai nấy cũng rất hăng hái tập luyện!

- Ai! Hoàng Thượng của chúng ta thật anh minh, ngay cả những chuyện như vậy cũng nghĩ ra được!

- Anh minh! Anh minh!

Trong ngự thư phòng, Đường Huyền ngồi dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Tính đến nay cũng được một tháng rồi, một tháng này hấn tổ chức không biết bao nhiêu cuộc thi cho cấm vệ quân, ngân lượng xuất ra cũng không ít.

Mỗi ngày hấn đều cùng đám quân lính hỗn hỗn ăn chơi. Hết đi kỹ viện lại đi đá quán, ai dám ngăn cản đều đánh hết, ngay cả mấy bang phái hắc đạo cũng không ít lần bị cấm vệ quân tiến vào đập phá.

Đám cấm quân dựa vào dâm uy của hấn mà càng ngày càng hung hăng càn quấy.

Đường Huyền cũng thay đổi chế độ đãi ngộ quân lính, cho phép quân lính nghỉ phép, trợ cấp thêm tiền bạc, lập ra những ngày nghỉ lễ, lại điều một đám thái giám mới tới để giải quyết những chuyện nhỏ nhặt hàng ngày.

Được Đường Huyền dung túng bảo vệ, đám cấm vệ quân cũng ngày một nghe lời hấn hơn. Ngay cả bốn vị thống lĩnh cũng bị lung lạc. Thực ra mặc dù là thân tín của Tam vương gia nhưng trước đây địa vị của họ trong vương phủ đều vô cùng thấp kém. Tam vương gia khi cài họ vào cấm vệ quân cũng không ban thưởng lợi lộc gì cho họ. Trong suy nghĩ của Tam vương gia, chỉ cần để đám cấm vệ quân này ở trong cung lâu thì bản thân chúng sẽ tự sinh ra bất mãn với tên hôn quân kia thôi, không cần y phải dụ dỗ.

Thực tế Tam vương gia đã tính toán tương đối chính xác, nếu là tên hôn quân trước kia thì thực sự hiện tại hấn đã thành công.

...

“Ba chục vạn lượng bạc để đổi lấy một vạn cấm vệ quân, cũng không quá lỗ!”

Đường Huyền trầm nghĩ, sau đó lại xoa xoa cổ tay. Hôm qua hấn hăng quá nên quên mất thể chất của bản thân hiện tại, lao vào vật nhau với một quân lính, kết quả cả người sưng tím.

Cũng may kiếp trước hấn cũng là lính, ít văn chữ, nên cùng đám quân lính này một chỗ cũng khá hợp nhau, hỗn cùng nhau vài ngày là đã xưng huynh gọi đệ chửi bới cười đùa như thể hấn cũng là một trong số họ. Đám cấm quân lâu ngày cũng thân quen dần với hấn, không quá bị ước thúc bởi lễ nghĩa quân thần như trước.

Ngồi gập gù trên ghế một hồi, chợt hấn mở mắt hỏi:

- Dư lão, còn bảy mươi vạn đã đưa cho Ô thái sư chưa? Tình hình nạn dân thế nào rồi?

Dư lão thái giám vội cúi người nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, Ô thái sư đã phái các môn hạ học sinh đi phân phát tiền tài vật tư đến các vùng bị nạn, cũng coi như gần ổn định rồi.

Đường Huyền gật gù, lại nhắm mắt lại lim dim ngủ. Chợt hắt lại mở mắt. “Sao dạo này không thấy độc tài phát nhĩ, chắc, lâu lâu không bị lại cảm thấy nhớ... Kháo, chẳng lẽ ta có sở thích tự ngược? À không phải, là ta nhớ cảm giác được cô em vợ truyền chân khí, đúng là rất sáng khoái, lại có thể chiêm chút tiện nghi, thật là kích thích a!”

Đường Huyền nghĩ tới chảy cả nước miếng. Một tháng nay ngày nào hắn cũng tới Ngọc Lăng cung, nhưng vẫn chưa thể vui vẻ cùng phi tử. Tiểu đệ đệ, con giun bé nhỏ, người mau lớn một chút, mau mau hóa rồng a để trăm con được nhờ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Rời Cung

Đường Huyền đầu chiều rảnh rỗi lại tới Ngọc Lăng cung. Lúc này cô em vợ yêu quý của hắn đang ngồi trên một hòn đá tròn to trong hoa viên. Nhìn sắc mặt có vẻ không được cao hứng cho lắm, đôi môi nhỏ nhắn đang cong lên, nhìn quả thực muốn cắn một phát...

- Tiểu muội, hôm nay ai chọc giận người thế? Lại đây để trăm an ủi một chút!

- Cút!

Diễm nhi thấy hắn đến thì lạnh nhạt phun một tiếng.

Đường Huyền xấu hổ xoa xoa hai tay, lại hỏi lại:

- Đừng giận a, có gì cứ nói, trăm làm chủ cho người!

Diễm nhi liền gất lên:

- Chuyện của ta không cần người quản, tốt nhất là lẩn ra xa ta một chút!

Đường Huyền bị mắng như tát nước vào mặt, đành cười trừ lui ra. Hừ, địch tiến thì ta lui, lui một bước để tiến ba bước, còn lúc nào tiến thì... chưa phải bây giờ.

Đường Huyền lại tiến tới chỗ phi tử, ngồi xuống kéo bàn tay ngọc của nàng ra vuốt ve một chút, thỉnh thoảng lại liếc cô em vợ một cái, khiến nàng cảm thấy thật ghê tởm.

Phi tử của hắn cũng cảm thấy e thẹn, má phản ứng hồng nói:

- Hoàng Thượng, ngài... hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây sớm vậy?

Đường Huyền cười hắc hắc nói:

- Trăm nhớ ái phi quá nên đành gác công việc bề bộn lại tới đây thăm nàng. Phải rồi, tiểu muội làm sao lại có vẻ mất hứng như vậy, có phải... có phải đến cái đó không, cái đó đó...?

Phi tử nghe xong mặt càng đỏ hơn, thẹn thùng nói:

- Hoàng Thượng... ngài... sao lại có thể nghĩ tới cái đó?! Tiểu muội nàng ấy phải đi rồi!

- Ân? Tiểu muội phải đi đâu?

- Hoàng cung tốt như vậy tại sao phải về, ở đây có tỷ tỷ của nàng, còn có cả trăm...

Diễm nhi hừ lạnh một tiếng, cũng không đáp lời. Một tháng qua nàng đã ngộ ra chân lý đó là để đối phó tên hôn quân này chỉ có một cách là im lặng. Càng cãi nhau càng đúng ý hắn, động tay động chân thì lại bị hắn chiếm tiện nghi, cũng may là bản thân có chút võ nghệ, đổi lại nếu là như tỷ tỷ mình thì đã bị hắn làm ô uế không biết bao nhiêu lần.

Phi tử dịu dàng giải thích:

- Hoàng Thượng, tiểu muội tử nhỏ được một sư thái thu nhận làm đệ tử, lần này đến ám sát ngài là vụ trộm trốn đi, các trưởng bối trong sư môn nàng đều không biết, nàng bây giờ đang sợ trở về bị quở trách.

Đường Huyền ồ một tiếng, nói:

- Ồ, thì ra sư môn nàng cũng không đồng ý cho nàng đi hành thích trẫm, đúng là rất hiểu đại cục...

Đang nói thì đã thấy Diễm nhi quơ lấy thanh kiếm bên cạnh, liền đổi giọng:

- Thảo nào có thể dạy ra được một đệ tử giỏi giang như tiểu di muội, bái phục, bái phục!

Phi tử mỉm cười nói:

- Hoàng Thượng, hay là ngài nghĩ biện pháp để sư môn không trách phạt tiểu muội đi.

Đường Huyền đứng là chỉ chờ câu này, vội hắng giọng nói:

- Cái này cũng không khó, bảo cấm vệ quân bắt hết sư môn của tiểu di muội lại, sau đó dàn dựng cho tiểu di muội đi cứu họ, như vậy có thể lấy công chuộc tội rồi!

- Hoàng Thượng, ngài đừng đùa nữa, mau nghĩ giúp nàng đi, Hoàng Thượng a...!

Phi tử chợt dùng giọng nói nũng nịu khiến Đường Huyền toàn thân như bị tan chảy, ở lâu như thế mà bây giờ mới biết ái phi đáng yêu như vậy a. Hắn lập tức cười ha hả nói:

- Hay là để trẫm cùng tiểu di muội về sư môn, giúp nàng giải thích, có một số việc gặp mặt vẫn dễ nói chuyện hơn. Vì tiểu di muội trẫm chịu mệt mỏi một chút cũng được, nàng nghĩ có đúng không?

Phi tử vội gật gật đầu, ôn nhu nói:

- Hoàng thượng, vậy ngài đi sớm về sớm, thiếp thân ở đây đợi ngài!

“Aizz, đợi ta về thì cũng làm được gì, làm sao để con giun này hóa rồng bây giờ, không thể nhịn nữa rồi!”

Thật ra Đường Huyền đã sớm có âm mưu, sư môn của cô em vợ không đồng ý cho nàng đến ám sát mình, chứng tỏ họ muốn mình sống, như vậy sẽ không hại mình, chuyến đi này sẽ không có nguy hiểm tính mạng. Thứ hai là em vợ võ công tốt như vậy thì hẳn sư môn nàng rất lợi hại, lần này đi có thể nhờ họ phái một vài cao thủ tới bảo vệ, một công đôi việc a!

Nghĩ tới đây hẳn vội nói:

- Tiểu di muội, trẫm đưa nàng về có được không?

Diễm nhi lần này lại không hắt hủi nữa, chỉ là sắc mặt khó coi nói:

- Người đưa ta về cũng được, nhưng cấm không được nói lung tung trước mặt sư môn, nếu hại ta bị sư môn quở trách thì sau này cẩn thận ta tới thu thập người!

Đường Huyền cười hi hi nói:

- Đương nhiên rồi, bất quá nàng cần phải ngồi cùng một kiệu với trẫm để ra khỏi cung, như vậy tiện hơn nhiều.

Diễm nhi cảnh giác nhìn hắn, lại cầm chuôi kiếm cắm phăm vào hòn đá bên cạnh, lạnh giọng nói:

- Kiếm ở tay ta, người mà lộn xộn ta liền đâm!

...

Đường Huyền phân phó thái giám an bài một cỗ kiệu lớn, nói muốn xuất cung du ngoạn một chút. Vốn ban đầu muốn im lặng mà ra khỏi cung, nhưng nghĩ lại trong cung không thiếu tai mắt của các vương gia, thà cứ đường đường chính chính mà đi có khi chúng lại không nghi ngờ, dù sao ngày trước tên hôn quân cũng thường xuyên ra ngoài vui chơi.

Đoàn kiệu ra khỏi thành thì dừng lại, Đường Huyền hẹn Dư lão thái giám tại một địa điểm rồi cùng Diễm nhi thuê một cỗ xe ngựa đi về phía nam.

Chừng một khắc thì xe dừng trước một chân núi. Đường lên núi hơi khó khăn, cũng may Đường Huyền một tháng qua ăn uống tập luyện đều đặn nên còn chưa đến nỗi không nhấc nổi chân.

Mẹ kiếp, vì cái gì mà mấy môn phái luôn phải xây trên núi, đã thế núi càng hiểm trở lại càng thích, chẳng lẽ có cái gì bí mật không thể cho ai biết?

Hai người cũng không mất nhiều thời gian thì lên được đỉnh núi, nhà cửa phòng ốc nơi đây cũng khá uy nghi khí thế. Chỉ là... có vẻ hơi quá yên tĩnh đi?!

- Tiểu di muội, sư môn các người ngày thường cũng luôn âm u thế này sao?

Diễm nhi trờm mắt nói:

- Cái gì mà âm u, người nói khó nghe vậy, mau vào đi đừng lộn xộn.

Dứt lời bước rất nhanh vào trong. Đường Huyền đành chạy theo.

- Không được nhúc nhích!

Diễm nhi vừa tới gần đại môn của phái thì một đầu kiếm đã đặt trên cổ nàng. Đường Huyền thấy vậy cả kinh, đang tính chạy trốn thì sau đầu nhói lên cơn đau, lập tức bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Địa Lao

Lúc tỉnh lại thì Đường Huyền phát hiện mình đã bị trói lại vào góc tường, hần thắm hoảng sợ: “Chẳng lẽ có kẻ nhận ra ta là Hoàng Thượng nên muốn giết? Mấy kẻ này chắc không phải là do Tam hoàng thúc phái tới chứ?”

Hần lại nhìn xung quanh một chút, phát hiện ra cô em vợ cũng đang bị trói ở góc tường, ở giữa phòng có mười tên to cao cầm đao đứng canh, ngồi trên ghế là một vài người trông có vẻ là thủ lĩnh, cả bọn đều tập trung nhìn cô em vợ, đối với Đường Huyền ngược lại không có hứng thú cho lắm.

Đường Huyền liền đoán ra bọn này mục tiêu chủ yếu nhằm vào Diễm nhi, bản thân mình xem ra là bị vạ lây. Nghĩ vậy hần bèn giả vờ chưa tỉnh, hai mắt chỉ hơi hé ra để quan sát tình hình. Trong mấy tên đang ngồi có hai lão nhân ngoài ngũ tuần, một tên công tử trẻ tuổi, mặc dù không quá anh tuấn nhưng so với Đường Huyền hần thì vẫn hơn trăm lần.

- Tàn sư muội, ba vị sư thúc phạm vào tử tội, việc này không quan hệ tới nàng, chỉ cần nàng cải tà quy chính, chịu đứng ra làm chứng vạch mặt ba vị sư thúc, sư huynh đảm bảo sẽ giúp người bình an thoát tội, hơn nữa còn có thể cho người làm trưởng môn phái Thiên Mi, thế nào?

Tên công tử kia phe phẩy chiếc quạt nói.

- Phi! Điền Tuấn Nam, người muốn giết cứ giết, Tàn Diễm Diễm ta cho dù chết cũng không phản bội sư môn. Muốn ta vu hãm sư phụ sao? Nằm mơ!

Tàn Diễm Diễm nổi giận đùng đùng, cương quyết không chịu thỏa hiệp.

Điền Tuấn Nam vỗ tay cười nói:

- Tàn sư muội quả nhiên là một hảo đồ đệ. Người muốn chết sư huynh cũng không ngăn cản, có điều sư muội xinh đẹp như vậy, chết đi quả thực uổng phí...

- Người tới, đưa nàng đi xem tình hình của sư phụ nàng, nói không chừng sau khi nhìn thấy nàng sẽ ngoan ngoãn hơn đó.

Một tên đại hán tiến lên áp giải Tàn Diễm Diễm đi. Điền Tuấn Nam lúc này mới chú ý tới Đường Huyền.

- Cái tên vừa xấu vừa già kia các người có biết là ai không? Cho hần tỉnh lại!

Đường Huyền nghe vậy còn chưa kịp phản ứng thì “Ào” một tiếng, một xô nước lạnh tạt vào mặt hần. Lúc này cũng không thể giả bộ được nữa, Đường Huyền lập tức giả bộ giật mình mở to mắt, đưa mắt nhìn quanh một lượt, sau đó dùng âm thanh từ họng cứ ô ô a a.

- Hừ, vừa xấu vừa già lại còn bị câm, chắc là thân thích từ quê lên của Tàn Diễm Diễm. Hiện tại trong bang đang thiếu lao công, tạm thời cho hần đi quét dọn địa lao đi.

Ý kiến cho Đường Huyền đi lau dọn không ai phản bác, thực ra là không thêm phản bác.

Xoạt, đại hán tiến lên một đao chặt mạnh xuống tay Đường Huyền. Đường Huyền sợ tới suýt hô lên. Cho tới khi tay thoát khỏi dây thừng hần mới thở phào một hơi. Đao pháp đúng là tốt thật, có điều lần sau đừng thử nghiệm lên người lão tử a, chệch một tí là có thể dùng chân gắp com được rồi!

- Đi theo lão tử!

Đại hán quát một tiếng rồi bước đi, Đường Huyền bước theo sau.

Trong địa lao tối om dù có vài cây đuốc đang cháy, nhưng không ngờ là nơi đây lại có mùi thơm, mùi rất dễ chịu khiến hán nhớ tới hương thơm trên người cô em vợ.

- Địa lao này mỗi ngày quét dọn một lần, cứ ba canh giờ lại thay đuốc một lần, rõ chưa?

Đường Huyền cúi đầu gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Đại hán thấy vậy bèn để hán ở đó rồi bỏ đi.

Đường Huyền thăm quan sát địa lao này. Cao tầm hai trượng, bốn vách tường phủ kín rêu xanh, hàn khí dày đặc, cũng không biết bao người đã chết ở đây. Hán đã từng chết nên cũng biết qua một chút về những âm hồn, bèn vãi một cái: “Các vị đừng làm khó ta nha, tốt nhất là hãy phù hộ cho ta sống lâu trăm tuổi, phao được nhiều mỹ nữ, sinh nhiều con cái, cảm ơn a! Nếu các người gặp lão Ngưu ở dưới đó thì cho ta hỏi thăm cả nhà lão một tiếng.”

- Sư phụ, người... người làm sao thế này... là ai khiến người bị thương thế này?!

Đường Huyền đang khấn bái thì nghe tiếng cô em vợ truyền ra, trong lòng liền mừng rỡ. Nếu nàng bị nhốt ở đây thì chẳng phải ta có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân sao? “Đa tạ, đa tạ các vị âm hồn đã phù hộ, chờ lão tử phao được tiểu di muội nhất định sẽ thấp thật nhiều vàng mã cho các ngài. À, để cảm ơn ta nhắc nhở các ngài, nếu ngày nào đó xuống địa phủ thì chớ tham gia đánh bạc ở dưới đó, có tham gia thì cũng không được thắng, nếu thắng bạc ở đó thì chuẩn bị tâm lý kiếp sau làm trâu làm ngựa là vừa.”

Đường Huyền trong lòng vui vẻ rạo rức, đến gần chỗ Diễm nhi, sau đó cầm lấy cái chổi làm bộ như đang quét dọn, cũng không thèm nhìn nàng lấy một cái.

Nhưng trời không chiều lòng người, hán quét tới quét lui mà Diễm nhi vẫn không nhận ra hán, trong lòng Đường Huyền rất là tức tối, thực muốn hét lên cho nàng biết, hán bèn giả vờ than thở:

- Aizz, số phận thật trớ trêu, không ngờ tự nhiên bị bắt tới đây, ngay cả tiểu di muội cũng không thấy tung tích, ta làm sao còn mặt mũi gặp ái phi đây?!

Quả nhiên vừa nghe tiếng hán Diễm nhi vội hô:

- Uy! Uy... Ngươi! Mau mở cửa thả chúng ta ra!

Đường Huyền nghe vậy hừ một tiếng. Tiểu nương tử cũng quá vô lễ nha, không coi trọng là hoàng thượng thì thôi, nhưng ít ra ta cũng là tỷ phu của nàng, có tiểu di muội nào gọi tỷ phu như gọi con chó con mèo vậy không? Nghĩ vậy hán liền giả bộ:

- Hử? Tiếng ai như tiếng tiểu di muội? Aiz, chắc là ta nghĩ tới nàng nhiều quá nên sinh ảo giác rồi, nếu là tiểu di muội thấy ta thì việc đầu tiên sẽ là chạy tới hôn một cái, sau đó chào tỷ phu một tiếng, làm gì có cách nói chuyện vô lễ như thế? Thôi đi nơi khác quét dọn tiếp vậy!

Diễm nhi nghe thế vừa thẹn vừa giận, đang muốn chỉ vào mặt hán mà chửi một trận, chợt nhớ ra trường bối còn đang bên cạnh, đành cố nén nhịn, hạ giọng nói:

- Tỷ... tỷ phu, ngươi không nghe lầm đâu, là Diễm nhi đây, mau cứu ta a!

- Diễm nhi? Diễm nhi là ai? Là vợ bé của ta à? Vừa rồi bị đánh vào đầu đau quá quên mất một số chuyện rồi!

Diễm nhi tức đến nổi chỉ muốn cho hán mấy phát đấm, bất quá vẫn phải năn nỉ:

- Hào tỷ phu, mau tới cứu Diễm nhi a, ta là tiểu di muội của ngươi nha! Sư phụ ta đang bị thương nặng, mau cứu chúng ta ra ngoài a!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Địa Lao (2)

Đường Huyền nghe vậy mới thỏa mãn, tủm tỉm cười nói:

- Thì ra là tiểu di muội, ta nhớ ngươi muốn chết đi được.

Vừa nói hán vừa đưa tay ra bắt lấy tay Diễm nhi đang nắm song sắt. Diễm nhi vẫn rất cảnh giác, vội rút tay về, la lên:

- Ngươi mau thả chúng ta ra ngoài a!

Đường Huyền cười hắc hắc nói:

- Thả các ngươi ra? Thả kiểu gì? Có phải thế này không...

Cạch!

Đường Huyền rút trong áo ra một cây tằm ngọc, cây tằm này là vật cống phẩm, hắn thấy đẹp nên hay mang theo. Lúc này hắn cho vào ổ khóa xoay vài cái, ổ khóa liền mở ra. Chỉ là mỗi cửa phòng giam đều có ba ổ khóa, hắn mới mở một ổ.

Diêm nhi thấy hắn có thể mở khóa, mừng rỡ kêu lên:

- Mau, mau mở nốt khóa đi!

Đường Huyền ngược lại không hề có chút vội vã, cười cười nói:

- Hai ổ khóa kia hình như rất khó mở, ta thấy hay là tiểu di muội các ngươi cứ ở tạm đây vài ngày, nói không chừng vài ngày nữa bọn chúng nổi lòng nhân từ lại thả các ngươi ra cũng nên.

Tần Diễm Diễm thấy điệu cười bi ối của Đường Huyền thì thừa biết hắn muốn giở trò, cả giận nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Đường Huyền chỉ chờ có thế, cười sắc sắc nói:

- Tiểu di muội, trước hết thơm tỷ phụ một cái, nói không chừng tỷ phụ sẽ nghĩ ra cách mở hai ổ khóa này.

- Ngươi...

Bốp!

Tần Diễm Diễm không ngại cho hắn ngay cái tát vào mặt.

- Tiếng gì thế?

Người canh cửa ở ngoài nghe vậy liền hô lên, sau đó đi vào. Đường Huyền xoa xoa cái má, suy nghĩ một chút, hắn chạy tới trước mặt tên cai ngục, khoa chân múa tay ô ô a a. Tất nhiên là tên cai ngục không hiểu gì, bèn đi vào trong. Đường Huyền liền chỉ vào ổ khóa rồi tiếp tục ô ô a a. Cai ngục thấy ổ khóa bị mở một cái, liền quát:

- Là ai mở?!

Đường Huyền tỏ ra vô cùng sợ hãi, run run chỉ tay về phía Tần Diễm Diễm. Đại hán thấy vậy quát ầm lên:

- Biết ngay là con tiện nhân này giở trò mà, hừ, nếu không phải Điền công tử coi trọng nhan sắc của ngươi lão tử đã sớm cho ngươi một trận!

Tần Diễm Diễm bị hắn mắng như vậy rất là phẫn nộ, lại cũng rất ủy khuất, vì bị hắn mắng mà không thể làm gì. Giận quá mất khôn, nàng lập tức chỉ vào mặt Đường Huyền mà nói:

- Đồ ngu, hắn là đương kim hoàng đế, ngươi mau bắt hắn lại để lập công lớn! Mau bắt hắn a!

Đại hán nghe vậy ngẩn người, sau đó chỉ vào Đường Huyền phá lên cười:

- Ngươi nói hắn là hoàng đế?

Đường Huyền ngược lại không phủ nhận, mà ưỡn ngực ra gật gật đầu. Đại hán càng cười dữ hơn.

- Ngươi là hoàng đế? Ngươi mà là hoàng đế thì lão tử là ngọc hoàng đại đế rồi! Đừng có làm trò trước mặt lão tử đi!

Đường Huyền nghe vậy ngượng ngùng cười, sau đó cúi đầu xuống ra vẻ biết lỗi.

Đại hán lại trừng mắt nhìn Tần Diễm Diễm quát:

- Tiện nhân, đừng có làm phiền giấc ngủ của lão tử nữa! ... Uy, thẳng căm, làm việc tốt lắm, suất nữa thì để con tiện nhân kia xong ra rồi, đợi chút nữa thưởng cho ngươi ít rượu. Có chuyện gì cứ việc báo lại, trong này giao cho ngươi.

Đường Huyền ngoan ngoãn gật đầu, đại hán thấy vậy hài lòng đi ra ngoài.

Tần Diễm Diễm lúc này đã ủy khuất tới mức nước mắt tràn mi. Tên hôn quân kia không những không mở khóa còn vu hãm nàng, thật là tức chết!

- Đồ vô sỉ, ta mà có kiếm trong tay lúc này thì ngươi đừng hòng sống sót.

Đường Huyền làm sao phải sợ nàng, ban nãy không cẩn thận đứng gần cửa phòng giam quá mới bị nàng ám toán, lúc này hấn đã lùi ra sau vài bước, cười ngạo nghễ nói:

- Tiểu nương tử, ngươi dám mắng trẫm vô sỉ? Đã thế trẫm vô sỉ cho ngươi xem!

Dứt lời hấn liền ngồi phệt ra đất cạy móng chân, không để ý tới cô em vợ nữa. Hừ, tiểu di muội, nhà giam này nhỏ như vậy, đến lúc ngươi mệt tiểu chẳng phải còn cần ta giúp đỡ sao, hắc hắc, đến lúc đó không gọi ta vài tiếng lão công thì cứ đi luôn ở trong đó nha.

- Diễm nhi, hấn... thực sự là hoàng đế sao?

Lúc này một âm thanh mỏng manh vang lên.

Là tiếng của sư phụ Tàn Diễm Diễm.

- Thừa sư phụ, hấn chính là hoàng thượng, nhưng hấn...

- Khụ khụ... ngươi đỡ vì sư đứng dậy.

- Sư phụ, người thân mạng trọng thương, nên nằm nghỉ thì hơn.

Đường Huyền nhìn kỹ thì thấy sư phụ Tàn Diễm Diễm là một lão sư thái tóc bạc trắng, sắc mặt xanh xao yếu ớt, khoe miệng hình như còn có cả máu. Bà ta đứng lên, sau đó lại đột nhiên quỵ xuống nói:

- Lão thân không biết hoàng thượng giá lâm, thật đáng tội chết!

Tàn Diễm Diễm thấy vậy vội la lên:

- Sư phụ, người mau đứng dậy, người quỳ lạy hấn làm gì a?

- Không được vô lễ, mau quỳ xuống!

Lão phu nhân lớn tiếng quát. Tàn Diễm Diễm không dám cãi lời, đành cắn răng quỵ xuống, bắt quả nàng quỳ nhưng hướng ra chỗ khác quỳ.

Lão sư thái hành lễ xong thở dài nói:

- Không ngờ ngay cả Hoàng Thượng cũng rơi vào đại lao này, tội này lão thân làm sao gánh nổi đây!

Đường Huyền vội nói:

- Lão sư phụ không cần đa lễ, trước hết cứ nằm xuống nghỉ ngơi đã. Thực ra muốn trốn khỏi đây cũng không khó.

- Đa tạ Hoàng Thượng!

Lão sư thái nghe vậy mới chịu nằm xuống. Đường Huyền lại hỏi:

- Trong này giam bao nhiêu người?

Lão sư thái đáp:

- Bẩm Hoàng Thượng, trong này có ba sư huynh muội của lão thân, còn đám đệ tử thì được giam ở chỗ khác. Chúng ta đều bị chúng hạ độc, không sử dụng được chút công lực nào.

Đường Huyền ngấm ngấm khắp phòng giam, chợt nói:

- Trẫm có cách thoát ra, chỉ là... Trẫm mạo hiểm tính mạng cứu các ngươi, tới lúc thoát được các ngươi phải giúp trẫm ba việc!

- Ngươi... đồ xấu xa, thừa nước đục thả câu!

Tàn Diễm Diễm tức tức mắng. Đường Huyền cũng lười quan tâm nàng, chỉ chờ câu trả lời của lão sư thái.

- Việc này đương nhiên là được, cho dù hoàng thượng không cứu lão thân thì lão thân vẫn sẽ hết lòng giúp đỡ ngài.

- Sư phụ, người... người sao có thể đáp ứng hấn a, hấn là kẻ xấu xa...

Tàn Diễm Diễm gấp đến độ dậm chân bình bịch. Nếu chẳng may tên hôn quân háo sắc kia đòi sư phụ gả mình cho hấn thì làm sao bây giờ?

Đường Huyền giống như đi guốc trong bụng nàng, cười nói:

- Tiểu di muội yên tâm, trẫm không đòi sư phụ nàng gả nàng cho trẫm đâu, chờ ngày nào đó trẫm sẽ khiến nàng tự cầu xin được gả cho trẫm!
- Phi, ta nhỏ vào, đồ mặt dày!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thoát Ra

- Uy, ngươi không phải nói có cách cứu chúng ta ra sao? Như thế nào mà bây giờ còn nằm đó ngủ?

Tần Diễm Diễm thấy Đường Huyền nằm vắt chân chữ ngũ ngủ sưa ở góc tường, miệng còn chảy nước miếng, ghê tởm tới không thể ghê tởm hơn, liền cất tiếng hỏi.

Đường Huyền xoay người một cái, vẫn tiếp tục ngủ, có vẻ không nghe thấy lời cô em vợ.

Bộp!

Tần Diễm Diễm cời giày ném thẳng vào đầu Đường Huyền, xem hán còn muốn ngủ tới lúc nào.

Đường Huyền bị đánh thức rất là khó chịu, đang muốn mắng vài câu, chợt thấy bộ dạng Tần Diễm Diễm tức giận tới hai má ửng hồng, đôi môi đỏ mím lại, nhìn đáng yêu không thể đầu cho hết, bèn không ngủ nữa mà quay sang nằm ngắm nàng.

- Thì ra tiểu di muội mất hai mí, trông lên trông càng thêm xinh đẹp a!

Tần Diễm Diễm khẽ gắt một tiếng, thúc giục:

- Ngươi sao còn chưa cứu chúng ta ra, ta thấy ngươi chẳng qua là giả vờ ngủ bức chứ thực ra chẳng có biện pháp gì cả!

Đường Huyền nói thất lung, cười hi hi:

- Có một số việc buổi tối làm mới có khoái cảm, nàng nói có đúng không?!

Tần Diễm Diễm tức tới quay phắt đi không để ý tới hán nữa.

- Bất quá nếu như tiểu di muội muốn làm trong ban ngày, trẫm cũng nguyên ý bồi tiếp, chỉ là ban ngày dễ bị người ngoài phát hiện, dễ khiến người ta chú ý...

Tần Diễm Diễm thấy hán vẫn nói cái giọng bi ối đó, liền ném nốt chiếc giày còn lại. Đường Huyền đã phòng bị trước, quơ tay ra bắt lấy chiếc giày.

- Ngươi rút cuộc khi nào mới hành động?! Còn nằm đó mà phun ra mấy câu hạ lưu!

Đường Huyền bày ra một vẻ mặt vô tội nói:

- Ta nói cái gì hạ lưu? Chuyện vượt ngục đương nhiên để buổi tối làm, ban ngày vượt ngục chẳng phải quá lộ liễu sao? Ta nói này tiểu di muội, nàng còn nhỏ tuổi không nên suốt ngày suy nghĩ mấy thứ đen tối trong đầu a!

- Ngươi... Hừ!

Tần Diễm Diễm muốn chửi Đường Huyền một trận, nhưng cuối cùng vẫn là im lặng trầm nghĩ: “Ta hẳn, chờ lúc thoát ra để xem ta chà đạp ngươi thế nào!”

Trời sẩm tối, Đường Huyền đứng dậy, nói với Tần Diễm Diễm:

- Tiểu di muội, nàng lại đây đánh ta mấy quyền!

Tần Diễm Diễm cảnh giác hỏi:

- Ngươi lại nghĩ ra âm mưu gì rồi?

- Ngươi không phải muốn thoát ra sao, cứ làm theo ta bảo...

Cai ngục lúc này đang ung dung uống rượu, chợt nghe tiếng í ới từ trong ngục truyền ra, hần vội xách cương đao chạy vào.

Bước vào trong, thấy tên cầm đang đứng một bên, bèn hỏi:

- Có chuyện gì?

Đường Huyền lắc đầu, tỏ ý không có gì xảy ra. Cai ngục nhìn kỹ thì thấy khóe miệng tên cầm có chút máu, bàn tay thì nắm chặt lại giống như giấu cái gì đó, thầm nghĩ: “Hừ, mấy trò hề này mà cũng muốn che mắt lão tử!”

Bộp, cai ngục giật lấy tay Đường Huyền, một mảnh giấy rơi ra, không ngờ là một tấm ngân phiếu năm trăm lượng. Cai ngục trong lòng chấn động, bằng này bạc hần cả đời cũng kiếm không nổi, vội hỏi:

- Nói, ngân phiếu ở đâu ra?!

Tần Diễm Diễm vội kêu lên:

- Tên cầm, không được dẫn hần đi, nếu không ta giết ngươi!

Cai ngục nghe thế như hiểu ra gì đó, liền nói:

- Thăng cầm, dẫn ta tới chỗ nàng giấu ngân phiếu!

Đường Huyền trước hết ra hiệu cho cai ngục thả mình ra đã. Cai ngục thấy tên cầm này bệnh tật yếu ớt, cũng chẳng chạy đi đâu được, bèn thả hần ra. Đường Huyền lại khua tay ra hiệu muốn chia đôi tài sản.

Cai ngục sáng khoái nói:

- Được, theo ý ngươi mỗi người một nửa, mau đưa ta đi!

“Hừ, lấy được ngân phiếu thì cho thăng này một đao, muốn tiền của lão tử sao? Kiếp sau nhé!”

Cai ngục mang Đường Huyền đi. Bên ngoài cũng có người canh gác nhưng ai cũng quen cai ngục nên không hỏi gì chỉ chào vài câu.

Đường Huyền dẫn hần tới chỗ hẹn Dư lão thái giám từ lúc xuống xe ngựa. Vì không muốn người ta chú ý nên đám Dư lão đều cải trang thành thường dân. Lúc Đường Huyền đến gần liền nháy mắt cho Dư lão. Dư lão đợi tới lúc tên cai ngục tới gần liền hô “Bắt!” Tên cai ngục lập tức bị gõ cổ lại.

- Lão Dư, ngươi trong vòng nửa nén hương thời gian lập tức triệu tập năm trăm cấm vệ quân cho trẫm!

Tên cai ngục lúc này mới hoảng sợ kêu:

- Ngươi... ngươi thực sự là hoàng thượng?!

Đường Huyền cười lạnh:

- Ngươi nghĩ sao? Chút nữa về đại lao cho ngươi tự chọn hình thức tra tấn.

Đợi cho cấm quân tới, Đường Huyền dựa vào trí nhớ cho họa sư vẽ lại một số đường đi góc ngách trong Thiên Mi phái, sau đó vạch ra kế hoạch tiến vào giải cứu cô em vợ cùng sự phụ năng...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Càn Quét (2)

Đường Huyền sau khi phân phó các nhóm cấm quân hành động, liền tìm một quân lính có dáng người hao hao tên cai ngục, cho thay quần áo rồi quay lại núi theo đường cũ. Người lính cấm vệ quân giả trang say rượu gục mặt xuống, cộng thêm trời tối nên không ai phát hiện.

Hai người vào được đại lao, Đường Huyền lại lấy cây tằm ngọc mở hai ổ khóa còn lại, cái trò mở khóa này ngày xưa đi lính hần học được. Sau đó hần khóa cửa ngoài đại lao lại, thổi tắt hết đuốc, đề phòng bọn người kia bỏ chạy vẫn không quên dắt theo con tin.

- Cháy rồi! Mau dập lửa!

- A! Quan binh tới rồi!

Cắm vệ quân theo phân phó của Đường Huyền bắt ngờ xông lên Thiên Mi phái, trước hết phóng hỏa, sau đó thừa dịp hỗn loạn mà cứu người. Đám người trong bang mặc dù đều có thân thủ không tồi, nhưng dân không đấu lại quan, người trong giang hồ như chúng kị nhất là gặp quan quân, hơn nữa hiện tại chúng chiếm núi Thiên Mi, nếu lộ ra thì không tránh khỏi tội, nên tên nào tên nấy đều được lệnh rút lui.

Quả nhiên cháy không bao lâu thì có một đám người tới địa lao, nhưng cửa đã khóa, bên trong lại tối om nên bọn người này đành bỏ đi.

Đợi tới khi cắm vệ quân tới Đường Huyền mới mở cửa, sau đó đưa Tần Diễm Diễm cùng trưởng bối của nàng ra ngoài.

Bên ngoài chẳng mấy chốc cắm vệ quân đã dẹp hết đám hồ nháo. Một bên đánh một bên chạy thì cũng không có gì gay cấn cả.

Chờ con hỗn loạn qua đi, Đường Huyền sai người dập cháy. Sau đó thu xếp cho đám người Thiên Mi phái.

...

Trong vương phủ lúc này Tam vương gia đang rất giận dữ. Hắn khiển trách bốn vị thống lĩnh cắm vệ quân.

- Phế vật, một lũ phế vật! Các ngươi thử nói xem, đường đường cắm vệ quân, lại đi mấy nơi như kỹ viện, sông bạc, còn đi đá quán đập phưong, có khác gì bọn lưu manh không? Thế diện cắm vệ quân đều bị các ngươi hủy hết rồi!

Vốn ngày thường lúc nào cũng thấy Tam vương gia cười, không ngờ lúc này mắt trợn mày nhú, rống lên từ sáng tới giờ.

- Bẩm vương gia, cắm vệ quân làm mấy chuyện này đều do Hoàng Thượng sai bảo, không ai dám trái lệnh a!

Người vừa nói là Trịnh Chí Thông, cũng là thủ hạ đắc lực nhất của tam vương gia.

- Hừ, tên hôn quân này càng lúc càng bát nháo!

Tam vương gia đi đi lại lại vài bước, lại nói:

- Các ngươi trở về bắt vài tên cắm vệ rồi giết đi để làm gương, sau đó đe dọa những tên khác, nếu chúng vẫn không phục thì giết vài chục tên cũng được! Để xem kẻ nào dám cùng tên hôn quân đó hồ nháo nữa!

Bốn vị thống lĩnh nghe vậy đều rùng mình, vội vàng một tiếng rồi lui ra.

Tam vương gia nhìn bọn thống lĩnh rời đi, trầm nghĩ: “Tên hôn quân này rốt cuộc đang làm trò gì? Hy vọng chỉ là mấy trò hồ nháo!”

...

Hiện tại Thiên Mi phái do núi bị cháy nên đành phải di dời đi nơi khác, vừa hay Đường Huyền biết một nơi, vừa an toàn lại rộng rãi, chính là cái hoa viên chưa xây xong của hắn. Hoa viên nói là chưa xây xong nhưng thực ra chỉ có mấy thứ màu mè để vui chơi là chưa xong, còn phòng ốc hành lang đều đã hoàn thành. Vì Thiên Mi phái toàn nữ nhân nên giang hồ đồn thổi rằng hôn quân lại mới vừa bắt ở đâu về hàng trăm dân nữ, trẻ có già có, từ con nít đến bà lão đều không buông tha...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mượn Người

Mặc dù còn nhiều thứ chưa hoàn thành đã bị phá bỏ, nhưng khi bước vào ngự hoa viên Đường Huyền vẫn có cảm giác choáng váng. Non bộ, vườn hoa, hồ nước, phòng ốc, chim chóc ong bướm... Trông không khác gì một thiên đường. Hiện tại đang là mùa hè, trời khá nóng, Đường Huyền nhìn thấy hồ nước vừa to vừa trong, liền cởi quần áo nhảy ùm xuống bơi vài vòng, cũng không quan tâm có một môn phái toàn nữ nhân đang tọa lạc ở đây.

Thiên Mi phái mặc dù không phải một đại môn phái trên giang hồ, nhưng thành lập cũng đã lâu đời, trên giang hồ cũng có danh vọng nhất định. Võ công bản phái lấy nhanh nhẹn uyển chuyển làm gốc, các đệ tử dù không phải tuyệt thế cao thủ nhưng thân thủ cũng không hề kém. Còn Thánh Võ Minh là liên minh của võ lâm chính phái được lập ra để thống nhất đường lối hoạt động của võ lâm, nhưng trải qua vài chục năm hiện tại cũng đã biến chất, minh chủ hiện tại lòng muông dạ thú, chỉ nhằm nhe diệt trừ hết các môn phái chống đối để củng cố quyền lực. Cũng vì Thiên Mi phái luôn không tuân theo những sự sắp đặt nhằm mưu lợi cá nhân của minh chủ Thánh Võ minh nên mới bị chúng tính kế diệt trừ, vừa rồi bị tấn công lên núi cũng là một bang phái dưới

sự che chở của Thánh Võ Minh.

Hiện tại Thiên Mi phái tọa lạc ở hoa viên này cũng đã được nửa tháng, các vị sư thái cũng dần hồi phục sức khỏe.

- Ai nha, Thiên Mi phái thật sự là nhân tài như mây a! Ba vị sư thái nhìn xem, các sư muội sư tỷ luyện võ chiêu nào cũng như phượng múa, yêu kiều thướt tha, so với xem ca múa còn đẹp hơn, nếu có cơ hội trăm cũng thực sự muốn đầu nhập vào Thiên Mi phái a!

Đường Huyền sắc sắc cười. Ba vị sư thái ngồi đối diện hẳn đang uống trà, cách đó không xa một nhóm nữ đệ tử đang luyện công. “Mấy vị cô nương này đáng người không kém gì người mẫu, dung mạo thì xinh đẹp tươi tắn như hoa, chắc, nếu mà có thể phao hết...” Đường Huyền vừa nghĩ vừa chảy nước miếng.

Một trong ba vị sư thái nói:

- Hoàng thượng, ngài địa vị chí tôn, không nên gọi các nàng là sư tỷ sư muội, tránh làm rối loạn lễ pháp. Còn về chuyện bá sư, lão thân có thể truyền cho ngài chút tâm pháp thổ nạp khí của bản phái, còn nhận đồ đệ thì không thể, mong Hoàng Thượng thứ tội!

- Sư thái khách khí rồi, trăm mỗi ngày được qua đây trò chuyện với các người cũng rất vui rồi. Hơn nữa phương pháp thổ nạp khí đó cũng rất tốt, trăm luyện cũng cảm thấy vô cùng thư thái, giống như... giống như... thôi quên đi, tóm lại là rất sáng khoái a!

Chợt Đường Huyền buông chén trà, trầm tư nói:

- Thực ra hôm nay trăm đến đây còn có một chuyện. Ba vị sư thái cũng biết đấy, tên hôn quân như trăm ngày nào cũng bị người ta nguyên rủa, gần đây lại hay mơ thấy ác mộng. Trăm thực sự lo lắng có ngày bị người ta giết mất mà cũng không biết. Hiện tại muốn nhờ ba vị cử vài đệ tử bảo vệ trăm một thời gian có được không?

Ba vị sư thái nhìn nhau rồi cười nói:

- Chuyện này tất nhiên không thành vấn đề.

Đường Huyền trong lòng mừng như mở hội, nhưng ngoài mặt vẫn trầm tư nói:

- Còn nữa, ái phi của trăm cũng là tỷ tỷ của Diễm nhi, đã lâu không được gặp muội muội nên rất nhớ nàng, muốn cùng nàng sống chung một thời gian, nên sư thái có thể xem xét...

Ba vị sư thái không hề biết đó là lời lừa gạt của một con sói, vội gật đầu đáp ứng:

- Diễm nhi, Bình nhi, Lan nhi, Điệp nhi, các người qua đây!

- Sư thúc, có chuyện gì sao?

Bốn vị nữ tử bước tới, Đường Huyền nhìn các nàng, không ngờ ba vị nữ tử kia tư sắc cũng không hề thua kém Diễm nhi, đều là thiếu nữ thanh xuân tươi tắn mọng nước. Hiện tại các nàng vừa luyện công xong, khuôn mặt còn đỏ ửng, mồ hôi chảy trên đôi má phấn, bộ ngực phập phồng lên xuống, khiến Đường Huyền nhìn mà trở cá mặt, nước dãi lại chảy ra. “Ba vị sư thái quả là có mắt nhìn người nha, đệ tử ai ai cũng toàn là mỹ nhân thể này, chẹp chẹp...Phao, phải phao hết!”

Sư phụ của Diễm nhi cũng là trưởng môn Thiên Mi phái lên tiếng:

- Từ hôm nay trở đi bốn người các người lưu lại bên cạnh Hoàng Thượng, bảo vệ sự an toàn cho ngài!

- Ân?

Ba vị thiếu nữ kia còn đang ngơ ngác, Tàn Diễm Diễm đã hô lên:

- Sư phụ, hẳn là người xấu a! Con... con không đi bảo vệ hắn đâu!

- Hồn láo, đây là đương kim Hoàng Thượng, ai cho người nói năng vô lễ như vậy?! An toàn của Hoàng Thượng liên quan tới tính mạng hàng trăm vạn dân chúng, chúng ta là người luyện võ thì phải có trách nhiệm đứng ra giúp đỡ thiên hạ, giúp đỡ Hoàng Thượng!

Ba thiếu nữ kia dù chưa tiếp xúc với Đường Huyền nhưng cái đại danh hôn quân của hắn đến chớ gà cũng biết, cả ba nàng đều không nguyện ý cho làm, nhưng lệnh ba vị sư phụ sư thúc như lời cha mẹ không thể cãi lại, đành miễn cưỡng đồng ý. Tàn Diễm Diễm biết không thể lay chuyển sư phụ, ủy khuất tới mức nước mắt lưng tròng.

Đường Huyền thấy vậy lập tức bày ra một bộ dáng quân tử, thở dài một hơi buồn bã nói:

- Bốn vị muội muội không cần đau buồn, trăm không bắt các người tới bảo vệ nữa. Aiz, ai bảo ta là một tên hôn quân người người căm ghét! Ba vị sư thái cũng không nên vì ta mà phá hỏng hạnh phúc của các nàng!

Tàn Diễm Diễm thực sự tưởng Đường Huyền chấp nhận buông tha nàng, vội nói:

- Sur phụ, ngài nghe đó, là hắc bảo không cần nữa!

Sur phụ nàng trừng mắt quát:

- Hồ nháo! Lời trưởng bối nói các ngươi cũng không nghe ư? Chỉ là đi bảo vệ Hoàng Thượng, có phải là xuống địa ngục đâu mà các ngươi phải sợ hãi như thế? Chuyện này đã quyết, các ngươi lui xuống đi!

Đường Huyền lắc đầu thờ dài nói:

- Sur thái, ngài việc gì phải bắt ép các nàng như vậy...

Trong đầu thì thầm hô: “Sur thái muôn năm a! Sau này con của ta và các nàng sinh ra sẽ cho sur thái bế đầu tiên a! Hắc hắc...”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tên Nàng Là Gì?

Đường Huyền từ ngày sống lại tới giờ mỗi tối đều tới Ngọc Lăng cung nghỉ. Ái phi của hần vừa xinh đẹp đoang trang, lại dịu dàng, biết chiều ý người khác.

- Ái phi, Trẫm mấy hôm trước đi đứng không cẩn thận va đầu vào cửa, hiện tại quên mất một số việc, quên mất... tên nàng rồi!

Đường Huyền phải khó khăn lắm mới phun được câu này ra, hần muốn hỏi tên nàng mà tới tận gần hai tháng chưa hỏi được. Hỏi xong để tránh xấu hổ hần cầm lấy bàn tay nhỏ của nàng hôn vài cái, vừa thơm vừa mịn, chỉ có những lúc thế này hần mới thực sự cảm thấy mình là Hoàng Thượng.

Ái phi tựa vào ngực hần, nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ tên Tần Phi Phi, hoàng thượng trăm công ngàn việc, hậu cung lại có rất nhiều phi tần, quên mất tên thiếp cũng không khó hiểu.

- Tần Phi Phi à, tên hay lắm.

Đường Huyền thơm lên trán nàng một cái, lại nói:

- Phi Phi, trẫm phong nàng làm hoàng hậu nhé!

Tần Phi Phi chấn động, vội nói:

- Hoàng Thượng, chuyện đó không được đâu, nô tì... nô tì xuất thân thấp kém, nếu phong làm hoàng hậu thiên hạ sẽ dị nghị, bá quan văn võ cũng sẽ không phục, tới lúc đó... Ừm...

Còn chưa nói xong thì Đường Huyền chợt hôn xuống môi nàng. Đây là lần đầu tiên hai người thân mật như vậy, ngày Đường Huyền sống lại cũng là chính là hai ngày sau khi Tần Phi Phi bị bắt vào cung, tên hôn quân hôm đó đang muốn tới tìm Tần Phi Phi thì bị Đường Huyền xuyên vào.

Tần Phi Phi run lên một cái, nhưng cũng không chống cự. Không giống muội muội nàng, Tần Phi Phi là mẫu phụ nữ phong kiến điển hình, gả chó theo chó gả mèo theo mèo. Nàng cũng không hận Đường Huyền vì cái chết của cha mẹ, nàng biết hần hoàn toàn không biết gì, chỉ có đám người dưới vì bắt nàng mà hại gia đình nàng. Hơn nữa cho dù thực sự là Đường Huyền hại chết cha mẹ nàng cũng chưa chắc nàng đã có suy nghĩ trả thù. Trung hiếu lễ nghĩa tín, chữ “Trung” phải đặt lên hàng đầu.

- A... Hoàng thượng... ngài...

Tần Phi Phi khuôn mặt đỏ ửng lên, cho dù đã chấp nhận số phận, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất thẹn thùng khi bị hần hôn như vậy.

- Quân gì miệng lưỡi thiên hạ? Thiên hạ này là của trẫm, trẫm nói sao thì là vậy, trẫm bảo là ngựa thì kẻ nào dám nói là hươu? (Trích sự tích “Chi lộc vi mã” của Tào Tháo).

- Ái phi, trẫm muốn nàng gọi: “Lão công, ta muốn!” Có được không?

Đường Huyền hí mắt cười nói, vừa nói vừa hôn hít vào má nàng. Tần Phi Phi đỏ mặt e thẹn nói:

- Hoàng Thượng, như vậy... e không ổn lắm...

- Có gì không ổn, mau gọi a, gọi cho trẫm nghe một chút thôi!

- Lão... lão công, ta... muốn!

Tần Phi Phi rút cuộc cũng khuất phục trước dâm uy của Đường Huyền, thẹn thùng gọi một tiếng. Đường Huyền nghe câu này mà toàn thân như tan chảy, dư âm còn sót lại ba ngày không hết, cảm giác thật sướng khoái a!

Chợt Tần Phi Phi lại ghé vào tai hần thì thầm:

- Hoàng Thượng, ngại tại sao lại thích nô tì gọi lão công a? Đó là cách gọi thái giám mà... hi hi!

- Di? ...

Đường Huyền như trúng đạn vào đầu, mặt ngu ra trong giây lát.

Không ngờ tới thế giới này tiếng “lão công” cao cả thuần khiết như vậy lại trở thành danh tự của bọn thái giám, thật con mẹ nó ...

Cũng may Đường Huyền da mặt đủ dày, lại chuyển đề tài, ôm ái phi vừa trò chuyện vừa cười khúc khích.

Chợt lúc này Dư lão thái giám ở ngoài hô lên:

- Hoàng Thượng, bên phía cấm vệ quân đã có động tĩnh!

Đường Huyền nghe vậy tinh thần đại chấn, liền hôn Tần Phi Phi một cái rồi bước ra ngoài, bất quá trước khi đi hần lại cài trang cho quần áo xộc xệch, ngay cả giày cũng không đi, còn bảo lão thái giám chuẩn bị ít cà rốt với cà chua. “Lão tử hôm nay phải học tập Tào Tháo một phen mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Biến Cố Ở Võ Trường

Đường Huyền tới võ trường của cấm vệ quân, thấy đang có mấy ngàn người tập trung. Thấy Hoàng Thượng tới tất cả đều quỳ lạy. Đường Huyền hỏi:

- Các vị huynh đệ hôm nay làm sao sắc mặt không tốt như vậy?

Đám cấm vệ quân nhìn nhau, nhưng không ai nói một câu, nếu là bình thường hoàng thượng tới dẫn chúng đi ăn chơi đập phá thì nhất định ai nấy đều rất cao hứng.

“Xem ra thủ đoạn của Tam vương gia cũng không tồi, khiến đám quân sĩ này sợ hãi đến như vậy, hắc hắc!”

- Các vị đều là huynh đệ của trẫm, có việc gì khó khăn cứ nói, trẫm nhất định làm chủ cho các người!

Nhóm cấm vệ quân sắc mặt càng thêm khó coi, có người suýt nữa đã nói ra miệng, nhưng cuối cùng thì vẫn là im lặng. Đường Huyền cũng không vội, đi tới trước vài người lính vỗ vai vài cái, lại phui phui áo cho họ, giả bộ bản thân rất quan tâm tới cấp dưới. Thấy hần đêm tới gấp gấp chạy tới đây, ngay cả giày còn chưa kịp đi, áo còn chưa thay, hần là vừa từ trên giường chạy vội vã tới đây. Nghĩ vậy ai nấy đều cảm động, nước mắt nước mũi sụt sùi. Lại nghe Đường Huyền nói:

- Vừa rồi có người báo cho trẫm cấm vệ quân xảy ra chuyện, cho nên trẫm vội tới đây, xem ra không phải. Nếu không phải thì tốt rồi, trẫm đi đây.

- Khởi giá hồi cung!

Đường Huyền còn chưa đi được hai bước, rốt cuộc một người không nhận được hô lớn:

- Các huynh đệ, quân cái gì tướng quân chó má, lúc chúng ta vào sinh ra tử thì không thấy ai khen thưởng lấy một câu, vinh hoa phú quý cũng không đến lượt chúng ta hưởng, vậy mà bây giờ chỉ vì đi theo Hoàng Thượng chơi có hai ngày đã muốn lấy đầu chúng ta sao? Nếu ai còn là trang hảo hán thì cùng lão tử vào trong cứu các huynh đệ ra!

Một người vừa lên tiếng thì cả bọn liền nhao nhao lên:

- Cứu các huynh đệ, cứu các huynh đệ!

Đường Huyền chỉ chờ có vậy, lập tức bày ra một bộ dạng vô cùng căm phẫn:

- Thật sự có kẻ dám gây chuyện với các huynh đệ của trẫm sao? Con mẹ nó bỏ lão, các huynh đệ, xông lên!

Thực ra tên vừa khoi mào là do hấn cài vào, chứ nếu để bọn cấm vệ quân này tự mở mồm ra nói thì quả là khó, ai chẳng sợ chết?

Đám cấm vệ quân lao ào vào trong võ đường, Đường Huyền đợi đông đông người vào trước rồi hấn mới theo sau để đảm bảo an toàn.

Cửa võ đường bị đập ra. Bên trong hơn mười cấm vệ quân đang bị trói dưới đất, cạnh đó đã có sáu bảy người bị chặt đầu, cảnh tượng máu me rất đáng sợ.

- Hoàng Thượng giá lâm!

Lão thái giám vì đề phòng Hoàng Thượng bị thương trong đám hỗn loạn bèn hô lên, tiếng hô the thé vang khắp võ đường. Đám người bên trong còn có cả bốn vị thống lĩnh, thấy Hoàng Thượng bất ngờ xuất hiện, ai nấy đều giật mình, vội vã quỳ xuống hành lễ.

Đường Huyền trước hết tiến lên cởi trói cho một cấm vệ. Vốn hấn muốn dùng đao chặt đứt dây thừng cho nguơ bức, có điều nghĩ lại thì tài nghệ không có, chẳng may chặt trượt một cái thì lại chừa lọn lành thành lọn què.

- Có trăm ở đây các nguoi không cần sợ hãi. Là kẻ nào dám giết các huynh đệ của trẫm?!

Vừa nói hấn vừa chỉ thanh cương đao lên phía trước, kết hợp với khuôn mặt xấu xí khô khốc, lại thêm cả võ đường tất cả đều quỳ chỉ có một mình hấn đứng, trông quả thực có vài phần uy vũ bất phàm.

- Hoàng Thượng, đây là quân pháp của cấm vệ quân, bọn họ phạm tội nên phải trừng phạt.

Người vừa nói là Trịnh Chí Thông, tâm phúc của Tam vương gia. Hấn đứng dậy tới gần Đường Huyền nói. Hấn muốn dùng quân pháp để cảnh báo Đường Huyền đừng can thiệp vào chuyện này.

- Vô lễ, trẫm còn chưa miễn lễ cho nguoi, ai cho nguoi đứng dậy?

Đường Huyền quát lớn. Trịnh Chí Thông sừng sốt, sau đó dù không phục nhưng vẫn phải quỳ xuống.

“Hừ, hử không gằm lại tưởng là con mèo hen! Một thống lĩnh cấm vệ mà cũng dám chặn mồm ta sao?!”

Đường Huyền cũng mặc kệ quân pháp là cái thứ gì, lập tức cho người cởi trói hết cho binh sĩ đang bị trói. Riêng Trịnh Chí Thông hấn vẫn bắt quỳ ở đó.

Đám cấm quân sắp bị giết thì được cứu, lập tức mừng tới phát khóc, liền quỳ xuống hô vạn tuế. Đám bằng hữu huynh đệ của họ cũng vui mừng quỳ xuống hô theo.

- Hoàng Thượng, như vậy không được, đám người này phạm vào tử tội, phải chém! Nếu không chém thì quân uy để ở đâu?!

Trịnh Chí Thông lúc này lại ngẩng cổ lên phản đối.

Đường Huyền chính là đang đợi hấn phản đối. Lập tức cả giận mắng:

- Trịnh tướng quân, bọn họ ngày đêm đều vì quốc gia vào sinh ra tử, nguoi không khen thưởng thì thôi, đằng này lại vì chút việc nhỏ mà đã muốn giết họ, đường đường một thống lĩnh lại nói giết là giết, như vậy sau này còn ai dám ra sức cho quốc gia đất nước nữa?

Đường Huyền đã soạn trước kịch bản, chỉ chờ đến bây giờ để đọc thuộc lòng. Đường Huyền lên đưa tay cầm miếng hành quơ qua mắt, sau đó hấn vừa nói vừa lệ rơi đầy mặt, mắt đỏ tơi máu, thân hình run rẩy, đúng là mười phần xúc động.

- Hoàng Thượng, không phải vậy...

“Có phải hay không thì không đến lượt nguoi nói.”

Đường Huyền không để Trịnh Chí Thông mở mồm, lập tức đập hấn ngã lộn ra, sau hét lên:

- Các huynh đệ, nói cho trẫm biết, các nguoi là cấm vệ quân của ai?

- Hoàng Thượng!

- Các nguoi nghe lệnh của ai?

- Hoàng Thượng!

- Vậy thiên hạ này là của ai?

- Hoàng Thượng!

...

Đường Huyền hô hào hơn chục lần mới dừng lại, cuối cùng hần hét:

- Tốt lắm, các huynh đệ chúng ta tới Di Hồng viện, đêm nay trăm mời khách!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Vũ Khí Mới, Quân Đội Mới

Trong kỹ viện, tới khi đám cấm vệ quân ai nấy đều ngà ngà say, Đường Huyền chợt đứng dậy đưa tay ra hiệu cho mọi người yên lặng. Sau đó hần chợt nhặt thanh đao lên, cửa mạnh vào cổ tay, máu tóe ra chảy ròng ròng xuống.

- Hoàng Thượng?!

Đám cấm vệ quân biến sắc. Đường Huyền đầu đón nói:

- Trẫm hôm nay tới chậm một bước, khiến một số huynh đệ bị hại chết, trẫm có lỗi với mọi người!

Vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt, nước mắt hần lúc này chảy khá ghê gớm, ướt cả vạt áo. Các cấm vệ quân thấy thế thì cảm động vô cùng, ai nấy lệ nóng lưng trông...

“Kháo, sao thanh đao này sắc vậy, không ngờ chém đứt miếng cà chua mà còn xém cả vào tay, đau chết ta mất!”

Cả đêm đó Đường Huyền quần quai không ngủ được vì xót tay. Sáng hôm sau khi tới chỗ cấm vệ quân hai mắt hần thâm quầng lên vì mất ngủ. Đám cấm vệ quân thấy vậy liền bảo nhau rằng Hoàng Thượng vì áy náy không cứu được huynh đệ mà khóc lóc không ngủ cả đêm.

Từ sau biến cố này địa vị của Đường Huyền trong mắt đám cấm vệ quân tăng lên rất cao. Ai nấy đều coi hần là một đại hán tử đầu đội trời chân đạp đất, còn đối với bốn vị thống lĩnh thì niềm tin đã giảm đi rất nhiều.

Lại một tháng qua đi, vết thương ở tay hần đã lành dần. Vốn hần đang tính cải trang đi vi hành, vừa du ngoạn ngắm cảnh vừa tìm cơ hội phao một ít mỹ nhân đem về. Nhưng Ô thái sư báo lại hiện tại thiên hạ vẫn còn rất rối loạn, hôn quân hần mà ra ngoài lúc này thì e là không còn đường về.

Mấy ngày nay Đường Huyền tâm trạng khá tốt, mỗi khi không lên triều hần đều tới ngự hoa viên chơi. Bốn thiếu nữ lúc này đã dần an phận làm thị vệ cho hần. Các nàng hiện tại giả trang thành thị nữ để tiện bảo vệ hần. Thực ra Đường Huyền muốn các nàng giả trang là phi tử của hần, như vậy... bắt quả các nàng dù đánh chết cũng không chịu, chỉ cần hần lặp lại đề xuất đó một lần nữa Tần Diễm Diễm liền đâm hần một kiếm.

Đường Huyền mấy ngày nay tập thể dục điều độ, ăn uống toàn đồ bổ, lại thêm luyện thở nạp theo phương pháp của Thiên Mi phái nên bộ dạng cũng béo tốt ra nhiều, da dẻ trở nên hồng hào, nhìn qua giống người hơn một chút.

Lúc này hần đang ngồi nói chuyện với mấy vị sư thái.

- Sư thái, trong giang hồ hiện tại ai là người võ công cao nhất? Võ công các vị sư thái trong giang hồ thì xếp vào hạng nào?

Sư phụ Tần Diễm Diễm cười nói:

- Chúng ta ba người võ công không có thứ hạng gì lớn trong gia hồ. Còn người võ công cao nhất thì có lẽ là minh chủ của Thánh Võ minh Giang Bắc Thiên.

Đường Huyền lại hỏi:

- Nếu ba vị đấu với hần thì sao?

- Nếu đơn đấu thì chúng ta không lại, nhưng nếu ba chúng ta hợp sức thì cũng không cần e ngại hần.

Đường Huyền xoa xoa tay cười nói:

- Ra là vậy. Nếu thế thì sau này có nguy hiểm ta cũng trốn vào đây, hẳn là sẽ an toàn đi!

- Hừ, đồ nhát chết!

Tần Diễm Diễm khinh bỉ nói. Đường Huyền cũng không quan tâm nàg. Chưa từng chết thì làm sao biết cái chết đáng sợ? Bất quá cái gì Giang Bắc Thiên, cái gì Thánh Vô Minh? Rồi có ngày trăm thu phục hết!

Đường Huyền lại hỏi lão thái giám:

- Trăm bảo ngươì đi tìm thợ thủ công tay nghề giỏi cùng tráng sĩ, ngươì đã tìm chưa?

- Bẩm Hoàng Thượng, đã tìm được hơn ba trăm thợ thủ công tay nghề thượng hạng và năm trăm tráng sĩ sức khỏe một địch mười.

Đường Huyền gật gù đầu, lại nói:

- Trăm đưa bản thiết kế cho họ họ làm xong chưa? Còn đám quân sĩ đã huấn luyện tới đâu rồi?

- Bản thiết kế của Hoàng Thượng rất phức tạp, nhưng đám thợ cũng đã chế ra được một vài sản phẩm, còn đám tráng sĩ thì đã huấn luyện nhiều ngày, đảm bảo trung thành với Hoàng Thượng.

Đường Huyền mỉm cười nói:

- Ngươi đem số sản phẩm đã tạo ra cùng đám tráng sĩ gọi lại đây.

Một lát sau năm trăm tráng sĩ xuất hiện. Cùng với đó thái giám mang lên một đồng thứ đồ đen ngòm hình thù quái dị.

Đường Huyền nhìn đám đồ này thì sáng cả mắt. Hẳn kiếp trước đi bộ đội, tham gia vào cục kỹ thuật và cơ quan kỹ thuật, được học về chế tạo các phương tiện chiến tranh. Mặc dù hẳn học tập không chăm chỉ, tư chất cũng không hơn ai, nhưng tới hiện tại việc thiết kế một số loại vũ khí nóng thô sơ hẳn vẫn còn nhớ một chút. Ở đây hẳn đã có một số loại súng ngắn, lựu đạn, bom khói cay...

Thấy mọi người kỳ quái nhìn mình, hẳn liền đắc ý nói:

- Từ hôm nay trở đi đây sẽ là vũ khí của các ngươi.

Lời vừa dứt ai nấy đều ngẩn ngơ. Cái thứ đen đen vừa bé vừa ngắn kia mà là vũ khí sao? Hoàng Thượng không phải lại hồ đồ rồi chứ?

Mà lúc này một tiểu sư muội lại quay sang nói với Tần Diễm Diễm:

- Diễm nhi tỷ, ta thấy đồng đồ vật kia hẳn là dùng để tưới cây đi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phản Loạn

Để tăng tính thuyết phục cho lời nói của mình, Đường Huyền chỉ vào một hòn giả sơn cách đó khoảng bảy tám mươi trượng, nói:

- Các ngươi có ai có thể đứng từ đây mà phá vỡ tảng đá kia?

Mọi người nghe vậy đều lắc đầu. Ở khoảng cách như vậy cho dù dùng tên bắn cũng không tới, cho dù tới cũng không thể bắn vỡ được.

Nhìn vẻ mặt bất lực của mọi người, Đường Huyền liền giơ súng lên, khuôn mặt cũng trở nên rất ngu ngốc.

Đoàng!

Một tiếng nổ chói tai vang lên, hòn non bộ lập tức nát tung, mà chính Đường Huyền cũng bị phản lực đẩy ngã ra sau.

“Mẹ kiếp, phản lực mạnh thật!”

Đường Huyền nhìn bàn tay súng đồ mà trầm nghĩ, một phần cũng vì thể chất hẳn không tốt nên bị bật ngã ra. Nhưng chỉ nhìn vào kết quả hòn non bộ

cũng đủ khiến ai nấy há hốc mồm.

- Ba vị sư thái, cái gì mình chủ đó liệu có đỡ nổi đòn vừa rồi không?

Ba vị sư thái cũng bị kinh hãi một phen, thốt lên:

- Hoàng thượng, loại... loại vũ khí này uy lực thật là kinh thế hãi tục, cho dù là bất hoại kim thân cũng không chống được!

Đường Huyền vô cùng đắc ý, lại nhìn sang phía thiếu nữ bên cạnh Diễm nhi, vênh vao nói:

- Tiểu muội muội, có phải nhà nàng thường hay tưới cây như vậy không? Có cần trăm dạ người cách tưới cây không? Hắc hắc!

Thiếu nữ đỏ mặt vội trốn ra sau lưng Tần Diễm Diễm. Tần Diễm Diễm ngược lại không có bao nhiêu sợ hãi, gất lên:

- Hừ, nếu người đã có nhiều thị vệ như vậy, lại có vũ khí đáng sợ như thế thì còn cần chúng ta bảo vệ làm gì, tốt nhất là để chúng ta tự do về sự môn đi!

Đường Huyền đang vui nghe vậy rất là mất hứng, tưởng các nàng đã an phận, ai ngờ hóa ra trong đầu các nàng lúc nào vẫn luôn muốn tránh xa khỏi mình.

- Trẫm chẳng lẽ thật sự đáng ghét như vậy sao, bảo vệ trẫm làm các người khổ sở vậy sao?!

- Đúng!

- Được lắm, vậy từ mai không cần các người ở cạnh trẫm nữa, ba vị sư thái cũng không cần bức ép các nàng, đây là ta lệnh cho các nàng trở về sự môn!

Dứt lời hần xoay người trở về Ngọc Lăng cung. Aizz, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có Phi nhi tốt với ta. Đường Huyền chợt nghĩ, chẳng cần làm Hoàng Thượng, chẳng cần cái thiên hạ chó má này, hần chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh sống cả đời với Tần Phi Phi, ít ra mỗi ngày đều có thể vui vẻ.

Đường Huyền vừa vào cửa Ngọc Lăng cung thì thấy Ô thái sư đã chờ ở đó, hần vì tiện liên lạc nên cho thái sư một lệnh bài để tự do ra vào cung cấm.

- Hoàng Thượng, hai tỉnh Tô Nam Tô Bắc đã bị phản loạn chiếm mất hơn mười huyện, nếu không phái binh trấn áp chỉ e...

Đường Huyền nghe vậy chỉ im lặng, hần bảo nô ti dâng lên một bếp trà. Sau đó hần đun sôi bình trà lên rồi nói với Ô thái sư:

- Ô lão, nếu người có thể làm cho nước sôi không trào ra ngoài thì người muốn bao nhiêu bình trẫm đều sẽ đáp ứng!

Ô thái sư nghe vậy nghi hoặc nghĩ: “Chuyện này chẳng phải quá dễ sao?”

Lão lấy khăn lạnh lót tay, sau đó ấn xuống nắp bình để nước không trào ra. Nhưng chỉ một lát sau nước đầy càng lúc càng mạnh, Ô thái sư phải dùng hai tay. Cuối cùng bộp một tiếng, nước vẫn đầy bật nắp bình ra. Ô thái sư may mà né ra kịp, nếu không đã bị bỏng.

Đường Huyền thờ dài nói:

- Nước trong bình này giống phản loạn hai vùng, người càng dùng biện pháp miễn cưỡng trấn áp chúng càng phản kháng mạnh mẽ.

Ô thái sư nghe vậy liền biết Hoàng Thượng đã có kế sách, vội nói:

- Xin Hoàng Thượng chỉ bảo!

Đường Huyền cầm một bình nước ấm bên cạnh, sau đó đổ vào bình trà, bình trà lập tức dịu đi.

- Truyền chỉ của trẫm, lập tức cách chức phủ doãn hai tỉnh Tô Nam Tô Bắc, hạ lệnh chiêu an phản quân, phong thủ lĩnh phản quân hai vùng lên làm phủ doãn mới, ban thưởng mười vạn bạc trắng, miễn hai năm thuế!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ly Gián

Ô thái sư nghe vậy kinh ngạc một hồi, vội nói:

- Hoàng Thượng, không thể làm vậy được!

- Tại sao không thể?

Đường Huyền cũng không gấp, từ tốn hỏi:

- Nếu phản loạn không bị trừng phạt mà lại được phong quan thì dân chúng ai chẳng muốn tạo phản?!

Đường Huyền lắc đầu nói:

- Tình huống đặc biệt thì phải sử dụng kế sách đặc biệt. Hiện nay ngân khố cạn kiệt, khắp nơi tai ương, trăm đầu thể chi vì hai tỉnh mà dồn toàn bộ tài lực của cả quốc gia. Lại nói cho dù trăm cung cấp tài lực cho chúng thì lũ vô dụng đó có thể bình định được phản quân sao? Người nghĩ xem hai tỉnh đó lớn tới mức nào, tiền bạc quân đội vốn không hề nhỏ, cho dù con chó con mèo lên chỉ huy cũng có thể dẹp đám phản quân nhỏ nhoi đó trong chớp lát! Theo trăm thấy thì chúng ta thua là vì đám quan lại ngu ngốc đó tự phá hoại thôi, bọn chúng ngoài tham ô thì còn làm được cái gì nữa?! Chuyện này cứ quyết như vậy!

Ô thái sư không nói gì nữa, thở dài một hơi rồi lui ra. Hắn một bụng tài học hơn đời nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa hiểu rõ đạo thánh chỉ này có ý nghĩa gì.

Ô thái sư đi rồi Đường Huyền liền vào trong tìm Tần Phi Phi, ngày hôm nay thực sự là một mối.

Ôm ái phi trong lòng hắn liền quên hết cái gì quốc sự cái gì mỹ nữ, tâm hồn trở nên mê mang sáng khoái.

- À, ái phi, nghe tiểu di muội nói sắp tới sinh nhật nàng? Muốn trăm tặng gì nào?

Đường Huyền nhỏ giọng thì thầm vào tai Tần Phi Phi.

- Nô tỳ không có nguyện vọng gì, chỉ cần thiên hạ thái bình dân chúng yên vui là được.

Đường Huyền nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng nói:

- Ái phi, chuyện thiên hạ trăm sẽ lo, còn nàng muốn gì cứ nói, trăm nhất định phải tặng nàng!

Tần Phi Phi trầm tư một lúc, nhỏ giọng nói:

- Thiếp thân muốn... chỉ sợ Hoàng Thượng tức giận...

Đường Huyền nheo nheo mắt nàng sáng khoái nói:

- Nàng cứ nói, trăm nhất định sẽ làm cho nàng, cho dù làm không được cũng sẽ không trách tội!

Tần Phi Phi cúi đầu, cắn môi nói:

- Nô tì... nô tì cầu xin Hoàng Thượng hãy đặc xá cho những phạm nhân bị oan có được không?!

Dứt lời nàng liền quỳ xuống. “Àn, nói mới nhớ, tên hôn quân này trước nay giam giữ không biết bao nhiêu trọng thần nhân tài, người bị hắn giam không chín thì cũng tám phần là bị oan. Hừ! Tại sao tên hôn quân kia không có một chút ưu điểm gì... giống ta nhỉ? Bất quá ít nhất ở phương diện chọn nữ nhân thì rất giống khẩu vị lão tử!

Hắn liền đưa tay ôm Tần Phi Phi vào lòng rồi nói:

- Trăm đồng ý với nàng, nếu điều tra ra họ bị oan thì sẽ thả ra!

Tần Phi Phi vui mừng vô cùng, vội ôm lấy hắn dịu dàng nói:

- Tạ ơn Hoàng Thượng.

Từ sau ngày xảy ra biến cố địa vị của bốn vị thống lĩnh trong cấm vệ quân đã suy giảm khá nhiều. Các quân sĩ chỉ còn nể họ vì chức vụ. Ngay cả giữa các thống lĩnh cũng thường xuyên xảy ra mâu thuẫn. Trịnh Chí Thông từ hôm bị Đường Huyền làm nhục trước mặt bao người (đoạn đập vào mặt trong võ đường) càng ngày hắn càng trở nên hung dữ, lúc nào cũng có thể gây sự với người khác. Ba vị thống lĩnh còn lại đều chán ghét hắn, nhưng vì hắn là người thân cận nhất của Tam vương gia nên họ chỉ có thể ngậm bồ hòn.

Mà Đường Huyền mấy ngày gần đây thường mời ba vị thống lĩnh kia uống rượu, thường ban thưởng cho họ, nhưng riêng Trịnh Chí Thông hắn lại không đã động gì tới. Rất nhiều lần Trịnh Chí Thông đang ra uy trong cấm vệ quân thì Đường Huyền xen ngang, khiến địa vị của hắn trong cấm vệ quân càng lúc càng thấp, điều này làm hắn tức lắm.

Đêm hôm đó Trịnh Chí Thông đang đi dạo quanh võ đường, chợt bắt gặp hai bóng người đang hí húi nói gì đó trong đêm. Trịnh Chí Thông là người luyện võ nên nhãn lực tốt hơn người thường nhiều lắm, hần nhìn trong bóng đêm lơ mờ nhận ra, hình như là một trong bốn thống lĩnh là Tàn Vũ Trung.

Tàn Vũ Trung ngày thường là một người thật thà chân chất, võ công khá cao, nhưng vì tâm kế quá kém nên Tam vương gia luôn chỉ coi hần như kẻ vô biên, không trọng dụng, Trịnh Chí Thông cũng không ưa gì Tàn Vũ Trung, vì uy vọng của họ Tàn trong cấm vệ quân không thua kém gì y.

Trịnh Chí Thông nghĩ nửa đêm nửa hôm mà còn lén lút gặp nhau ở đây hần là có việc mờ ám. Hần bèn nép vào góc tường gần đó nghe trộm.

Tàn Vũ Trung buổi tối vừa ăn cơm xong thì có người tới gọi ra ngoài có việc khẩn cần báo. Ra một nơi kín đáo trong hoa viên, người nọ đưa cho Tàn Vũ Trung một mảnh giấy, sau đó đốt đèn lên cho hần đọc.

Tàn Vũ Trung nhìn mảnh giấy thì thấy có khoản bút của Hoàng Thượng, ở dưới có ghi: “Không được nói chuyện này cho ai biết, kể cả Tam vương gia. Đọc xong dòng chữ này thì phải đốt ngay mảnh giấy!”

Tàn Vũ Trung ngẩn ra, với đầu óc của hần thì không thể nghĩ ra Hoàng Thượng đang chơi trò gì, nhưng vì là lệnh của Hoàng Thượng, hần lập tức làm theo, thả tờ giấy vào lửa đèn thiêu rụi. Lúc này người nọ chợt nói lớn tiếng hơn một chút, nhưng một chút đó là đủ để Trịnh Chí Thông nghe thấy.

- Tàn thống lĩnh, ngài cứ việc làm theo lời Hoàng Thượng, không cần hỏi, sau này Hoàng Thượng sẽ không bạc đãi ngài đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cứu Người

Sáng hôm sau, trong vương phủ.

- Tàn Vũ Trung, bản vương đối đãi với ngươi trước nay thế nào? Tại sao ngươi phản bội bản vương?

Tàn Vũ Trung sáng sớm đã bị gọi tới vương phủ, nghe vậy thì ngẩn người, không hiểu Tam vương gia đang nói cái gì.

- Tờ giấy đó rút cuộc ghi cái gì bên trong?

Tàn Vũ Trung nghe vậy thầm kêu không ổn, nhưng vẫn đành nói thật:

- Tam vương gia, mảnh giấy đó ghi... không thể nói cho Tam vương gia biết, đọc xong phải đốt ngay!

Tam vương gia nổi giận nói:

- Ngươi...! Ngươi còn muốn diễn trò trước mặt bản vương?!

Tam vương gia nghe vậy liền nghĩ Tàn Vũ Trung đang bốn cột mình.

- Tiểu nhân nào dám a... Mảnh giấy đó thực sự ghi không thể nói cho Tam vương gia, đọc xong phải đốt ngay!

Một số mưu sĩ của Tam vương gia nhận ra điều bất thường, liền nói:

- Tam vương gia, ngài nên điều tra kỹ, trong chuyện này e là có gian trá!

Tam vương gia hừ một tiếng, cẩn thận suy xét lại. Nhưng lúc này Trịnh Chí Thông chợt nói:

- Nhị vị mưu sĩ, chẳng lẽ hai người nghi ngờ sự anh minh của vương gia sao? Nếu không có chuyện gì tại sao nửa đêm phải lén lút gặp nhau trong bóng tối? Hơn nữa rõ ràng tại hạ nghe người kia nói sẽ thưởng gì đó cho Tàn thống lĩnh nếu làm xong chuyện!

- Tàn Vũ Trung, có chuyện đó không?

- Chuyện này... quả thực là có, nhưng... nhưng...

Hôm sau Đường Huyền tới quán doanh của cấm vệ quân thì không thấy Tàn Vũ Trung đâu nữa, liền mừng thầm trong lòng. Còn ba người nữa.

Trương Dực, Hồ Sĩ vốn thân thiết với Tàn Vũ Trung, lúc này đổ dồn hết cảm phần lên Trịnh Chí Thông, nhưng đồng thời cũng rất e ngại Hoàng Thượng, rất sợ có người tới cũng đưa cho mình một tờ giấy rồi bảo đốt như vậy. Nên bây giờ cứ thấy Đường Huyền là họ tránh đi rất xa.

Trịnh Chí Thông thì vô cùng đắc ý, nhờ báo tin nên hắn được thu toàn bộ quyền lực cùng thù hạ của Tần Vũ Trung, càng thêm không coi ai ra gì.

Đường Huyền lúc này lại sai người tặng quà cáp cho Trương Dực cùng Hồ Sĩ, nhờ hai người nói tốt cho Tần Vũ Trung trước mặt vương gia để hấn thả người. Hai thống lĩnh nhận vơ quà, sau đó lập tức báo lại cho Tam vương gia toàn bộ những gì Đường Huyền nhờ vả. Tam vương gia nghe xong càng thêm tin tưởng rằng Tần Vũ Trung đã móc nối với Hoàng Thượng, cộng thêm Trịnh Chí Thông đổ dầu vào lửa, Tam vương gia liền đem tính mạng cả nhà Tần Vũ Trung ra uy hiếp hấn khai nội dung mảnh giấy. Nhưng Tần Vũ Trung biết gì mà khai? Càng khai càng khiến Tam vương gia tức giận. Trong nhất thời tức giận Tam vương gia liền sai đem chém cả nhà Tần Vũ Trung. Tần Vũ Trung tro mắt nhìn người thân bị giết, tâm can dần nguội lạnh, sau đó liền gào lên chửi mắng. Tam vương gia cũng mặc kệ, dù sao mấy ngày nữa y cũng tính giết luôn Tần Vũ Trung.

- Lão Dur, nghe nói Tam Vương gia đã chém cả nhà Tần Vũ Trung?

- Đúng vậy thưa Hoàng Thượng.

- Hừ, Tam vương gia xem ra cũng không quá đáng lo ngại như trăm tưởng. Đến lúc diễn trò rồi!

Đêm đó lão thái giám tới vương phủ của Tam vương gia tuyên chỉ:

- Phụng thiên... abcdxyz... Hoàng Thượng hôm nay có nhã hứng xem biểu diễn vũ kỹ, được biết Tần thống lĩnh tài nghệ hơn người, mời Tần thống lĩnh vào cung trở một chút tài năng cho mọi người mở rộng tầm mắt! Khâm thờ!

Vương gia nhận thánh chỉ, sắc mặt khó coi nói:

- Hồ tổng quan, Tần Vũ Trung mấy ngày trước muốn mưu hại bốn vương, đã bị cấp dưới giết tại chỗ. Ta ở đây có vài vị thân sĩ võ công cũng rất được, có thể cho bọn họ đi thay không?

Lão thái giám hí mắt nói:

- Tam vương gia, đây là lệnh của hoàng thượng, sống phải thấy người chết phải thấy xác. Chắc không phải ngay cả xác cũng không còn chứ?

- Chuyện này... Nếu vậy xin Hồ tổng quản ngồi chờ một chút, ta liền cho người đem xác hấn lên.

Tam vương gia cũng hiểu Hoàng Thượng chỉ lấy cớ biểu diễn vũ kỹ, mục đích là muốn cứu Tần Vũ Trung. Y làm sao có thể thả Tần Vũ Trung về được, cho dù Tần Vũ Trung không khai gì thì cũng phải giết y ngay lập tức.

Hồ lão thái giám gật đầu, trong lúc chờ đợi ngồi xuống uống tách trà, nhàn nhai hỏi:

- Tần thống lĩnh võ nghệ cao cường lại luôn trung thành với vương gia, có sao lại có chuyện mưu hại?

Tam vương gia thờ dài nói:

- Hấn dan đấu với một tiểu thiếp của ta bị ta phát hiện, bí quá làm liều!

Hấn nói vậy cho dù cục đá cũng không tin, nhưng Hồ tổng quản vẫn gật đầu ồ một tiếng.

Chợt lúc này có tiếng hô cháy từ phía hậu viện. Tam vương gia vội hỏi hạ nhân thì biết phía hậu viện không biết tại sao bị cháy, lửa rất to. Tam vương gia nghe vậy kinh hãi, hấn vừa rồi sai Trịnh Chí Thông vào giết Tần Vũ Trung, không ngờ lại có chuyện này, cũng không biết đã giết được chưa.

Lại nói Trịnh Chí Thông được lệnh của Tam vương gia lập tức xách cương đao, dẫn theo một đám cấm vệ quân tiến vào địa lao sau hậu viện.

- Tần thống lĩnh, lão tử hôm nay tới tiễn ngươi lên đường!

Ngày thường Trịnh Chí Thông vốn không hòa hợp gì với ba vị thống lĩnh còn lại, hôm nay được tự tay chém Tần Vũ Trung hấn cảm thấy rất hưng phấn. Cương đao giơ lên, đang chuẩn bị chặt xuống thì chợt nghe “X!” một tiếng, sau đó khói trắng không biết từ đâu xông ra, trong chớp lát Trịnh Chí Thông cùng đồng bọn đều cảm thấy cay mắt, mở miệng định kêu lên thì khói xông vào miệng làm bọn chúng ho sặc sụa, lập tức chạy chói chết ra khỏi địa lao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thuyết Phục

Mặc dù đã chạy ra khỏi hang động nhưng dư âm từ khói cay vẫn còn, đám người Trịnh Chí Thông nước mắt nước mũi chảy tèm lem, cổ họng thì đau rát như lửa đốt. Đúng lúc này một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Trịnh lão tặc, hôm nay là ngày chết của ngươi rồi!

- Là ai?!

Trịnh Chí Thông hoảng sợ quát lên. Lúc này hai mắt hắn cay xè, không nhìn thấy gì, nếu bị tập kích thì chỉ e không thể chống trả. Không còn cách nào khác, Trịnh Chí Thông đành khua thanh cương đao loạn xạ xung quanh người để phòng vệ.

...

Tam vương gia lúc này đang an bài người đi cứu hỏa. Hồi lâu không thấy Trịnh Chí Thông quay lại phục mệnh hắn liền có cảm giác bất an.

Choang!

Chợt cửa sổ vỡ tung, một bóng người nhảy từ ngoài vào, hét to:

- Ta phải giết ngươi!

Người nọ cầm đao chém tới phía Tam vương gia.

Tam vương gia kinh hãi, đám hộ vệ vương phủ bị giật mình, tới lúc kịp nhận ra cần phải bảo vệ vương gia thì Tam vương gia đã trúng một đao vào đùi, máu tóe ra ướt sẫm cả quần.

Người nọ dường như đã không còn lý trí, mặc kệ đám hộ vệ đang đánh tới, vẫn liều mạng chém về phía Tam vương gia. Tam vương gia nén đau nhìn kỹ bộ dạng người nọ, không ngờ lại chính là Trịnh Chí Thông! Hắn lúc này trông vô cùng ghê rợn, khuôn mặt vặn vẹo nhăn nhó, hai mắt đỏ lôm, miệng sùi bọt mép.

Cũng may võ công Trịnh Chí Thông tuy khá kém nhưng trong vương phủ kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, tùy tiện vài người cũng có thể dễ dàng giết chết hắn.

Trong giây lát Trịnh Chí Thông bị giết ngay tại chỗ, nhưng Tam vương gia vẫn còn chưa hoàn hồn, hoảng sợ ngồi phịch xuống ghế, ngay cả vết thương cũng không thấy đau.

Lão thái giám truyền chỉ ngược lại không có bao nhiêu sợ hãi, bình thản nói:

- Vương phủ hôm nay xảy ra chuyện như vậy thật là đáng tiếc, lão nô đành về tâu lại Hoàng Thượng vậy, Tam vương gia cứ nghỉ ngơi đi.

...

Trong ngự hoa viên Tần Vũ Trung đang nằm trên giường bệnh. Hắn lúc này dù còn sống nhưng cũng như người đã chết. Cả nhà hắn đã bị giết, hắn sống một mình còn ý nghĩa gì nữa!

- Ngươi không muốn báo thù sao?

Một âm thanh truyền vào tai Tần Vũ Trung là hắn ngẩn ra, sau đó hai tay nắm chặt, lệ tuôn đầy mắt.

- Ai! Nam nhi không phải không thể roi lệ, chỉ là có đáng để roi lệ hay không thôi! Tần thống lĩnh, trăm kính trọng ngươi là một trang hảo hán! Tờ giấy đó là trăm sai người gửi cho ngươi, nếu ngươi hận trăm thì hãy ra tay đi!

Dứt lời Đường Huyền ném một thanh đao xuống cạnh chiếc giường.

Tần Vũ Trung chậm rãi đứng dậy, hắn ngơ ngẩn nhìn cây đao trước mặt. Cũng chính vì hắn đang ngẩn ra, nên hắn không biết rằng lúc này Đường Huyền một tay đang đưa ra sau, ra hiệu cho đám hộ vệ đã mai phục sẵn trên trần nhà, ngoài cửa sổ và cả bên vách tường, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Tần Vũ Trung có dấu hiệu muốn động thủ thì lập tức bắn bỏ.

- Tần thống lĩnh, vì sao còn chưa động thủ? Chẳng lẽ còn sợ trăm mưu hại ngươi?

Dứt lời, hắn thờ dài một tiếng, tiến tới gần cửa sổ ngồi, đưa tay lên ôm trán, mắt nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, nhìn qua rất có dáng vẻ thi nhân, trong đầu thì thầm nghĩ: "Tốt nhất là ngồi xa ra một chút, chẳng may đám hộ vệ phản ứng không kịp thì xong đời ta mất!" Đường Huyền cảm thấy khoảng cách đã đủ an toàn, lại ung dung nói:

- Tần thống lĩnh, có thể ngươi cho rằng trăm đang biện minh cho mình, nhưng trăm vẫn phải nói cho ngươi một điều. Ngươi nghĩ rằng chỉ vì tờ giấy đó mà Tam vương gia thực sự muốn giết ngươi ư? Ngươi lầm rồi! Thực ra hắn từ lâu đã muốn trừ khử ngươi cùng hai vị thống lĩnh Hồ Sĩ, Trương Dục. Tại sao ư? Tại vì hắn muốn cho Trịnh Chí Thông nắm toàn quyền kiểm soát cấm vệ quân. Tại sao hắn phải đưa hết quyền lực cho Trịnh Chí Thông? Vì hắn biết có một số việc các ngươi sẽ không bao giờ chịu làm cho hắn! Đó chính là tạo phản!

Tần Vũ Trung trong lòng chấn động, ngồi im lặng một hồi lâu. Đường Huyền thầm nghĩ không ngờ chuyện thuyết phục Tần Vũ Trung này dễ hơn mình

tướng. Hắn nháp một tác trà, nhìn ra ánh trăng ngoài trời. Trăng hôm nay sáng thật!...

Xoạt!

Chợt Tần Vũ Trung cảm lấy cương đao đặt lên cổ Đường Huyền, toàn bộ động tác diễn ra không tới một giây. Trong bóng đêm, Tần Huyền bị cương đao kề cổ, vẫn ngồi bất động như cũ. Đám hộ vệ không kịp phản ứng, thấy Hoàng Thượng đã bị Tần Vũ Trung kề đao vào cổ không khỏi hoảng sợ, đang muốn xông ra thì đã thấy Đường Huyền ra hiệu ở yên vị trí. Ai nấy đều thầm khâm phục: “Hoàng Thượng thật là một trang hảo hán, cái chết cận kề mà không mảy may lo sợ, thật đáng học tập a!”

“Đừng, Tần thống lĩnh, Tần đại ca, van người, đừng chém ta a~~~!” Đường Huyền thực không ngờ tốc độ của Tần Vũ Trung nhanh tới vậy, hắn hiện tại đã lạng người đi vì sợ hãi, tách trà trong tay vì run mà sóng sánh đổ cả nước ra ngoài. Nhưng vì trời tối, cộng thêm tay áo của hắn rộng nên che đi không ai biết.

Hắn đã sợ đến muốn đá ra quần, nhưng hắn biết lúc này không được tỏ ra khác thường, liền cứng họng nói tiếp:

- Chúng cứ tạo phản của hần trăm đã có, nhưng trăm cũng không muốn giải thích với người về chuyện này. Trăm với người giao tình không nhiều, có thể người không tin trăm, nhưng người đi theo Tam vương gia bao lâu hần cũng biết cách hành sự của hần, độc ác vô tình, cái gì tình nghĩa huynh đệ trong mắt hần cũng không bằng một chữ “Lợi”. Không cần kể đâu xa, mới chỉ cách đây không lâu, bao nhiêu huynh đệ cầm vệ quân chỉ vì gần gũi với trăm mà đều bị Tam vương gia giết không thương tiếc, chuyện này chắc không phải giả chứ? Nếu ngày nào đó người đi lại gần trăm, chẳng phải hần cũng sẽ giết người như vậy sao?

- Mạt tướng... Aaaa!

Tần Vũ Trung ném đao xuống đất ôm đầu hét lên.

“Ai da, nóng quá!” Đường Huyền này giờ bị trà đổ vào quần nóng đến nhức cả mông mà không dám cựa quậy, lúc này mới thở ra được vài hơi. Sau đó nghiêm mặt nói:

- Nếu người không giết trăm, vậy trăm cho người hai lựa chọn. Một là người chữa lành vết thương rồi rời khỏi đây, sau này đi ở ẩn ở nơi nào đó không ai tìm được. Hai là người đi theo trăm, trăm sẽ giúp người báo thù, người giúp trăm san bằng thiên hạ này!

Tần Vũ Trung nội tâm đấu tranh kịch liệt, chợt nhớ tới hình ảnh Hoàng Đế bình thân ung dung trước lưỡi đao của mình. Đúng vậy, chim khôn chọn cành mà đậu, trước kia là vì mình ngu dốt đi theo nhằm người mới khiến người nhà bị liên lụy, hiện tại không thể sai lầm hơn nữa!

Phịch!

- Mạt tướng có mắt không trông, tiếp tay cho phản tặc, phạm vào đại nghịch bất đạo, cầu xin Hoàng Thượng cho mạt tướng một cơ hội chuộc lỗi!

Đường Huyền cười ha hả nâng hần dậy nói:

- Tần thống lĩnh đúng là không phụ lòng trăm.

Sau đó hần chợt hô lên:

- Tần tướng quân tiếp chỉ. Trăm hiện tại phong người là “Ngự tiền thị vệ đại thống lĩnh”, toàn bộ cấm quân từ nay sẽ do người kiểm soát.

Tần Vũ Trung hơi ngẩn ra, sau đó lập tức quỳ xuống:

- Mạt tướng tạ ân Hoàng Thượng, nguyện nghe theo Hoàng Thượng phân phó, muốn chết không từ!

Rời khỏi phòng bệnh của Tần Vũ Trung, Đường Huyền hai chân vẫn còn run rẩy. Việc hần muốn làm nhất lúc này là đi tắm một cái, mồ hôi đã chảy ướt thấm lưng áo hần. Con mẹ nó thật khủng khiếp, lão tử thề không bao giờ đùa giỡn với tính mạng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Thanh Giả Tự Thanh

Sáng hôm sau thượng triều, Đường Huyền vừa ngồi lên long ý thì thấy Ô thái sư nhìn mình ngượng ngùng cười. “Kháo, không phải lại có hung tin gì chứ?”

Đường Huyền giả bộ không biết quay đầu nhìn sang chỗ khác. Nhưng Ô thái sư cuối cùng vẫn tâu lên:

- Hoàng Thượng, phân loạn hai tình Tô Nam Tô Bắc đã tạm yên ổn, hai phủ tổng đốc sau khi khám xét đã tịch thu được hơn trăm vạn lượng, đã được chuyển đi cứu tế, chỉ có điều... ở biên cương bốn vị phiên vương đang thúc giục lương thảo, nên muốn xin Hoàng Thượng thêm bạc...

Đường Huyền nghe vậy trầm nghĩ: “Muốn trăm phát lương? Hừ! Chỉ sợ tới lúc chúng nuôi béo quân sĩ rồi việc đầu tiên chúng nghĩ tới sẽ là cướp lấy cái ngai vàng này đi!”

Nhưng hiện tại quốc lực còn yếu, Đường Huyền hiện tại chưa thể trở mặt với tứ đại phiên vương, bèn nói:

- Ô thái sư, dù sao trăm hiện tại cũng không còn bao nhiêu bạc, người nói nên làm sao bây giờ?

Hắn tuy là hỏi nhưng cũng không cần Ô thái sư trả lời, liền khoát tay nói luôn:

- Thôi trước mắt người cứ đi tích góp ngân lượng, muốn tích bằng cách nào cũng được, phải gom đủ cho trăm ba trăm vạn, nếu không thì lão già người cũng đừng lên triều nữa, khỏi làm phiền trăm!

- Di? Sao hôm nay không thấy Tam hoàng thúc lên triều vậy?

Tam vương phủ xảy ra chuyện có ai không biết? Nhưng chính vì ai cũng biết nên không ai dám ra nói, lẫn lộn trong chốn quan trường thì nên ít nói đi một chút mới yên ổn được.

Lúc này Dư lão thái giám liền tiến lên nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, đêm qua Tam vương phủ bị cháy, sau đó có thích khách lên vào, Tam vương gia bị thương hôm nay không lên triều được.

- Ô, thì ra Tam hoàng thúc gặp chuyện. Lão Dư, người không biết chứ hôm qua có người tâu với trăm Tam vương gia muốn tạo phản, khiến trăm cả đêm lo sợ không ngủ được. Trăm hôm nay đang muốn hỏi hắn một chút, dù sao cũng là người nhà, có gì từ từ ngòi xuống thương lượng chẳng phải tốt hơn sao...

Lời này vừa nói ra cả lũ quan lại ở dưới đều chấn kinh. Chuyện tạo phản mà không ngờ tên hôn quân kia nói ra nhẹ nhàng như vậy. Tên nào tên nấy đều thầm tính toán, nếu quả thực Tam vương gia tạo phản thì nên đứng ở phe nào nhỉ?

Đường Huyền quét mắt nhìn quanh một lượt, trầm nghĩ: “Các người muốn yên phận làm quan rồi mỗi ngày chỉ việc há mồm ra tham ô sao? Hừ, lão tử không cho các người yên phận!”

- Đem Tần Vũ Trung lên!

Lão thái giám truyền chỉ, lập tức Tần Vũ Trung được đưa lên.

Tần Vũ Trung vừa bước vào đại điện liền khóc rống lên như nhà có tang, lại chỉ thẳng tên Tam vương gia mà vạch tội.

Từ việc âm mưu tạo phản, tự làm long bào, thâm tóm quan lại triều chính... cho tới bản tính hung ác giết người như ngóe, cưỡng hiếp dân nữ nhà lành, lũng đoạn thị trường...

Càng nghe càng có cảm giác Tam vương gia không khác gì một tên đại ma đầu không việc ác nào không làm. Lúc này một trong những thân tín của Tam vương gia là Lục vương gia liền bước ra nói:

- Hoàng Thượng, đây chỉ là lời nói từ một phía Tần Vũ Trung, vì thần nghi ngờ rằng họ Tần này vì thù oán cá nhân mà vu hãm Tam vương gia!

Hắn dứt lời thì một đám quan lại cũng bước ra biện hộ cho Tam vương gia.

Nhưng ở chiều ngược lại Tư Mã tể tướng cũng bước ra nói:

- Tần Vũ Trung là thuộc hạ thân tín của Tam vương gia, nếu hắn đứng ra vạch mặt Tam vương gia thì vì thần nghĩ cũng có thể chính xác tới năm phần!

- Tư Mã tể tướng, người dựa vào đâu mà nói vậy? Hay là ngài cũng có thù oán gì với Tam vương gia?

Lục vương gia tức giận nói.

- Hừ, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc sao? Ta xem Tư Mã đại nhân cũng chưa biết là thanh hay là trọc đâu!

Tư Mã tể tướng biếc sắc, trầm giọng nói:

- Bản quan là thanh hay trọc thì Hoàng Thượng cứ việc điều tra sẽ rõ...

Phò ~~~ phò ~~~!

Chính lúc này tiếng ngày ngủ lại vang lên, càng lúc càng lớn. Các quan lại nhìn lên thì phát hiện không ngờ Hoàng Thượng đã ngủ gật từ bao giờ. “Tên hôn quân chắc đêm qua lại tư sắc quá độ đây mà!” Các đại thần ai cũng nghĩ vậy.

Dur lão thái giám thấy vậy bèn đánh thức Hoàng Thượng dậy. Đường Huyền đang ngủ bị vỗ nhẹ vào vai liền giật nảy cả mình, hô lên:

- Tiểu di muội, đừng chạy!

Sau khi nhận ra hoàn cảnh hiện tại, hắn mới ngai ngừng cười một tiếng, đưa tay lau nước miếng. Khốn kiếp, các người cãi nhau thì cứ cãi, còn đánh thức ta làm gì, làm hỏng chuyện tốt của ta và em vợ!

- À... Ồ... Mưu phản hay không thì trẫm cũng lười quan tâm, Tam hoàng thúc cho dù muốn mưu phản thì hắn cũng chẳng phải người duy nhất, trẫm cũng quen rồi! Thôi các người cứ tiếp tục tranh luận, trẫm phải đi tìm ái phi đàm luận nhân sinh một chút! ...

Đường Huyền đứng lên vươn vai, lại thấy Dur thái giám ghé vào tai hắn nói gì đó, Đường Huyền bèn nói:

- Tần tướng quân hiện tại người nhà bị giết hết, thôi thì trẫm phong cho người chứ Ngự tiền thị vệ đại thống lĩnh coi như bù đắp cho người vậy!

Dứt lời mặc kệ đám quan lại mặt ngu ở dưới, Đường Huyền phui tay áo bỏ đi, trước khi đi còn chửi thề:

- Hừ, biết trước thế này ngủ tiếp luôn cho hết ngày!

Đám quan lại phe Tam vương gia thấy Đường Huyền nghe lời Dur lão thái giám liền phong chức cho Tần Vũ Trung, liền quy kết lão thái giám đã về một phe với Tư Mã tể tướng.

Đám người Tư Mã tể tướng cũng rất mờ mịt về chuyện hôm nay, Tần Vũ Trung kia không phải người của lão, lại đi tố cáo Tam vương gia, vậy hắn là người của ai?

Nhiều giả thiết được đặt ra, và trong tất cả các giả thiết đó, Đường Huyền đều đóng vai trò một tên hôn quân ngu ngốc làm bù nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gom Bạc

- Bạc! Bạc a! Trăm cần bạc, trăm cần tiền...

Đường Huyền mấy ngày gần đây đến cả nằm mơ cũng mơ thấy bạc. Đám nô tỳ cung nữ cùng Tần Phi Phi thì lại nghe nhầm từ “Ngân” thành từ “Dâm”, đều thầm nghĩ Hoàng Thượng không ngờ lúc tỉnh còn chưa đủ, đến khi ngủ mê vẫn còn muốn...

Nửa tháng trôi qua nhanh như phóng một bãi nước tiểu. Một ngày đẹp trời, Đường Huyền gọi Ô thái sư tới dạo chơi ngự hoa viên cùng mấy vị sư thái. Nhớ lại ngày đó ở Tam vương phủ việc khống chế Trịnh Chí Thông hắn đã phải nhờ đến ba người, sau đó hắn cho sổ hộ vệ hắn huấn luyện dùng bom khói đi cứu người. Hắn cũng không dám trực tiếp nhờ ba vị sư thái mà chỉ dám xin được phương chế thuốc khiến đầu óc người ta trở nên mụ mẫm để khống chế Trịnh Chí Thông.

Lúc này Đường Huyền ngồi ở ghế cao nhất, bên trái hắn là Ô thái sư, bên phải là ba vị sư thái. Các “ngư” kiến thường xuất phát từ những lúc rảnh rỗi thế này. Đường Huyền nhìn trái rồi lại nhìn phải, trong đầu hắn chợt có một ý tưởng vô cùng sáng tạo. “Nếu đem ba vị sư thái gả cho Ô thái sư, sau đó đem động phòng tới rình coi một chút, hắn là rất thú vị đi, không biết Ô lão đầu cái đó còn xài được không?! Hắc hắc...!”

Vừa nghĩ hắn vừa cười rất hèn mọn, mấy người Ô thái sư thấy vậy mà nghi hoặc.

- Ba vị sư thái, tiểu di muội của trẫm đâu rồi? Còn ba vị tiểu muội, mấy ngày nay không thấy các nàng thực sự có chút nhớ a! Mấy ngày không gặp không biết có lớn thêm chút nào không...

Ba vị sư thái nói:

- Các nàng đều đã lớn cả, làm sao có thể lớn thêm...

Mọi người đương nhiên không hiểu ý của Đường Huyền, hắn ho nhẹ một tiếng nói:

- Ô thái sư, hiện tại đã nghĩ ra biện pháp thu gom bạc chưa?

- Bẩm hoàng thượng, lão thần đã dùng mọi biện pháp, cũng chỉ miễn cưỡng gom được hai mươi vạn lượng!

- Các đại thần khác thì sao, chúng ăn no béo tốt giàu tới nứt cả tường ra mà không có một kẻ nào chịu nộp bạc ra sao?

Ô thái sư cười trừ nói:

- Hoàng Thượng hẳn cũng biết, bọn họ mà chịu quyền góp bạc...

Hừ!

Đường Huyền gần một tiếng, lại nhìn ba vị sư thái nói:

- Trẫm có việc muốn nhờ ba vị sư thái!

- Hoàng Thượng có việc gì cứ sai bảo, ngoại trừ việc sát sinh là được!

Đường Huyền bưng bưng chính khí nói:

- Trẫm bản tính trời sinh lương thiện, làm sao lại bảo các vị đi giết người được, đây là việc có lợi cho quốc gia!

- Trẫm đêm nay muốn đi gom tiền, ba vị sư thái hãy mặc trang phục quân sĩ rồi theo cạnh trẫm tùy cơ hành động. Còn Ô thái sư, người nói lão Dur chuẩn bị nhiều phòng trống ở địa lao, sau đó bố trí một chút...

Nhìn bộ mặt hèn hạ gian xảo của Đường Huyền mấy người Ô thái sư đều cảm thấy ghê tởm a!

Hoàng Thành là nơi phồn vinh nhất Thiên Triều. Vừa choạng vạng tối, đèn đóm lập tức được bật lên sáng bùng mỗi khu phố. Sòng bạc, kỹ viện, quán rượu bắt đầu mở rộng hoạt động. Trong thành có mười gia tộc thương nhân lớn nhất, cả mười gia tộc trùng hợp thế nào đêm nay đều nhận được một phong thư, trong đó viết: “Lão tử hiện tại đang thiếu tiền, các người ngoan ngoan mỗi tháng giao ra tám phần lợi tức, nếu đồng ý thì treo đèn lồng đỏ ngoài cửa. Còn nếu không đồng ý... tự gánh lấy hậu quả! Ký tên: Lão đại của thiên hạ!”

Khỏi phải nói cũng biết, hiển nhiên chẳng có nhà nào treo đèn lồng đỏ cả. Nếu thực sự chỉ vì một bức thư vớ vẩn mà chịu mất tám phần lợi nhuận thì họ đã chẳng thể trở thành gia tộc lớn như ngày hôm nay.

Đường Huyền cũng không hy vọng bọn họ đồng ý ngay, vì trò hay còn ở phía sau.

Đêm nay năm trăm tráng sĩ huấn luyện chính thức hành động. Tên nào tên nấy toàn thân hắc y, đầu đội bao tăt đen, chỉ để hở mỗi hai mắt, trông không khác đám trộm cướp là mấy!

Giữa bầu trời đêm nhộn nhịp yên vui.

ĐOÀNG!!!

Trước cửa một kỹ viện lớn, hai con sư tử đá bị phá tan. Sau đó hàng loạt bom khói được ném vào trong, khói xạ phát ra mù mịt cả tòa kỹ viện.

Đám hộ vệ kỹ viện chưa kịp phản ứng đã nằm lăn ra ôm mặt, khách nhân cùng kỹ nữ thì càng hoảng loạn.

Bang!

Cửa kỹ viện vốn đã mở toang, nhưng theo lời Đường Huyền, để tạo hình tượng đám hắc y nhân vẫn phải đập một cái cho cánh cửa gãy tung ra.

- Tất cả giao hết ngân lượng tiền bạc trang sức ra đây, kẻ nào không đưa giết ngay lập tức!

Một nhóm sáu bảy hắc y nhân tiến vào hung hăng quát.

Mọi người đang trong cơn hoảng sợ, không dám chống cự, lập tức giao hết tài sản cá nhân trong người. Hai người đi thu số tài sản này, còn lại ba bốn người lục lọi khắp kỹ viện, thấy cái gì có giá thì vơ hết vào bao, cái gì cồng kềnh quá khó đem đi thì đập. Cũng không mất quá nhiều thời gian để phá nát cái kỹ viện, sau đó đám hắc y nhân lập tức rút lui.

Vừa ra khỏi kỹ viện đám hắc y nhân liền hô to:

- Phi Hồ đội hành sự quý thần cũng phải sợ! Kẻ nào chống lại phải chết!

Đoàng Đoàng Đoàng!

Bất cứ kẻ nào chống cự đám hắc y nhân đều bắn ngay lập tức. Linh bảo vệ trong thành muốn ngăn cản cũng bị bắn nốt.

Trong nháy mắt toàn thành hỗn loạn, khói trắng mù mịt khắp trời đêm, người chạy loạn như vịt bị lửa.

Lúc này Đường Huyền đang ngồi trong cỗ kiệu ở cách nơi hỗn loạn không xa, hần nhảm tính thời gian. Ân, cũng sắp xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tám Phần Lợi Tức

- Ba vị sư thái, Phi Hồ đội của trăm thế nào?

Đường Huyền nhìn về phía Hoàng Thành đang rất ồn ào náo nhiệt cười hỏi.

Ba vị sư thái mặc dù không đồng tình với cách làm của hấn cho lắm, nhưng hiện tại thời khắc khó khăn thiếu thốn tiền bạc các sư thái cũng không có cách nào tốt hơn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phi Hồ đội đó cũng thật đáng sợ, với đồng ám khí kỳ quặc kia thì sợ rằng khó ai có thể địch lại. Bất quá đội ngũ đó mặc dù đáng sợ cũng chỉ là dựa vào vũ lực, dễ đối phó. Còn tên hôn quân này mới là khởi nguồn của tất cả, dường như không gì mà hấn không dám làm, ngay cả tự cướp bóc chính đất nước của mình hấn cũng làm được...

Ba vị sư thái ở cạnh Đường Huyền lâu đã dần ý thức được sự vô lại của hấn, lập tức ngồi dịch xa xa hấn ra một chút.

Đại thắng trở về, đám người Phi Hồ đội có cảm giác mình giống như thần binh hạ phạm, đi tới đâu cỏ không mọc được tới đó! Trong tâm thái kích động hưng phấn họ tiến vào quỹ tạ:

- Hoàng Thượng vạn tuế... abcxyz...

- Các vị đội trưởng ở lại, còn lại lui về nghỉ ngơi chờ lệnh thưởng.

Dur thái giám sau khi kiểm kê, thông báo lại:

- Hoàng Thượng, hôm nay tổng cộng thu về tài sản cùng ngân lượng trị giá khoảng hơn hai trăm vạn, ngoài ra có mười lăm vị lão bản đã nhốt vào địa lao.

(Địa lao ở đây có nghĩa giống như nhà lao tư nhân, không phải nhà lao của đất nước)

Đường Huyền nghe vậy mừng rỡ, mới một hôm mà đã được hơn hai trăm vạn, hắc hắc! Đừng trách ta a, ta cũng chỉ là thấy các người nhiều tiền tiêu không hết nên giúp các người giữ tiền thôi!

Trong địa lao mười lăm vị lão bản bị bắt trói ném vào góc tường.

- Các người bây giờ muốn sống hay muốn bị tra tấn?!

Đám lão bản này cho dù không có chức quan nhưng ngài thường đều qua lại với vương tôn đại thần, nhiều quan lại gặp chúng cũng phải kiêng nể vài phần, nên tên nào tên nấy cũng có chút ngạo khí trong người.

Bị hỏi như vậy, một lão bản vừa lùn vừa béo hừ lạnh nói:

- Các người tốt nhất là sớm thả chúng ta ra, có biết tỷ phú lão tử là ai không? Chính là tể tướng đương triều! Đám thổ phỉ các người muốn sống thì thả lão tử ra, bằng không tới lúc đó chết cũng không được toàn thây đâu!

“Cứng lắm!”

- Người tới, dẫn hấn tới trước cổng nhà Tư Mã lão đầu, chém hấn ngay tại đó!

Hai đại hán bước ra lôi tên mập kia đi. Tên lão bản sợ hãi vội giãy nảy lên, một đại hán liền cầm đao chém phạt vào tay lão một cái tóe máu, lão ta liền đau tới ngất đi, sau đó hai đại hán cứ thế lôi lão ta đi như đồ tể lôi xác heo.

- Còn kẻ nào muốn sớm được siêu thoát?!

Đám lão bản còn lại không dám hé mồm, tên mập vừa rồi có bị giết thật hay không thì họ không biết, nhưng họ biết nhất đao kia mà chém vào người họ thì chắc chắn là đau!

- Nếu không còn ý kiến gì, vậy từ nay về sau tám phần lợi nhuận của các người phải chia ra cho ta, đằng sau các người có ai hậu thuẫn lão tử cũng mặc kệ, rõ chưa?!

- Rõ... rõ...

Đám lão bản dù yêu tiền bạc nhưng mạng sống vẫn là trên hết, có mạng thì mới kiếm được tiền.

- Hiểu rồi thì rút!

Ngày hôm sau, toàn thành dần trở lại cuộc sống bình thường, nhưng dư âm từ cuộc khủng bố đêm qua vẫn còn ám ảnh nhiều người.

Nhưng người ta còn kinh hãi hơn khi biết tin em vợ của Tư Mã tể tướng bị người ta giết ngay trước cửa phủ. Mười bốn vị lão bản còn lại khi được thả về lập tức báo cáo với người hậu thuẫn cho chúng. Hiện tại trước cửa nhà mười bốn người đã dày đặc thị vệ canh gác.

Đường Huyền thấy bọn chúng vẫn ngoan cố chống trả, liền sai đám tráng sĩ tiếp tục mặc hắc y, lần này phải khiến chúng sợ tới già mới thôi.

Mười bốn vị lão bản vốn tưởng về được đến nhà là an toàn, dù sao hậu thuẫn của chúng cũng rất mạnh. Nhưng còn đang ở trong nhà ăn trưa, từ ngoài liền truyền tới những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Đám thị vệ được điều tới bảo vệ các lão bản đang hiên ngang đứng canh giữ thì không biết từ đâu phóng tới một đồng ám khí vừa tròn vừa đen.

Bùm Bùm!

Khói lan dày đặc. Đám thị vệ còn chưa kịp phòng bị thì đã ôm mặt gục ngã. Để cảnh cáo, lần này Đường Huyền cho dùng cả lựu đạn.

Ba quả lựu đạn ném bừa vào trong mỗi gia phủ.

Uy lực lựu đạn này cũng không lớn lắm vì hạn chế nguyên liệu, nhưng cũng đủ để dọa đám lão bản này sợ đến đái ra quần.

Đám người Phi Hồ đội trang bị mặt nạ phòng độc làm từ than đá, ung dung bước vào các gia phủ. Đi vài bước lại bắn một người, chủ yếu là bắn vào chân để ra uy. Sau đó tới trước mặt mỗi tên lão bản, bắn vào đùi mỗi tên một phát, sau đó bình thần rút đi.

Buổi tối mười bốn phong thư được gửi tới mỗi nhà. Nội dung đại khái là đe dọa đừng có đùa giỡn với Phi Hồ quân. Ngay cả các vương công đại thần cũng nhận được thư cảnh cáo.

Đám người nhận được thư dù còn rất nhiều nghi hoặc nhưng cũng không dám vọng động, tình cảnh nhà mười bốn lão bản khiến ai nấy phải khiếp sợ.

Ngày hôm sau Phi Hồ đội liền không kiêng kị gì nữa mà cứ ngông nghênh đi thu tiền trên đường. Quân đội thủ thành lại giả vờ như không nhìn thấy, không ai dám ra ngăn cản. Thu tiền xong chúng đi ra ngoại thành rồi dùng bom khói biến mất không để lại tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Công Phẩm Bị Cướp

Ngày hôm sau thì Tam vương gia đã lên triều. Đường Huyền thấy hần liền quan tâm hỏi han:

- Tam hoàng thúc, gần đây nghe nói vương phủ xảy ra chuyện, sức khỏe người thế nào rồi? Trẫm thực sự là vô cùng lo lắng cho người a!

Tam vương gia vội cảm kích nói:

- Đa tạ Hoàng Thượng, vi thần hiện đã khỏe!

- Vậy thì tốt, các vị đại thần có việc thì tấu, không việc bãi triều!

Đạo gần đây làm việc ngủ ít quá, phải đi chợp mắt một chút mới được.

Các đại thần thấy bộ dáng uể oải của hần thì nghĩ ngay tới bốn chữ: “Hoang dâm vô đạo!”

Đang lúc Đường Huyền mới đi ngủ một giấc, chợt Tư Mã tể tướng bước ra tâu:

- Khởi tấu Hoàng Thượng, gần đây trong thành xuất hiện một đám cường đạo tên là Phi Hồ đội, bọn chúng dám hoàng hành ngang ngược, giết người cướp của phóng hỏa đốt nhà không gì không làm, thực sự không coi ai ra gì. Vi thần xin Hoàng Thượng phải cấm vệ quân đi dẹp loạn.

Đường Huyền ồ một tiếng, sau đó chợt đập bàn quát:

- Đám quân thủ thành đi đâu hết rồi mà chúng dám làm loạn như vậy? Một lũ ăn hại... Cấm vệ quân của trẫm làm sao có thể đi làm những việc nguy hiểm như vậy? Lại nói dù sao đám người Phi Hồ đội đó cũng chỉ là thu một chút... phí bảo hộ, thôi thì cứ cho chúng chút lợi lộc là được rồi, đừng có xung đột với chúng rồi bắt trẫm đi dẹp loạn cho các người!

Đường Huyền đập bàn đập ghế quát tháo nhìn cũng có chút uy vũ, đám đại thần lẫn Tư Mã tể tướng đều chột dạ không dám ho he gì nữa. Thôi thì tự thân ai người nấy lo vậy, trông chờ vào tên hôn quân này thì khác gì trao trứng cho ác.

Đám quan lại trong lòng lúc này liền đoán già đoán non xem đám Phi Hồ quân kia rốt cuộc từ đâu ra, là thuộc hạ của ai? Tam vương gia? Có thể lắm, mấy ngày gần đây lão ta không lên triều, biết đâu ở nhà bày mưu tính kế gì đó. Tư Mã tể tướng? Cũng có thể, gần đây kẻ vừa ăn cướp vừa la làng cũng không ít! ... Nhưng dù là ai thì tốt nhất cũng không nên dây vào, bảo toàn bản thân mới là thượng sách.

...

Tần Vũ Trung hiện tại thương thế đã gần bình phục hoàn toàn. Hắn bắt đầu tiếp quản toàn bộ thủ hạ cấm vệ quân của Trịnh Chí Thông. Trương Dực cùng Hồ Sĩ cũng đã bị Đường Huyền mua chuộc.

- Ba vị sư thái, mới ba ngày không gặp mà ba người trẻ ra rất nhiều đó, nếu bây giờ đứng cạnh Diễm nhi có khi người ta còn tưởng là chị em a!

Đường Huyền hôm nay rảnh rỗi tới ngự hoa viên chơi, vừa gặp ba vị sư thái hắn đã hô to. Cũng may ba vị sư thái tuổi đã cao nên không bị lời nói của hắn làm khó dễ, chỉ cười thản nhiên:

- Hoàng thượng lại nói đùa rồi!

Đường Huyền mỗi lần tới ngự hoa viên đều tới ngồi uống trà ở một tòa đình nhỏ, sau đó ngồi xem các nữ đệ tử của Thiên Mi phái luyện công. Hôm nay cũng vậy, hắn lại ngồi chây nước rãi ở đó, mọi người dường như cũng quen với việc này, coi hắn như không khí, chẳng thêm quan tâm.

- Tiểu di muội eo thon quá, có khi dùng bàn tay cũng ôm trọn được a! Nàng cùng tỷ tỷ nàng tính tình khác hẳn nhau, một ôn nhu như nước, một nóng bỏng như lửa, nếu có ngày có thể nhất long song phượng... Hắc hắc!

Đường Huyền nước miếng đã chảy tới tận ngực, đôi mắt hau háu nhìn về phía Tần Diễm Diễm.

- Diễm nhi tỷ, ngươi nhìn kia, người xấu lại tới!

Một tiểu sư muội thấp giọng nói với Tần Diễm Diễm. Mỗi khi không có sư phụ bên cạnh các nàng đều gọi Đường Huyền là hôn quân, là dâm tặc, là kẻ xấu.

Tần Diễm Diễm bĩu môi nói:

- Mặc kệ hắn, ai biết hắn lại đang có suy nghĩ bần thiêu gì!

- Diễm nhi tỷ, ta để ý thấy hắn nhìn nhiều nhất vẫn là tỷ đó, tỷ phải cẩn thận hắn dùng âm mưu!

Tần Diễm Diễm trong lòng cũng có chút lo sợ, nhưng vẫn mạnh miệng nói:

- Ta mà phải sợ con khi ồm đó sao? Hắn mà dám giở trò ta liền đâm hắn thành cái tổ ong!

Đường Huyền còn muốn ngấm nữa, nhưng lúc này chợt Ô thái sư chạy vào, hình như có việc gấp.

- Ô thái sư, lại có hung tin gì sao?

Đường Huyền sắc mặt bất thiện nói, hắn đúng là ngại nhất nhìn thấy mặt Ô thái sư này, mỗi lần gặp là một lần nghe hung tin.

- Có rắc rối phóng, trăm còn phải ngấm cảnh tiếp!

Ô thái sư cười hề hề nói:

- Hoàng Thượng quả là thần cơ diệu toán. Tin này quả thực có chút xấu. Cống phẩm tới Thiên Triều khi đi quá bờ sông Hán Thủy đã bị người cướp mất, sứ thần đang ở quý phủ của vị thần nhận lỗi.

- Cống phẩm gì?

- Bên ngoài thì là một ít kỳ trân dị bảo, nhưng thực ra bên trong đều là những tinh thiết quý dùng để làm binh khí cho quân đội.

Đường Huyền cau mày trầm nhớ lại, chợt cười lạnh:

- Cống phẩm trước nay đều do Tam vương gia quản lý phải không?

Ô thái sư liền văng một tiếng.

- Hừ! Xem ra Tam vương gia muốn tặng trăm một món quà sinh nhật thật lớn đây!

Ô thái sư cũng lơ mơ đoán ra gì đó, vội nói:

- Hoàng Thượng, những ngày này ngài nên thận trọng...

Đường Huyền khoát tay, nhìn Ô thái sư nói:

- Về trăm người cứ yên tâm, ngược lại trăm lo lắng thay cho người đó, người hiện tại là cánh tay đắc lực nhất của trăm, nếu người xảy ra chuyện thì thiên hạ nguy mất! Người hay là chuyển luôn vào ngự hoa viên để đảm bảo an toàn đi!

Ô thái sư thấy Hoàng Đế quan tâm tới mình như vậy thì vô cùng cảm động, đang định tạ ơn thì Đường Huyền nói thêm:

- Ô lão, người thấy ba vị sư thái thấy nào? Có thích ai trong số họ không? Trăm thấy người già mà còn cô đơn một mình, thật đáng thương a!

- Ân, sao người không nói gì? A, trăm hiểu rồi, có phải người chê ba vị sư thái hơi già không. Nếu vậy thì người nhìn xem có vừa ý nữ đệ tử nào không, chỉ cần không phải tiểu di muội của trăm thì người chọn ai cũng được, trăm sẽ tác hợp cho người! Ai, trâu già gặm cỏ non, sở thích của lão đầu người không tệ!

- Hoàng Thượng, vì thần không có ý đó, ba vị sư thái...

- Di, người muốn cả thầy lẫn trò đều thu? Ân, hơi tham một chút mà rất hợp khẩu vị của ta a...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đại Lao

- Hoàng Thượng, đã điều tra xong những tử tù bị oan. Ngài định đối với họ thế nào, thả họ ra hay cho họ lập công chuộc tội?

- Tử tù? Ồ... Người không nhắc thì trăm quên mất, người bây giờ đưa trăm tới đại lao xem thử một chút.

Ô thái sư phải khó khăn lắm mới chuyển dời sự chú ý của Đường Huyền khỏi chuyện cưới gả tử tù cho lão.

Đại lao của cả đất nước vừa đồ sộ vừa kiên cố. Đường Huyền bước vào đây liền cảm thấy một cỗ hàn khí so với địa lao ở Thiên Mi phái còn âm u hơn. Đi bộ vào trong, thủ vệ cai ngục thấy hắn thì sợ tới run cả người, hôm nay mới là ngày đầu y nhìn thấy Hoàng Thượng.

- Không cần hành lễ, đưa trăm vào trong!

Cai ngục vội cầm đuốc đi trước dẫn đường cho hắn.

Vì là đại lao lớn nhất thiên hạ nên ở đây cũng giam giữ toàn những trọng phạm tử tội hoặc tội phạm có liên quan tới quan lại đại thần. Mỗi một phòng giam chỉ giam một người, hơn nữa đồ dùng sinh hoạt cũng đầy đủ, và người nhà cũng được phép mang thêm đồ đạc vào cho phạm nhân.

“Tiểu phách hồng nhai, vấn thiên trượng, thủy nham ai tước? Y cự thi, tây phong bạch mã, bắc thôn nam quách. Tự chinh phục tà tăng ốc loạn, dục thôn hoàn thổ lâm yên bạc. Giác nhân gian, vạn sự đáo thu lai, đồ điều lạc. Hồ đầu tửu, đồng quân chúc. Canh tiểu ần, tầm u ước. Thả đình trừ hưu phụ, bắc sơn viên hạc. Hữu lộc tông cử cầu lộc mộng, phi ngư định vị tri ngư nhạc. Chính ngưỡng khán, phi điều khước ứng nhân, hồi đầu thác.”

(bản Hán Việt)

Cai ngục đã quan với âm thanh này, đang muốn lên báo người nọ im lặng một chút, chợt Đường Huyền ngăn lại, hắn hỏi Ô thái sư:

- Người vừa lên tiếng là ai, Ô thái sư có biết chăng?

Ô thái sư nói:

- Hoàng Thượng, ngài quên rồi sao, ba năm trước hắn thi khoa cử đã đỗ tiến sĩ, nhưng trên triều hắn lại ẩu đả với quan lại và bất kính với Hoàng Thượng nên bị giam vào đây. Nghe nói người này từng khiến hàng trăm tài tử từ Trạng Nguyên, Bảng Nhãn tới cả các vị quan lại phải á khẩu.

Đường Huyền ồ một tiếng, thì ra là cuồng tài. Hắn lại đi thêm vài bước, Ô thái sư chợt kéo tay áo hắn chỉ vào một phòng giam nói:

- Hoàng Thượng, ngài có nhớ người này không?

Đường Huyền nhìn vào trong phòng giam thì thấy một lão nhân diện mạo uy nghi bề thế, đôi mắt sáng quắc như điện, cũng đang nhìn chăm chăm lại hắn.

“Lão nhân này là ai, sao ánh mắt đáng sợ như vậy?!” Hấn còn đang muốn hỏi thì lão nhân đã lên tiếng:

- Tên hôn quân vương bát đản, nguoi cho rằng lão phu chết rồi phải không?!

Đường Huyền sững người. Con mẹ nó lão tử là vua một nước mà thằng già này dám mắng như thế à?!

- Lão già vương bát đản này là ai, trẫm quen nguoi sao? Trẫm còn việc phải làm, lẩn sang một bên ngủ đi!

!!!~~~~OOO~~~~!!!

Lời vừa nói ra mọi người đều sững sờ, mà lão nhân nọ càng sững sốt hơn, sau đó lão chợt điên cuồng cười. Đường Huyền cũng lười để ý tới lão, lập tức bước đi.

- Hoàng Thượng, ngài... không nhận ra người này thật sao?

Đường Huyền thấy bộ dáng của Ô thái sư thì thầm đoán chắc lão nhân vừa rồi là một vị trọng thần, có khi còn từng quan hệ thân thiết với mình. Chẳng lẽ hôm nay Ô thái sư đưa ta tới đây mục đích chủ yếu là gặp người này?

Ô thái sư vội nói với người trong phòng giam:

- Tàn lão tướng quân, đã lâu không gặp, Hoàng Thượng cũng chỉ là nhất thời tức giận thôi, ngài đừng để ý!

Tàn lão tướng quân dừng cười, cả giận quát:

- Tên tiểu hôn quân này ngày càng hồ đồ. Cũng tại lão Ô nguoi, ngày đó nếu nguoi để ta dạy nó thì hiện tại nó đã chẳng thành ra thế này!

Đường Huyền đây là lần thứ hai bị mắng, rất là tức giận, liền cắn lại:

- Lão bát đản kia ngậm mồm lại, có tin hay không ngày mai trẫm cho nguoi chết đói luôn trong này?!

- Nguoi... Tiểu bát đản, hỗn trướng!

Tàn lão tướng quân tức giận gầm lên, vọt tới cửa đại lao, nắm lấy song sắt mà rung ầm ầm, tựa như muốn phá cửa xông ra ăn tươi nuốt sống Đường Huyền. Đường Huyền ngày xưa đi xem sô thú cũng thấy trò này nhiều rồi, cười châm biếm:

- Đùng cô làm gì, nguoi nếu có thể bẻ song sắt này thì đã sớm vượt ngục được rồi, ha ha!

Ô thái sư cùng Dur thái giám thấy vậy vội khuyên can hấn không nên trêu chọc Tàn tướng quân nữa.

- Thôi được rồi, nể mặt Ô thái sư với Dur lão trẫm không so đo với nguoi, có điều cấm nguoi gọi trẫm là tiểu vương bát đản nghe chưa!

Tàn lão tướng quân phi một tiếng mắng:

- Thôi lắm, tiểu vương bát đản nguoi thực sự nghĩ có thêm giam ta vào đây? Nếu không phải lão tử tự nguyện vào thì... Nguoi còn ở đó mà không biết xấu hổ, tức chết lão phu!

“Ách, tự tiến vào sao? Rất ngu bức nha, bảo sao hồ báo như vậy.”

- Thôi được rồi, trẫm cũng không có thời gian nói nhảm với nguoi đâu. Có chuyện gì cứ nói, có rắm cứ đánh! Hay là có cần trẫm thả nguoi ra không?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tàn Lão Tướng Quân

Tàn lão tướng quân tròn mắt quát:

- Lão phu nếu muốn ra ngoài thì bằng vào mấy thanh sắt này cũng có thể ngăn cản lão phu sao? Lão phu lúc trước khi vào đây đã nói trước, trừ khi nguoi quỳ xuống cầu xin lão phu, bằng không lão phu sẽ không ra ngoài!

Đường Huyền sững sờ hồi lâu, sau đó bật cười chỉ vào Tàn lão tướng quân nói:

- Lão gia hóa người cũng rất thú vị a! Người muốn ra khỏi đại lao trăm còn phải cầu xin người? Người trăm cũng ngớ ngẩn như người sao? Nếu người thích thì cứ ngồi trong này nốt quãng đời còn lại đi!

Ô thái sư vội đứng ra khuyên ngăn:

- Hoàng Thượng, Tàn lão, hai người đừng cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ vặt này. Hiện tại Tam vương gia đã bắt đầu có động tĩnh, lão thần khẩn cầu Tàn lão tướng quân cùng Hoàng Thượng cùng đồng lòng, đặt dân chúng thiên hạ lên hàng đầu, cùng hợp sức vượt qua đại nạn này!

Tàn lão tướng quân hừ một tiếng mắng:

- Lão Tam này không ngờ vẫn chưa chịu từ bỏ. Hừ! Chỉ cần lão phu còn sống một ngày hắn cũng đừng hòng mơ tưởng!

Đường Huyền thầm nghĩ: “Xem ra lão nhân này trước đây quyền lực không nhỏ, nhìn thái độ Ô lão đầu thì e là Tam hoàng thúc gặp hắn cũng phải sợ vài phần. Nhưng mà... Hừ! Cái bộ dạng tự cao tự đại của lão đúng là không thể chịu được!”

- Ô lão, trăm cũng không rảnh nghe lão già này làm nhảm nữa. Không phải chỉ là tạo phản thôi sao, trăm búng một ngón tay cũng đủ đau chết hắn!

Tàn lão tướng quân nghe vậy không những không tức giận mà đột nhiên cười to:

- Tốt! Tốt lắm, lão phu quả nhiên không nhìn nhầm, tên tiểu hôn quân người vẫn còn một chút cốt khí. Lão phu lại muốn nhìn một chút người sẽ dùng một ngón tay búng chết lão tam thế nào!

- Còn một chuyện nữa, cháu gái ta Phi Phi cùng Diễm Nhi dạo này thế nào, có khỏe không?

Đường Huyền đã sớm không còn kiên nhẫn với lão, vội xua tay nói:

- Phi Phi Diễm Diễm cái gì ta không que...

“Dì!!! Họ Tàn? Không phải trưởng bối của Tàn Diễm Diễm với Phi Phi chứ?! Ai nha, không ổn rồi!”

Tàn lão tướng quân thấy hắn không trả lời ngay, bộ dạng giống như chột dạ, liền giận dữ nói:

- Người tiểu vương bát rớt cuộc đã làm gì chúng rồi?!

Ô thái sư thấy vậy vội nói:

- Tàn lão cứ bình tĩnh đã. Phi Nhi còn đang ở trong Ngọc Lăng cung, còn Diễm Nhi hiện tại đã cùng Thiên Mi phái chuyển vào tọa lạc trong ngự hoa viên rồi, các nàng đang sống rất yên ổn!

Tàn lão tướng quân lúc này mới hạ hỏa, lại nói:

- Như vậy còn được! Tiểu vương bát đản người cấm không được bạc đãi hai đứa nó, nghe rõ chưa?!

Đường Huyền ra khỏi đại lao mà hồ đồ hết cả đầu. Hắn hiện tại đang đấu tranh nội tâm, tha hay không tha? Không đúng, thực ra phải nói là nhường lão hay không nhường lão? Nếu nhường lão một bước thì cái bộ dáng tiểu nhân đắc chí kia làm sao mà ta nuốt trôi được? Nhưng nếu không nhường thì sau này ăn nói thế nào với Phi Phi, Diễm Nhi? Phải chăng lão chịu thỏa hiệp, ta tha lão, lão gả cả Diễm Nhi và Phi Phi cho ta, như vậy có phải vẹn cả đôi đường không?!

Đi dạo một hồi, Đường Huyền suy nghĩ điều gì đó, sau đó chợt nói:

- Ô thái sư, người hiện tại tới đại lao nói với đám phạm nhân đó, kẻ nào cảm thấy mình oan ức thì tới ngự hoa viên này. Cho bọn chúng chọn một đề mục bất kể văn võ, sau đó đấu với trăm, nếu chúng thắng được trăm thì tiền bạc quan tước muốn gì cũng được, còn không thắng được hoặc không dám đến thì cứ để chúng ngồi trong đại lao đến hết đời đi!

Sau đó mặc kệ Ô thái sư ngăn người đứng đó, hắn phui tay rào bước tới ngự hoa viên.

Lâu rồi không đi ngắm cô em vợ, không biết lớn tới đâu rồi a!

Nhìn Tàn Diễm Diễm đang luyện công, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bộ vị dưới cổ của nàng. Đường Huyền nghiêm túc thầm tính toán: “Rốt cuộc là cỡ 32 hay 34? Dì, hình như hôm nay tiêu đi muối không mặc yếm thì phải?” Đường Huyền nhìn đôi thò trắng tung tăng theo từng động tác của Tàn Diễm Diễm mà nuốt nước bọt. Bảo sao xem phim thấy mấy tên vua chúa ngày xưa hay thích xem múa võ múa kiếm, thì ra là có chỗ thú vị như vậy! Phải chăng hiện tại ta có thể đẩy ngã nàng, sau đó... Cũng không được, giun đẽ đẽ, rốt cuộc khi nào người mới chịu hóa rồng cho lão từ nhờ a!!!

Không bao lâu thì Dư lão chạy tới báo:

- Hoàng Thượng, phạm nhân đã được dẫn tới. Tính cả Tàn lão thì tất cả có hai mươi người muốn khiêu chiến Hoàng Thượng.

Đường Huyền nghe vậy cười nói:

- Tốt lắm, người đi bố trí sân bãi đi... À, lão Dur, người thử đoán xem lần khiêu chiến này ai sẽ thắng?

Lão Dur nói theo phản xạ:

- Đương nhiên là Hoàng Thượng anh minh thần võ sẽ thắng!

Đường Huyền nghe vậy vỗ bụng cười ha hả, bộ dáng rất đúng với câu “tiểu nhân đắc chí”.

Sau đó trong lúc chờ đợi hắn lại quay sang hỏi ba vị sư thái:

- Ba vị sư thái, trăm bao lâu nay vẫn luôn trấn trở một điều, rốt cuộc... làm cách nào để phân biệt một nữ nhân có còn là xử nữ hay không?

Ba vị sư thái nghe vậy thì dờ người. Hoàng Thượng hỏi vấn đề này cũng quá thẳng thắn đi!

- Ba vị sư thái không muốn nói cũng không sao đâu. Dù sao về sau trăm đêm mỗi nàng ra thử một lần thì sẽ biết ngay thôi! Ha hả!

Sự phụ Diễm Nhi dờ khóc dờ cười, bèn nói:

- Thôi thì lão thân đành nói cho Hoàng Thượng vậy, chỉ xin Hoàng Thượng đừng cưỡng ép các nàng!

Sau đó thấp giọng nói nhỏ vào tai hắn vài câu...

Đường Huyền nghe xong vừa xoa tay vừa cười hắc hắc, mặt mày hớn hở như bắt được vàng. Cũng không biết phương pháp này có nguyên lý khoa học gì hay không, phải thử một chút mới được...

Vừa nghĩ Đường Huyền vừa nhìn quanh, chợt phát hiện ngay cạnh mình cũng có ba người. Ba vị sư thái sớm đã cảm thấy không ổn, vội vã rời đi nhưng đã không kịp.

Đường Huyền vỗ đùi kêu bốp một cái: “Nguyên lai ba vị sư thái vẫn còn là xử nữ, thật là tiện nghi Ô lão đầu rồi! Hắc hắc, phải báo tin vui này cho lão mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Khiêu Chiến

Đường Huyền lúc này đang rón rén bước tới gần khu vực luyện công của các thiếu nữ phái Thiên Mi. Hắn đang tìm một góc độ thích hợp nhất để nghiên cứu phương pháp khoa học.

Đường Huyền còn đang hí hóp mắt vừa bước vừa cười thì chợt bị một tấm bao tải màu đen chụp vào mặt, sau đó bị đám đá bùm bụp một trận. Tới khi hắn đặt dẹo thoát được ra khỏi tấm bao thì đã sưng tím mặt mày.

“Giời lắm, đám tiểu nương bì này dám đánh cả lão công, đừng tưởng ta không biết, mùi hương trên người các người cách xa trăm dặm lão tử cũng nhận ra... Hắc hắc, chờ sau này ta phao được rồi sẽ phạt các nàng sau!”

Đường Huyền ngồi xoa mặt một chút thì Dur lão thông báo đã sắp xếp xong.

Hai mươi phạm nhân, đi đầu là Tàn lão tướng quân. Lão cũng không mặc áo tù nữa mà đổi sang một bộ quần áo bình thường, râu tóc đã cắt tỉa lại, nhìn vô cùng uy nghi bệ vệ. Ngoài trừ lão Tàn, tất cả đều hành lễ trước Đường Huyền. Lúc này đám người Thiên Mi phái cũng tới đó xem náo nhiệt. Cả năm trăm người Phi Hồ đội cùng súng ống bom đạn cũng mang hết tới.

- Gia gia!

Tàn Diễm Diễm hô to một tiếng, sau đó nhào vào lòng Tàn lão tướng quân khóc ô ô.

Tàn lão vội an ủi nàng vài câu.

- Gia gia, người mấy năm nay có khỏe không, Diễm Nhi muốn vào đại lao thăm người, nhưng sợ người trách cứ nên không dám, Diễm Nhi nhớ người lắm a!

Tàn lão tướng quân dùng giọng nói tương phản với lúc nói chuyện với Đường Huyền, ôn nhu nói:

- Diễm Nhi ngoan lắm, đừng khóc, sẽ bị người ta cười đấy! Tỷ tỷ con đâu, tên tiểu hôn quân kia có bắt nạt nó không, nếu hấn dám ta liền dạy dỗ hấn một chút!

Tần lão hung hăng tròn mắt nhìn Đường Huyền.

- Gia gia người yên tâm, có Diễm Nhi ở đây sẽ không cho hấn ức hiếp tỷ tỷ.

Tần Diễm Diễm nũng nịu nói.

- Đúng, phải cho hấn biết người Tần gia không dễ bắt nạt. À, nếu đâm hấn thì nhớ đâm vào mông hấn, cho hấn ngồi không được nằm cũng không xong a!

- Ân, gia gia, Diễm Nhi hiểu rồi!

Đường Huyền nhìn hết một màn này, thầm nghĩ: “Giỏi lắm, chờ lúc ta phao nạng tới tay, nhất định sẽ làm cho nạng ba ngày không xuống được giường, để xem người Tần gia lợi hại thế nào, hắc hắc!”

- Dư lão, an bài đồ ăn cho họ, đợi họ ăn uống thoải mái rồi bắt đầu khiêu chiến.

Đám phạm nhân thì cảm thấy hôm nay có lẽ lại là một trò mới của tên hôn quân. Nhưng họ vẫn muốn thử, dù sao ra ngoài đánh cuộc với số phận vẫn tốt hơn cả đời ngồi ở trong đại lao nhiều.

Quá một tuần trà. Mọi người ăn uống xong xuôi. Đường Huyền ung dung nói:

- Các người ai lên trước? Yên tâm là trăm sẽ không làm khó các người, nhưng các người phải đáp ứng một điều kiện...

Đường Huyền còn chưa nói hết câu thì Tần Diễm Diễm đã nhảy ra cầm kiếm chỉ vào hấn:

- Nghe nói người hôm nay muốn tỷ thí văn võ phải không? Hừ, bốn cô nương lâu rồi chưa hoạt động, muốn được thỉnh giáo Hoàng Thượng!

“Tiểu nương bì này chỉ giỏi lanh chanh, lúc nào cũng muốn làm xấu mặt lão tử. Hừ! Đừng tưởng có kiếm trong tay là giỏi, nhớ năm xưa lão tử được xưng Động Phòng Bất Bại, một người một khẩu pháo tung hoành khắp trời năm đất bắc, một tiểu nữ hài như người thì tính gì...”

- Tiểu di muội, chúng ta đây chỉ là luận bàn thôi, cần gì phải động tới đao kiếm, đâm vào đâm ra cũng không hay lắm đâu!

- Cái gì đâm vào đâm ra... Người...!

Tần Diễm Diễm chợt nhớ ra hành động đâm vào đâm ra mà Đường Huyền từng biểu diễn một lần, mặt phấn đỏ bừng, thở phì phì hét lớn:

- Tên xấu xa, muốn chết phải không?!

Nàng liền đâm kiếm tới.

Mắt thấy mũi kiếm sắp đâm tới nhưng Đường Huyền vẫn đứng im ở đó. Mọi người thấy vậy đều kinh hãi, ngay cả Tần Diễm Diễm thấy kiếm sắp đâm vào người Đường Huyền cũng hoảng sợ, nàng cũng chỉ là dọa hấn như vậy, ai ngờ hấn không né ra như mọi lần. Lúc này muốn thu kiếm đã là chuyện không thể.

Diễm Nhi cũng chỉ là dọa hấn chứ nào muốn đâm hấn thật, thấy Đường Huyền không né nàng đành chuyển hướng kiếm đâm chệch sang chỗ khác. Vì mất thăng bằng nên Tần Diễm Diễm liền đâm kiếm xuống đất, thân thể sắp ngã xuống. Đường Huyền thấy vậy vội ôm lấy nàng vào lòng, nhưng cũng vì thế mà hấn ngã ra đất, bị Tần Diễm Diễm đè lên.

“Thơm a, mềm a!”

Đường Huyền ôm trọn Tần Diễm Diễm vào ngực, hai tay liền gắt gao ôm lấy lưng eo nàng. Cô em vợ mà hấn luôn tưởng nhớ rốt cuộc cũng bị hấn ôm được, lại ở ngay trước mặt sư phụ cùng gia gia nàng, thật kích thích a! Vì dễ thuận tiện luyện công nên Tần Diễm Diễm thường mặc y phục khá mỏng. Đường Huyền vừa sờ liền cảm nhận được sự mịn màng tươi mát của làn da nàng, lại vuốt ve thêm một chút.

Trong lúc mọi người vẫn còn đang sửng sốt, vẫn là Đường Huyền lên tiếng đầu tiên:

- Tiểu di muội, còn chưa muốn buông trăm ra sao?

- Người...

Bốp!

Tần Diễm Diễm tỉnh lại, lập tức theo phản xạ tát cho hấn một cái. Sau đó đỏ bừng mặt chạy về nấp sau Tần lão tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 29: Bạch Hồng Kiều

- Kẻ nào muốn lên khiêu chiến đầu tiên thì mau lên đi.

Mọi người thấy Đường Huyền bị Tần Diễm Diễm vô lễ như vậy mà đơn giản bỏ qua, liền cho rằng tên hôn quân này đã bị sắc đẹp của tiểu cô nương kia mê hoặc, nhất là đám phạm nhân, kẻ nào kẻ nấy đều thầm chửi hăm vài câu.

- Hoàng Thượng quả nhiên vẫn là Hoàng Thượng a! Bội phục bội phục!

Một người cười nói bước ra khỏi hàng tới trước mặt Đường Huyền chấp tay nói. Lời của hắn ai nghe vào tai cũng trở thành: “Hôn quân quả nhiên vẫn là hôn quân a, ba năm không gặp vẫn đậm tiện háo sắc như vậy, vì nữ sắc mà ngay cả thể diện cũng không cần!”

Đường Huyền nhìn người này mỉm cười nói:

- Ngươi chính là người được xưng tài tử gì đó phải không?

Người kia cũng ngao ngễ trả lời:

- Bẩm Hoàng Thượng, tiểu nhân Bạch Hồng Kiều, ba năm trước từng đắc tội Hoàng Thượng.

Đường Huyền ồ một tiếng, lại hỏi:

- Thế ngươi thử nói xem ngươi đã đắc tội gì với trẫm?

Bạch Hồng Kiều cũng không e sợ gì hết, nói thẳng:

- Năm đó tội thần nặc dù thi đỗ tiến sĩ, nhưng vì bất mãn với việc các quan giám khảo lợi dụng khảo thi để tư lợi riêng, tội thần đã ẩu đả với họ trên triều, sau đó còn nói lời bất kính với Hoàng Thượng, cho nên...

- Cho nên thanh danh của ngươi lan khắp thiên hạ, được xưng là đệ nhất tài tử phải không?

Đường Huyền cười ngắt lời hắn.

- Tội thần không dám nhận, không dám nhận!

Mồm thì nói vậy nhưng trên mặt hắn rõ ràng viết hai chữ “Đúng vậy” to đùng.

Đường Huyền vẫn thông thả hỏi tiếp:

- Vậy Bạch Hồng Kiều, trăm hỏi ngươi hiện tại ngươi có hận trẫm không?

Bạch Hồng Kiều nghe vậy sững sốt, lập tức cúi đầu nói:

- Tội thần không dám!

Đường Huyền lại nói:

- Ngươi không dám, như vậy tức là ngươi có hận nhưng không dám hận? Trẫm còn tưởng ngươi mắt cao hơn trời, thì ra cũng có lúc biết sợ?

Bạch Hồng Kiều nghe vậy biến sắc, nhưng không dám phản bác. Đường Huyền thăm nghĩ loại tài tử này cũng chỉ được chút ngạo khí nhất thời, trước sự sống và cái chết thì vẫn chỉ là một người bình thường thôi.

- Ngươi muốn khiêu chiến gì thì mau chọn đề mục đi, còn nhiều người đang đợi lắm.

Bạch Hồng Kiều nghe vậy thì lại có phần tức giận. Nếu có người mắng hắn kiêu ngạo, cuồng vọng, hay mắng hắn vô lễ, vô pháp... thì hắn không những không tức giận mà còn coi đó là lời khen.

Nhưng nếu bị người ta lừa dối, bị đánh đồng với lũ người mà hắn cho là phạm phu tục tử, thì hắn uất ức không thể chịu được, hắn thậm chí bị cho vào đại lao chứ cũng không chịu bị người ta đánh giá là tầm thường.

Bạch Hồng Kiều cố nén giận, cao giọng nói:

- Tội thần có một câu thơ, mời Hoàng Thượng cùng các vị bính phẩm!

Dứt lời hần đi chậm rãi vài bước, ngâm:

- Hoàng kim bảng thượng, ngẫu thất long đầu vọng. Lịch đại tạm di hiền, như hà hướng? Vị toại phong khứ tiện, tranh bắt tứ du cuồng đăng? Hà tu luận đắc tang, Tài tử từ nhân, tự thị bạch y khanh tương.

Yên hoa hạn mạch, y ước đan thanh bính chương. Hạnh hữu ý trung nhân, kham tâm phóng. Thả nhảm ôi hồng ý thúy, phong lưu sự, bính sinh sượng. Thanh xuân đồ nhất thương. Nhẫn bả phù danh, hoán liễu thiên châm đề xướng.

Hần vừa ngâm xong mọi người liền không nhịn được thảm nhảm lại vài lần, sau đó liền trầm trồ khen ngợi. Bạch Hồng Kiều vội chấp tay cảm tạ, khiêm tốn một chút.

Đường Huyền từ lúc Bạch Hồng Kiều làm thơ thì hai mắt vẫn đang dán vào người cô em vợ. Cho tới khi Bạch Hồng Kiều ngâm thơ xong, Tần Diễm Diễm vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đôi tiểu bạch thủ cũng nhảy nhót theo khiến hần nhìn mà chảy cả nước dãi.

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...

Dư thái giám thấy Đường Huyền thất thổ vội nhắc nhở. Đường Huyền đang chăm chú ngắm cảnh, thấy bị làm phiền liền khó chịu phát phát tay nói:

- Thơ thất cái gì, trảm ghét nhất chính là thơ a! Cho hần thắng!

Đường Huyền nào có được mấy chữ trong đầu, đừng nói làm thơ cho dù bảo hần viết chính tả cũng còn sai be bét ra nữa là.

- A?!

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra. Bạch Hồng Kiều thì giống như bị nghẹn ở cổ, cổ cười nói:

- Xin Hoàng Thượng tùy tiện ngâm vài câu cho tội thần mở mang kiến thức!

Hần chính là muốn Đường Huyền phải ngâm thơ, như vậy hần thắng mới có ý nghĩa, mới có cảm giác sáng khoái.

Đường Huyền khó chịu quay lại nhìn chằm chằm Bạch Hồng Kiều, khiến hần cũng có phần chột dạ.

- Họ Kiều kia, ngươi đèn sách bao nhiêu năm cũng chỉ để học mấy bài thơ này thôi sao? Vậy nếu hiện tại có giặc tới xâm lược thì ngươi định dùng mấy bài thơ của ngươi để cảm hóa chúng sao, nếu đất nước gặp thiên tai đại nạn thì ngươi định dùng thơ của ngươi để cứu tế người ta sao?! Hừ, mấy thứ thơ từ này thì trảm tùy tiện đọc một lúc bốn năm bài cũng được, chỉ có điều hôm nay không có thời gian, còn rất nhiều người đang đợi khiêu chiến, trảm không rảnh mà thi đấu mấy cái thứ vô dụng như thế này, bây giờ hoặc là ngươi thể hiện những tài năng khác của ngươi, hoặc là ngươi lui ra cho người khác lên thể hiện. Trận này trảm tính cho ngươi thắng, ngươi có thể về được rồi, trảm không cần loại nhân tài cả ngày chỉ biết ngâm nga mấy bài thơ ẻo là như ngươi!

Bạch Hồng Kiều tính cách ra sao? Nếu hần chấp nhận thắng trận này như vậy thì chẳng khác nào tự tát vào mặt mình cả. Có thể bị mắng, bị chửi, bị tội... nhưng không thể bị coi thường!

- Tội thần vẫn chưa khiêu chiến xong!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thi Toán

Bạch Hồng Kiều cắn răng nói:

- Tội thần còn biết một chút về trận pháp, thiên văn...

Đường Huyền giờ tay ra hiệu dừng, cười khẩy nói:

- Chỉ biết một chút sao? Vậy ngươi lui ra đi, trảm cần những người học rộng tài cao hiểu biết đại nghĩa, có thể giúp đỡ trảm bình trị thiên hạ, một chút hiểu biết mà cũng bày đặt khiêu chiến sao?

Bạch Hồng Kiều lại ngẩn ra một lát, hơi xấu hổ nói:

- Hoàng... Hoàng Thượng, vừa rồi là tội thần nói khiếm tốn một chút, thực ra tội thần... biết cũng khá nhiều...

Đường Huyền lại cười khẩy nói:

- Người cũng hay thật. Gọi người vào thi thử tài năng, người đọc vài câu thơ ề a ra mất bao thời gian của trẫm, bảo người lui ra thì người nói biết trận pháp thiên văn địa lý một chút, trẫm bảo không cần một chút thì người lại bảo người biết nhiều! Người trở mặt cũng rất nhanh a!

Đổi là người thường nghe vậy cũng còn xấu hổ vài phần, huống chi một tài tử ngạo khí cao hơn đầu như Bạch Hồng Kiều, nhưng hắn cũng không dám tức giận gì. Vừa rồi Hoàng Thượng chưa trách tội hắn ăn nói luyên thuyên khi quân phạm thượng đã là tốt rồi.

- Thôi được rồi, coi như người biết nhiều, vậy thử nói những gì người biết ra một chút, có gì trẫm chỉ giáo cho!

Bạch Hồng Kiều có cảm giác bản thân đang bị Hoàng Thượng khinh thường, liền quyết hôm nay phải vượt qua bằng được cuộc khiêu chiến này, một phần vì tương lai mà một phần cũng vì danh dự.

Nghĩ vậy hắn liền đọc lại đề toán mà ba năm trước từng làm khó từ Trạng Nguyên cho tới biết bao tài tử.

- Có chín chữ số từ một tới chín, hỏi làm sao xếp các chữ số vào bảng ba hàng ba cột sao cho tổng mỗi hàng ngang hàng dọc đều hàng chéo đều bằng nhau và bằng mười lăm? Mời Hoàng Thượng giải câu này!

Mọi người vừa nghe sắc mặt cũng trở nên căng thẳng. Đề toán này ba năm trước đưa ra, ở đình hôm đó không ai giải được, ngay cả những tiền sĩ tài tử có tiếng cũng chịu thua.

Đường Huyền nghe đề toán này thì sững sờ một hồi, sau đó cười ha hả nói:

- Dư lão, người gọi chín thị vệ ra đây, cho mỗi người cầm một tấm bảng ghi số từ một đến chín cho trẫm, sau đó đứng thành hàng theo thứ tự.

789

456

123

Dư thái giám biết Hoàng Thượng hôm nay đã khác xưa, mặc dù vẫn dâm tiện, háo sắc, vô sỉ, hạ lưu... nhưng đầu óc có vẻ như không giống trước nữa, nói không chừng thực sự có thể giải bài toán này.

Tứ hải Tam sơn động Bát tiên.

Cửu long Ngũ hổ định Nhất nhân.

Nhị vương Thất tướng phò Lục quốc.

- Bạch Hồng Kiều, người xem như vậy có đúng không?

492

357

816

Bạch Hồng Kiều thấy hàng người đã xếp xong thì kinh ngạc tròn mắt. Không ngờ Hoàng Thượng chỉ chưa đầy thời gian chớp mắt một cái đã có đáp án. Sau đó cảm giác chưa đủ ngưu bức, Đường Huyền lại hô các quân sĩ đổi vị trí thêm một lần, cho các thị vệ di chuyển theo chiều kim đồng hồ, lấy số năm làm tâm.

834

159

672

Tới lúc này Bạch Hồng Kiều đã không còn gì để nói, chỉ còn sự khiếp sợ cùng khâm phục, mà trong đầu những người khác cũng là như vậy. Còn Đường Huyền thì đang cười thầm trong đầu, bài toán này ở kiếp trước cho dù trẻ con cũng có thể giải được, thậm chí đã thành một bài về.

Hắn lúc này đang rất đắc chí, để thêm phần ngưu bức hắn giả bộ ung dung nhấp vài ngụm trà, sau đó vênh vác đưa mắt nhìn sang xung quanh. Chợt đang tiêu ngạo giang hồ thì từ đâu một luồng hàn khí lạnh như băng phóng tới. Đường Huyền vừa liếc sang thì nhìn thấy cô em vợ đã hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tay lăm lăm thanh kiếm giống như rất muốn đâm tên tiểu nhân đắc chí này vài phát cho bổ ghét. Đường Huyền tâm trạng đang rất cao hứng, liền chu mỏ hên gió nâng một cái. Tần Diễm Diễm không hiểu hành động của hắn cho lắm nhưng đoán chắc nhất định lại là một trò khinh bạc nào đó, liền rút ám khí trong túi ra, ném phập một cái, cắm ngay vào dưới chân Đường Huyền. Đường Huyền ngược lại không có bao nhiêu sợ hãi, thậm chí nghĩ: "Hôn gió

đôi lấy ám khí tình yêu, em vợ quả là lãng mạn a, yêu quá đi mất!”

- Bạch Hồng Kiều, câu hỏi của nguoi trăm đã trả lời, giờ đến lượt nguoi trả lời câu hỏi của trăm phải không?

Bạch Hồng Kiều không còn dám kiêu ngạo chủ quan nữa, hấn đã tập trung hết tinh thần để chuẩn bị đối đáp. Đường Huyền liền cười nói:

- Vậy trăm hỏi nguoi, vừa rồi trăm dùng phương pháp gì để giải đề toán của nguoi?

Bạch Hồng Kiều trăm tư một hồi, sau đó lắc đầu:

- Tội thần thật sự không nghĩ ra, mong Hoàng Thượng chỉ giáo!

“Trăm cũng còn không biết thì nguoi biết sao được!” Đường Huyền thực ra cũng chỉ là thuộc bài về kia nên giải ra chứ hấn cũng không giỏi giang gì môn toán. Cũng chính vì sợ bị nguoi ta vặn hỏi nên hấn phải đi trước một bước hỏi lại Bạch Hồng Kiều. Nếu Bạch Hồng Kiều nêu được cách giải thì hấn sẽ nói giống cách giải của hấn. Còn như hiện tại Bạch Hồng Kiều không giải được thì:

- Hừ, vậy năm xưa nguoi ra đề toán đó chẳng phải là giải mò sao, vậy mà còn xưng cái gì đại tài tử? Trăm hiện tại cho nguoi thời gian về giải đề toán này một lần nữa! Thôi hiện tại cho nguoi hỏi thêm câu nữa. Nhớ là hỏi khó một chút, hỏi mấy câu dễ như vừa rồi thì miễn đi.

Bạch Hồng Kiều ba năm trước đúng là chỉ mò ra được đáp án chứ chưa thực sự giải được. Nhưng mò ra được cũng không phải dễ dàng, chỉ có điều hiện tại Hoàng Thượng giải bài toán dễ dàng như thế xem ra thực sự tài học của hấn còn thua kém Hoàng Thượng rồi. Ngẫm nghĩ một hồi, Bạch Hồng Kiều bèn hỏi:

- Có vài trăm lượng bạc, giảm đi bảy mươi hai lượng thì chia đều được cho bảy người. Giảm đi tám mươi hai lượng thì chia đều được cho tám người. Giảm đi chín mươi hai lượng thì chia được cho chín người, vậy xin hỏi Hoàng Thượng số bạc là bao nhiêu?

Câu hỏi này Bạch Hồng Kiều ngay cả đáp án cũng chưa biết, hấn đã tìm cách tính toán mấy năm nay mà không ra, đành đem ra đánh cược với số phận.

May quá câu này vẫn còn giải được”.

Đường Huyền cho gọi mang giấy bút tới, sau đó lập phương trình, trong vài phút liền giải xong. Những người khác nhìn mấy thứ loằng ngoằng gạch lên gạch xuống thì như người mù xem múa. Nhưng Bạch Hồng Kiều vừa nhìn thấy thì như người mê bùng tỉnh, khúc mắc bao năm qua liền được giải tỏa, sắc mặt từ kinh ngạc chuyển sang ngây dại, sau đó chuyển sang mừng rỡ, rồi cuối cùng là khiếp sợ.

(Đoạn này tác giả không giải thích bài toán, cũng chả hiểu nvc làm kiểu gì, có bạn nào biết thì vào chỉ hộ cách giải với)

Phịch!

Bạch Hồng Kiều quỳ xuống vái Đường Huyền một cái hô:

- Hoàng Thượng, tội thần chịu phục!

Đường Huyền liền huênh hoang hỏi:

- Nguoi còn nghĩ là nguoi hiểu nhiều về thiên văn địa lý không?

Bạch Hồng Kiều là một kẻ kiêu ngạo, nhưng kiêu ngạo không phải là cuồng ngạo, hấn biết bản thân hôm nay đã thua đứt Hoàng Thượng, liền tâm phục khẩu phục nói:

- Tội thần không dám. Tội thần biết bản thân tài học còn kém, không dám cùng Hoàng Thượng tỷ thí nữa. Chỉ xin Hoàng Thượng một thỉnh cầu!

Đường Huyền đang hí mắt ngắm cô em vợ, cười phất tay nói:

- Nói đi, trăm hiện tại đang cao hứng, có thể sẽ đáp ứng nguoi!

“Em vợ a, trăm như vậy đã đủ ngu bức chưa, sau này hai chị em nàng theo trăm nhất định sẽ không phải chịu thiệt a!”

Bạch Hồng Kiều nghiêm nghị nói:

- Tội thần nguyện ở trong đại lao cả đời, chỉ xin Hoàng Thượng dạy lại cho tội thần phương pháp giải toán vừa rồi, nó thực sự quá kỳ diệu!

Đường Huyền nghe vậy thông thả bước tới, hai tay chấp sau lưng, đưa mắt nhìn về nơi chân trời...

- Bạch Hồng Kiều, cái thua lớn nhất của nguoi không phải nguoi tài học kém, cũng không phải do nguoi quá kiêu ngạo, mà nguoi thua là vì nguoi không biết dùng tài học của nguoi vào đúng mục đích. Nguoi ngày trước từng vì đám quan khảo thi tư lợi cá nhân mà bất bình. Vậy nguoi thử nhìn lại nguoi hôm nay xem, hơn hai chục năm trời đèn sách khoa cử, rốt cuộc cũng chỉ vì sở thích của cá nhân mà chấp nhận mai một cả đời ở trong tù, vậy nguoi với đám quan lại kia có điểm gì khác biệt?!!

Bạch Hồng Kiều nghe xong ngẩn ngơ, rồi đập đầu bình bịch nói:

- Tà on Hoàng Thượng đã giáo huấn, tội thần hiểu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hô Mưa

Nhìn thấy đệ nhất tài tử đương triều không ngờ lại quỳ lạy Hoàng Thượng tới chảy cả máu đầu thế kia mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Đường Huyền lúc này đứng thẳng tắp, hai tay chấp ra sau lưng, bộ dáng uy nghi bệ vệ, muốn bao nhiêu ngưi bức có bấy nhiêu. Thậm chí mọi người còn có cảm giác quanh người hắn tỏa ra một vầng hào quang...

- Người tiếp theo!

Đường Huyền cảm thấy tạo hình tượng thế là đủ, bèn lui về ngồi lại trên ghế ung dung hỏi.

Lúc này một người khác tiến lên nói:

- Hoàng Thượng, tội thần Kỷ Tuyên Đình, ngày thường có nghiên cứu về nông nghiệp, thủy lợi và thiên văn khí tượng, mong Hoàng Thượng chỉ giáo.

- Ô, hay đấy! Vậy ngưoi thử nói xem trời hôm nay liệu có thể mưa hay không?

Kỷ Tuyên Đình nhìn bầu trời, sau đó lại đi tới quan sát một cây bàng, rồi dứt khoát trả lời:

- Không thưa Hoàng Thượng! Đêm nay sẽ có gió to nhưng không có mưa.

Đường Huyền nghe vậy gật gù:

- Ân, đúng thế!

Tần Diễm Diễm nghe hắn tỏ vẻ mình cũng biết, tức không chịu được, đáp chất lại:

- Hừ, ngưoi ta khiêu chiến ngưoi, đoán ra thời tiết, ngưoi lại chỉ “đúng vậy” một câu là xong sao? Nói thế thì bọn cô nương cũng nói được, có bản lĩnh ngưoi thử làm cho trời không mưa thành có mưa ta xem?!

Mọi người thấy nàng một tiểu cô nương nũng nịu đáng yêu nên cũng không chấp nhặt chuyện nàng bắt bẻ Hoàng Thượng. Tần lão tướng quân thì cười ha hả:

- Diễm Nhi, ngưoi lại hồ nháo rồi, ông trời không cho mưa thì ai có thể làm ra mưa đây...

Tần lão đang nói thì Đường Huyền giơ tay ngăn lại, cười sắc sắc nói:

- Tiểu di muội, nếu trẫm có thể làm trời đổ mưa thì sao? Ngưoi có dám có đánh cuộc với trẫm không?!

- Ta...

Nàng vốn muốn nói “ta làm sao mà không dám”, nhưng ngẫm lại trước nay dường như mỗi lần đánh cuộc là một lần nàng thua hắn. Lần này không thể nể mưi hắn nữa, đồ xấu xa!

Đường Huyền thấy nàng muốn nói lại thôi, má phấn đỏ ửng thì rất thích, ha hả cười nói:

- Ha ha, không dám phải không? Thế thì thôi đi, trẫm cũng không muốn so đo với một tiểu cô nương, thôi mau đi chơi đi đừng ở đây cản trở ngưoi lớn làm việc!

Dứt lời hắn còn nháy mắt một cái. Tần Diễm Diễm tức đến tóc mai bị thổi tung cả lên, bộ ngực phập phồng lên xuống.

Rốt cuộc nàng dậm chân đỏ bừng mặt nói:

- Ngươi... Được, đánh cuộc thì đánh cuộc, ta cũng không tin ngươi có bản lĩnh khiến trời không mưa cũng thành có mưa!

Đường Huyền chính là đang đợi câu này, cười ha hả nói:

- Tiểu di muội, như vậy mới xứng là nữ trung hào kiệt. Có điều đánh cuộc phải có phần thưởng. Như vậy đi, nếu trăm thắng thì ngươi phải gọi trăm một tiếng “hảo tỷ phụ” a!

- Ngươi...

Tần Diễm Diễm vừa giận vừa thẹn, bèn chui vào ngực Tần lão tướng quân nũng nịu kêu:

- Gia gia người xem, hấn... người xấu khi dễ ta!

Tần lão tướng quân vừa rồi xem Bạch Hồng Kiều tỷ thí với Đường Huyền, dù lão không hiểu về toán số nhưng ở lao trong ngực lão cũng biết Bạch Hồng Kiều tài học không nhỏ, có thể thắng hấn thì xem ra tên hôn quân này không đơn giản. Nhưng lão cũng rất muốn thử xem một chút tên tiểu hôn quân này làm sao để trời đổ mưa, bèn nói:

- Được rồi, Diễm Nhi, hấn chẳng phải chính là tỷ phụ ngươi sao? Ngươi gọi hấn một tiếng cũng không tính là thiệt, hơn nữa ta xem hấn chắc gì đã có thể làm trời đổ mưa?

Tần Diễm Diễm nghe vậy liền lấy lại can đảm, quát lớn:

- Đúng vậy, đánh cuộc thì đánh cuộc, người nhà họ Tần không biết sợ! Nhưng nếu ngươi thua thì sao?

Đường Huyền nghe vậy cười thầm: “Người nhà họ Tần tốt lắm, hắc hắc!”

- Nếu trăm thua thì trăm sẽ gọi ngươi một tiếng hảo tiểu di muội, như vậy đủ công bằng chưa? Ha ha ha...

Đùa nghịch một chút, hấn liền phân phó lão thái giám vài câu rồi nói:

- Các vị ngồi uống trà một chút, trăm chuẩn bị cho các vị mở mang kiến thức đây.

- Hoàng Thượng, đã chuẩn bị xong.

Mọi người nhìn sang thì thấy mấy chiếc xe hình thù kỳ dị đang chạy tới.

- Các ngươi hôm nay rất may mắn mới được làm người đầu tiên chứng kiến cơn mưa này đó!

Mấy chiếc xe này chính là hồng y pháo, có điều đạn bên trong được hấn thay bằng iot và bạc.

- Chuẩn bị... Khai hỏa!

Đường Huyền vừa hô hơn mười cỗ xe pháo nhắm thẳng lên trời đồng loạt khai hỏa.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên chấn rung cả mặt đất.

Mọi người bị một màn này làm hoảng sợ. Ngay cả Tần Diễm Diễm cũng sợ hãi tới run người.

Một lát sau chấn động dần qua đi, trời vẫn chưa đổ mưa. Tần Diễm Diễm hồi phục tinh thần, mĩa mai:

- Uy, sao trời còn chưa mưa? Hừ, biết ngay ngươi chỉ giả bộ ngu ngốc gạt người mà... Ngươi cười cái gì?

Đường Huyền hắc hắc cười nói:

- Ai nha, trời không mưa thì ta cũng đành chịu thua vậy. Ta bây giờ liền gọi, hảo tiểu di muội a!

Tần Diễm Diễm tức giận dậm chân bình bịch gất:

- Không cho ngươi gọi ta như vậy!

- Nga! Vậy trăm gọi ngươi là tiểu di muội thân ái nhé!

- Ngươi... đồ vô lại!

- Di... Trời mưa rồi! Mưa rồi!

Một giọt, rồi lại một giọt, nước từ trên trời dần rơi xuống, tuy rằng không lớn, nhưng thực sự là mưa. Hoàng Thượng không ngờ thực sự có thể làm mưa rơi, đám người xung quanh nhìn thấy một màn này vô cùng kích động. Đặc biệt là Dư thái giám, lão cực kỳ khoa trương, thậm chí còn dập đầu hô vạn

tuế. Thực ra mưa hay không thì lão cũng chẳng quan tâm lắm, chỉ là lúc này khi lão đi chuẩn bị pháo đã bảo nhà cái mở kèo đặt cược. Hơn chín mươi phần trăm nằm kèo Đường Huyền, riêng lão vì đã nhiều lần thấy Đường Huyền làm nên những chuyện kỳ quái không tưởng, nên liền tất tay vào hần. Lão đặt tới hơn chục vạn lượng, tỷ lệ là đặt Đường Huyền một ăn ba mươi, sáng khoái a! Hoàng Thượng vạn tuế a!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đối Chữ

- Tiểu di muội thân ái, ngại quá, trẫm thẳng mắt rồi, làm sao bây giờ a?! Ha ha ha!!! Tới đây, gọi một tiếng hảo tỷ phu trẫm nghe nào!

Dưới cơn mưa Đường Huyền đứng gác một chân lên ghế cười ha hả.

Tần Diễm Diễm im lặng không nói, dường như suy nghĩ gì đó. Sau đó chợt nàng nói thì thầm với một sư muội bên cạnh. Nàng kia nghe xong gật đầu chạy đi. Tần Diễm Diễm cười lạnh nhìn Đường Huyền, hừ, muốn chiếm tiện nghi của bà cô đây, nằm mơ nhé!

Đường Huyền chợt phát hiện ra một chuyện rất thú vị. Trời mưa bất ngờ nên mọi người không mang ô, cô em vợ lúc này đã bị ướt hết, thân hình vô cùng lung linh gọi cảm a! ... Kháo, bọn thái giám ngu ngốc, mang ô tới làm gì?!

Kỷ Tuyên Đình thấy một màn này thì kinh hãi không thôi, vội hỏi:

- Hoàng Thượng, ngài làm sao có thể... cho mưa rơi xuống vậy, tội thần nghĩ mãi mà không hiểu nổi!

Đường Huyền mắt giữ nguyên hướng nhìn cô em vợ, nói:

- Người muốn hiểu thì ít nhất cũng phải theo học trăm năm năm a!

Kỷ Tuyên Đình vội quỳ xuống nói:

- Tội thần Kỷ Tuyên Đình hôm nay đã được mở mang đầu óc, nhận ra sở học bản thân so với Hoàng Thượng chỉ như muối bỏ biển, cảm thấy xấu vì trước kia quá cuồng vọng vô tri. Cầu xin Hoàng Thượng nhận tội thần làm học trò, để tội thần được theo học ngài!

Bạch Hồng Kiều cũng vội quỳ xuống xin:

- Tội thần Bạch Hồng Kiều cũng có ý này, xin Hoàng Thượng ân chuẩn!

Đường Huyền lúc này rất có cảm giác thành tựu, đứng héch mặt lên trời nhấp nhấp chén trà, trông rất có phong phạm một đại tông sư.

Tần Diễm Diễm nhìn bộ dạng tự cao tự đắc của Đường Huyền rốt cuộc không nhịn được nữa, cười lạnh bước ra nói:

- Uy, người xấu, ta muốn khiêu chiến người!

Đường Huyền cười trừ ghẹo:

- Tiểu di muội thân ái cũng muốn khiêu chiến sao? Mau ra đề mục đi!

Lúc này sư muội của nàng đã quay trở lại, dẫn theo một đám thiếu nữ thiếu phụ, ai nấy độ tuổi tầm mười tám mười chín. Tần Diễm Diễm cười lạnh nói:

- Người nếu hiện tại có thể nhìn ra ai trong số họ là thiếu phụ đã có chồng thì coi như người thắng!

Phụt!

Vừa dứt lời Đường Huyền liền phun nước trà trong mồm ra! Mà những người khác cũng thi nhau ôm bụng cười.

Riêng ba vị sư thái quay sang nhìn nhau, muốn cười mà không cười nổi.

Tần lão tướng quân ôm bụng cười ha hả. Xem ra tên tiểu hôn quân kia lần này thua khó rồi. Đám thiếu nữ thiếu phụ này nhìn đều hao hao giống nhau, nhìn nửa giống thiếu nữ mà nửa giống thiếu phụ, đừng nói một nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng nhìn không ra được.

- Hảo Diễm Nhi giỏi lắm, không hổ là người nhà họ Tần a!

“Người nhà họ Tần, ha ha, giỏi lắm, ha ha...!”

- Nàng, nàng, nàng và nàng, đã có chồng!

Đường Huyền quan sát không quá mười giây liền chỉ ra bốn cô gái. Mọi người vốn còn tưởng hán đoán bừa, nhưng quay sang thì thấy sắc mặt Tần Diễm Diễm không ngờ rất khó coi, chính bản thân nàng cũng không thể ngờ được, hán... hán đoán đúng hết! Chẳng thể nào có chuyện may mắn như vậy đi?!

Lúc này sư phụ Diễm Nhi tới nói nhỏ vào tai nàng gì đó. Tần Diễm Diễm nghe xong há hốc mồm, sau đó nghiêng răng hét to:

- Đồ xấu xa, vô si, hạ lưu!!!

- Hiện tại chúng ta thi câu đối!

Đường Diễm Diễm sau khi uống hết cốc nước để hạ hỏa, tiếp tục tiếp lên khiêu chiến Đường Huyền.

- Nga! Thi ra tiểu di muội không chỉ võ công cái thể mà còn có thể làm thơ a! Đúng là văn võ song toàn nha!

- Ít nói nhảm thôi! Ta ra câu đối, không phải ngâm thơ!

- Hai người cùng nhau ngâm câu đối, thật là kích thích a!

- Ai cùng nhau với người... Hừ!

Tần Diễm Diễm vội tự nói với bản thân phải bình tĩnh, không được mắc mưu tên xấu xa kia thêm lần nữa.

- Người nghe đây, về trên là “Tổ chi khinh đạn huyền thượng tuyệt!”

(Ngón tay mềm mại gảy đàn trên tuyệt)

Đường Huyền không cần suy nghĩ liền đáp:

- Cường thương ngạnh xuyên cung hạ khổ!

(Cây thương cứng đâm xuyên cái cung dưới quần)

- Người đối bậy bạ cái gì đó?!

Thực ra Tần Diễm Diễm cũng không hiểu Đường Huyền đối thể có chuẩn không, thậm chí ngay cả về mà nàng đưa ra nàng cũng không hiểu, về đối này là nàng đi hỏi người khác. Nhưng dù không hiểu thì nhìn bộ mặt đậm tiện kia cũng biết chẳng phải về đối tốt lành gì, trước hết cứ mắng vài câu đã!

Mọi người nghe vậy đều che miệng cười ám muội, khiến Tần Diễm Diễm có cảm giác mình lại một lần nữa rơi vào bẫy của tên ác tặc.

Lúc này đã chẳng ai dám tiến lên nữa, Bạch Hồng Kiều cùng Kỷ Tuyên Đình được coi là những người tài hoa nhất trong ngục mà còn thảm bại thế kia thì còn ai dám không tự lượng sức mình nữa.

- Thôi được rồi, nếu các người đã không còn ai khiêu chiến thì tốt. Trầm hiện tại cũng không muốn nhốt các người nữa, các người nếu đồng ý thì có thể đi theo phụ tá trầm, trầm sẽ cho các người cơ hội thể hiện, còn nếu không đồng ý thì trầm chuẩn tầu cho các người tự do trở về nhà!

“Hừ, nếu không đồng ý theo ta thì đừng hòng ta cho các người tự do, chẳng may các người đi theo đám người phản loạn thì chẳng phải ta tự hại mình sao?! Phải bắt lại hết!”

Khi đa số phạm nhân đã quy thuận, đồng ý theo Hoàng Thượng thì Tần lão tướng quân chợt cười to:

- Tiểu hôn quân, người vội cái gì? Lão phu thi từ thì không biết, nhưng đao kiếm thương bổng, cưỡi ngựa bắn tên cho người tự chọn một đề mục, ra đây đấu với lão phu!

- Gia gia, cần gì ngài ra tay, tên xấu xa này con dùng một tay cũng đủ vỗ bẹp hán. Chẳng qua là mồm mép lợi hại một chút chứ có gì giỏi giang?!

Đường Huyền cười nói:

- Tần tướng quân, ngài khi xưa trên chiến trường thường giết địch bằng binh khí gì?

Tần lão ngầm nghĩ một chút, nếu vào chiến trận thì đa phần là dùng đại đao, nhưng tâm đắc nhất của lão lại là cung tiễn, lão từng dùng cung bắn không biết bao nhiêu thủ cấp của các tướng quân địch.

- Cung tiễn!

Chương 33: Đại Chiến Ngự Hoa Viên

- Được. Vậy lão có nhìn thấy hai cái chuông đồng trong đình kia không? Trẫm với ngươi thi xem ai có thể bắn rơi chiếc chuông đó thì dành chiến thắng!

Tần lão ngắm chiếc chuông, ước chừng cự li khoảng năm mươi trượng. Muốn bắn rơi chuông thì phải bắn đứt chốt treo chuông. Lão liền hô:

- Được, lấy cung của lão phu tới đây.

Một thị vệ liền chạy tới phù tướng quân lấy cây cung chuyên dùng của Tần lão tới.

Chốc lát sau quân sĩ đem một chiếc cung vừa to vừa dài. Tần lão kéo thử dây cung vài cái, tiếng kéo dây kêu kệt khiến người xung quanh nghe mà rung mình.

Phặc!

Tần lão bắn phát tên đầu tiên. Mũi tên đi như lưu tinh, chỉ nghe “Choang” một tiếng, chiếc chuông lập tức rơi xuống.

- Hào tiễn pháp!

- Tần lão tướng quân đúng là dũng mãnh vô song a!

Mọi người thi nhau vượt mông ngựa. Tần lão cũng có phần đắc ý, đây là sở học lớn nhất của lão, không đắc ý sao được. Sao đó lão đưa chiếc cung cho Đường Huyền nói:

- Tới lượt ngươi rồi!

Đường Huyền nhìn cây cung mà phát sợ, ngay cả mũi tên cũng làm bằng sắt, dễ có khi cây cung này còn nặng hơn người hần. Hần xua tay nói:

- Tài bắn cung của trẫm thực ra cũng không thua kém Tần lão bao nhiêu, có điều gần đây trẫm đã nghiên cứu ra một thứ binh khí khác tốt hơn nhiều.

Nói xong hần lấy một khẩu súng trường tới. Đây là một trong những khẩu tốt nhất, Đường Huyền đã cho thợ khảm thêm hoa văn họa tiết rồng vàng vào, nhìn qua không khác một khẩu thượng phương bảo súng là mấy.

Pằng pằng pằng!

Đường Huyền ngắm chiếc chuông đồng còn lại mà bắn. Vì sợ bắn trượt nên hần phải bắn ba phát liền, dù sao luật cũng không cấm.

Ba tiếng kim loại va chạm vang lên, so ra thì nhỏ hơn tiếng cung tiễn của Tần lão một chút, nhưng chuông đồng vẫn rơi xuống.

Thị vệ liền lên khiêng hai chiếc chuông tới. Của Tần lão chốt treo chuông bị bắn đứt. Của Đường Huyền thì chốt treo chuông bị bắn vỡ, hơn nửa trên thân chuông còn có hai lỗ nứt do đạn găm vào. Hơn nữa vừa rồi Tần lão bắn cung dù tốc độ rất nhanh nhưng người ta vẫn nhìn thấy lờ mờ vết đen, còn đạn của Đường Huyền thì không ai có thể nhìn thấy, nên cuộc đấu vừa rồi coi như Đường Huyền đã thắng một nửa.

Tần lão nhìn chiếc chuông đồng bị hai viên đạn găm vào mà khiếp sợ (viên còn lại bắn vỡ chốt bay ra ngoài). Lão cũng không quan tâm thứ Đường Huyền dùng là gì, lão chỉ quan tâm tới kết quả. Chuông đồng này cực dày mà còn như vậy, nếu là bắn vào người...

- Aiii! Xem ra ta đã già rồi!

Đường Huyền đắc ý, lại chỉ vào một tòa nhà khác nói:

- Các ngươi có thấy tòa nhà mái lợp giác kia không? Trẫm đứng ở đây sẽ bắn rụng sừng nó cho các ngươi xem!

(Mái nhà TQ thời xưa thường có kiểu cong lên nhọn nhọn ở mỗi góc mái nhà, giống chùa một cột của ta vậy, cái đó trong truyện này gọi là sừng nhà)

Mọi người nhìn theo hướng hần chỉ, cũng thấy lờ mờ mấy cái sừng nhà. Tần lão thăm tính khoảng cách này ít nhất cũng hơn trăm trượng, nếu là người thường như Ô thái sư thì ngay cả nhìn cũng không rõ đừng nói bắn trúng.

Đường Huyền thực ra cũng chẳng thể nhìn được, có điều hần hôm trước vừa tìm được một chiếc ống nhòm công phẩm trong hòm đồ chơi của tên hôn quân trước đây. Hần cất sẵn trong người đã lâu, chỉ chờ cơ hội là đem ra sử dụng, mục đích chính là nhòm trộm các nữ đệ tử Thiên Mi phái tắm rửa...

“Đi?! Cái gì kia? Kháo, không ngờ có kẻ dám lên lút lên vào Hoàng Cung!”

Đường Huyền dùng ống nhòm nhìn quanh thì phát hiện một bóng người hấp húi trên mái nhà xa xa, nhìn vài lượt thì phát hiện không chỉ có một tên. Một đám hắc y nhân đang chậm rãi bò trên mái nhà tiến về phía hắn.

Đường Huyền nóng mắt, liền cầm súng lên bắn một phát. Cự ly hơi xa nên không trúng được, nhưng đạn bay vào sát người tên hắc y nhân cũng đủ khiến hắn sợ mất mật. Biết đã bại lộ, hắc y nhân vội nhảy khỏi mái nhà, nhưng không bỏ chạy mà lao thẳng về phía Đường Huyền.

Tần Diễm Diễm thấy hắn bắn không trúng sừng nhà, liền mỉa mai:

- Ha ha, nguoi bắn trượt rồi, còn ngu bức nữa hay không? Hứ!

Đường Huyền lại không có tâm tình mà đùa giỡn với nàng, vội hô:

- Có thích khách, mọi người cẩn thận!

Vừa nói hắn vừa chạy về sau vài bước, nghĩ tới nghĩ lui bèn đứng ra sau lưng Tần lão.

Lúc này Tần lão cùng ba vị sư thái cũng đã phát hiện ra đám hắc y nhân, vội hô:

- Có thích khách, mau bảo hộ Hoàng Thượng!

Những người khác nghe vậy đều khẩn trương đứng chụm lại. Các đệ tử Thiên Mi phái liền rút kiếm ra, năm trăm quân Phi Hồ đội cũng cầm súng lên.

Đám hắc y nhân ủa ra từ khắp mọi nơi như kiến vỡ tổ, như zombie thấy người sống.

Pằng pằng pằng pằng!

Tiếng súng nổ vang rền cả đất. Hàng loạt hắc y nhân trúng đạn ngã xuống. Nhưng hiện tại súng còn thô sơ, chỉ có thể bắn từng phát một, mà đám hắc y nhân phải tới vài trăm tên, cũng không biết chúng làm sao mà lên được vào đây mà không bị phát hiện, đám canh gác ăn hại! Trong nửa khắc một cơ số hắc y nhân đã tiến lại gần chỗ đám người Đường Huyền.

Vút vút vút!

Đám hắc y nhân không ngờ còn trang bị cả cung tiễn. Một số đệ tử Thiên Mi phái đã bị thương.

Tần lão tương quân liền cao giọng chỉ huy một người đứng thành vòng tròn bao quanh Đường Huyền cùng một số người không biết võ công ở trong. Sau đó ba vị sư thái xông lên trợ giúp các đệ tử đánh bọn hắc y nhân, còn Tần lão thì đứng im chắn trước người Đường Huyền, tên nào đến gần liền bẻ cổ.

Đám hắc y nhân này thân thủ cũng không tầm thường, chúng dù bị tử thương nhiều nhưng cũng gây thương tích không nhỏ cho Phi Hồ quân. Cho tới khi đám hắc y nhân áp sát được vào thì súng ống cũng không còn tác dụng nữa, nhưng cũng may Phi Hồ quân toàn những tráng sĩ khỏe mạnh, đánh giáp lá cà cũng không quá thua kém.

Thấy đám hắc y nhân tiến tới mỗi lúc một nhiều, Tần lão quát to:

- Bọn chuột nhất muốn chết!

Tần lão chỉ dùng hai quyền nhưng mỗi quyền đánh ra là một tên nằm xuống.

Tần lão tương quân đứng đây như cây trụ chống trời, một tên vào là một tên nằm xuống, đám hắc y nhân cũng dần dần hoảng sợ mà không dám liều lĩnh lao lên nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Đại Chiến Ngự Hoa Viên (2)

Đường Huyền thấy Tần lão tương quân uy mãnh như vậy thì rất mừng, cũng may chưa đắc tội gì với lão, bằng không một quyền kia mà đâm vào người mình. . .

Trong vòng vây bao bọc của thị vệ cùng Tàn lão tướng quân, Đường Huyền lấy thượng phương bảo súng ra, lên đạn, bóp cò.

Đoàng... đoàng!

Hắn bình sinh không có tài năng gì nổi bật hơn người, nhưng riêng khả năng ngắm súng thì có chút thành tựu. Trăm phát trăm trúng thì không dám nói, nhưng trăm phát trúng tám chục thì có thể.

Đám hắc y nhân vừa khiếp sợ Tàn lão tướng quân, đồng thời cũng sợ Đường Huyền bắn lên, vì thế đành phải dẫn đội hình ra.

Thủ lĩnh của đám hắc y nhân thấy tình hình bất ổn, bèn suy nghĩ một chút, chợt lão nhìn thấy Tàn Diễm Diễm thoát ra khỏi vòng vây của Tàn lão tướng, nằng vì thấy đồng môn đánh nhau không kìm nổi ngứa ngáy nên muốn ra giúp đỡ. Theo quan sát của hắn vài ngày nay thì tên hôn quân có vẻ khá si mê thiếu nữ này, liền ra lệnh cho thủ hạ hành động.

Soạt!

- Tất cả đứng yên, nếu ai dám nhúc nhích ta liền giết nằng!

Đường Huyền vừa thấy Tàn Diễm Diễm bị bắt, cương đao đang đề lên cổ nằng, lập tức trong lòng vô cùng khẩn trương, vội nói:

- Có gì từ từ nói, ngươi thả nằng ra, trẫm sẽ thả cho các ngươi đi!

Mọi người thấy Hoàng Thượng nói vậy thì bèn tạm đình chiến, nhưng vũ khí vẫn chắn trước mặt.

- Giang Bắc Thiên, ngươi còn che mặt làm gì, đường đường mình chủ Thánh Võ Minh mà phải lén lút như vậy sao?

Tên thủ lĩnh cúi khăn bịt mặt ra, lộ ra khuôn mặt gầy gò cương nghị, mái tóc đã bạc trắng. Hắn hừ lạnh nói:

- Sự thái chẳng phải cũng làm tay sai cho tên hôn quân này sao, có tư cách gì mà mắng lão phu?!

Đường Huyền ngấm nghĩa một chút, chép miệng nói:

- Thì ra ngươi là Giang Bắc Thiên! Ân, cũng có chút giống nam nhân...

- Tên hôn quân giả mạo, cái gì mà có chút giống, lão phu chính là một trang nam tử hán, lúc lão tử danh chấn giang hồ thì tên hôn quân ngươi còn chưa biết tự đi đâu!

“Giả mạo?”

Đường Huyền ngắt ra, liền nói:

- Ngươi làm sao biết trẫm là giả?

- Hừ, nếu là tên hôn quân thật thì làm sao có thể dùng ám khí giết người? Chỉ sợ bọn ta chưa đánh hắn đã tự quỳ xuống xin hàng rồi!

“Kháo, hình tượng lão tử thật sự xấu như vậy sao?!”

- Đã biết trẫm là giả chẳng lẽ các ngươi còn không biết hôm nay các ngươi đã bị mai phục? Nói thật cho ngươi biết bên ngoài thiên quân vạn mã đã đợi sẵn, các ngươi chỉ cần bước ra khỏi đây thì người liền thành con nhím hết!

Giang Bắc Thiên sắc mặt hơi thay đổi, nhưng gần như không bị thuyết phục là bao.

Đường Huyền bèn nói tiếp:

- À, quên mất, các vị đều là những hảo hán giang hồ, tất nhiên không sợ chết, chỉ có điều... Ha ha, có một số việc các vị nằm mơ cũng không nghĩ ra được đâu!

Giang Bắc Thiên cau mày quát:

- Đùng giả thân giả quý nữa, có gì thì mau nói!

- Giang minh chủ hành sự trên giang hồ bao lâu như vậy chả lẽ còn chưa nhận ra sao?

Thực ra Đường Huyền chỉ đang cố kéo dài thời gian để tìm biện pháp. Nếu là vài tên thị vệ bị bắt thì hắn liền bỏ qua, nhưng lần này là tiểu di muội, hơn nữa Giang Bắc Thiên sợ bản thân nhận lầm người nên bắt tới vài nữ đệ tử, ai nấy đều rất xinh đẹp, Đường Huyền nhìn mà nuốt nước miếng, lần này không cứu cũng không được!

- Chẳng lẽ... Ý ngươi là...

Người nói vô tình người nghe hữu ý, Đường Huyền vốn chỉ nói luyên thuyên nhưng trong lòng Giang Bắc Thiên lại suy nghĩ lệch lạc sang vấn đề khác. Nhận ra sự dao động của Giang Bắc Thiên, Đường Huyền vội nói:

- Giang minh chủ hiểu trong lòng là được rồi, có một số chuyện không cần nói ra. Cũng không thể trách người được, kẻ đó quá giao hoạt, người bị lừa là phải! Cũng may mới chết có vài trăm người, cũng không nhiều lắm. . .

- Cái gì giao hoạt, cái gì không thể nói ra?

Lúc này kẻ đang bắt giữ Tần Diễm Diễm lên tiếng hỏi, địa vị của y trong Thánh Võ Minh cũng không kém Giang Bắc Thiên bao nhiêu. Đường Huyền thấy có kẻ lên tiếng thì cả mừng, đảo mắt liên tục, chột hô lên:

- A?! Chẳng lẽ một trăm mỹ nhân cùng hai trăm vạn lượng bạc kia Giang minh chủ đã nhận một mình, không nói cho các vị biết sao?

- Người nói bậy bạ cái gì đó, cái gì trăm mỹ nữ, hai trăm vạn lượng?

Giang Bắc Thiên linh cảm chẳng lành, lập tức quát lớn.

Đường Huyền chột ồ một tiếng như người mê tỉnh mộng, kinh hô:

- Thì ra là thế! Giang minh chủ quả nhiên mưu kế hơn người! Có phải người đã tính toán hết tất cả, chết đi càng nhiều thì tiền thưởng cũng đồ phải chia ra nhiều phần có phải không?! Đúng là rất cao tay!

- Người... câm miệng!

Giang Bắc Thiên nghe tới đây thì đã hiểu tên hôn quân kia đang cố chia rẽ nội bộ phe mình. Nhưng hắn có thể phát hiện ra, còn đám người trong Thánh Võ Minh thì không. Đám người này tập hợp từ nhiều môn phái bang hội khác nhau, hiển nhiên không có sự tín nhiệm lẫn nhau, lại thấy hiện tại phe mình đã chết tới vài trăm người, làm sao có thể không sinh ra nghi ngờ cho được?!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đại Chiến Ngự Hoa Viên (3)

Giang Bắc Thiên trán nổi gân xanh, hai bàn tay nắm chặt lại, đốt xương kêu răng rắc.

- Lão phu Giang Bắc Thiên lăn lộn trong giang hồ hơn hai chục năm nay, làm chuyện gì cũng quang minh lỗi lạc, được sự tin tưởng của mọi người mới ngồi vào vị trí minh chủ này. Lão phu chưa bao giờ làm một chuyện gì có lỗi với mọi người cả, mọi người đừng để tên tiểu nhân này lừa gạt!

Đường Huyền lập tức chặn họng:

- Lão ta chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với các vị chính là để chờ tới ngày hôm nay, các vị thử nghĩ xem nếu hôm nay Giang Bắc Thiên không sai các vị tới đây thì liệu có hàng trăm huynh đệ của các vị chết như thế này không?

Nếu là ngày thường những người này sẽ không tin Đường Huyền, vì danh vọng của Giang Bắc Thiên trong giang hồ rất cao. Nhưng hiện tại đứng trước cái chết, dù không muốn tin thì họ vẫn buộc phải tin, nhìn bao nhiêu huynh đệ ngã xuống, và không biết bao giờ thì tới lượt mình. . .

- Nói thật cho các người biết, Giang Bắc Thiên chủ động đi cùng các người vào đây là vì hắn biết hắn công phu cái thế có thể thoát ra ngoài dễ dàng, còn các người thì liệu sức mình có thể thoát khỏi ngàn vạn binh mã ngoài hoàng cung không?

- Mọi người đừng tin hắn, chúng ta cứ xông lên giết tên hôn quân này rồi đột phá vòng vây ra khỏi đây!

Giang Bắc Thiên vốn không giỏi ăn nói, nên cũng không dám cãi nhau với Đường Huyền nữa, vội hô hào huynh đệ xông lên.

- Cá chết lưới rách sao? Ha ha, khoan nói tới chuyện các người có giết được trăm hay không, cho dù các người trốn được khỏi đây thì ngày sau cũng sẽ bị thiên quân vạn mã truy sát, rồi còn gia đình vợ con các người, tất cả sẽ phải chịu tội tru di cửu tộc, cho dù trốn được thì sao, sau này phải sống trong cảnh chui lủi trốn tránh quan binh, rồi con cái các người, sau này chúng sinh ra sẽ bị gắn một cái mác phản tặc, các người nghĩ sao?...

- Còn theo chiều hướng khác, nếu như hôm nay các người không thoát được, các người nghĩ cứ xông lên liều chết một phen là xong sao? Vậy vợ con các người ở nhà thì sao? Tới lúc đó lão bà của các người sẽ ôm ấp người đàn ông khác trên giường, con các người sẽ gọi người khác là cha, tài sản nhà các người bị người khác tiêu xài, lúc đó ai còn nhớ tới các người nữa?

Đánh giết cả một buổi chiều, ai nấy đều đã mệt mỏi, đầu óc cũng không được minh mẫn nữa, đám người Thánh Võ Minh cũng bị rút cuộc cũng bị những lời nói của Đường Huyền xoay chuyển. Một người chợt nói:

- Vậy... vậy chúng ta chẳng lẽ còn có thể sống ra khỏi đây sao?

Người này vừa nói thì Giang Bắc Thiên liền quát:

- Thành Đường huynh, ngươi đã quên lời thề lúc trước của chúng ta sao?

Người nọ vốn khi xưa không phục Giang Bắc Thiên lên làm minh chủ, nghe vậy liền nói:

- Giang minh chủ, ngươi đã biết là có quân mai phục tại sao vẫn đưa chúng ta đi vào?

- Thành Đường đại hiệp, trẫm chẳng phải đã nói sao, Giang Bắc Thiên hẳn đã nhận bạc của người ta để giết trẫm, giết không được trẫm thì hẳn vẫn có bạc, nhưng hẳn không muốn chia cho ai, nên mới muốn các ngươi chết hết để lấy bạc một mình!

- Uy, Dư lão, ngươi đem bàn ghế lại đây để ta đàm đạo với các vị đại hiệp, đừng nói chuyện thế này không được phải phép cho lắm!

Đám thị vệ đem bàn ghế lên, Đường Huyền ngồi xuống nói:

- Các vị không cần khẩn trương như vậy, trong tay các vị có con tin, trẫm sẽ không giờ trò gì đâu. Có gì cứ ngồi xuống nói chuyện, uống tách trà cho đỡ khát, dù sao giao lưu võ công nửa ngày trời chắc cũng mệt rồi!

Đám người Thánh Võ Minh vì sợ Đường Huyền giờ trò nên không ai dám ngồi xuống, nhưng chợt thấy đám thị vệ lại mang ra đặt lên mỗi bàn một bao tải bạc trắng cực lớn, mỗi túi ước chừng cũng phải vài ngàn lượng.

- Thực ra các vị ở đây cũng không ít người là cao thủ, có lẽ sẽ không sợ cầm quân. Vậy thì thế này, những ai hôm nay cảm thấy bản thân không thể tự thoát ra khỏi hoàng cung, lại không muốn chết, thì tiến lên nhận bạc, trẫm liền thả các ngươi ra! Còn những ai không sợ chết thì cứ ở lại, chút nữa chúng ta sẽ đấu tiếp!

Đường Huyền liếc nhìn sắc mặt đám người Thánh Võ minh, lại cười nói tiếp:

- Các vị hẳn là sợ khi lấy bạc trở về sẽ bị võ lâm đồng đạo tẩy chay phải không? Nếu vậy thì chi bằng các ngươi theo trẫm, trẫm sẽ phong cho các ngươi một chức vị võ quan tùy tài nghệ mỗi người, tới lúc đó muốn tiền bạc quyền lực nữ nhân có gì khó? So với mỗi ngày đi theo họ Giang kia vào sinh ra tử tốt hơn nhiều lắm!

- Trẫm đã nói hết, hiện tại ai muốn theo trẫm thì bước lên nhận bạc, mỗi người sẽ được một ngàn lượng, ai không muốn thì đứng tại chỗ chuẩn bị cá chết lưới rách tiếp! Nhưng trẫm nói trước, hôm nay các ngươi nếu không giết được trẫm thì không chỉ các ngươi bị chặt đầu bêu pho, ngay cả vợ con các ngươi nữa thì bán vào kỹ viện nam thì vào cung làm thái giám. Hừ! Đắc tội trẫm không kẻ nào có thể sống yên ổn hết!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Đại Chiến Ngự Hoa Viên (4)

Thánh Võ Minh vốn là một liên hợp hỗn tạp, hơn nữa càng mấy năm gần đây càng suy kém dần, trong số những người đứng đây kẻ ham sống sợ chết không hề ít. Chỉ trong chớp lát đã có hơn chục người tiến lên lấy bạc.

Giang Bắc Thiên thấy tình thế không ổn vội nói:

- Mọi người đừng để bị hấn lừa, hẳn là muốn dùng tiền bạc để dụ dỗ mọi người đó...

- Trẫm dùng bạc dụ dỗ họ đấy, rồi sao? Ngược lại ngươi làm minh chủ nhưng đã cho họ được một cái gì chưa?

Theo hiệu ứng domino số người tiến lên nhận bạc mỗi lúc một nhiều.

Những kẻ đang uy hiếp nữ đệ tử Thiên Mi phái cùng Tàn Diễm Diễm cũng đều thả người, tiến lên nhận bạc.

Giang Bắc Thiên thấy vậy thì giận dữ tới phát điên, hấn gầm lên:

- Lũ khốn kiếp các ngươi dám phản bội Thánh Võ Minh, đi chết cả đi!

Dứt lời lão tung quyền đánh chết hai người đang định bước lên nhận bạc!

Đường Huyền cả mừng, hô lên:

- Các vị đại hiệp, họ Giang này đã điên rồi, giết cả người mình, các vị mau liên thủ diệt trừ hắn, ai giết được Giang Bắc Thiên trăm phong làm thống lĩnh cấm vệ quân, thưởng mười vạn lượng!

Giang Bắc Thiên hiện tại giống như bị tẩu hỏa nhập ma, giết không biết bao người của Thánh Võ Minh. Một số nhân vật có địa vị trong Thánh Võ Minh, dù không đồng ý với cách lên nhận bạc rồi rút lui, nhưng hiện tại tình thế xem ra vô cùng bất lợi cho họ, buộc phải ngăn cản Giang Bắc Thiên lại trước đã.

Võ công Giang Bắc Thiên coi như không có đối thủ trong thiên hạ, nhưng mảnh hồ nan địch quần hồ, trong chốc lát hắn đã bị dồn ép không thể trở tay. Hiện tại đám cao thủ nhĩ lưu đều đã lui ra, chỉ còn lại mình Giang Bắc Thiên đấu với năm cao thủ khác.

Đường Huyền thấy bọn chúng trở mặt với nhau thì mừng thầm, lại tính cách thuyết phục năm cao thủ kia làm việc cho mình.

Bịch!

Giang Bắc Thiên không chống nổi năm người hợp sức, trúng một chưởng lão đảo lui ra sau. Hắn lúc này đã tỉnh táo lại một chút, biết tình thế hôm nay đã không cách nào giết tên hôn quân kia nữa, bèn cắn răng xoay người rồi đi. Những bang chúng khác thấy Giang Bắc Thiên đã bỏ chạy thì cũng ai tự lo thân người nấy mà bỏ đi.

Đường Huyền ra lệnh không cần đuổi theo, sau đó nói với năm cao thủ:

- Năm vị đại hiệp võ công quả là lợi hại! Nhưng các vị hiện tại đã đắc tội Giang Bắc Thiên, chỉ sợ về sau hắn sẽ trả thù, chi bằng đi theo trăm làm quan!

Đối với những người có danh vọng địa vị nhất định trong giang hồ thì quan tước đối với họ không có nhiều ý nghĩa. Vừa rồi năm người ra tay là vì quá nhiều bang chúng bị Giang Bắc Thiên giết hại, chứ không hề có ý quy phục Đường Huyền.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, năm người bọn ta đã phạm tội khi quân, không bị trị tội đã là tốt rồi, chuyện làm quan thì không nên nhắc tới!

Đường Huyền cũng biết rất khó thuyết phục những cao thủ võ lâm như thế này, bèn nói:

- Nếu vậy thì trăm không níu kéo nữa. Các vị hiện tại có thể đưa xác các huynh đệ đi chôn cất rồi rời khỏi, chuyện vừa rồi trăm sẽ không truy cứu!

Năm người cùng một các bang chúng còn lại ôm thi thể đồng bọn rồi rời đi, Đường Huyền cũng cho cấm vệ quân giúp họ khiêng người đi chôn cất. Một ngày trời sóng gió cứ như vậy kết thúc.

Nhìn lại thì Phi Hổ đội đã chết gần hai trăm người, đau lòng a! Cũng may tiểu di muội cùng các sư muội Thiên Mi phải không việc gì.

...

- Hoàng Thượng, hôm nay ngài có vẻ mệt mỏi, có chuyện gì sao?

Âm thanh của Tần Phi Phi vẫn luôn êm ái như vậy, Đường Huyền nằm gối đầu lên chân nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

- Ái phi, nàng biết làm thơ à?

Đường Huyền nắm bàn tay nàng hôn hôn rồi hỏi.

- Hoàng Thượng, ngài... sao ngài biết?

- Tổ chi khinh đạm huyền thượng tuyệt! Trăm còn tưởng tiểu di muội tự nhiên biết làm thơ, ha ha!

Tần Phi Phi che miệng cười nói:

- Hoàng Thượng không ngờ ngay cả chuyện đó cũng đoán được.

Đường Huyền lật người ôm nàng vào lòng nói:

- Không ngờ ái phi của trăm cũng là một tài nữ, sao trước đây không thấy nàng ngâm thơ bao giờ?

Tần Phi Phi gương mặt thoáng nét buồn, chuyển sang chuyện khác:

- Hoàng Thượng, gia gia nô tỳ có khỏe không?

Nói tới Tần lão tướng quân Đường Huyền liền khen:

- Tàn lão tướng quân dũng mãnh thiện chiến phi thường, ta thấy cho dù ba vị sư thái hợp sức cũng chưa chắc đánh lại được... À, ái phi chắc là nhớ gia lâm, vậy tối nay trẫm hẹn Tàn lão tới ăn cơm cho nàng có dịp trò chuyện.

- Đa tạ Hoàng Thượng!

Chụt!

Đường Huyền thom vào má nàng một cái rồi đứng dậy nói:

- Trẫm có mấy việc cần làm nên đi trước, tối nay nàng cứ chờ ở Ngọc Lăng cung, trẫm sẽ tới đón.

Đường Huyền lúc này bước tới ngự thư phòng, lật tìm xem lại tài liệu cùng một số tấu chương, hần muốn kiểm tra tư liệu về Tàn lão tướng quân một chút.

Bốn mươi năm trước em gái Tàn lão tướng quân được gả cho ông nội Đường Huyền, khi đó ông hần còn là thái tử, được sự trợ giúp của Tàn lão mới thuận lợi lên ngôi vua. Theo bối phận thì lão mắng Đường Huyền một tiếng tiểu hôn quân bát đản cũng không quá. Tàn gia mỗi một nam nhân sinh ra đều gắn với phận quân nhân, chưa từng một nam nhân Tàn gia nào theo nghiệp văn hết. Lính Tàn gia đã lên chiến trường thì luôn đi đầu không biết sợ chết. Chính vì thế mà qua ba thế hệ Tàn gia đã chết trận rất nhiều người, cho tới nay chỉ còn Đường Huyền và hai cô cháu gái.

Đường Huyền đọc xong mà cũng khiếp sợ, nếu nói Ô thái sư là kho lương thì Tàn tướng quân không khác gì cái đại lao của thiên hạ, một bên phát triển và một bên bảo vệ, ai cũng không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mười Năm!

Bữa tối Đường Huyền cho mở tiệc rượu trong ngự hoa viên, mời tới Tàn lão tướng quân, Ô thái sư, các phạm nhân mới được ân xá cùng các trưởng bối Thiên Mi phái.

Tàn Phi Phi gặp lại gia gia thì khóc rất nhiều, nhưng cũng rất vui mừng.

Rượu được vài tuần, Đường Huyền cảm chén bước tới trước Tàn lão tướng quân từ tốn nói:

- Tàn lão, trẫm kính ngời một ly. Mấy chuyện hồ nháo của trẫm trước đây ngời đừng để trong lòng, hiện tại trẫm đang rất cần sự trợ giúp của ngời, không biết lão tướng quân có đồng ý trợ giúp trẫm chăng?

- Chuyện tranh đấu hoàng gia của các ngời lão phu lười quan tâm. Ở trong địa lao vẫn thoải mái hơn, ngời đừng nín kéo nữa!

Tàn lão tướng quân phát tay nói.

Đường Huyền chậm rãi đặt chén rượu xuống. Thở dài một hơi, chợt hần quỳ xuống, nói:

- Lão cữu gia, hiện tại đất nước đã tới lúc nguy kịch vô cùng, đứa cháu bất tài này không thể không có sự giúp đỡ của ngài được!

Mọi người thấy Đường Huyền quỳ liền vội quỳ theo. Tàn lão tướng quân thì hết sức ngạc nhiên. Tên tiểu hôn quân mà lão biết trước kia luôn ngang ngược không chịu thua kém ai bao giờ, cả ngày chỉ lo chơi bời hồ nháo, mà hôm nay lại vì đất nước mà chịu quỳ xuống sao?!

Đường Huyền nước mắt từ từ chảy xuống, sau đó ồ ạt chảy xuống, hần ôm lấy chân Tàn lão một tiếng cữu gia hai tiếng cữu gia, vừa khóc vừa kể khổ.

Tàn lão tướng quân thấy hần là vua mà chịu hạ mình như vậy thì cũng bị cảm động, huống chi hai cháu gái của mình số phận đã dính chặt với hần... Không đúng, một đứa thôi chứ?! Nhưng dù sao bản thân mình đã già rồi, cũng chẳng sống được bao lâu nữa, chi bằng giúp tên tiểu hôn quân này vài năm, đưa thiên hạ về thái bình, như vậy cũng coi như không có lỗi với huynh đệ đã khuất, coi như cho Phi Phi một tương lai hạnh phúc...

Nghĩ vậy lão thở dài một hơi, đỡ Đường Huyền dậy, từ từ nói:

- Hoàng Thượng nếu đã tin tưởng lão thần như vậy, lão thần tất nhiên không thể chối từ. Từ nay tới hết đời lão thần nguyện sẽ cống hiến hết sức lực cho Hoàng Thượng!

Đường Huyền nghe vậy mừng rỡ, không uống công bôi hành bôi ớt cay xè cả mắt. Hần lập tức hạ chỉ khôi phục chức vị cho Tàn lão tướng quân, sau đó ban thêm rất nhiều đặc quyền, rồi mời lão về dạy võ công cho Phi Hồ đội.

Từ hôm đó về sau mỗi ngày Đường Huyền đều cùng Tàn lão, Ô thái sư cùng các phạm nhân hội họp trong hoa viên, vừa bàn đại sự mà cũng vừa thảo luận chơi đùa.

Đám phạm nhân đã được đặc xá, nhưng Đường Huyền chưa phong quan cho họ, hấn tạm thời chưa muốn người ngoài biết chuyện này. Đám phạm nhân hiện tại sau khi từ ngục hoa viên về thì vào lại sống trong nhà giam tiếp, nhưng họ không còn thân phận phạm nhân như trước đây nữa, tuy ở trong ngục nhưng chí họ vẫn ở ngoài thiên hạ.

- Lão cữu gia, nhân sâm lần trước hương vị thế nào, tôn nhi lại đưa thêm cho người nhé!

- Nghe nói lão cữu gia thích sưu tập kiếm, mấy thanh kiếm này là trảm sai thợ thủ công tốt nhất đúc ra a, ngài nhìn xem. . .

Mỗi ngày trong ngục hoa viên thảo luận chính sự, Đường Huyền thực ra chỉ ngồi giả vờ nghiêm túc nghe chứ hấn chả hiểu cái gì. Nói về mấy thứ thủ đoạn nho nhỏ thì hấn biết đôi chút, còn chuyện chính trị quân đội hấn chịu thua. Nhưng hấn biết hiện tại cứ bám càng Tần lão tướng quân mới là thượng sách. Ngày ngày hấn đưa Tần Phi Phi tới vãn an lão, tặng đủ thứ quà cáp, một tiếng tôn nhi hai tiếng tôn nhi, bộ dáng ngoan ngoãn như gái về nhà chồng.

Tần lão thấy hấn chuyển biến như vậy thì vô cùng hài lòng, dần dần cũng bị hấn làm mềm lòng, người già như lão rất dễ bị đám con cháu làm cảm động.

Mỗi ngày nhìn cháu gái cùng cháu rể tới chơi lão vô cùng cao hứng, cảm thấy quyết định trợ giúp Đường Huyền là vô cùng chính xác.

Đường Huyền nghĩ đi nghĩ lại mấy ngày, rốt cuộc quyết định xin Tần lão dạy chút võ công hoặc ít nhất là phương pháp rèn luyện thể lực. Hấn không thể để tiêu đệ đệ cứ mềm mại như thế này mãi được.

Tần lão nghe hấn nói muốn học võ thì phi thường cao hứng, ngày xưa lão từng muốn cho Đường Huyền vào quân đội, nhưng khi đó mẹ Đường Huyền còn sống, xót con nên xin không cho vào quân đội, cho theo học Ô thái sư, hiện tại hấn chủ động yêu cầu học võ, quả là hảo hán ba năm không gặp đã khác xưa rất nhiều.

Đường Huyền tuy rằng thể chân kém cỏi, tư chất thì tầm thường, nhưng được cái nghị lực tốt, năm xưa đi bộ đội hấn cũng đã rèn luyện khá nhiều.

Mấy ngày đầu luyện thể lực hấn còn ngất lên ngất xuống mấy lần. Mỗi lần bị thoát lực đều ngã vào người Tần Phi Phi hoặc Tần Diễm Diễm. Ngã vào Phi Phi thì tốt rồi, được nàng ôm lấy vuốt ve chiều chuộng. Ngã vào Diễm Nhi thì khó khăn hơn một chút, ăn thêm một đập vào người, chưa ngất cũng thành ngất.

- Lão cữu gia, ngài nói xem tôn nhi chăm chỉ tập luyện như vậy thì bao lâu có thể đuổi kịp Diễm Nhi?

Đường Huyền dâng trà lên cười hề hề nói.

- Ừm. . .

Tần lão nhẩm tính, lại gơ cả mười ngón tay ra.

- Nga? Thật sao? Chỉ cần mười tháng thôi à, ha ha, tốt quá rồi!

Tần lão lắc đầu nói:

- Đầu ra mà mười tháng, ý lão phu là mười năm! Mười năm người sẽ đạt tới trình độ của Diễm Nhi, nhưng là trình độ của Diễm Nhi bây giờ, còn khi đó chắc Diễm Nhi cũng hơn người hai mươi năm rồi. . .

Đường Huyền nghe vậy như sét đánh ngang tai, cú đả kích này quả là không nhẹ. “Mười năm? Mười năm thì có khi con của lão tử cùng em vợ đã biết viết thư tình rồi cũng nên!”

Không ổn rồi, nói như vậy chẳng lẽ lão tử còn phải bị em vợ bắt nạt dài dài sao? Không được, không thể được, nam tử hán đại trượng phu mà đánh không lại một nữ tử, sau này dù có lừa được nàng lên giường thì cũng không có bao nhiêu cảm giác thành tựu.

- Lão cữu gia, ngài nói xem có cách nào giúp tôn nhi mạnh mẽ lên thật nhanh không? Tốt nhất là có loại linh dược nào đó ăn vào tăng thêm công lực, tăng chỉ vài chục năm công lực thôi cũng được. . .

- Ai. . .

Tần lão lắc đầu nhìn hấn nói với ánh mắt nhìn một thằng ngốc:

- Trước đây tướng người chỉ bị yếu thân thể, không ngờ ngay cả đầu óc cũng có vấn đề như vậy. . . Đứa nhỏ đáng thương a. . .

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Xuất Cung Vi Hành

Từ sau lần bị Thánh Võ mình đánh lén, Đường Huyền liền cấp tốc tuyển thêm người và luyện tập cho Phi Hồ đội. Ban ngày thì Tàn lão dạy ngoại công cùng binh pháp, các sư thái dạy nội công, buổi tối Đường Huyền dạy họ sử dụng súng ống đạn dược cùng một số phương pháp chiến đấu hiện đại. Còn buổi đêm...

- Ta nhìn tên công tử kia ngựa mất lâu rồi, làm người có cần đẹp trai như vậy không? Đập hấn!

- Hôm nay thiếu ít tiền, đi thu ít phí bảo kê đi!

- Hôm nay tên quan kia dám cãi ta trên triều, chặn kiệu nện cho hấn một trận!

- Tiểu mỹ nhân này đẹp quá, không biết con gái nhà ai, lừa vào cung cho ta!

...

Tối nay rảnh rồi, Đường Huyền nằm ngủ không được, bèn gọi vài người trong Phi Hồ đội tới, hóa trang thành công tử con nhà đại gia, ra ngoài cung dạo chơi. Ngự hoa viên từ lâu đã bị hấn đục một cái thông đạo thông ra ngoài, thần không biết quỷ không hay cứ thế tuồn ra ngoài.

Trên đường đèn đuốc sáng trưng, người đi lại ồn ào náo nhiệt vô cùng. Từ lâu kỹ viện sông bạc vẫn là những địa điểm tập trung nhiều người nhất, với họ cuộc sống thực lúc này mới bắt đầu.

- Công tử, ngài đã lâu không tới a, chúng ta nhớ ngài chết mất!

Đường Huyền chọn nơi tới đầu tiên là nơi mà hấn thích nhất lúc xem phim kiếm trước, kỹ viện. Mới đứng trước cửa tú bà đã chạy ra tận cổng tiếp đón.

Tú bà ngúng nguẩy cái mông bước tới. Đường Huyền thì đứng dịch bà ta ra một chút, vừa già vừa xấu, bôi son trát phấn dày như vậy cho ai coi? Nhưng nghe giọng thì có vẻ tên hôn quân trước kia cũng từng đến đây chơi vài lần.

- Ồ... dạo gần đây công việc bề bộn. Gọi mấy người lần trước ra hầu rượu ta.

Hấn cũng không biết ai ở đây, nhưng hấn biết mắt nhìn người của tên hôn quân kia cũng không tồi, cứ gọi như vậy cho chắc ăn.

Tú bà mặt hơi nhẵn lại, ấp úng:

- Công tử, mấy vị cô nương lần trước các nàng đều... đều...

- Sao? Điều mang thai của ta rồi à? Thôi cũng được, ta sẽ chịu trách nhiệm, sinh con khỏe mạnh ta sẽ thưởng lớn, mau dẫn bốn công tử đi gặp các nàng!

Tú bà cười xấu hổ, nói:

- Thực ra... thực ra các nàng hôm nay đều đến ngày đó... cho nên... Nhưng ngài yên tâm, ở chỗ chúng ta có rất nhiều cô nương khác, đảm bảo vừa lòng ngài!

- Ngay cả đến ngày mà cũng đến cùng nhau sao? Ha ha, ồ, mà sao trên lầu ba náo nhiệt vậy?

Tú bà lại cười giới thiệu:

- Trên lầu ba là Thanh Liên cô nương, hôm nay nàng vừa tròn mười sáu, đến tuổi có thể gả bán. Hiện tại đang rất nhiều quan lại khách quý đang ở trên đó giành nhau mua đêm đầu tiên của nàng. Nhưng nếu muốn lên lầu ba thì lệ phí vào cửa cũng ít nhất là một ngàn lượng, đây là quy củ của kỹ viện, nếu ngài... tất nhiên là chúng ta còn rất nhiều cô nương tốt khác...

- Ngươi cho rằng ta không có bạc?

Đường Huyền sắc mặt bất thiện nói.

Tú bà tất nhiên không thể tỏ ra thái độ gì với khách, bà làm ở đây cũng nửa đời người rồi. Tú bà vội nói:

- Tiểu nhân không dám, một ngàn lượng đương nhiên không là gì với công tử. Có điều trên đó toàn quý nhân, không quan lại thì cũng là công tử con quan, công tử nghĩ xem...

Đường Huyền ngoắc tay, thủ hạ của hấn liền đem một ngàn lượng nhét vào ngực tú bà, thành viên Phi Hồ đội của hấn xuất thân giang hồ, cũng chẳng lạ gì mấy chốn thế này.

Chương 39: Kỹ Viện

Đường Huyền bước lên lầu ba. Hắn hôm nay chọn một bộ quần áo dài màu xanh, đầu đội khăn mạo màu vàng, tay phe phẩy một chiếc quạt, muốn thử làm tài tử một hôm. Bất quá... mặt hắn trông như con khỉ già, người ngoài nhìn vào không thấy tao nhã ở chỗ nào, chỉ thấy duy nhất một chữ: DÂM!

Trên lầu ba không gian cực rộng, hiện tại trong lầu đã có gần trăm người, trừ đám người hầu thị vệ thì cũng khoảng mười lăm mười sáu vị khách quý. Bọn họ vừa thấy Đường Huyền tới thì thầm khinh bỉ, lại thêm một tên đảm hoạn tửu sắc quá độ nữa! Mà một số kẻ dung mạo không đẹp cho lắm thì mừng thầm trong lòng, lão tử vẫn còn đẹp trai chán!

Đường Huyền cũng lười quản chúng, mỹ nhân mới là trên hết.

Đình đình đông đông!

Tiếng nhạc đàn tranh vang lên nhỏ nhẹ, tất cả mọi người liền im lặng, sau đó ai nấy một bộ dáng nhắm mắt gật gù thưởng thức nhạc, tao nhã không để đâu cho hết.

- Nhớ mặt hết lũ này vào, đêm mai trói chúng lại ném vào địa lao vài ngày xem chúng còn thanh tao được nữa không!

Đường Huyền nghe đàn thì chả hiểu gì, nhưng nhìn bộ dạng lũ người kia hắn cũng thấy ngứa cả mắt, bèn nói thầm vào tai một thủ hạ.

Hết khúc nhạc, một vị thiếu nữ vận hồng y bước ra, cúi đầu cảm tạ mọi người.

Đường Huyền trầm lắng đầu: “Tiểu nương tử này cũng đẹp, nhưng không có gì đặc sắc, làm sao có thể khiến đám vương bát đần kia tụ tập đông như vậy? Hắn chỉ là nô tỳ đi?! Mà thôi, phao về hết, hoa thơm phải đánh cả cụm!”

Quả nhiên thiếu nữ nọ liền nói:

- Thừa các vị công tử, ta chỉ là một nữ tỳ của Thanh Liên tiểu thư.

- Tiểu thư sắp ra rồi, các vị cố gắng chờ một chút.

Vài mảnh khê nhấc, một khúc nhạc theo gió toát ra. Khúc đàn này ngắn hơn nhiều so với vừa nãy, nhưng càng khiến mọi người tập trung hơn. Từ sau tấm bình phong một nữ tử ôm đàn tranh bước ra. Nữ tử một thân từ y, cơ phu tái tuyết tiêm thủ như ngọc. Lúc này nàng còn đang cúi đầu nên không ai nhìn rõ dung mạo nàng.

Nữ tử chậm rãi ngẩng đầu lên, e lệ nở một nụ cười.

- Tiểu nữ Thanh Liên bái kiến các vị đại gia!

Dứt lời nàng khẽ cúi người thi lễ.

Cả sảnh đường đóng băng trong giây lát.

Đẹp! Quá đẹp a!

Dung mạo của Thanh Liên quả thực so với nữ tỳ vừa rồi như thiên nga so với vịt bầu. Một nụ cười của nàng như khiến cả căn phòng tràn đầy khí xuân. Cả đám công tử ban nãy còn thanh tao nho nhã, lúc này đã lộ rõ một bộ dáng sắc lang, mặt tên nào tên nấy viết hiện rõ một chữ dâm.

“Chep, cực phẩm a!”

Đường Huyền cũng nuốt nước miếng nghĩ thầm!

“Đúng là thanh liên, gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn, vào chốn kỹ viện mà vẫn còn giữ được phong thái như vậy... Ân, đúng là còn xử nữ... Không được, không thể để đám heo chó kia chà đạp đóa sen này, ta phải vì đại nghĩa mà thu nàng vào hậu cung mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đấu Giá

Thanh Liên lúc này chậm rãi nói:

- Tiểu nữ mệnh khổ, cha mẹ mất từ nhỏ, được ma ma nuôi lớn, đối với Thanh Liên như con ruột. Hôm nay Thanh Liên đã tròn mười sáu, đến lúc phải trả ơn ma ma rồi.

Dứt lời nàng đánh thêm một khúc đàn. Từ cửa sổ một luồng gió lạnh chợt thổi vào, thân thể mảnh mai của thiếu nữ khẽ run lên, trông vô cùng nhu nhược yếu đuối, khiến người ta không khỏi thương cảm...

“Lại đàn sao? Bao giờ mới xong đây, sao đám người này thích nghe đàn tới vậy?”

Đường Huyền suyết chút nữa thì ngủ gật, hần thắm mắng vài câu trong đầu, vội cho một miếng ốt trong túi vào miệng cho tỉnh ngủ. Đạo gần đây ớt và hành là hai thứ lúc nào hần cũng mang theo. Kháo, cay quá, đã bảo bỏ hạt ớt ra mà!

Khúc nhạc kết thúc, mọi người liền vội vỗ tay ầm ầm. Một vị công tử áo trắng toát đứng lên vỗ tay nói:

- Tại hạ vừa mới sáng tác một bài thơ, vừa hay phù hợp với khúc nhạc của Thanh Liên cô nương, mời nàng nghe thử:

- Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn, sơn viễn thiên cao yên thủy hân, tương tư phong điệp đàn. Cúc hoa khai, cúc hoa tàn, tắc nhận cao phi nhân vị hoàn, nhất liêm phong nguyệt nhân. Tà tân ăn tân lâu bất kiến xuy tiêu nữ, không dư thượng uyển phong quang. Phấn anh kim nhị tự đề ngang. Đồng phong nào ngã, tài phát nhất khâm hương.”

Đọc xong thì rất nhiều người hô vang ca ngợi bài thơ. Vị công tử này cũng coi như một tài tử có tiếng ở kinh thành, ai ai cũng quen hần. Vị công tử nọ được khen ngợi cũng rất đắc ý.

“Bảo sao đám tài tử này thích ngâm thơ tới vậy, thì ra là để tới kỹ viện phao gái! Cái gì cúc hoa nở cúc hoa tàn? Rõ ràng là dâm thơ mà!”

Đường Huyền thâm nghĩ dâm thơ thì bản thân cũng biết làm, bèn xòe quạt đứng dậy nói:

- Bỏn công tử ta cũng có một bài thơ, mời Thanh Liên cô nương chỉ giáo!

- Xuân hoa thu nguyệt hà thi liễu, vãng sự tri đa thiếu. Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong, cổ viên bất kham hồi thủ nguyệt minh trung. Điều lan ngọc thể ứng do tại, chích thị chu nhan cải. Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu, khắp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu.

Đường Huyền vốn thi từ chỉ lỡm bỡm vài bài, vừa hay nhớ ra bài Ngụ mỹ nhân của Lý Dục, khá thích hợp trong hoàn cảnh này, bèn đọc ra.

Ngâm xong hần liền dùng ánh mắt thâm trầm sâu khổ nhìn về phía Thanh Liên. Thanh Liên cô nương bất gặp ánh mắt của hần, thân thể nhỏ nhắn khẽ run lên, vội quay mặt đi.

“Xem ra bài thơ của ta đã khiến phương tâm của nàng xao động rồi. Ai nha, làm sao ta lại xuất chúng như vậy, tùy tiện mở miệng đã bắt được phương tâm mỹ nhân, thật phục chính ta quá!”

Hần không biết rằng thực ra Thanh Liên quay mặt đi vì nàng bị hoảng sợ, không ngờ trong này lại có một người vừa xấu xí đến như vậy, lại còn cái ánh mắt đó, vừa nhìn đã ghê tởm tới sồn da gãi, nếu không phải hôm nay là ngày trọng đại, nàng thực sự muốn trốn ngay về khuê phòng.

“Hừ, sao thơ hay như vậy mà không ai ủng hộ?”

Đường Huyền thấy cả sảnh im lặng, ai nấy lắc đầu nhìn mình thì khó hiểu.

Bạch Hồng Kiều vốn cũng giả trang đi cùng tham mưu cho hần, lúc này khẽ ghé vào tai hần nói:

- Hoàng Thượng, ngài đọc sai rồi, phải là “cổ quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung?”

“Ách, lâu rồi không đọc nên nhớ nhầm, không ngờ lần đầu đạo thơ mà còn đạo sai, mất mặt a! ... Mà khoan đã...

- Ngươi làm sao biết ta ngâm sai?

Bạch Hồng Kiều háng giọng nói:

- Hoàng Thượng, bài thơ này có phải là ngài đọc lại của một vị tiền bối đường triều không? Thực ra bài thơ này ngay cả một tiểu hài tử mười tuổi cũng biết...

Đường Huyền mặt đỏ ra. Thế nào mà cái triều đại này cũng có một Lý Dục nữa vậy?! Giờ thì tốt rồi, mang tiếng đạo thơ, đã thế còn đạo sai, sao cái số ta c..t chó đến vậy a! ... Hôm nay là ngày bao nhiêu nì, ghi vào lịch, ngày này năm sau không ra khỏi cung nữa mới được!

May mắn cho hần, trùng hợp thế nào lúc này chợt tú bà bước lên giải vây cho hần.

- Các vị công tử lão gia, Thanh Liên xét về tài nghệ hay dung mạo đều là hạng nhất ở đây, đêm nay vị nào có thể ra cái giá cao nhất sẽ có thể cùng nàng thưởng thức đêm trăng tròn.

Hào!!!

Mọi người cùng vỗ tay ầm ầm, tên nào tên nấy đều nghĩ tới cảnh đêm nay cùng mỹ nhân động phòng. . .

“Rất một lũ cầm thú không biết xấu hổ!”

Đường Huyền rất nhanh đã quên chuyện đạo thơ vừa rồi, thậm chí nghĩ người này, Thanh Liên là của ta!

Quy củ trả giá thì đơn giản thôi, giá cao nhất thì được mỹ nhân.

- Một vạn lượng!

Một người lập tức hô lên sau tiếng hô bắt đầu của tú bà.

Đường Huyền lập tức hô:

- Mười vạn!

Mọi người quay sang nhìn Đường Huyền. Sao hôm nay lại có con bọ chó ở đâu bay vào đây vậy? Rõ ràng là muốn phá hoại mà!

Tú bà nghe vậy cũng choáng váng, cũng có phản nghị ngờ Đường Huyền tới để phá đám, bèn gượng cười nói:

- Công tử, ngài... ngài... thật sự có thể trả mười vạn lượng sao?

Đường Huyền nhỏ lá trà trong miệng, đã tới lúc lấy lại thể diện rồi.

- Mười vạn chẳng qua là tiền trà nước thôi, vài trăm vạn lượng với ta cũng chẳng là gì!

Tú bà nghe vậy thì đứng chôn chân. Trăm vạn lượng... khái niệm mà bà mới chỉ nhìn thấy trong giấc mơ.

Một công tử liền bước ra quát:

- Tiểu tử ở đâu tới đây phá rối? Người nói ra giá mười vạn, vậy mang mười vạn ra đây đại gia nhìn thử!

Đường Huyền gác một chân lên ghế. Đã không thể nhe nhả thanh tao thì lão tử lấy tiền đè người. Hắn ngoắc tay một cái.

Một thủ hạ liền đem một hộp lớn lên, mở ra thì bên trong là hàng chục thỏi vàng nguyên khối. Đường Huyền vì dễ mang đi nên đã đổi bạc sang vàng.

Màu hoàng kim lấp lánh khiến cả sảnh đường chết lặng.

Tú bà ngơ ngác nhìn, sau đó cầm một thỏi lên, tính cần thử xem thật hay giả, nhưng nhìn thấy trên vàng có khắc ấn ký của một trong những cửa tiệm cầm đồ lớn nhất kinh thành, liền kinh sợ vô cùng, vội hô:

- Người tới, mau, dâng trà ngon lên cho công tử đây. Thanh Liên, người cũng lại kính công tử đây vài chén rượu a!

Tú bà như sợ vàng chạy mất, ôm khư khư hộp vàng. Thanh Liên trong lòng khiếp sợ Đường Huyền, nhưng cũng không dám cãi lời ma ma, đành tiến lên mời Đường Huyền một chén rượu. Nhìn bộ mặt xấu xí ghê tởm của Đường Huyền mà nàng thương tâm muốn chết, muốn khóc mà không khóc được, nhưng bộ dáng ủy khuất ai ai cũng nhìn thấy!

Đám công tử quý tộc thấy vậy thì vô cùng bất bình cho nàng, không ai muốn một bông hoa nhài cứ như vậy cắm vào bãi c...t trâu. Nhưng mười vạn lượng không phải con số nhỏ, muốn anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng phải có bạc mới được!

Rất cuộc thì cũng có một vị công tử béo phì lên tiếng:

- Mười một vạn!

- Hay lắm!

Mọi người thấy vậy liền hoan hô nhiệt liệt. Dù không phải bản thân có được mỹ nhân, nhưng rơi vào tay tên béo này cũng còn đỡ hơn vạn lần rơi vào tay con khỉ già kia.

- Tư Mã công tử đúng là hào phóng!

Một vị công tử khác chợt đứng dậy:

- Bỏ công tử ra giá mười lăm vạn, vì giải nhân chút tiền này không đáng để suy nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chặn Kiệu

Mười lăm vạn!

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ còn có người trả ra được cái giá cao thế này, ngay cả Tư Mã công tử cũng sợ hãi.

- Thái công tử cũng muốn tranh giành cùng ta ư?

Tư Mã công tử nói với người vừa ra giá.

- Không dám, chỉ có điều Thanh Liên cô nương một tuyệt đại giải nhân như vậy, cái giá mười mấy vạn lượng xem ra chưa đủ, tại hạ chỉ là không muốn giá quá thấp thôi, nếu Tư Mã công tử có thể đưa ra giá hợp lý thì tại hạ sẽ không tranh giành nữa!

Tư Mã công tử sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng bèn đặt chén trà xuống bàn cách một cái nói:

- Thái công tử, sau này còn gặp lại! Hừ!

Sau đó phát tay bỏ đi.

- Không tiễn.

Thái công tử cũng đáp lễ lại.

Đường Huyền thâm cười khẩy một cái. Hừ, muốn đấu với ta? Đã thế thì người lão tử phải mang đi, còn tiền thì người trả!

Tù bà thấy Đường Huyền không trả giá nữa, bèn tuyên bố Thái công tử thắng cuộc.

Tư Mã công tử bước ra khỏi kỹ viện, trong lòng tức đầy một bụng, thủ hạ bên cạnh bèn nói:

- Tam công tử, hay là chúng ta... cướp người?

Tư Mã công tử hừ lạnh nói:

- Họ Thái kia bối cảnh cũng không vừa, tranh giành với hắn thì không hắn không được như rất phiền toái, hiện tại chính sự đang lúc căng thẳng, không nên vì chút việc nhỏ mà hành động ngu xuẩn.

- Vâng, vẫn là tam công tử nhìn xa trông rộng!

Tên thủ hạ ngoài miệng vuốt mông ngựa, trong lòng thì chửi thầm: “Đường đường con tể tướng mà ngay cả nữ nhân cũng không dám tranh, lão tử khinh bỉ!”

Phập!

Chợt từ đâu một mũi tên cắm thẳng vào trong kiệu, cắm ngay giữa hai chân Tư Mã công tử, khiến hắn sợ tới suýt ngã. Sau đó một đám người mặc quần áo gia đình bước tới trước cỗ kiệu.

- Người trong kiệu mau ra ngoài, để bọn ta kiểm tra một chút!

- To gan, trong kiệu là tam công tử của Tư Mã tể tướng, các người chán sống rồi hay sao?

- Hừ, có cái gì ngu bức? Chúng ta là người Thái phủ, các người tốt nhất ngoan ngoãn một chút. Vừa rồi Thanh Liên cô nương bị kẻ bịt mặt cướp đi, chúng ta nghĩ ngờ các người giấu người trong kiệu, mau để chúng ta kiểm tra.

- Hừ, cho chúng kiểm tra!

Tư Mã công tử dù sao cũng không giấu người, không cần lo sợ.

Hai người bước tới kiểm tra, sau đó nói:

- Ngươi! Mau xuống kiệu để bọn ta kiểm tra bên dưới!

- To gan!

Tư Mã công tử không ngờ hai tên gia đình mà cũng dám há miệng ra lệnh cho mình thì tức giận vô cùng. Đang muốn quát tháo một trận thì không ngờ ba bốn tên gia đình tiến lên kéo áo hất ném khỏi kiệu.

Đám thủ hạ gia nhân của Tư Mã công tử cũng là hào thủ, nhưng không đánh lại đám gia đình kia, bèn lại đỡ Tư Mã công tử dậy.

- Các ngươi khinh người quá đáng... Hừ!

Tư Mã công tử cũng không dám mạnh miệng, thấy phe mình ít người mà yếu hơn nên đành nhẫn nhịn.

Đám gia đình kiểm tra chán chê thì bỏ đi.

Tư Mã vào trong kiệu thì không ngờ đầu gối của mấy tên gia đình kia in lên bần hết cả kiệu, cũng không biết chúng vừa đâm phải bãi c... gì mà hôi thối bần thủ đến vậy.

Tư Mã công tử không chịu được mùi hôi thối trong kiệu, bèn xuống kiệu đi bộ.

Trong lòng gã còn đang vô cùng khó chịu thì đi được mấy bước lại có một lũ gia đình giống lúc nãy chạy ra đòi kiểm tra kiệu.

- Các ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Muốn trêu đùa chúng ta phải không? Anh em, đánh chúng!

Sợ đi Tư Mã công tử dám hô đánh là vì lần này đối phương có ít người hơn. Ai ngờ vừa xông lên thì lại thảm hại lui về.

Sau đó đám gia đình kia lại ngông nghênh xông lên kiểm tra kiệu. Có điều lần vừa mở cửa kiệu thì lập tức đóng lại, mãi mai nói:

- Không ngờ Tư Mã đại nhân còn có sở thích đi đại tiện trong kiệu, thật khác người a! Ha ha ha...

- Muốn tranh nữ nhân với công tử chúng ta sao? Ha ha không biết lượng sức mình!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thanh Liên

Đường Huyền ở gần đó theo dõi hai bên xung đột thì cười thầm, nói với một thủ hạ bên cạnh:

- Thanh Liên cô nương thế nào rồi?

- Bẩm Hoàng Thượng, Thanh Liên cô nương tạm thời đang ở một căn nhà bí mật ở ngoại thành, có người trông coi cẩn thận

...

Thanh Liên cô nương lúc này ngồi trong một ngôi nhà ở bìa rừng, nàng ngồi trên giường vừa hoảng sợ vừa khóc rất đáng thương.

Thấy Đường Huyền vừa bước vào cửa nàng liền co rụt người vào góc tường, đôi mắt đẹp càng chảy nhiều nước mắt hơn, thân thể run rẩy từng chập.

Đường Huyền thấy bộ dáng nàng lúc này vô cùng đáng yêu, hần liền cười lạnh hai tiếng, ngồi lên giường hô:

- Tiểu cô nương, biết điều thì ngoan ngoãn một chút, làm đại gia tức giận thì nàng không vui về gì đâu!

Bộ mặt của hần đóng vai phản diện đúng là rất đạt. Thanh Liên hoảng sợ quá độ ngay cả khóc cũng không dám nữa.

Đường Huyền đưa tay ra bắt lấy tay nàng, sờ nắn một chút. “Mềm thật, không kém gì tay Phi Phi!”

- Tiểu nương tử, nàng làm sao phải sợ, bổn công tử cũng chưa ăn nàng, hay là nàng sợ ta không có tiền trả cho nàng?

Thanh Liên nhắm chặt mắt lại, run rẩy nói:

- Thanh Liên không... không dám!

- Nàng không phải sợ, được bốn công tử để ý ấy là phúc của nàng. Tuy bốn công tử dung mạo tầm thường, nhưng tài hoa nhân phẩm hơn người, hiền danh lan xa, lại biết chiều chuộng phụ nữ, hơn xa hai cái tên một béo như lợn một gầy như khi kia nhiều lắm! Người nói có đúng không?

- Đúng... đúng vậy!

Thanh Liên miễn cưỡng đáp, trong lòng thì nghĩ thầm:

“Vô liêm sỉ! Đi kỹ viện chơi còn nói nhân phẩm, đến thơ đạo cũng sai còn nói tài hoa, người thì xấu xí như vậy mà chê người khác, đồ không biết xấu hổ!

Nhưng nhiều năm trong chốn phong hoa nàng cũng học được nhiều kinh nghiệm sống từ ma ma, có thể che giấu cảm xúc khá tốt.

- Công tử, Thanh Liên còn chưa biết quý tính đại danh của ngài!

Thanh Liên hiện tại thậm nghĩ phải kiên nhẫn, không được làm phật lòng tên khi già này, chỉ cần kéo dài thời gian nhất định sẽ có người tới cứu mình.

- Ân, ta họ Đường, nàng cứ gọi ta là Đường công tử!

- Đường... Đường công tử, ngày mai người thả ta về có được không?

- Về? Về làm gì, chốn kỹ viện đó có gì hay ho? Thanh Liên, ta chính là muốn đưa nàng ra khỏi cái hố lửa đó a, về sau cứ theo hầu hạ ta, như vậy mới tốt!

Thanh Liên thầm kêu không ổn, không ngờ con khi già này còn muốn mình theo hầu cả đời. Nghĩ ngợi đôi chút, nàng cắn răng nói:

- Ma ma đối với Thanh Liên có ơn dưỡng dục, Thanh Liên ít nhiều cũng phải trở về vấn an bà, cũng là để cho bà yên tâm.

“Chỉ cần về được kỹ viện thì không sợ không thoát được con khi già này!” Thanh Liên thầm nghĩ vậy.

- Chuyện này dễ, bây giờ ta có thể cho người trói tú bà tới đây cho nàng gặp. Còn cả vị tiểu mỹ nhân áo hồng kia, nàng có muốn nàng ta tới hầu hạ nàng không, trăm cho người trói tới đây nốt!

“A! Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là coi trời bằng vung đó sao? Ngay dưới chân thiên tử mà động một tí là bắt trời?”

Thanh Liên hoa dung bất động, lặng người đi cả nửa ngày trời.

- Thanh Liên, số mệnh nàng khổ từ nhỏ, thật đáng thương, nhưng nàng yên tâm, sau này theo ta. Nói thực cho nàng biết trăm là Hoàng Thượng, sau này về trăm sẽ phong nàng làm phi tử!”

“Hoàng Thượng? Phi tử? Người này hành sự ngang ngược vô pháp vô thiên, nay lại dám mạo nhận là Hoàng Thượng, chẳng lẽ...”

“A!!! Sẽ không phải là hán muốn tạo phản chứ? Đạo gần đây nghe nói phản loạn nổi lên rất nhiều, đúng vậy, nhất định là vậy rồi... Chết ta rồi, tạo phản là tội tru di cửu tộc a!

Thanh Liên sợ tới mềm nhũn hai chân.

- Công tử, cầu xin ngài tha cho Thanh Liên, Thanh Liên chỉ là một nữ tử bình thường, không biết gì chuyện đại sự của ngài hết, cầu ngài thả Thanh Liên đi!

- Đại sự của trăm?

Đường Huyền thấy Thanh Liên hoa dung thất sắc, mồ hôi trong suốt chảy dài trên trán thì lấy làm khó hiểu.

Thanh Liên thấy hán nhíu mắt nhìn mình thì càng thêm khủng hoảng: “Xong đời ta rồi, hán nhất định là sợ ta khai chuyện của hán ra ngoài, sẽ không thả ta ra mất... Làm sao bây giờ...”

- Đường công tử, Thanh Liên cái gì cũng không biết, cầu xin ngài thả nô tỳ ra a! Thanh Liên nhất định cả đời nhớ đại ân của ngài!

Đường Huyền lúc này thậm đoán ra điều gì đó, chợt cười lạnh nói:

- Thả nàng ra? Thả ra rồi nàng đi báo quan thì lão tử xong đời sao? Hừ, trăm nghĩ kỹ rồi, đêm nay trước hết cho nàng ném thử cảm giác nữ nhân đã, nói không chừng sau đó nàng sẽ đổi ý a! Hắc hắc!

Thanh Liên nghe vậy thầm than một tiếng, lệ rơi đầy mắt, thương tâm tới muốn chết. Đường Huyền tưởng nàng sợ đau đớn khi làm chuyện đó lần đầu, bèn vuốt ve mái tóc của nàng nói:

- Thanh Liên a, nàng nếu chưa chuẩn bị kỹ thì trăm đêm nay tạm thời chưa động vào nàng cũng được, nhưng chuyện về kỹ viện thì không cần nhắc lại nữa!

“Hiện tại tốt nhất là không nên cãi lời hân, những kẻ tạo phản tâm thần thường có vấn đề, khiến hân nổi nóng lên bị giết thì không nói, chẳng may hân còn nghĩ ra trò gì đó để hành hạ mình... Phải nhẫn!

- Thanh Liên đành nghe lời công tử!

- Ngoan lắm, sau này về trăm liên phong nàng làm phi tử!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thanh Liên (2)

Không nhắc tới chuyện sắc phong phi tử còn tốt, vừa nhắc tới Thanh Liên ghen cả hòng. Vốn tính một ngày nào đó nhân lúc phòng vệ lơ là tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng nếu hân mà phong ta làm phi tử, tới lúc tạo phản thất bại chẳng phải ta sẽ chịu tội lấy sao?

Nghĩ vậy nàng dập đầu sống chết cầu xin Đường Huyền không nên phong nàng làm phi. Lý do chính là nàng xuất thân thấp kém.

“Ân, quả nhiên là một nữ hài tử đáng thương, bị mặc cảm của thân phận đè nén. Sau này ta nhất định phải hảo hảo cưng chiều nàng, cho nàng một cuộc sống hạnh phúc mới được!”

- Chuyện này đề từ từ cũng được, trăm cũng không ép nàng nữa. À, có chuyện này trăm muốn hỏi, nàng lại đây!

Thanh Liên biết hân tạm thời chưa làm gì mình thì yên tâm hơn một chút. Nở một nụ cười ấm áp, nàng dùng gối di chuyển tới sau lưng hân xoa bóp lưng cho hân.

- Thanh Liên, nàng ở kỹ viện hân là cũng được dạy phương pháp đối phó với các loại nam nhân a! Vậy nàng thử nói xem với loại người như trăm thì tú bà dạy nàng làm thế nào? Có phải là nên dùng mỹ nhân kế hay không?

- Công tử... Thanh Liên không rõ lắm...

- Không sao, cứ nói thật. Nhưng mà có thể là nàng không biết thật, dù sao kỳ nhân như trăm trăm người mới có một. Lại nói, cho dù nàng dùng mỹ nhân kế trăm cũng sẽ không khuất phục đâu, người quân tử không bị nữ sắc dụ hoặc!

“Đồ vô si, không biết xấu hổ! Xấu như ngươi còn cần dùng mỹ nhân kế sao?”

- Thanh Liên học cũng không nhiều lắm, nói ra sợ công tử chê cười...

- Thanh Liên thuở nhỏ được tú bà dạy bảo. Bà nói nam nhân trong thiên hạ có rất nhiều loại, trong đó khó đối phó nhất không phải loại đại hân thô lỗ, cũng không phải đám công tử hào sảng, mà là những tên thư sinh cả ngày lăm lăm quyển sách trên tay. Tú bà nói loại người này luôn tự nhận mình là kẻ tri thức, mở mắt là thánh hiền thi thư, nhưng trong đầu thì toàn những thứ bỉ ổi hèn hạ. Từ xưa tới nay không biết bao nhiêu danh kỹ bị đám tài tử đó dùng mấy câu thơ, mấy bức họa lừa gạt tình cảm, ngay cả tiền bạc lẫn nữ sắc đều cho chúng, để rồi sau này hối hận cũng không kịp nữa...

- Dừng! Trăm muốn hỏi là nàng được dạy sử dụng mỹ nhân kế như thế nào, câu dẫn nam nhân thế nào, còn cái đám tài tử chó má nào đó thì trăm quan tâm làm gì chứ! À, nói mới nhớ, vậy lúc tú bà giảng giải cho nàng chuyện nam nữ ấy ấy thì làm sao, chẳng lẽ bảo người lên đóng thử cho các nàng theo dõi?

Thanh Liên chừi thẳm, đỏ mặt nói:

- Tất... tất nhiên là không phải như vậy. Những xử nữ như Thanh Liên sẽ không được dạy qua chút gì về chuyện nam nữ nữa, nếu không lúc đó... lúc đó sẽ không còn phong thái của xử nữ, sẽ khiến khách nhân phản cảm!

Đường Huyền nghe vậy bưng bình tĩnh đại ngộ. Thì ra còn huyền ảo như vậy! Hân trăm ngâm một lát, liền hắc hắc nói:

- Thì ra Thanh Liên cũng không hiểu nhiều lắm chuyện nam nữ, có muốn trăm cùng nàng tìm hiểu một chút không? Thật ra trăm cái gì cũng không biết. Không phải gạt nàng, trăm tới nay vẫn còn một thân xử nữ, cũng không có kinh nghiệm gì cả, còn phải nhờ nàng chỉ giáo. Nàng nhớ phải nhẹ nhàng a, trăm trông vậy nhưng rất dễ bị tổn thương đó, dù sao cũng là lần đầu...

“@#(*#@*)!(((@”

Trong đầu Thanh Liên lúc này đang có một ước nguyện mãnh liệt, đó là được chết ngay cho thanh thản, khỏi phải đối diện với kẻ hạ lưu bỉ ổi hèn mọn kia thêm một giây nào nữa!

“Người xưa thường nói hồng nhan bạc mệnh, chẳng lẽ số phận của ta lại thực sự bi đát như vậy sao?!”

- Hoàng Thượng, hai nhà Tam vương gia và Tư Mã tể tướng đã mâu thuẫn tới sắp đánh nhau rồi, hai bên đã đem người sang nói chuyện với nhau, đêm nay thực sự rất náo nhiệt.

- Giỏi lắm hai tên vương bát đản! Mới đó mà đã sắp đánh nhau! Đi, người lập tức thu mua toàn bộ kim sang được trong thành, chờ sáng mai bán với giá gấp ba lần cho trẫm!

“Hắc hắc, thế là lại sắp có thêm tiền tiêu!”

Thanh Liên thấy Đường Huyền đang tự cười một mình thì không dám lên tiếng. Nàng khẽ nhìn ra cửa, nhìn ngoài trời đêm trăng tròn, gió thu thổi xào xạc mà thương cảm cho số phận bản thân. Nàng từ nhỏ bị bán vào kỹ viện, được dạy cầm kỳ thi họa, lớn lên cũng chẳng có mong muốn gì đặc biệt, không hy vọng gì vào một chàng bạch mã hoàng tử nào đó tới cứu nàng, càng không tin tưởng vào cái gọi là tình yêu, chỉ hy vọng có ngày được một công tử đại gia nào đó vừa ý cưới nàng về làm tiểu thiếp. Vốn tưởng rằng được Thái công tử đề ý, coi như đã có được chốn an thân sau này, không ngờ... không ngờ từ đầu tên khi già xấu khộm kia xông ra bắt cóc nàng! Hắn xấu thì cũng còn tạm chấp nhận được, nàng cũng không phải quá quan trọng về ngoại, nhưng... không ngờ kẻ này không như bản tính bỉ ổi hèn mọn, đã thế đầu óc còn có vấn đề, còn muốn tạo phải, một tiếng “trẫm” hay tiếng “phi tử”. Ở cùng hắn ai biết được một ngày nào đó ngủ dậy có bị quan binh tới bắt đi hay không, cho dù không bị bắt có khi cũng bị kẻ này làm cho tức chết. Ai! Số ta sao khổ như vậy... ô ô...

- Thanh Liên, nàng nghĩ gì mà ngẩn ra thế, đang nghĩ tới đêm động phòng sao?

Đường Huyền vừa cười vừa ôm lấy Thanh Liên vào lòng. Thanh Liên cũng không dám phản kháng lại, mặc cho hắn ôm, chậm rãi nói:

- Công tử, người xem, nơi đây một bóng người cũng không có, nếu Thanh Liên ở đây lâu, chẳng phải sẽ buồn lắm sao?

- Ô, còn tưởng chuyện gì. Nàng yên tâm, mai ta cho người đón nha đầu áo hồng kia tới làm bạn với nàng, hàng ngày cũng sẽ có kẻ hầu người hạ làm việc, nàng sẽ không cô đơn đâu.

- Thôi trẫm hôm nay còn có việc phải đi trước, mai gặp lại.

Dứt lời hắn hôn một cái lên má nàng, lại ôm ấp vuốt ve vài cái rồi mới cười ha hả rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bị Phát Hiện

Trời vừa rạng sáng thì Đường Huyền về tới cung. Mới vừa về trước cửa tẩm cung thì thoát một tiếng, một mùi kiêu ngạo thuộc đã chĩa trước người hắn. Đám thị vệ thấy vậy vội tiến lên, nhưng nhìn ra người cầm kiếm thì ai nấy đều tự giác lui ra sau vài bước giả vờ như không trông thấy.

- Tiểu di muội, hôm nay sao dậy sớm như vậy? Có phải là nhớ trẫm không ngủ được không?

Tần Diễm Diễm cong môi gắt:

- Đùng già bộ, đêm qua rốt cuộc người đi lêu lổng ở đâu?!

- Ô... Đêm qua trẫm có chút đại sự, phải ra ngoài cung một chút...

- Phi! Người thì có cái gì đại sự? Hậu cung nhiều phi tử như vậy còn muốn đi kỹ viện chơi bời, người... người không sợ khiến tỷ tỷ ta thất vọng sao? Khốn kiếp! Người mau nói, rốt cuộc bị con hồ ly tinh nào câu dẫn rồi!

Tới lúc này Đường Huyền không khỏi kinh ngạc:

- Nga?! Sao tiểu di muội biết trẫm tới kỹ viện? Quả là thần cơ diệu toán nha!

- Có cái gì mà thần cơ diệu toán? Người nhìn lại người xem, cả người toàn là nước miếng, người tên háo sắc này cứ mỗi lần nhìn thấy mỹ nữ lại chảy nước miếng, ai chả biết. Còn nữa, trên người toàn mùi son phấn nồng nặc, còn không phải kỹ viện thì đi đâu?

- Ô, không ngờ tiểu di muội hiểu rõ trăm như vậy, thực là tri kỷ của trăm a... Tỷ tỷ nàng đâu rồi? Đã dậy chưa?

Tần Diễm Diễm hừ lạnh một tiếng quay mặt đi không thèm trả lời hắn. Đường Huyền thấy nàng như vậy cũng có chút khó hiểu, ngày thường nàng cũng đâu quá để ý chuyện của mình?

- Tiểu di muội thân ái của trăm, rốt cuộc là có chuyện gì, mau nói trăm cho kẻo a!

Tần Diễm Diễm lạnh lùng hét lên:

- Tỷ tỷ ngủ rồi, nói với ta canh chừng không cho người vào! Nàng không muốn gặp người!

“Dì?”

Tần Phi Phi luôn yêu thương chiều chuộng hắn, làm sao có chuyện không muốn gặp?

- Tiểu di muội, Phi Phi bị làm sao à? Hay thân thể không thoải mái? ... A, chắc không phải nàng lại ở sau lưng ta đâm chọt gì đó với tỷ tỷ nàng chứ? Ta nói nha tiểu di muội, phá hoại hạnh phúc gia đình người khác là không tốt đâu! Lại nói, cho dù trăm đi kỹ viện chẳng qua cũng là vì đại sự quốc gia. Trăm đây là muốn đi quan sát dân tình, muốn thấu hiểu cuộc sống của dân, sau đó tìm cách giúp họ có một cuộc sống tươi đẹp...

- Người... Buông tay ra!

Tần Diễm Diễm nhất thời lơ là, bị Đường Huyền nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa nắn nắn một hồi mà không biết, lập tức lui ra sau hai bước, cảnh giác nhìn hắn.

- Hoàng Thượng, ngài về rồi sao?

Đúng lúc này một giọng này mềm mại truyền tới. Tần Phi Phi cùng cung nữ bước ra quỳ xuống hành lễ.

Đường Huyền trông thấy ái phi liền nhũn cả người, vội đỡ nàng dậy, ôm ấp một chút, thân mật một chút.

- Trời còn chưa sáng sao nàng không ngủ thêm

Tần Phi Phi khẽ lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng Thượng, ngài sao về muộn như vậy, một đêm rồi chưa ngủ phải không. Ngài cần phải chú ý sức khỏe của mình mới được.

- Ân! Ái phi nói rất đúng, nàng nói gì cũng đúng hết!

Vừa đỡ nàng hắn vừa hùi hùi đầu vào ngực nàng, hít hà lấy hương thơm của nàng.

Tần Diễm Diễm thấy vậy tức nổ phổi, dậm chân hét:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ a! Hôm qua là sinh nhật người mà hắn còn bỏ đi kỹ viện cả đêm không về, đừng để ý tới hắn nữa!

- Nga? Thì ra là sinh nhật ái phi!

Đường Huyền kinh hãi, sau đó liền cảm thấy vô cùng áy náy trong lòng, lần đầu tiên hắn có cảm giác xấu hổ trong lòng.

- Ái phi, nàng... chắc không phải... đợi trăm cả tối qua chứ?

Tần Phi Phi vẫn hiền lành cười nói:

- Hoàng Thượng, chuyện quốc gia đại sự mới là quan trọng nhất, sinh nhật nô tỳ thì năm nào chẳng có, cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Hoàng Thượng, ngài chắc cũng mệt rồi, mau vào trong nghỉ ngơi thôi!

Tần Phi Phi càng khoan dung hắn càng cảm thấy áy náy, ngày thường lúc nào cũng nói muốn tặng quà cho nàng, tới hôm nay sinh nhật nàng thì lại chạy đi chơi kỹ viện... Tất cả là tại lão Dur không nhắc nhở ta ngày sinh nhật của ái phi, còn cả cái tên Bạch Hồng Kiều kia nữa, tự dung nói buổi tối trong thành thú vị lắm làm ta hồ đồ. Ân! Chính là tại bọn chúng, ta cũng chỉ là vô tình quên mất thôi!

Đường Huyền bước vào tẩm cung thì thấy một bàn đồ ăn đã nguội lạnh, có vẻ như chưa ai động vào một chút nào.

- Đồ ăn đã nguội mất rồi, để nô tỳ đi làm lại một chút đồ ăn cho Hoàng Thượng!.

Đường Huyền vội níu tay nàng lại, nói:

- Trăm... thật sự xin lỗi nàng, trăm không biết hôm nay là sinh nhật nàng... như vậy đi, các nàng chắc tối qua cũng chưa ăn gì, các nàng cứ ngồi đây, chờ trăm thể hiện bốn phần của người chồng cho nàng xem

- Hừ, cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người!

Đường Huyền lúc này rất xấu hổ, cũng không cãi nhau với Tần Diễm Diễm.

- Dư lão, dẫn trẫm tới ngự thiện phòng.

Sau đó lại híp mắt nhìn Tần Phi Phi nói:

- Ái phi, nàng chờ chút, trẫm nhất định bồi thường cho nàng!

Dứt lời hần bước nhanh ra cửa. Lúc này Tần Diễm Diễm đang đứng ôm kiếm ở bậc cửa. Đường Huyền bước thế nào mà vừa khéo vấp chân ngã vào người nàng. Tần Diễm Diễm cười khẩy một tiếng, trò này cù rồi. Nàng khẽ lách người sang một bên, thuận tay đẩy thêm một phát vào lưng Đường Huyền. Đường Huyền ngã không trúng đích thì hiển nhiên là trúng đất.

Bịch một tiếng, bao nhiêu đau đớn không cần nói cũng biết. Lần sau phải nhanh hơn, hiểm hơn chút nữa mới được.

Đám thị vệ vội bước lại đỡ hần. Đạo gần đây không ai còn lạ gì chuyện Đường Huyền bị Tần Diễm Diễm cho ném mùi đau khổ nữa rồi. Ngay cả Tần lão cùng các sư thái cũng mắt nhắm mắt mở coi như không thấy. Hiện tại cho dù Tần Diễm Diễm đâm Đường Huyền vài cái cũng chẳng ai để ý, không chết người là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lại Gặp Thích Khách

Đường Huyền lúc này đang hì hục làm một món mà ở thế giới này chưa có, đó là kem! Mặc dù không có máy móc hiện đại nhưng nguyên liệu thì lại rất dồi dào phong phú, cộng thêm băng lạnh mỗi năm chuyển vào cũng không ít, nên làm ra một nôi kem cũng không quá khó.

Hần quyết định làm kem, một phần vì thứ này thích hợp cho thiếu nữ, một phần vì hần cũng chẳng biết làm món ăn gì đặc biệt. Làm xong kem Đường Huyền thầm nghĩ tới cảnh hai tỷ muội liếm liếm kem, hắc hắc, lúc đó chắc chắn sẽ rất kích thích a!

Kẹt...

Đường Huyền nhẹ nhàng mở cửa phòng, gọi nhỏ:

- Tiểu di muội, ái phi, các nàng xem trẫm mang món gì cho các nàng nè!

Kỳ quái là không thấy ai đáp lời. Đường Huyền bước vào trong thì thấy hai nàng không ngờ đã nằm ngủ trên giường, hần là đêm qua không ngủ nên quá mệt rồi.

Cả hai đều ngủ rồi, như vậy... Ai nha, đây chẳng phải là cho ta cơ hội sao?! Không được, lão tử là chính nhân quân tử, làm sao có thể đi nhìn lên nữ nhân ngủ... Nhưng mà thôi, dù sao một người là vợ mình, một người là em vợ, dù sao cũng đều là người nhà, cần gì khách khí a!

Tìm ra một lý do chính đáng như vậy Đường Huyền liền rón rén bước tới giường.

Xoạt!

Một mũi kiếm từ đâu hiện ra chỉ vào cổ hần. Đường Huyền lấy tay gạt kiếm nói:

- Tiểu di muội, đừng hồ nháo, ta ngắm một chút thôi... Nga? Tiểu di muội còn đang nằm ngủ mà, vậy kiếm này... Aaa, thích khách!

- Cảm ơn! Nói câu nữa thì cẩn thận cái mạng chó của ngươi!

Một giọng nói âm trầm truyền tới. Đường Huyền nghe giọng thì cả kinh.

- Giang Tây Thiên... A không Giang Bắc Thiên, ngươi làm sao lại ở đây? Lần trước ngươi bỏ đi có bị thương không, trẫm thực ra rất lo cho ngươi a!

- Hôn quân khốn kiếp, ngươi phá hư chuyện của ta!

Phía sau lúc này có thêm ba người bật mặt bước tới, mỗi người tay đều cầm kiếm. Giang Bắc Thiên hôm nay so với hôm ở ngự hoa viên đã già đi trông thấy, đôi mắt vốn cương nghị dừng mãnh nay đã trở nên có phần cuồng dại.

Đường Huyền trong lòng liên tục kêu không ổn. Lão nhân này công phu cực cao, cho dù Tần lão cũng chưa chắc hơn được, hẳn nếu muốn giết mình thì khác gì lấy đá chọi trứng?

- Giang minh chủ trăm công ngàn việc, sao hôm nay lại có thời gian tới thăm trăm thế này... Ân, mới mấy ngày không gặp mà mình chủ trông đẹp trai ra trông thấy a! A, quên mất, mời các vị ngồi xuống nói chuyện, không cần khách khí.

- Im mồm!

Giang Bắc Thiên gầm một tiếng, lấy dây thừng trói chặt Đường Huyền lại, rồi mới lạnh giọng nói:

- Hôn quân, hôm nay để xem ngươi còn có thể giờ trò gì?

- Nói, ngươi muốn chết theo kiểu nào, lão phu cho ngươi chọn!

- Thế này... Giang minh chủ, chúng ta xưa nay không cừu không oán, chuyện hôm trước chỉ là chút hiểu lầm thôi! Theo ý trăm hay là chúng ta mọi người buông đao gác kiếm, cùng nhau ngồi xuống uống vài chén rượu xóa sạch ân cừu, như vậy có phải...

- Xóa sạch ân cừu! Hừ, tên hôn quân, vì ngươi mà cả gia đình ta già trẻ lớn bé đều bị đám người Thánh Võ minh quy tội rồi giết hại, bây giờ hàng chục mạng bị chết oan uổng, ngươi nói ta có nên xóa sạch ân cừu với ngươi không?!

- Cả... cả nhà đều chết sạch? Ai, Giang minh chủ thật là bất hạnh a! Nhưng ngươi cũng đừng quá đau buồn, trăm chút nữa sẽ ban cho ngươi vài chục mỹ nhân, ngươi mang các nàng về, chịu khó cày cấy nuôi trồng, vài năm sau lại có chục đứa con trai thôi. Tục ngữ nói núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Chỉ cần Giang minh chủ muốn thì loại nữ nhân nào trăm cũng có thể cho ngươi, cao, thấp, béo, gầy, rụt rè, phóng đảng...

- Đủ rồi!

- Hôm nay lão phu phải lấy đầu ngươi về tế người thân!

Nói xong liền đưa kiếm tới. Kiếm chạm tới cổ Đường Huyền, máu đã tóe ra một chút thì hắn vội nói:

- Giang minh chủ thủ hạ lưu tình a! Người nhà của ngươi chết đi cũng không thể sống lại. Trăm bội thường ngươi tiền bạc, nữ nhân hay quyền lực, ngươi muốn gì cũng được a!

- Lão phu chỉ muốn đầu ngươi!

- Giang minh chủ, ngươi nghĩ xem, hiện tại cho dù giết trăm thì ngươi làm sao thoát ra khỏi cung, cấm vệ ở đây rất nhiều a!

- Hừ, lão phu vào thế nào thì ra thế ấy! Hôn quân, ngươi còn chưa trả lời ta là muốn chết thế nào đây?!

Đường Huyền cười bồi nói:

- Trăm muốn... chết già có được không?

Giang Bắc Thiên cười lạnh:

- Ngươi nghĩ cũng hay lắm! Đừng lo, lão phu đã chuẩn bị sẵn rất nhiều cực hình cho ngươi rồi!

Đường Huyền lúc này mồ hôi chảy ướt cả áo, ngay cả máu chảy trên cổ cũng không biết. Hắn trầm suy nghĩ liên tục, cuối cùng chợt cười lên ha hả.

- Ngươi cười cái gì?

- Trăm cười Giang minh chủ đường đường một cao thủ danh chấn thiên hạ, có thù cũng không dám đường đường chính chính mà báo, lại phải giờ cái trò đánh lén hèn hạ. Ngươi thử nghĩ xem cứ cho là giết được trăm thì ngươi còn mặt mũi nào nhìn người trên giang hồ nữa?

- Thối lắm! Ai bảo lão tử không dám?

- Hừ! Nếu ngươi còn là nam nhân thì hãy cùng trăm một chọi một như hai người đàn ông!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Một Chọi Một

- Một chọi một? Ha ha ha!

Giang Bắc Thiên nghe vậy phá lên cười, giống như lão chưa từng nghe chuyện nào hài hước như vậy.

- Ngươi tự nhìn lại ngươi xem tên hôn quân phế vật, muốn cùng lão phu đấu? Ha ha ha. . .

Đường Huyền lông mày dựng đứng, bộ dáng hiên ngang nói:

- Thì đã sao, kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục. Hay là Giang minh chủ không dám? Nếu vậy thì ngươi cứ giết trẫm đi, tới tuổi vàng trẫm sẽ nói với gia đình ngươi Giang Bắc Thiên không dám quang minh chính đại báo thù cho họ, chỉ biết lén lút lút như phường trộm cướp!

- Im ngay, lão phu làm sao mà phải lén lút?!

- Không lén lút thì sao phải trói trẫm lại rồi mới giết? À, ba vị đại hiệp kia, các ngươi nên cẩn thận một chút, hôm nay các ngươi chứng kiến chuyện đáng xấu hổ của Giang Bắc Thiên, ngày sau coi chừng hấn giết người giết khẩu đó!

Giang Bắc Thiên tức giận vô cùng, liền chặt đứt dây thừng đang trói Đường Huyền, cả giận nói:

- Lão phu đường đường minh chủ Thánh Võ minh mà phải sợ hôn quân ngươi sao? Được lắm, muốn đấu thế nào lão phu liền chiều ngươi!

Một trong ba người phía sau vội khuyên:

- Giang Minh chủ, đừng để nghe hấn nói nhảm, chúng ta mau giết hấn rồi rời khỏi đây thôi!

- Đúng vậy, Giang minh chủ, làm người có ai mà không sợ chết? Ngươi nếu không giết trẫm nhanh thì cảm vệ quân đồ tới, chỉ e lúc đó muốn chạy cũng không được đâu!

Đường Huyền cười khẩy nói.

- Cầu hôn quân, ngươi ra chiêu đi, lão phu tiếp ngươi!

Giang Bắc Thiên hỏa khí bùng phát, chỉ vào Đường Huyền gầm lên.

Nói xong lão ném cho Đường Huyền một thanh kiếm.

Đường Huyền cười nói:

- Giang minh chủ biết trẫm không có võ công, còn ném kiếm làm gì? Nếu trẫm cũng ném cho minh chủ một cái bút rồi bảo minh chủ làm thơ thì sao?

- Vậy ngươi muốn thế nào?

- Đã là liên quan tới tính mạng thì tất nhiên phải công bằng, minh chủ cả đòi dùng kiếm, vậy cũng phải để trẫm dùng món binh khí quen thuộc của mình.

- Vũ khí của ngươi? Có phải là thứ ám khí dài dài đó?

Đường Huyền xoa cổ tay nói:

- Chính là nó, có nó thì cho dù là Giang minh chủ trẫm cũng không sợ!

Giang Bắc Thiên cũng đã chứng kiến qua uy lực của thứ binh khí này, hôm đó Đường Huyền cứ bắn một nhát thì một người chết. Nhưng Giang Bắc Thiên xưa nay đâu biết sợ là gì.

- Hừ, người khác sợ vũ khí đó của ngươi nhưng Giang Bắc Thiên ta thì không! Chẳng qua cũng chỉ là một loại ám khí thôi, cả đời lão phu đã gặp qua không ít. Được, vũ khí của ngươi ở đâu, lão phu cho người đi lấy.

- Nếu vậy chỉ bằng Giang minh chủ đi cùng trẫm lấy nó. Thứ vũ khí này trẫm cất ở nơi bí mật, cho dù có nói các ngươi cũng không tìm được!

Ba gã phía sau nghe vậy vội nói:

- Giang minh chủ, hoàng cung là nơi hiểm trở, không nên theo hấn đi lung tung, chúng ta mau giết hấn rồi trở về phục mệnh thôi!

“Thì ra là được người khác phái tới!”

- Hừ, lão phu một đời danh chấn thiên hạ, làm sao có thể bị hấn hủy hoại? Các ngươi đưa hai cô nương kia đi theo, để xem hấn còn có thể giở trò gì?!

- Giang minh chủ. . .

- Không cần nói nữa, người thân lão phu đều đã chết hết, lão phu đã không còn gì nuôi tiếc nữa, chỉ muốn thay họ báo thù một cách thống khoái, các

ngươi nếu sợ thì về đi!

Ba người nọ thở dài một hơi, họ cũng không dám bỏ về trước, nếu Giang Bắc Thiên không hoàn thành nhiệm vụ thì họ trở về cũng chịu tội chết.

Ba người điểm vào người Tần Phi Phi cùng Tần Diễm Diễm một cái, hai người liền tỉnh dậy.

- Đi theo bọn ta!

Hai thiếu nữ tỉnh lại, thấy Đường Huyền bị uy hiếp, cổ còn chảy cả vệt máu dài thì hiểu ra sự tình, Tần Phi Phi sợ hãi nhỏ giọng khóc nói:

- Hoàng... Hoàng Thượng, ngài có sao không?!

Đường Huyền vội cười nói:

- Trẫm không sao, các nàng yên tâm, Giang minh chủ hôm nay là muốn tới giao lưu võ công một chút thôi, ba vị đây cũng toàn là người tốt, sẽ không làm khó dễ các nàng đâu, có phải không ba vị?

Một trong ba người lạnh giọng nói:

- Người tốt thì không dám, nhưng ngươi yên tâm, nếu ngươi thành thật một chút thì hai cô nương đây sẽ không việc gì.

- Nói xong chưa, xong rồi thì đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đấu Giang Bắc Thiên

Thấy Đường Huyền bị đám người bịt mắt áp giải ra khỏi tầm cung đám thị vệ liền kinh hoảng.

Đường Huyền vội nói:

- Không cần sợ, các ngươi tới ngự hoa viên đem vũ khí của trẫm tới đây.

Dư thái giám lúc này đi ngang qua, thấy vậy sắc mặt đại biến, vội quỳ xuống khóc lóc nói:

- Giang minh chủ, các vị hào hán a, đừng làm tổn thương Hoàng Thượng, các vị muốn giết thì hay giết lão nô đi!

“Diễn trò cũng đạt lắm, người ta lấy cái mạng già của ngươi làm chó gì?!” Đường Huyền thảm máng một tiếng.

Đám thị vệ lúc này đứng thành vòng tròn vây quanh đám người Đường Huyền, nhưng không dám vào gần.

Chuyện Hoàng Thượng bị bắt cóc trong chốc lát truyền khắp hoàng cung, đám thị vệ tới ngày càng nhiều. Giang Bắc Thiên sớm đã không coi cái chết ra gì, nhưng ba tên phía sau thì không khỏi thảm than khổ. Tình hình này thì giết được tên hôn quân xong chúng cũng khó mà thoát nổi.

Tần lão tướng quân cùng ba vị sư thái nghe vậy đều chạy tới. Thấy Đường Huyền bị uy hiếp thì lòng nóng như lửa đốt, nhưng không dám vọng động, võ công Giang Bắc Thiên cực cao, chỉ khẽ vịn tay là cổ Đường Huyền coi như gãy.

Một lát thì một thành viên Phi Hồ đội đem khẩu súng tới. Đường Huyền nhận súng, đang muốn nói vài câu khích bác Giang Bắc Thiên thì chợt nghe từ đâu có tiếng hô:

- Thích khách to gan! Dám mưu hại Hoàng Thượng! Giết cho ta!

Dứt lời không ít người chợt hiện ra trên nóc nhà, bắn tên xuống ào ào.

Giang Bắc Thiên né đám cung tên ra, sau đó quát lớn:

- Hôn quân dám giở trò!

Dứt lời lão liền vỗ một chưởng vào lưng Đường Huyền. Đường Huyền còn chưa kịp hiểu gì thì đã ăn một chưởng cực mạnh vào lưng, ngã quỵ ngay xuống đất, yết hầu cảm thấy ngọt ngọt, liền phun ra ngụm máu.

- Hoàng Thượng!

Mọi người thấy vậy kinh hãi. Đường Huyền cảm giác con dao ào lên buốt toàn lưng, muốn nói một tiếng “Ta không sao”, nhưng vừa mở mồm thì máu nóng lại xộc lên. Nhìn sang thấy hai tỷ muội Tần Phi Phi đang khóc gọi mình, hấn cổ nở một nụ cười, rồi vô lực gục đầu xuống ngất đi.

Giang Bắc Thiên chỉ kiểm vào gáy Đường Huyền quát:

- Kẻ nào dám lộn xộn?

- Mọi người mau giết thích khách, sẽ được trọng thưởng...

Lúc này âm thanh vừa nãy lại vang lên.

Phập!

Một tên quan quân trên nóc nhà, chính là tên đã hô hào hai câu vừa rồi, trúng tên của Tần lão rơi xuống đất.

- Đám quân sĩ kia, các ngươi là thủ hạ của ai? Cút hết xuống đây cho lão phu!

Tần lão nổi giận quát lớn.

Giang Bắc Thiên thấy vậy cũng hiểu ra, đề một chân lên lưng Đường Huyền, cười gằn nói:

- Ngươi muốn người chết xem ra cũng không ít nhỉ!

Đường Huyền vốn tưởng ngất rồi, không ngờ chợt mở mắt cười nói:

- Giang minh chủ, cho dù là đầu heo cũng biết có kẻ muốn hại trẫm, không ngờ ngươi cũng mắc mưu. Hay là ngươi giả vờ mắc mưu để có thể quang minh chính đại đánh trẫm một chương? Hừ, chờ lúc trẫm chết đi, xuống suối vàng nhất định sẽ nói cho người thân ngươi biết thủ đoạn của ngươi.

Giang Bắc Thiên nghe vậy cũng có chút áy náy, nhưng vẫn mạnh miệng nói:

- Ngươi tên hôn quân này quỷ kế đa đoan, lão phu làm sao biết có phải do ngươi giở trò hay không?

Dứt lời lão cũng không đề lên lưng hấn nữa. Cũng may một chương vừa rồi lão mới dùng hai thành công lực, nếu không Đường Huyền cũng thực sự được đi gặp người thân của lão rồi.

Đường Huyền tỉnh táo lại một chút, nhìn xuống thì cánh tay phải của hấn trong lúc ngã xuống đã bị trật khớp, đau nhức tới không nhắc lên được, như vậy thì còn cầm súng thế nào đây. Lại nhìn sang thì thấy tiểu di muội cùng ái phi vẫn đang bị ba kẻ bịt mặt uy hiếp, trên hai khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ sự lo lắng.

Đường Huyền xoa xoa vết máu ở miệng, sau đó chợt nói:

- Giang minh chủ, ngươi trước hết thả ái phi cùng tiểu di muội của trẫm ra đi!

Giang Bắc Thiên thừa hiểu sự quý giá của tên hôn quân này, có lẽ nào lại thả con tin ra cho hấn tự tung tự tác.

- Hừ, không thả! Lão phu thấy chỉ có không chế được hai nàng thì ngươi mới chịu yên ổn một chút...

- Giang Bắc Thiên! Trẫm hỏi ngươi một câu, có thả hay không?!

Đường Huyền chợt trở mặt, đứng thẳng lên, một chân gác lên ghế đá, bộ mặt hung dữ chỉ tay quát thẳng vào mặt Giang Bắc Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tự Sát

Giang Bắc Thiên thấy Đường Huyền đột nhiên ăn gan hùm dám chỉ tay vào mặt mình quát tháo thì giận người ra. Lập tức lão cao giọng quát:

- Lão phu nói không thả là không thả! Rồi sao?!

Đường Huyền nghe thế liền rút từ trong người ra một con dao bép, hần cười lạnh một tiếng.

- Không thả phải không? Được, hôm nay lão tử sống mái với tên tặc già nguoi!

Phập!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Hoàng Thượng đã tự đâm dao vào bụng mình. Máu tươi tóe phụt ra như vòi hoa sen.

- Hoàng Thượng!!!

- Nguoi. . .

- Hôn quân. . .

Hành động này của hần khiến ai nấy đều sững sờ. Tên hôn quân này không phải rất sợ chết sao? Làm sao lại tự sát rồi? Hơn nữa còn tự sát trước mặt thích khách, chuyện này cũng quá kỳ lạ đi!

Đường Huyền đâm dao vào ngực xong, miệng lại phụt thêm một búng máu, nhưng hần không ngã xuống ngay mà còn nhe răng ra cười rộ lên. Hần răng nhuộm đỏ màu máu cộng thêm dung mạo vốn đã ghê gớm của hần khiến người xung quanh không khỏi sồn da gà.

- Trẫm hỏi lại, có thả ái phi cùng tiểu di muội của trẫm ra không? Nếu không thả ta liền cùng các nguoi đồng quy vô tận! Giang Bắc Thiên, nguoi mở mồm ra là nói nghĩa khí danh vọng thế nọ thế kia, vậy nguoi thử nhìn xem, vì sợ chết mà lấy tính mạng hai nữ tử yếu đuối ra uy hiếp kẻ thù, như vậy còn danh vọng cái chó gì?! Nguoi nói muốn trả thù, nói không còn gì luyến tiếc, vậy kẻ thù của nguoi đứng ở đây, nguoi còn sợ cái gì, vì sao còn phải bắt hai thiếu nữ để uy hiếp ta?! Ta tuy không phải chính nhân quân tử gì, nhưng vì người thân ta có thể làm mọi thứ, nguoi nói giết được ta sẽ thả hai nàng, vậy hiện tại ta liền tự sát, vậy nguoi đã thả hai nàng ra được chưa?!

Giang Bắc Thiên sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Bị Đường Huyền mắng như vậy nhưng lão không thể phản bác lại. Nghĩ lại, lão vì sợ hần giờ trò nên phải không chế hai cô nương kia, như vậy tức là lão vẫn còn sợ sợ hãi trong lòng, chưa dám vì trả thù mà làm tất cả, còn tên hôn quân kia dám vì người thân mà tự sát, vượt qua nỗi sợ hãi lớn nhất, như vậy hần đã thắng lão một trận rồi.

Giang Bắc Thiên thờ dài một hơi, nhắm mắt, sau đó mở mắt nói:

- Hôn quân, hôm nay lão phu thua nguoi, lão phu tâm phục khẩu phục.

Dứt lời lão ném trường kiếm trong tay xuống. Tàn lão cùng thị vệ vội xông lên khống chế lão lại. Ba người đi cùng lão cũng đành thả hai tỷ muội Tàn Phi Phi ra, sau đó bắt lực chịu trói, chúng mặc dù có công phu nhưng hôm nay thiên la địa võng đã giăng khắp xung quanh, chống cự chỉ có nước chết thể thảm hơn.

Đường Huyền thấy hai thiếu nữ đã được thả, rốt cuộc thờ phào một hơi, nhe răng cười một cái, sau đó ngã gục ra đất. . .

- Cái gì?! Tên hôn quân vì hai nữ tử mà tự vẫn? Hấp hối sắp chết?!

Tam vương gia cùng tể tướng nhận được tin báo đều vô cùng bất ngờ. Cả hai đều triệu tập người tới phủ bàn bạc. Gió đông đã nổi, bao nhiêu năm nhẫn nhịn ân giầu, đại sự thành hay bại chính được quyết định ở những ngày này đây.

Mấy ngày liền sau đó kinh thành trở nên im lặng lạ thường, các quan lại ngày ngày im ru rú trong nhà không ai dám xuất đầu ra ngoài. Các công tử con quan lại cũng tuyệt không bước chân ra khỏi cửa nửa bước. Các sòng bạc người làm, bảo vệ tự đánh bạc với nhau, các kỹ viện kỹ nữ ăn không ngồi rồi đều béo mập hết cả ra, mấy ngày này trong toàn thành dường như không có một chút sức sống nào, dường như điềm báo trước cho một đại biến cố sắp xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tỉnh Lại

Hôm nay là ngày thứ mười kể từ hôm Đường Huyền ngất đi. Nằm trên giường lúc này, Đường Huyền hai mắt nhắm lại, sắc mặt nhợt nhạt, khóe miệng khô nứt, nếu không phải còn hô hấp thì trông không khác xác chết bao nhiêu.

Ngồi cạnh giường lúc này hai tỷ muội Tàn Phi Phi đang ôn nhu nhìn hần. Nhìn khuôn mặt xấu xí của hần, hai người lại nhớ lại chuyện trước đây.

Người họ Tàn kể từ đời Tàn lão luôn cống hiến hết sức lực cho đất nước. Cách đây vài năm cha hai nàng chết trận, mẹ các nàng vì đau buồn mà sinh bệnh chết. Nói sâu xa thì một phần lớn lỗi là ở việc tên hôn quân này phá hoại đất nước nên mới khiến giặc giả nổi lên càng lúc càng nhiều. Ngay cả Tàn Phi Phi cũng bị hần nhìn trúng, phải vào cung làm phi tần. Nhưng hiện tại nghĩ lại, nàng lại không hề hận hần, hần dù mang tiếng hôn quân, nhưng chẳng

qua chỉ là ham vui nhất thời, bị bọn người dưới che mắt, ở cạnh hần bao lâu, nàng cũng hiểu hần vài phần. Nhưng chính vì hần là hôn quân, hần ham chơi, nên hần mới chịu tự sát để cứu nàng. Giả sử là một vị vua anh minh thì sẽ không bao giờ vì hai nữ tử mà chịu đánh đổi cả tính mạng cũng như giang sơn thiên hạ. Có những lúc nàng thầm nghĩ hay là hần cứ mãi thế này, đừng trở nên giống những vị hoàng đế ngày xưa thì tốt hơn bao nhiêu.

- Tỷ tỷ, người ngồi đây cũng sắp được hai ngày rồi, mau đi nghỉ ngơi thôi!

Tần Diễm Diễm là người tập võ, thân thể khỏe mạnh nên có thể ngồi lâu, nhưng tỷ tỷ nàng hiện tại xem sắc mặt đã tiêu tụy đi nhiều, e là sinh bệnh mất.

- Không sao, tỷ không mệt, chỉ không biết bao giờ thì Hoàng Thượng tỉnh lại?!

- Tỷ, người yên tâm, thái y đã nói hần không sao rồi mà. Còn nữa, tặc ngữ không phải nói người tốt sống không thọ, kẻ xấu gây họa ngàn năm đó sao? Hần... hần là kẻ xấu, hần là sống thọ lắm!

Tần Phi Phi nghe vậy mỉm cười nói:

- Ai! Muội đó, vẫn không thể gọi hần một tiếng tỷ phu sao? Cũng may hần tính tình trẻ con không chấp nhặt, nếu đổi là hoàng đế khác chắc sớm đã cho muội vào đại lao rồi.

Tần Diễm Diễm cong môi nói:

- Hần dám sao? Muội cứ không gọi hần là tỷ phu, xem hần có thể làm gì? Hừ!

- Được rồi, muội gọi hần thế nào cũng được, hần dù sao cũng không để ý đâu. Nhưng dù sao Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, muội gọi trong nhà thì được, nhưng ở ngoài thì phải tuân thủ lễ phép. Nếu để đám người dưới nghe vậy thì hần còn đâu thể diện vua một nước? Rồi người ngoài lại nói người nhà họ Tần chúng ta không biết lễ phép.

Tần Diễm Diễm ngúng nguẩy nói:

- Được rồi được rồi, cùng lắm khi có người ngoài muội không thèm nói chuyện với hần là được. Ân, tỷ tỷ, hần sao ngắt lâu như vậy, liệu có phải hần đã giả vờ ngủ để nghe trộm chúng ta nói chuyện hàng ngày không?

Tần Phi Phi cười lắc đầu nói:

- Tỷ cũng không biết nói muội sao đây, hần đã như vậy mà muội còn đề phòng hần như thế sao?

Nghe vậy Tần Diễm Diễm đỏ mặt thấp giọng nói:

- Ai bảo hần... hần trước kia toàn giờ mấy trò quái đản, chẳng biết chút phép tắc gì.

Tần Phi Phi thờ dãi một hơi nói:

- Nói thế nào đi nữa hần vẫn là Hoàng Thượng. Cả ngày hần bị người ngoài soi mói nhìn vào, áp lực phải chịu rất lớn, người như chúng ta làm sao hiểu nổi. Muội có còn nhớ cha từ nói, một người khi nắm trong tay càng nhiều quyền lực thì càng dễ đánh mất chính mình, rồi để bản thân trở thành con rối cho chính những quyền lực đó? Hoàng Thượng tuy nhiều lần làm những chuyện hồ đồ, nhưng tỷ tin hần, tin hần sẽ không trở thành những bạo chúa, tin hần sẽ trở thành một hoàng đế tốt, nên tỷ đã quyết tâm sẽ vĩnh viễn ở bên hần, làm một thê tử chăm lo cho hần cả đời!

Tần Diễm Diễm nghe vậy vội nói:

- Tỷ tỷ, vậy... Minh Ngừ đại ca thì phải làm sao bây giờ? Hần đã đợi người ba năm rồi, chẳng lẽ người nỡ bỏ mặc hần?

Tần Phi Phi nghe vậy thu hồi nét cười, nghiêm giọng nói:

- Tỷ tỷ hiện tại đã gả cho Hoàng Thượng, cả đời là người của hần, chuyện của Minh Ngừ ca muội đừng nhắc lại nữa!

“Con bà nó, ở đâu ra một Minh Ngừ ca nữa vậy? Không được, quá nguy hiểm, lão tử nhất định phải sớm nắm chặt cả người lẫn tâm của phi tử mới được...” Ai nha, đã nói làm con dao cùn thôi, sao lần nào cũng toàn đâm xém cả vào thịt thể này! Cũng may lão tử chọn sẵn cả chua loại này.

Đường Huyền vốn chỉ bị thương do một chương kia của Giang Bắc Thiên là chính, hần sớm đã tỉnh lại từ hôm qua. Vốn còn muốn giả vờ hôn mê để nghe trộm, nhưng nghe tới đây thì con ghen nổi lên, không thể không tỉnh lại. Cũng may Tần Phi Phi nói muốn cả đời ở bên hần, nếu không hần thật sự muốn cho Phi Hồ đội truy lùng tên Minh Ngừ ca kia, sau đó...

- Khụ khụ...

Đường Huyền giả bộ ho vài tiếng, mơ màng nói:

- Trẫm đang ở đâu đây, trẫm chết rồi sao? A, ái phi, sao nàng cũng ở đây, chẳng lẽ lão tặc đó không tha cho nàng? Ô... ô, là trẫm hại nàng rồi!

- Hoàng Thượng, ngài còn sống, mọi chuyện đã qua rồi!

Tần Phi Phi thấy hần như vậy càng thêm thương cảm, vội ôm hần vào vuốt ve hần. Tần Diễm Diễm cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết không đúng chỗ nào. Nhưng thấy hần tỉnh lại được, nàng cũng có chút vui mừng.

Đường Huyền ôm chặt Tần Phi Phi, sau đó một tay vô tình thoát lực buông xuống, trùng hợp đặt lên đùi Tần Diễm Diễm.

- Ái phi, thật sự là nàng sao, trăm còn sống sao? Ân, đôi tay vừa mịn vừa mềm thế này ngoài ái phi của trăm còn có thể là ai nữa!

Tần Phi Phi đang muốn nói thì Tần Diễm Diễm lạnh giọng ghắt:

- Tên xấu xa, có bỏ tay ra không thì bảo?

Đường Huyền giật mình một cái, cười ngượng nói:

- Hề hề, thì ra là chân của tiểu di muội, trăm mấy ngày không hoạt động, tay chân bị thoát lực ấy mà! Ai nha, mấy ngày không gặp mà tiểu di muội thân ái đẹp ra nhiều quá, chân cũng mịn màng hơn bao nhiêu, cho trăm sờ một chút thôi, chỉ một chút thôi!

Tần Diễm Diễm liền ghắt lên:

- Không bao giờ, mau buông!

Đường Huyền thâm nghĩ lão tử vất vả lắm mới có cơ hội sờ một chút, nàng nói buông liền buông, thế thì thể diện của ta để đi đâu, kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục!

- Ái phi, gần đây trong lúc trăm ngủ đi có gì xảy ra không?

Đường Huyền giả bộ chuyển đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đi Giải Quyết

Tần Phi Phi ôn nhu nói:

- Hoàng Thượng, ngài tỉnh lại thì tốt rồi, mấy ngày nay mọi người đều rất lo cho ngài.

Đường Huyền xoa xoa tay nàng, cười nói:

- Ái phi mấy ngày nay khiến nàng khổ cực rồi, nhìn nàng xem, gầy đi rất nhiều rồi, chờ trăm khỏe lại nhất định hảo hảo thương nàng... Ái... a đau! Tiểu di muội hạ thủ lưu tình! Trăm là vô tình thôi...

Thì ra trong lúc đang ba hoa tay của hần đã lặng lẽ sờ từ đùi lên trên của tiểu di muội. Gần tới nơi thì bị Tần Diễm Diễm bắt được.

- Hừ, không phải nói tay bị thoát lực sao? Hừ, ta biết ngay nguoi sớm tính kế gạt ta mà!

“Tiếc quá, còn có hai tác...”

- Ai nha, trăm hiện tại thương nặng, tay chân cũng mất kiểm soát, chắc do tiểu di muội hấp dẫn quá nên tay trăm không khống chế được... hắc hắc!

- Không khống chế được phải không, nếu vậy ta liền thay nguoi bẻ gãy nó, vậy là xong!

Dứt lời liền vịn nhẹ một cái.

- A...A, nó lại nghe lời rồi, tiểu di muội mau buông!

Tần Diễm Diễm véo hần thêm vài cái tím cả tay rồi mới buông.

...

- Ái phi, trăm có chuyện muốn nói riêng với nàng, chỉ là có chút phiền toái.

Đường Huyền ôn nhu nhìn Tần Phi Phi nói. Tần Phi Phi liền mỉm cười đáp:

- Hoàng Thượng có gì cứ nói, nô tỳ chuyện gì cũng nghe người.

- Chuyện này tốt nhất chỉ có hai chúng ta, tiểu di muội hay là tạm ra ngoài chơi đi a!

Tần Diễm Diễm thấy nụ cười bí ối của Đường Huyền liền cảnh giác, vội nói:

- Ta không đi đâu hết, ngươi nhất định là muốn giờ trò xấu xa, ta phải ở đây để không cho ngươi khi dễ tỳ tỳ!

- Tiểu di muội thân ái, chuyện này rất khó nói ra miệng, hơn nữa chỉ ái phi mới giúp được trăm, nàng vẫn nên tránh đi thì hơn!

Tần Diễm Diễm nghe vậy càng thêm nghi ngờ, nói:

- Tỳ tỳ làm được thì ta cũng làm được, chỉ có ngươi trong lòng có quỷ mới phải che giấu như vậy!

Đường Huyền đau khổ nói:

- Tiểu di muội, việc này... hay là thôi đi, nói ra nàng sẽ không muốn làm đâu!

Thấy hấn áp ứng như vậy Tần Diễm Diễm càng tin tưởng suy nghĩ của mình, gắt lên:

- Ta muốn làm, ta muốn làm đó, ngươi cứ nói ra xem!

- Ân, nếu nàng đã nói thế... Thực ra trăm muốn đi giải quyết một chút, cần người đỡ trăm đi...

- Đi giải quyết là đi đâu?

- Là ... là... đi ... tiểu tiện a! Là nàng bảo trăm nói vậy nhé!

- A! Vô sỉ, chuyện ghê tởm như vậy mà cũng dám mở mồm nói!

Tần Diễm Diễm vội lui về sau vài bước, ghê tởm nói:

- Ta còn lâu mới... mới... cái kia, đồ thô bỉ!

Tần Phi Phi che miệng cười, sau đó dìu Đường Huyền đi nhà vệ sinh.

Đường Huyền chờ lúc vừa bước ra xa xa phòng ngủ một chút thì vội ôm lấy Tần Phi Phi kéo nàng vào trong ngực thư phòng.

- A... Hoàng Thượng..

Tần Phi Phi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hấn ôm chặt lấy.

- Ái phi, trăm vừa rồi là muốn tránh tiểu di muội đi một lát thôi. Tới đây, nằm lên đây với trăm, chúng ta nói chuyện một chút.

Đường Huyền nằm lên chiếc sập rồi vẫy vẫy tay.

Tần Phi Phi hơi chững lại, sau đó cũng ngoan ngoãn cúi đầu bước lên nằm cạnh hấn. Đường Huyền liền quay sang hưng hăng ôm nàng vào lòng nói:

- Ái phi, trăm thực sự yêu nàng lắm, nàng cả đời nhất định không được rời khỏi trăm nhé!

Tần Phi Phi mỉm cười nói:

- Hoàng Thượng, sao ngài tự nhiên lại nói vậy? Nô tì cả đời sẽ không rời khỏi ngài!

Đường Huyền gật đầu nói:

- Như vậy thì tốt, trăm vừa rồi nằm mơ thấy ác mộng, thấy nàng rời khỏi trăm. Ai, thực ra trăm cũng tự biết mình không xứng với nàng, tài năng không có, thơ từ không biết, dung mạo thì xấu xí, nếu thực sự có ngày nào đó nàng ghét bỏ trăm, trăm cũng sẽ không trách nàng đâu... um...

Tần Phi Phi đặt bàn tay trắng như ngọc lên miệng hấn, lắc đầu nói:

- Hoàng Thượng, trước đây phụ thân nô tỳ từng nói, một người dung mạo đẹp hay xấu đều không quan trọng, vì dung mạo là do phụ mẫu sinh ra không thể lựa chọn. Quan trọng là tâm hồn người đó, chỉ cần tâm hồn trong sạch cao thượng cho dù bề ngoài xấu xí đi nữa thì người đó vẫn là một con người

đáng kính trọng

“Ân, đúng vậy, tâm hồn ta rất trong sáng!” Đường Huyền dúi đầu vào ngực Tần Phi Phi, vừa vuốt vuốt vừa thì thầm:

- Ái phi, không có nàng cho dù làm hoàng đế cũng không có ý nghĩa gì...

Tần Phi Phi nghe vậy thân thể mềm mại khẽ run lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Động

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài rốt cuộc đã tỉnh rồi!

Đường Huyền còn chưa ôm Tần Phi Phi được bao lâu thì tiếng Dư thái giám ở ngoài đã vọng vào. Đám thái giám tuy chưa dám xông vào nhưng đã âm ỉ ở ngoài, hẳn cũng không thể cùng ái phi chàng chàng thiếp thiếp được nữa.

Tần lão tướng quân cũng đã tới, thấy Đường Huyền đã đi lại được thì lão cười ha hả rất to, có phần hơi kích động, ngay cả nước mắt cũng trào ra. Lão coi Đường Huyền như con cháu trong nhà, mấy hôm nay hẳn trọng thương hôn mê lão lo lắng rất nhiều, vốn ngày thường Tần lão không tin vào quỷ thần, nhưng mấy ngày qua lão cũng đã chạy tới không ít chùa đền cúng bái cho hắn. Ô thái sư ở sau Tần lão cũng mừng rỡ ra mặt, ba vị sư thái thì khẽ cười gật đầu.

Ngoài ra rất nhiều những người khác cũng tới, ai nấy thấy hắn tỉnh lại đều quý xuống hô vạn tuế.

Đường Huyền ra hiệu miễn lễ. Sau đó hắn không biết nên nói gì, mọi người cũng không dám nói gì, thành ra khung cảnh tự nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường. Chợt lúc này Tần Diễm Diễm chạy tới lên tiếng:

- Gia gia, hắn... hắn vừa nãy khi dễ Diễm Nhi, người phải làm chủ cho con a!

Nàng tiếng không lớn nhưng vừa hay ở đây không ai nói chuyện, thành ra tiếng nói đó truyền tới tai mọi người.

Tần lão tướng quân nghe vậy cười ha hả nói:

- Hoàng Thượng thực sự có thể khi dễ con sao? Ha ha, vậy thì tốt quá rồi!

Tần Diễm Diễm nghe vậy phụng phịu nói:

- Gia gia nói gì vậy, hắn khi dễ Diễm Nhi sao lại là tốt!

- Ờ... ờ... Khi dễ Diễm Nhi thì tất nhiên là không được, có điều... ha ha, mọi người tự hiểu trong lòng là được!

Mọi người đều tự hiểu là Đường Huyền đã có thể trêu chọc nữ nhân, như vậy tức là không có việc gì nữa rồi.

Tần Diễm Diễm hứ một tiếng xoay người bỏ ra sau ba vị sư thái.

Một lát sau mọi người giải tán dần. Tần lão tướng quân vào ngự thư phòng, nói với Đường Huyền:

- Hoàng Thượng, Tam vương gia hiện tại đang điều động thành phòng quân liên tục. Số thành phòng quân này xét theo biên chế thì có mười lăm vạn, còn số lượng thực thì khoảng mười tám vạn. Bên phía Tư Mã tể tướng mặc dù không đông người như vậy, nhưng cũng phải hơn năm vạn quân sĩ, bọn họ mấy ngày nay đã rục rịch rồi, hẳn là hai bên còn đang dè chừng nhau nên vẫn đang bất động, nhưng có lẽ cũng không lâu nữa đâu!

Đường Huyền nghe vậy trầm ngâm một hồi, nói:

- Lão cửu gia, Tần thống lĩnh, các người nói xem, nếu bọn họ liên hợp cùng tấn công vào thì cấm vệ quân có thể duy trì được bao lâu?

Tần lão tướng quân không biết sao hắn lại hỏi vậy, vì hai nhà Tam vương gia và Tư Mã tể tướng vốn không có khả năng liên hợp lại. Từ sự kiện Thái công tử cùng Tư Mã công tử hôm trước, mâu thuẫn giữa hai nhà đã rất sâu, chỉ còn thiếu nước đánh nhau thôi. Nhưng Hoàng Thượng đã hỏi thì họ đành trả lời:

- Nếu họ liên hợp lại thì e cấm vệ quân cũng không chống cự được quá một tháng.

Sợ Đường Huyền lo lắng, Tàn lão vội an ủi:

- Hoàng Thượng, theo ý lão thần thì họ sẽ không hợp tác với nhau đâu, họ tranh đấu với nhau mấy chục năm, cũng đến nửa đời người rồi, hai nhà thù oán không phải là nhỏ.

Đường Huyền khẽ lắc đầu, chậm rãi nói:

- Họ trước đây đấu tranh gay gắt với nhau, đó là vì trong mắt họ chỉ có hai nhà là đủ tư cách cạnh tranh ngai vàng này, trầm trọng mắt họ không là gì. Giống như hai con hổ và một con trâu rừng, nếu con trâu rừng đã chết hai con hổ sẽ tranh giành nhau đồ ăn, nhưng nếu con trâu rừng còn sống, vậy thì việc đầu tiên mà hai con hổ làm sẽ là hợp sức giết con trâu rừng đã. Mọi người nghĩ có đúng không?

Mọi người nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó trầm suy nghĩ, dần dần cũng cảm thấy có lý.

Tàn lão cũng đồng tình với ý kiến này, bèn nói:

- Nếu thế thì phải tăng cường phòng ngự một chút, từ hôm nay lão thần sẽ gia tăng cường độ huấn luyện cấm vệ quân, tăng cường kiểm tra canh gác.

Đường Huyền vẫn lắc đầu nói:

- Tăng cường bây giờ cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi, họ có tới hàng chục vạn, trăm chỉ có vài ngàn người, càng tăng cường phòng ngự chúng càng thêm cảnh giác thôi.

Tàn lão nghe vậy cũng cảm thấy có lý, bèn hỏi:

- Vậy theo ý Hoàng Thượng chúng ta nên làm sao thì tốt?

Sắp đến lúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tử Lao

Xã hội này phân hóa giàu nghèo mọi lúc, mọi nơi và trong mọi hoàn cảnh. Ngay cả tử lao cũng chia ra hai loại.

Những tên tội phạm cùng hung cực ác, lại không có thân phận lai lịch lớn hay không có người chạy quan cho thì sẽ được xếp riêng sang một tử lao. Trong tử lao này điều kiện sống cực kém. Mỗi ngày được một chén cơm thừa, giường ngủ chỉ là một đồng rom rạ, cả ngày ruồi bọ bay vo vo, đã thế mỗi phòng giam đều có năm sáu người cùng ở. Nếu xảy ra xung đột hay bệnh tật gì ở trong đó cũng chẳng ai thêm đến quản.

Mà loại tử lao còn lại thì giống như một thế giới khác. Nơi đây giam giữ những vương công đại thần quý tộc bị phạm phải những trọng tội. Mặc dù cũng là tử lao, những người trong này ngày ngày ăn no ngủ kỹ, phòng ốc sắp xếp như khách sạn, sáng mở mắt thấy bình minh chiếu đi ngủ thấy hoàng hôn, quần áo giường chiếu có người thu dọn, bệnh tật có thái y tới điều trị. Ngay cả tội chết đã định cũng có thể lật án.

Bốn người Giang Bắc Thiên may mắn được giam vào tử tù thứ hai.

Họ đã ở trong này hơn mười ngày, mỗi ngày chỉ chờ người ta tới lôi đi chém đầu. Mặc dù tiện nghi ở đây rất tốt nhưng họ không hề hưởng thụ được, chỉ qua mấy ngày mà tiêu tụy đi trông thấy.

Hôm nay cũng vậy, bốn người ngồi trong đại lao dưỡng thần, chờ người tới đưa đi chém.

Kẹt~~~

Cửa phòng giam mở ra. Đã có người tới giải bọn họ đi.

Bốn người được đưa tới một căn phòng rộng, được đưa ghế ngồi, ở giữa là một bàn đồ ăn cùng rượu.

Lúc này họ mới nhận ra, Đường Huyền đang ngồi phía trước họ.

- Giang minh chủ, hôm nay trẫm tới cùng người ăn bữa cơm.

- Người... rốt cuộc cũng đã muốn giết lão phu. Giết cũng tốt, lão phu cũng nhớ người thân lắm rồi!

Dứt lời lão nâng chén rượu uống cạn một hơi.

- Giang minh chủ đúng là rất sáng khoái, trẫm cũng kính ngời một chén.

Đường Huyền cũng cạn theo một chén.

- Ba vị hảo hán này, chắc là các vị cũng rất có tiếng tăm trên giang hồ phải không? Trẫm cũng kính các vị một chén!

Ba người kia thấy vậy ngạc nhiên, dù sao được hoàng đế kính rượu cũng là một vinh dự rất lớn. Ba người vội nâng chén rượu lên uống hết.

- Không giấu Hoàng Thượng, tội thân là Thiết Mộc Sâm, hai vị sư huynh của ta đây là Phó Nham cùng Tiểu Hồ. Chúng ta trên giang hồ được người ta gọi là Thanh Mạc tam ung.

Đường Huyền cười nói:

- Danh hiệu hay lắm, rất vang dội!

Giang Bắc Thiên cảm giác buồn bực, bèn lớn tiếng nói:

- Hoàng Thượng, lão phu rượu đã uống xong, Hoàng Thượng muốn giết lão phu thì mau ra tay, thành toàn cho lão phu được đi gặp người thân!

Đường Huyền buông chén rượu, cười nhạt nói:

- Giang minh chủ, ngươi muốn chết thì cũng không phải vội như vậy. Trẫm hôm nay tới đây cũng không phải vì vội lấy mạng ngươi. Chẳng qua con người trẫm xưa nay việc gì ra việc đó, có một số chuyện bị người khác hiểu lầm khiến trẫm rất là bức rứt.

- Ngươi có ý gì?

Giang Bắc Thiên nghe vòng vo mà không hiểu, bèn hỏi thẳng:

Đường Huyền liền cười nói:

- Giang minh chủ, ngươi nghĩ ai là kẻ hại chết người thân của ngươi?

Giang Bắc Thiên nghe vậy sững người, sau đó tức giận nói:

- Là ai ngươi còn không rõ sao?

Đường Huyền lắc đầu, chậm rãi nói:

- Ngươi cho rằng trẫm hại chết người thân ngươi phải không? Ha ha, theo trẫm thì chính ngươi mới là kẻ hại chết người thân của mình!

Giang Bắc Thiên nghe vậy liền phát hỏa, quát lên:

- Ngươi nói bậy bạ cái gì đó, lão phu làm sao lại hại người thân mình?

Đường Huyền thông thả uống ngụm rượu, cười khẩy nói:

- Nếu Giang minh chủ không hiểu thì để trẫm nhắc cho minh chủ biết. Cách đây không lâu, ngươi là minh chủ Thánh Võ minh, trẫm là hoàng đế, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, có phải thế không?

Giang Bắc Thiên chần chờ một lát, đáp:

- Đúng thế.

- Nói như vậy, chúng ta xưa nay không thù không oán, đúng chưa?

- Đúng.

- Vậy ngày đó ngươi gọi người tới ám sát trẫm, trẫm không thể ngồi yên chờ chết, phải dùng mưu để chống lại, vậy ai là kẻ gây thù chuốc oán trước? Hay nói cách khác, nếu Giang minh chủ không tới ám sát trẫm, trẫm cũng không tính kế hại minh chủ, thế thì người nhà minh chủ có bị hại chết không?

Giang Bắc Thiên nghe vậy sững sờ như bị sét đánh, ngồi bất động trên ghế. Một hồi lâu sau, lão mới ngửa mặt lên trời thét to một tiếng, sau đó tự đánh vào người mình mấy chưởng.

Chưởng lực so với hôm đánh vào người Đường Huyền thì mạnh hơn nhiều, chốc lát lão đã phun ra cả búng máu. Đường Huyền cũng lùi ngấn cản lão, hôm trước ngươi đánh ta một chưởng, hôm nay coi như quả báo, tốt nhất là đánh thêm vài chưởng nữa, nhưng đừng chết là được rồi.

Chương 53: Đường Sống

Đánh vài chưởng thì Giang Bắc Thiên cũng kiệt sức, nằm ngửa ra ghế, đôi mắt lơ lơ như thẳng ngốc, nhìn vô cùng đáng sợ.

Đường Huyền ra lệnh đưa Giang Bắc Thiên đi điều trị. Sau đó nói với Thanh Mạc tam ung:

- Các vị có còn gì luyến tiếc trên đời không?

Ba người nhìn nhau, sau đó Thiết Mộc Sâm thở dài nói:

- Chúng ta hành thích Hoàng Thượng, phạm phải tử tội, người thân có lẽ cũng đã bị tru di cửu tộc, chúng ta có lỗi với họ, chỉ xin Hoàng Thượng sớm ban cho cái chết để ta xuống dưới đó xin lỗi họ một tiếng.

Nói xong cả ba đều đượm một nét buồn trên mặt. Bọn họ đi trên con đường này thì từ lâu đã xác định hậu quả xấu nhất lúc nào cũng có thể xảy ra. Nhưng dầu biết vậy, nhưng nghĩ tới vợ con cha mẹ già ở nhà bỗng dưng chịu tội chết, họ cũng cảm thấy thực sự hối hận cùng ăn năn. Mấy ngày này trong ngục thấy những tù khác mỗi ngày có người thân, vợ con anh em vào thăm, dù bị tội chết nhưng người ta vẫn vui cười thoải mái, không còn gì nuối tiếc, Thanh Mạc tam ung lại nghĩ sang số phận mình. Bao năm qua lăn lộn rớt cuộc là vì cái gì? Tiền bạc, danh vọng, địa vị? Tất cả đều đã hết, hiện tại ước muốn duy nhất của họ là được một lần xin lỗi người thân của mình.

- Vậy nếu họ chưa chết thì sao?

Đường Huyền thông thả nói.

Thanh Mạc tam ung nghe vậy sững sốt, còn chưa kịp phản ứng thì Đường Huyền đã nói tiếp:

- Thực ra nếu trẫm muốn giết các ngươi thì chỉ việc ra lệnh cho thị vệ một tiếng là xong, người nhà các ngươi trẫm cũng không muốn động tới làm gì. Trẫm xưa nay làm việc quang minh lỗi lạc việc gì ra việc đó, không giống như kẻ nào đó luôn phải đưa người thân người khác ra uy hiếp.

Đường Huyền nói vậy ba người liên liên tưởng tới việc bắt tỷ muội Tần Phi Phi làm con tin mà cảm thấy xấu hổ. Nhưng càng nhiều hơn là sự vui mừng, vui mừng vì người thân hình như vẫn còn sống.

- Trẫm thực ra cũng kính ba người là trang hảo hán, nên không định cứ như thế giết các ngươi. Nhưng các ngươi phạm tội khi quân, nếu không nghiêm trị thì sau này còn ai coi vương pháp ra gì nữa?

Nghe cách nói chuyện úp úp mở mở của Đường Huyền cả ba đều sốt ruột, nhưng họ không dám ngắt lời hần. Khi biết rõ phải chết họ không sợ chết mà chỉ có cảm giác hối hận, nhưng hiện tại cảm giác được con đường sống sắp mở ra, họ lại ao ước được sống hơn bao giờ hết. Lão bà không thể cho thẳng khác ôm, con trai không thể cho thẳng khác bế được!

Đường Huyền cũng nhìn ra suy nghĩ của họ, cười nhạt nói:

- Các ngươi không cần vội. Như suy nghĩ của các ngươi, trẫm hiện tại sẽ cho các ngươi một cơ hội.

Bộp.

Đường Huyền xắn tay áo, đá cái bàn sang một bên, cao giọng nói:

- Bây giờ trẫm với các ngươi chơi búa bao kéo (oẳn tù tì), nếu các ngươi thắng được trẫm thì các ngươi được tự do!

Ba người kia nghe vậy ngậy ra, đứng không hô danh là hôn quân, trò hồ nháo này mà hần cũng nghĩ ra được, chẳng may chúng ta chơi thua thì chẳng phải chết uống sao? Nhưng hần là vua, hần muốn sao chả được. Thôi dù sao cũng chỉ là một trò chơi, liều một chút cũng tốt hơn so với giờ đầu chịu chết.

Nghĩ vậy ba người cũng xắn tay áo lên.

Trò chơi ai thắng chín lần thì thắng chung cuộc. Đường Huyền thực ra vốn muốn thả ba người, nên cố tình lần nào cũng ra búa.

Phó Nham cùng Tiểu Hồ lên trước, sau ba lượt đầu phát hiện cách chơi của Đường Huyền, thầm cảm tạ hần rồi liên tục rồi ra bao, dễ dàng dành chiến thắng. Đường Huyền liền tuyên bố thả tự do cho hai người.

Đường Huyền cười hề hề, thầm nghĩ hôm nay làm việc có vẻ thuận lợi.

Vui vẻ tới lượt Thiết Mộc Sâm, Đường Huyền tiếp tục ra búa. Nhưng không ngờ liên tục chơi đến bảy lượt thắng ngốc kia đều ra kéo. Đường Huyền thật sự không ngờ trên đời còn có thắng ngốc như vậy. Hắn bèn cắn răng nói:

- Mẹ kiếp, họ Thiết kia, lượt tới lão tử sẽ ra bao, ngươi liệu mà ra kéo!

Thiết Mộc Sâm thua liền bảy trận thì vô cùng đau khổ, tưởng mình đã tới số chết. Nghe Đường Huyền nói vậy thì cả mừng, lão tử được sống rồi!

Rắc!

Bất quá người tính không bằng trời tính. Hắn vì quá hưng phấn nên đưa tay ra quá nhanh, bị chuột rút hai ngón tay trở và giữa, thành ra không thể duỗi ngón tay ra được, cuối cùng lại thành hình quả đấm. Đường Huyền vốn chắc mẩm lần này ra bao thì thắng được, không ngờ... không ngờ...

- Ô cái đ...t!!!

Rầm!

Đường Huyền tức không nói lên lời, quay sang bên cạnh lộn ngược cái bàn lên cho đỡ ức chế.

Đường Huyền hít một hơi, lại nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng rồi, lần này ngươi ra búa, trảm ra kéo!

Thiết Mộc Sâm định thần, dồn nội lực vào bàn tay, lần này thì rút cuộc không có sai sót gì nữa, y rút cuộc cũng ra được cái búa. Bất quá Đường Huyền vừa rồi lộn cái bàn quá mạnh, cổ tay không ngờ lúc này lại bị chuột rút, bàn tay không thể nắm lại được, cuối cùng lại thành hình cái bao.

- F...ckkkkkkkkkk...!

...

Lão Dư cho người đem lên một cái bàn lớn, trên đó đặt một bộ bài mạt chược.

Đường Huyền nói:

- Trảm là người nhân nghĩa, không nỡ thấy một trang hảo hán như ngươi phải chết, nên cho ngươi thêm một cơ hội nữa. Hiện tại chúng ta đánh bạc, nếu ngươi thắng chỉ một ván trảm liền thả ngươi ra.

Rút cuộc lại một canh giờ qua đi, Thiết Mộc Sâm một ván cũng không thắng được. Đường Huyền nghen lên tận cổ, liền chuyển qua trò xúc xắc, mỗi người ném ba con xúc xắc một lúc, ai ra điểm cao hơn thì thắng.

Ném năm lần thắng cả năm, Đường Huyền rút cuộc phải cay đắng gở chút thủ đoạn cờ bạc bịp.

Lượt thứ sáu hắn ném ra ba số một!

Thiết Mộc Sâm thấy vậy mừng hóm, với ba con số một thì cho dù hắn ném kiểu gì cũng không thể thua.

Cạch!

Do quá hưng phấn, Thiết Mộc Sâm quên không kiểm soát lực tay, dẫn đến xắc quá mạnh, đến lúc đặt xuống thì ba con xúc xắc bên trong đã vỡ thành nhiều mảnh!

Dafuq???!!!

Đường Huyền đờ người ngồi đó nhìn đồng vụn xúc xắc, hắn đã không còn gì để nói.

Thiết Mộc Sâm tâm như tro tàn, đau khổ nói:

- Hoàng Thượng, hay là ngài giết tội thân luôn đi, tội thân vận khí c..t chó như vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa, các vị sư huynh, hai người thay ta chăm sóc cha mẹ ta a! Ô ô...

Đường Huyền thở dài một hơi, lấy trong túi ra một cuốn sổ nhỏ, ghi vào đó:

“Ngày hai mươi tháng mười hai, ngày này năm sau đem Thiết Mộc Sâm đi đánh bạc, hắn đặt cửa nào thì đặt ngược lại cửa đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lô Đài

Nửa ngày trời đổ sức với Thiết Mộc Sâm, Đường Huyền rút cuộc từ bỏ, tạm thời giam hãm lại đây.

Lúc này Giang Bắc Thiên đã được chữa trị qua, sắc mặt tốt hơn một chút, nhưng tinh thần bị đá kích quá nặng, đờ đẫn giống như cái xác không hồn.

Đường Huyền nhìn mấy người, bèn nói:

- Thôi bỏ đi, các ngươi lần trước chưa giết trẫm, lần này trẫm cũng tha cho các ngươi một mạng. Các ngươi võ công cao cường, tính tình gan dạ, nếu muốn theo trẫm thì trẫm sẽ phong cho các ngươi quan cao lộc hậu, muốn gì cũng được. Còn nếu các ngươi không thích thì trẫm không ép, các ngươi có thể tự do đi đâu thì đi.

Nói xong hắt cho thả tự do bốn người rồi rời khỏi.

Đường Huyền đi bộ tới ngự hoa viên vừa để xem xét tình hình Phi Hồ đội vừa để giải trí một chút, nửa ngày ngồi ngốc ngốc với tên Thiết Mộc Sâm kia thực là hại não.

Các nữ đệ tử Thiên Mi phái mấy ngày nay không phải trông thấy Đường Huyền thì rất cao hứng, luyện công cũng vô cùng phấn khởi vui vẻ. Nhưng vừa thấy mặt hắn, tất cả liền trở nên cảnh giác như lâm trận gặp đại địch, giống như chỉ cần sơ hở một cái là sẽ lập tức bị tên xấu xa kia chiếm tiện nghi.

Đùa nghịch một hồi Đường Huyền về cung ngủ một giấc.

Tỉnh lại thì tới võ trường cấm vệ quân tham quan một chút.

Tần Vũ Trung hiện tại đã kiểm soát toàn bộ tình hình Cấm vệ quân, ai nấy đều rất tuân thủ kỷ luật do hắn đề ra. Chỉ cần tên hôn quân Đường Huyền kia không tới làm mấy trò hồ nháo thì cấm vệ quân hiện tại rất uy nghi dũng mãnh thiện chiến.

- Các huynh đệ vất vả rồi!

Đường Huyền bước vào võ trường, vừa đi vừa vẫy tay chào loạn xạ. Đám cấm vệ quân cũng rất quý hắn, mỗi lần hắn đến là thể nào cũng có trò vui, rồi thể nào cũng có thưởng bạc.

- Hoàng Thượng vạn tuế...abcxyz...

- Ân, tốt lắm. Các ngươi đều là những tinh binh mạnh mẽ nhất của trẫm. Hôm nay trẫm tới đây có chút hảo sự muốn tuyên bố.

Đây rồi, anh em sắp có bạc rồi.

Dur lão tuyên chi. Đại khái là từ hôm nay trong cấm vệ quân sẽ tổ chức đấu lô đài. Lô đài tổ chức theo dạng hỗn chiến tạp nham, ba mươi người lên một lần, đánh hỗn chiến lẫn nhau, ba người còn sót lại cuối cùng sẽ có thưởng bạc lớn, được nghỉ phép một ngày và được ra khỏi cung.

Nhưng muốn tham gia lô đài cũng không phải đơn giản. Bắt đầu từ hôm nay mỗi tối sẽ có ba mươi lá cờ nhỏ được giấu khắp nơi trong hoàng cung, các binh sĩ đi phòng vệ buổi tối ai tìm được lá cờ thì sẽ được tham gia lô đài. Đặc biệt bên cạnh mỗi lá cờ còn có một túi bạc nhỏ.

Từ ngày hôm đó mỗi đêm các cấm quân không ai bảo ai đều tranh nhau lùng sục khắp các nơi trong hoàng cung, thấy bất kỳ cái gì khả nghi là đều vội tới kiểm tra, ngay cả con chuột chạy ngang cũng bị vồ chết không thương tiếc, công tác canh phòng tự nhiên trở nên nghiêm ngặt hơn bao giờ hết.

Đến ngày hôm sau lô đài tổ chức. Mỗi người bước lên đều bịt mắt để tránh nảy sinh thù oán giữa các cấm vệ quân, lại mặc giáp phòng vệ những chỗ trọng yếu.

Vật lộn chừng nửa canh giờ đã tìm ra ba người thắng cuộc, mỗi người đều được lĩnh tới năm trăm lượng. Bạc nhiều như vậy ai nấy đều thèm khát, thậm chí nghĩ lần tới nhất định phải giành được số bạc đó.

Các ngày tiếp theo đấu lô đài dần trở thành một thói quen.

Sau vài lần đầu, một số cấm vệ quân dần nhận ra rằng trên lô đài này không phải cứ dũng mãnh khỏe mạnh nhất mới có thể dành chiến thắng. Quan trọng nhất phải là đầu óc. Người dù khỏe đến mấy thì quần chiến với hàng chục người cũng chẳng thể địch lại được.

Dần dần trên lô đài bắt đầu xuất hiện những mảnh khoe mới, thủ đoạn mới. Luật đấu lô đài là không có luật nào cả, vì thế nhiều người không từ chút thủ đoạn nào. Từ những thủ đoạn trong giang hồ như ám khí nhẹ, ám chiêu, đánh lén, ba đánh một... Cho tới những thủ đoạn ngoài chợ búa như ném trứng, ném cà chua, ném vôi phẫn, chửi bới, ăn vạ, lừa mạng... tất cả đều được sử dụng.

Thấy vậy rất nhiều cấm vệ quân bắt đầu lên tiếng kêu ca phàn nàn, đa phần là những người dũng mãnh khỏe mạnh, thật thà chất phác.

Một hôm Đường Huyền ngồi trên ghế cao xem lời đài, thấy nhiều người phàn nàn, hần bèn đứng lên cao giọng nói:

- Các vị huynh đệ, các vị thấy lời đài này có công bằng hay không? Cứ nói thẳng, trẫm không trách tội.

- Không!

Các cấm vệ quân đồng thanh hô.

Đường Huyền gật gù đầu, cười nói:

- Đúng vậy, rất không công bằng... Nhưng trẫm muốn hỏi các vị một câu, công bằng để làm gì? Tại sao phải có công bằng?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cách Mạng Mới

Đường Huyền nói xong, thấy các binh sĩ dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, bèn hắng giọng nói:

- Các vị huynh đệ, trên chiến trường nếu địch nhân cũng đem vôi phản trứng thổi ra ném vào các vị, vậy các vị có cảm thấy công bằng không?

Mấy ngàn cấm quân nghe vậy thì thầm suy nghĩ.

- Các vị huynh đệ, cho dù các người cảm thấy không công bằng, thế thì đã sao, đến lúc bị địch nhân giết rồi thì công bằng còn để làm cái rắm gì nữa?!

- Lời đài này trẫm lập ra để tìm những người mạnh nhất, không phải chỉ mạnh về sức khỏe thể chất mà càng quan trọng hơn là sức mạnh trí tuệ. Cái gì công bằng, cái gì quang minh chính đại? Đó chỉ là mấy lời rỗng tuếch của bọn đàn bà và thư sinh thôi! Binh bất yếm trá, lên chiến trường thì không nói chuyện công bằng, một người quân nhân tốt là một người có thể bảo toàn tính mạng bản thân và giết được nhiều địch nhân, các người có hiểu không?

Đường Huyền càng nói lại càng tự cảm thấy mình có lý, dường như dùng thủ đoạn cũng chính là một kế sách vô cùng cao thâm và bí hiểm.

- Đã hiểu thưa Hoàng Thượng!

Một lũ đồng thanh nói, liệu đã được một phần ba số này hiểu hay chưa thì không biết, nhưng con mẹ nó Hoàng Thượng đã nói thế thì cứ thế mà làm. Lão tử khỏe mạnh, lão tử cũng có đầu óc, không thể để người khác chê cười là hữu dũng vô mưu được! ... Tôi về phải hỏi lão bà một chút thủ đoạn mới được!

Vậy là từ hôm đó, ngoài luyện binh luyện võ, các cấm vệ quân còn có thêm một hạng mục đó là tập dùng thủ đoạn.

Dần dà qua vài ngày, mấy thủ đoạn như ném vôi, ném phấn hoa, ném thuốc mê... cũng đã trở nên quá quen thuộc, các cấm quân cũng đã dần tìm ra những phương pháp chống lại những thủ đoạn này như mạng sẵn khăn bịt mặt khử độc, mạng theo dấu vũng để rửa mắt...

Các thủ đoạn càng lúc càng tinh vi hơn. Mới ngày hôm qua, một cấm quân bị đánh gần ngất, bèn quỳ xuống khóc lóc van xin, người đối diện mắt cảnh giác, liền bị hần nắm cơ hội kéo chân hất xuống khỏi lời đài. Hay như hôm kia, một cấm quân đem theo mấy hộp dầu nhớt lên, chân đi dép gỗ có đóng đinh ở dưới, sau đó đem đổ dầu ra sàn võ đài, hàng cơ số cấm quân còn chưa kịp đánh đắm gì thì đã trượt chân ngã khỏi võ đài.

Cứ như vậy sau gần chục lần lời đài, chẳng ai thèm mạng mấy thứ đao kiếm cung thương lên lời đài làm gì, mỗi người đều giấu sẵn trong túi mấy thứ hỗn tạp, chỉ chờ cơ hội là ném ra. Như vậy đúng theo cách mạng của Đường Huyền, đám cấm vệ quân đã bắt đầu bước trên một con đường huấn luyện khác, con đường này dẫn tới đâu thì còn chưa biết được.

...

Sáng nay đi qua ngự hoa viên, nhìn thấy mấy bông sen trong hồ, Đường Huyền chợt nhớ tới Thanh Liên.. “Ài! Đường Huyền a Đường Huyền, người làm sao lại quên trách nhiệm với cô nương người ta như vậy a! Đem một tiểu cô nương nũng nịu đoạt về, lại quên không tới đùa giỡn nàng một chút, có khác gì cưới vợ mà không động phòng? Không được, hôm nay phải đi thăm nàng một chút mới được, hắc hắc!

Thanh Liên lúc này đang ngắm hoa trong vườn. Từ sau ngày Đường Huyền rời khỏi thì đã hai tháng hần không quay trở lại nữa. Nàng thực sự nghĩ có khi nào âm mưu tạo phản của hần đã bại lộ, có thể đã bị bắt hoặc đã bỏ trốn? Tốt nhất là như vậy, để Thanh Liên ta còn có ngày thoát khỏi đây...

- Thanh Liên a! Ha ha ha! Trẫm tới rồi, hai tháng nay có phải nhớ trẫm lắm không?

Đường Huyền nghênh ngang đi vào, cười hề hề nói.

Thanh Liên nghe vậy giống như phản xạ có điều kiện, thân thể run mạnh một cái, quay đầu lại sợ hãi nói:

- Đường... Đường công tử, ngài không có việc gì sao?

Đường Huyền thấy nàng run rẩy như con thỏ non đứng trước mũi súng lão thợ săn, hần cười hì hì, cường bạo ôm nàng vào lòng nói:

- Thanh Liên a, thì ra nàng cũng biết trầm bị thương, ai, đều là trầm không tốt, bỏ nàng một mình ở đây. Nhưng nàng yên tâm, về sau nhất định trầm sẽ tới thường xuyên.

Thanh Liên bị hần ôm vào lòng thì vô cùng muốn đẩy hần ra rồi bỏ chạy, nhưng rốt cuộc vẫn là không dám, đành cười bồi nói:

- Đường công tử, nguoi có... khát không, Thanh Liên rót cho nguoi chén trà a!

Đường Huyền híp mắt nói:

- Trầm có khát, nhưng không cần uống nước, ôm nàng một chút liền hết khát.

“Đồ vô si! Lão thiên a, mau bắt tên xấu xí này buông tay ra a!”

Thanh Liên trong lòng rất khẩn trương, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói:

- Vậy... vậy chúng ta vào phòng ngồi a! Ngoài trời gió lớn.

Đường Huyền cười nói:

- Cũng được, dù sao có một số việc vẫn nên vào nhà làm, không nên để người khác trông thấy, hắc hắc!

Vừa nói hần vừa ôm nàng vào, nhưng vừa đi vài bước thì đã có tiếng báo Ô thái sư tới.

“Lại là lão, lại có hung tin gì rồi, f.ck!”

- Báo lão trầm không có đây!

Dứt lời nói nhỏ vào tai Thanh Liên:

- Liên Nhi a, trầm tạm thời trốn vào trong kia trước, đợi lão nhân đó đi rồi thì nhớ báo trầm!

Dứt lời hần mạnh mẽ hôn chụt một cái vào má Thanh Liên rồi vọt vào trong khuê phòng nàng.

Ô thái sư đi vào, thấy chỉ có một mình Thanh Liên ngồi đó thì sững sốt, lăm bầm: “Đi đâu rồi nh?”

- A, tiểu cô nương, lão phu hình như trước kia chưa từng gặp qua cô nương thì phải?

Thanh Liên nhìn Ô thái sư thì thấy một cỗ chính khí đường đường chính chính, so với tên khi già vừa xấu xí vừa lấm la lấm lét kia thì đúng là một trời một vực.

Nàng bèn đứng dậy thi lễ:

- Tiểu nữ là Thanh Liên, tham kiến thái sư!

Ô thái sư nhìn Thanh Liên thì thấy nàng không giống nha hoàn, cũng chẳng giống chủ nhân, nhìn đi nhìn lại cũng không đoán ra thân phận nàng, bèn hỏi:

- Cô nương biết lão phu?

Thanh Liên nhẹ giọng đáp:

- Tiểu nữ thấy thái sư khí thế uy nghi hơn người, dáng người gầy gò, lại mặc quan bào nhất phẩm, cho nên... tiểu nữ đoán là thái sư!

Các phân biệt quan lại tú bà đã dạy nàng khá nhiều lần, nhưng quan nhất phẩm như hôm nay mới là lần đầu nàng gặp, trong triều hiện tại chỉ có hai vị quan nhất phẩm là Tư Mã tể tướng và Ô thái sư, nhưng Tư Mã tể tướng nghe đồn dáng người mập mạp trắng trẻo, vậy thì đây nhất định là Ô thái sư đi. Ngẫm nghĩ giây lát, nàng chợt giật mình. Tên phản tặc kia không ngờ còn có thể lừa gạt cả đại quan nhất phẩm của triều đình, xem ra dã tâm của hần không nhỏ! Nàng tuyệt đối không nghĩ ngờ Ô thái sư thông đồng với Đường Huyền, vì Ô thái sư hiền danh vốn lan xa trong thiên hạ, không ai không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Xem Tướng

Ô Thái Sur nghe vậy càng ngạc nhiên, nói:

- Ô, thú vị lắm. Tiểu cô nương hình như không giống những cô nương bình thường khác thì phải?

Ô Thái Sur chậm rãi ngồi xuống. Không thấy Đường Huyền thì tạm thời ngồi đây nói chuyện phiếm chờ hân cũng được.

Thanh Liên chậm rãi trả lời:

- Tiểu nữ Thanh Liên xuất thân thấp hèn, từ nhỏ bị bán vào chốn phong hoa...

Ồ, ra là kỹ nữ, thật đáng thương.

- Thanh Liên cô nương, người cũng không cần mặc cảm về thân phận mình, thực ra... thực ra...

Lão vốn muốn dùng vài câu thơ từ tục ngữ để khích lệ nàng một chút, bất quá... hình như không có câu thơ hay tục ngữ nào ca ngợi kỹ nữ thì phải?!
Ách, thật là xấu hổ nha!

“Tướng ngu bức thế nào, xem ra bổn sự lão đầu này cũng chỉ tới vậy thôi. Hắc hắc, ngay cả một câu an ủi cũng không nói được, bảo sao lâu như vậy ngay cả một nữ nhân cũng phao không nổi, hắc hắc... Nhưng thôi, dù sao lão cũng đã có ba vị sư thái rồi, hắc hắc...”

Đường Huyền ngồi trong phòng vĩnh tai lên nghe, vừa nghe vừa trầm nghĩ bậy.

Thanh Liên hai mắt đỏ hoe, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ Ô Thái Sur an ủi, Thanh Liên mệnh khổ cũng chẳng trách ai được, nhưng có một chuyện, Thanh Liên muốn nhờ Thái Sur thành toàn cho!

- Ô, cô nương cứ nói!

Ô Thái Sur rút cuộc cũng có cơ hội chữa thẹn.

Thanh Liên vốn muốn vạch trần âm mưu tạo phản của Đường Huyền, nhưng lại nghĩ chuyện này quan hệ trọng đại, một tiểu nhân vật như mình nói ra thì ai tin? Hơn nữa nơi này là thủ phủ của tên phản tặc kia, nếu nói cho Ô Thái Sur biết chuyện, hẳn liền giết người diệt khẩu thì sao?

Nghĩ vậy, nàng bèn từ bỏ ý định, sau đó chợt mỉm cười nói:

- Thái Sur đại nhân thanh chính liêm khiết, trung quân yêu nước, là một vị quan tốt. Dân nữ chỉ hy vọng đại nhân ban đêm không nên thức khuya, nên ít ăn rau quả ngũ cốc thô, đừng nên làm việc lao lực quá độ, nên vì thiên hạ dân chúng mà bảo trọng thân thể.

Nàng nói câu này làm cả Ô Thái Sur cùng Đường Huyền đều khó hiểu.

- Thanh Liên cô nương, người... vì sao biết lão phu thức đêm nhiều, biết cả lão phu ăn...

Thanh Liên cười nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nữ từ nhỏ sống trong kỹ viện, các tỷ tỷ cùng tú bà có dạy cho cách xem tướng người một chút.

Ô Thái Sur ngạc nhiên, nói:

- Cô nương có thể nói rõ hơn không?

- Lối sinh hoạt của một người có thể hiện rõ qua bề ngoài. Thái Sur đại nhân hình thể gầy gò, sắc mặt vàng vọt, so với đa số quan viên khác tai to mắt lớn bụng phệ lưng dài thì khác xa, nhưng đại nhân tinh thần quắc thước, hai mắt sáng ngời, cũng không giống người có bệnh, Thanh Liên liền đoán ra đại nhân hẳn là thường ngày sống khá khổ cực. Mặt khác, đại nhân khi nói chuyện hàm răng bị so le không đều, độ bào mòn cũng khác nhau, nhiều khả năng là do ăn những loại ngũ cốc thô cứng nhiều. Đại nhân là quan văn nhưng hai tay lại thô ráp chai sạm nhiều, rất giống nông dân quanh năm trông trọt, hẳn là do lao lực quá độ. Đại nhân tinh thần mặc dù tốt nhưng khóe mắt nhiều nếp nhăn, tóc bạc màu, nhiều khả năng là do ban đêm thức khuya. Đại nhân quần áo sạch sẽ nhưng lại cũ kỹ nhạt màu, hẳn là đã mặc rất nhiều năm. Đại nhân bước đi chân trái thường hơi kiễng lên, hẳn là chiếc hài đã bị rách, đại nhân sợ đi bình thường sẽ đau chân nên phải kiễng như vậy. Từ những điều này, lại tập hợp ở một vị quan lớn như đại nhân, dân nữ liền khẳng định đại nhân hẳn phải là một vị quan thanh liêm chính trực yêu dân như con!

Ô Thái Sur nghe xong sững sờ hồi lâu, cười ha hả nói:

- Không ngờ cô nương lại có con mắt tinh tế như vậy! Lão phu khâm phục cô nương!

“Không ngờ Liên Nhi của ta tài giỏi như vậy, ngay cả Thái Sư cũng bị trấn trụ... Ân, đúng vậy, vẫn là lão tử có con mắt nhìn người hơn đời, cưới một lão bà tài mạo song toàn về... Sau này có nên thường xuyên tới kỹ viện một chút, thỉnh thoảng lại phao về vài kỳ nữ...”

- Thái Sư đại nhân quá khen, Thanh Liên mệnh khổ, tài mạo song toàn cũng đâu dễ làm gì, chỉ mong được một cuộc sống yên ổn như người bình thường là tốt rồi!

Ô Thái Sư trầm ngâm, lại hỏi:

- Thanh Liên cô nương, tại sao ngươi lại ở đây?

Ô lão đã thâm đoán đây là nơi ở ngoại thành của Hoàng Thượng, vậy cô nương này hẳn là bị kẻ khác bắt tới hiến cho Hoàng Thượng đi? Cũng có thể lắm, dù sao cô nương này mỹ mạo như vậy, Hoàng Thượng hẳn là rất thích.

Thanh Liên nghe vậy, cắn môi nói:

- Tiểu nữ... là bị người ta bắt cóc tới...

- Dĩ? Bắt cóc? Kẻ nào, kẻ nào dám bắt cóc dân nữ ngay dưới chân thiên tử? Thật là vô pháp vô thiên... Cô nương cứ nói cho lão phu biết là ai bắt cóc cô nương tới đây, lão phu sẽ làm chủ cho cô nương!

- Đa tạ Thái Sư đại nhân, nhưng người nọ có thân phận rất lớn, Thanh Liên không dám khiến Thái Sư gặp nguy hiểm, chỉ có một phong thư này, mong Thái Sư thay Thanh Liên chuyển tới cho tú bà, nói Thanh Liên không có việc gì là được.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Gửi Thư

Ô thái sư nghe vậy thì cho rằng nàng có lời khó nói, bèn thở dài, nhận lấy phong thư. Nhìn một lát vẫn không thấy Đường Huyền, lão bèn nói:

- Thôi lão phu có việc phải đi trước. Sau này cô nương có gì khó khăn cứ tới phủ Thái Sư tìm lão.

Thanh Liên tạ một tiếng. Ô thái sư bước ra cửa, chợt quay lại nói thêm:

- Ân, còn nữa. Cô nương, người ở đây nếu có gặp một vị công tử tướng mạo không được anh tuấn cho lắm, điệu cười không được đáng hoàng cho lắm, nói chuyện không được đứng đắn cho lắm... thì phải cẩn thận. Tốt nhất đừng chọc giận hắn, hắn bảo gì thì cứ nghe theo hắn là tốt nhất, đến lão phu gặp hắn cũng còn phải sợ. Nhưng mà dựa vào dung mạo cô nương hẳn là hắn sẽ không làm khó dễ đâu!

Thanh Liên vâng một tiếng, trong đầu thì nghĩ: “Cái gì không được anh tuấn cho lắm? Rõ ràng là xấu tới không thể xấu hơn! Cái gì cười không được đáng hoàng cho lắm? Rõ ràng là cười bỉ ổi hạ lưu tới cực điểm! Cái gì nói chuyện không được đứng đắn? Rõ ràng cứ mồm mồm là toàn những lời khinh bạc hạ lưu... Xem ra người này thân thế thực sự rất lớn, ngay cả Thái Sư cũng phải dè chừng như vậy...”

Ô thái sư vừa đi thì Đường Huyền từ trong phòng nhảy ra, nói với Thanh Liên:

- Liên phi, người ở đây chờ chút, chờ ra ngoài một tí.

Hắn vốn không muốn gặp Ô thái sư, nhưng bức thư kia khiến hắn rất tò mò.

Đường Huyền đuổi theo Ô thái sư, hỏi:

- Ô lão, người tìm trăm có chuyện gì không?

Ô thái sư hành lễ rồi nói:

- Hoàng Thượng, Giang Bắc Thiên cùng Thiết Mộc Sâm muốn gặp ngài.

Đường Huyền nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười ha hả nói:

- Ô lão hôm nay có tiến bộ nha, không báo hung tin nữa a... Ha ha, xem ra bọn họ đã đồng ý theo trăm.

Ô thái sư lại cẩn thận nói:

- Hoàng Thượng, họ dù sao cũng từng muốn giết ngài, ngài phải đề phòng...

- Trẫm biết rồi, ân, vừa rồi Liên phi đưa cho lão phong thư phải không? Đưa trẫm xem một chút.

“Liên phi? Thì ra Hoàng Thượng đã phong cô nương đó làm phi tử... Ân, chuyện tốt a, dù sao một kỳ nữ như vậy cũng không nên chịu mai một tài năng trong chốn phong trần”.

- Ai... Ô lão, thực ra Liên phi số mệnh bất hạnh, ta thấy hay là lão nhận nàng làm nghĩa nữ đi a!

Đường Huyền sợ Thanh Liên tự ti về thân phận không chịu nhận sắc phong phi tử, bèn nghĩ tới nhờ Ô thái sư một chút.

Ô thái sư chần chừ giây lát, bèn gật đầu đồng ý.

- Ân, nàng từ nhỏ không cha không mẹ, nay coi như có cha rồi. Còn mẹ... trẫm thấy hay là ngươi nên sớm chọn một vị sư thái rồi thành thân đi a...

Ô thái sư toát mồ hôi, vội nói:

- Hoàng Thượng, chuyện này để sau rồi tính, hiện tại quốc sự rối ren, lão thần không có tâm trạng lập gia thất.

- Ân, cũng được, dù sao ngươi cũng già bạc tóc rồi, cưới muộn vài năm cũng chẳng sao... Quên mất! Đưa phong thư trẫm xem chút nào. Hắc hắc, trẫm trước giờ thích nhất chính là đọc tộp thư người khác, hắc hắc!

Ô thái sư cũng không dám trái lời, đưa thư ra, lại nói:

- Hoàng Thượng, Thanh Liên thực sự là một kỳ nữ hiếm có, người đối xử với nàng nên tốt một chút!

- Ờ ờ... Di, Ô lão, thư này ngươi đã đọc qua chưa?

Đường Huyền cũng mặc kệ lão làm nhảm cái gì, nhưng nhìn bức thư có chút kỳ quái, bèn hỏi.

Ô thái sư lắc đầu nói:

- Lão thần chưa xem.

Đường Huyền bèn nói:

- Ngươi nhìn chỗ này xem, có chút khó hiểu. “Mụ mụ tại thượng, tiểu nữ Thanh Liên mệnh khổ, không thể hầu hạ mụ mụ nữa, xin mụ mụ thứ lỗi! Tiểu nữ hiện ở một biệt viện, có người thù hờ, có lẽ ở gần khu vực ngoại thành. Nhưng may mắn ngày thường com nước cũng được đầy đủ, chỉ là thiếu chút rượu, cầu mong mụ mụ sớm gửi chút rượu tới, tiểu nữ Thanh Liên bái tạ!”

Ô thái sư đọc xong cũng khó hiểu, nhưng khó hiểu ở chỗ tại sao Đường Huyền lại nói là khó hiểu (troll tí) . Nội dung bức thư cũng bình thường, toàn những lời lẽ thông thường, có gì khó hiểu?

Đường Huyền im lặng, híp mắt thành hai đường chỉ nhìn bức thư...

...

Một lát sau Đường Huyền quay lại căn biệt viện, liền hô to:

- Hào Liên phi, nàng đúng là thông minh lắm!

Thanh Liên nghe ngữ khí của hắn cũng không biết đang giận hay đang vui, đành thấp giọng nói:

- Đường công tử, ngài nói gì... Thanh Liên không hiểu!

- Nàng có phải nhờ Ô thái sư gửi thư không? Có phải là muốn tú bà gửi tới chút rượu?

Thanh Liên thầm căng thẳng trong lòng, nói:

- Đường công tử, Thanh Liên là... nhớ mụ mụ một chút thôi!

- Nàng thực sự thích uống rượu à? Trẫm cũng rất thích, hắc hắc, vậy trẫm liền uống cùng nàng!

- Đa tạ công tử!

Thanh Liên miễn cưỡng cười nói.

- Không cần đa lễ, hôm nay chúng ta không say không thôi. Ân, nếu là nàng say... hắc hắc, trẫm nhất định cẩn thận chiều cổ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Về Cung

- Liên phi a, tôi, uống một chén nữa nào!

Đường Huyền vừa ôm Thanh Liên vừa rót rượu cho nàng. Hắn đang muốn thử xem một chút mỹ nhân cổ đại say rồi cuộc có cái bộ dáng gì, nhất định là rất kích thích đi... Bất quá, sao chúc rượu mãi mà tiểu nương bì này vẫn tỉnh như vậy?

Thanh Liên uống một chén lại một chén, nũng nịu nói:

- Đường công tử, ngài cũng uống a!

Đường Huyền nhận lấy chén rượu, nhưng hắn không uống mà đặt xuống bên cạnh, cười xuề xòa chuyển hướng sang việc ăn đồ ăn.

Thanh Liên tửu lượng cực tốt, nhưng mửa dầm thấm lâu, rốt cuộc nàng dần dần hoa dung cũng ứng hồng, đôi mắt mờ mờ hơi nước, nũng nịu nói:

- Đường công tử, ngài rõ ràng chiếm tiện nghi của Thanh Liên a, người ta uống bao nhiêu chén, ngài rót cuộc ngay cả một chén cũng chưa uống.

Nói xong nàng chỉ vào gần chục chén rượu trước mặt Đường Huyền, hắn thật sự từ đầu tới giờ mới uống một chén, còn lại đều giả bộ đặt đó không uống.

Đường Huyền thấy vậy cũng có chút ngượng, nhưng lập tức chính khí bừng bừng nói:

- Ái phi, người chắc là say nên nhìn lẫn rồi, đó toàn là chén không a! Rượu trăm đã uống hết rồi... Ân, người nói xem có đúng vậy không?

Vừa nói hắn vừa gọi một thị nữ tới.

Thị nữ nọ làm sao dám nói trái lời hắn, bèn ngoan ngoãn đáp:

- Bẩm chủ nhân, những chén rượu đó đúng là Hoàng Thượng đã uống hết.

- Đó, nàng thấy chưa, nàng chắc là uống nhiều quá rồi... ăn, nghe nói nàng học qua vũ kỹ, qua biểu diễn một chút cho trăm mở mang tầm mắt a!

Sau đó hắn thậm vẫy tay cho thị nữ dọn chỗ chén rượu chưa uống kia đi.

“Trên đời muốn tìm ra kẻ vô si hơn hẳn thực sự còn khó hơn tìm thấy Phật Tổ trong kỹ viện! Lão thiên a, tại sao số mệnh ta khổ như vậy!”

- Đường công tử, Thanh Liên xem ra đúng là say mất rồi, đầu óc có chút choáng váng, chỉ e không biểu diễn cho ngài được!

Đường Huyền nghe vậy cười hề hề nói:

- Không sao, trăm thích nhất là xem mỹ nhân say rượu khiêu vũ. Nàng cứ lên biểu diễn một chút, nếu bị ngã trăm liền đỡ a!

Thanh Liên thầm mắng Đường Huyền thêm một trận, nhưng rốt cuộc không dám trái ý hắn. Dù sao đến cả Ô thái sư còn phải kiêng nể cơ mà.

Mặc dù say nhưng vũ kỹ của nàng vẫn rất tuyệt diệu, điệu múa uyển chuyển mềm mại, cộng thêm chút ngà ngà say, càng thêm tư vị, khiến Đường Huyền lại ngồi chây nước dãi. Máy lần bị chóng mặt vấp chân suýt ngã, nhưng nhìn bộ dáng dâm dăng của Đường Huyền đang dang tay ra chờ đỡ, nàng liền lập tức can môi, uốn người lại đứng thẳng lên, khiến Đường Huyền tiếc nuối vô cùng.

Hừ! Không ngã phải không? Đường Huyền liền lấy từ trong tay áo ra một hộp nhỏ, trong đó đựng chính là dầu nhót. Hiện tại trong quần áo của hắn lúc nào cũng chứa rất nhiều những thứ tạp nham, có những thứ mà chính hắn cũng không hiểu là mang theo để làm gì.

Đường Huyền bật nắp hộp, giả bộ đứng dậy đi qua đi lại ngắm Thanh Liên múa, thực chất là hắn rải dầu nhót ra đất.

Quả nhiên Thanh Liên không trông thấy trò bỉ ổi của hắn, chân trượt phải dầu nhót, liền ngã ngửa người ra sau, lần này thì cách nào uốn người lên nữa.

- A...

Thanh Liên hoảng sợ, không phải vì bị trượt chân, mà vì trông thấy Đường Huyền đang dang tay ra định đỡ nàng. Cũng không biết sao bình thường nàng

bị hấn ôm áp chiếm tiện nghi rất nhiều lần, nhưng hiện tại nàng cực kỳ không muốn bị hấn đỡ lấy. Hai tay nàng không biết sức lực từ đâu chợt chống ngược được ra sau tạo thành thế thiết bản kiêu, vừa vận đỡ cho thân thể không bị ngã, sau đó lập tức đứng thẳng dậy. Đường Huyền đang lao tới tính đỡ nàng vào, ai ngờ nàng đã đứng dậy quá nhanh, khiến hấn ôm trượt, sau đó lại đâm phải đồng đầu nhót mà hấn vừa rải ra, lập tức ngã cắm mặt xuống đất.

...

F..ck!!!

Đường Huyền vừa đau vừa tức ôm mặt ra về. Hấn thực ra cũng muốn ở lại qua đêm, có điều hiện tại chưa nói cho Tần Phi Phi biết, nếu lại để nàng chờ qua đêm như lần trước thì thật là có lỗi.

Chật vật về tới Ngọc Lăng cung, Tần Phi Phi ra đón, thấy mặt hấn sưng tím như vậy thì hoảng hốt vội chạy tới xoa xoa nắn nắn, sau đó bôi thuốc cho hấn, ôn nhu ân cần không từ nào diễn tả hết.

Con mẹ nó, thế quái nào lão tử mỗi lần đi ra ngoài về đều là khiến ái phi phải phiền toái như vậy? Không được, lần sau ra ngoài về phải tới cung khác... Nhưng mà đi đâu bây giờ, tựa hồ từ khi sống lại ta chưa từng đi đâu ngoài Ngọc Lăng cung a! Hiện tại nghĩ tới các phi tử khác lại cảm thấy không hứng thú cho lắm, hay là ra ngoài phao thêm một mỹ nhân biết y thuật về, như vậy liền tiện cả đôi đường...

Đường Huyền bôi thuốc dán cao xong thì tới gặp đám người Giang Bắc Thiên. Lúc này bốn người đang đợi ở ngự hoa viên.

Đường Huyền thấy họ kỳ quái nhìn chỗ vết thương trên mặt mình, liền bi thương vỗ đùi nói:

- Các người thấy đấy, trăm hôm nay ra ngoài khảo sát dân tình, không ngờ bị bọn phản loạn tập kích, bị thương ngay ở mặt, suýt chút nữa thì cái mạng già này cũng không còn. Vậy mới biết trăm hiện tại cần có những cao thủ như bốn vị thể nào a!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tin Tức

Giang Bắc Thiên bốn người chợt đứng dậy, quỳ xuống khấu:

- Tội thần có mắt không trông, để lũ phản loạn lừa dối, phạm tội đại nghịch bất đạo, nay nếu Hoàng Thượng không chê bỏ, chúng tội thần tình nguyện làm thuộc hạ của ngài!

Đường Huyền còn đang xoa xoa trán, nghe vậy cả mừng, vội nâng mấy người dậy rồi nói:

- Hào hạo, trăm đợi câu này của người lâu rồi. Nếu vậy người hiện tại trăm liền giao đảm thiếp thân hộ vệ của trăm cho người phụ trách, thế nào?

Giang Bắc Thiên vốn còn nghĩ Đường Huyền sẽ ra một bài kiểm tra lòng trung thành và khả năng của họ rồi mới giao chức vụ, không ngờ một câu đã giao ngay quyền quản lý hộ vệ cho lão, như vậy có khác gì giao sự an toàn tính mạng cho lão đâu. Đây chính là tín nhiệm tuyệt đối a! Nghĩ vậy lão liền vô cùng kích động trong lòng.

Đường Huyền lại cười nói:

- Thiết Mộc Sâm, Tiểu Hồ, Phó Nham ba người hiện tại cứ làm việc dưới quyền Giang thống lĩnh, sau này nếu có khả năng sẽ chuyển sang chức vụ khác cũng được. Người nhà các người hiện đang ở chung chỗ với người nhà của các cấm vệ quân, vẫn khỏe mạnh bình thường.

Ba người nghe vậy thì mỗi lo lớn nhất trong lòng cũng giảm nhẹ hẳn, vội cúi đầu tạ ơn.

Mấy người uống thêm vài chén rượu, Đường Huyền lại hỏi:

- Giang thống lĩnh, người có tính tới chuyện... thấp thêm hương hỏa hay không?

Giang Bắc Thiên dứt khoát lắc đầu nói:

- Tạ ơn Hoàng Thượng, nhưng lão thần tuổi đã cao, thân thể suy yếu, không thể...

Đường Huyền hí mắt thấp giọng ngắt lời:

- Thực ra Giang thống lĩnh không cần lo lắng quá. Ở chỗ trăm đây nữ tử loại nào cũng có, thuốc thang cũng rất nhiều loại, đừng nói lão mới có hơn năm mươi tuổi, cho dù lão có tám mươi chín mươi...

Đường Huyền dùng hết sức miệng lưỡi thuyết phục Giang Bắc Thiên. Hắn chủ yếu là muốn Giang Bắc Thiên cưới vợ sinh con, vậy sau này lão lại có gia đình mới, mà gia đình mới thì sẽ có chỗ kiêng kỵ mới, Đường Huyền có thể dễ dàng kiểm soát lão hơn. Nói giỡn sao, tính mạng của hắn làm gì có chuyện dễ dàng cho người khác nắm giữ, nói tin tưởng nhưng thực ra hắn cũng chỉ tin sáu phần thôi.

Ăn uống rượu chè xong Đường Huyền thưởng mỗi người rất nhiều bạc và nhà đất, ai có thù hạ anh em gì đều có thể giới thiệu vào nhận chức võ quan nhỏ.

...

Tú bà hôm bán Thanh Liên thu về được tới mười lăm vạn lượng, vốn tưởng ngon ăn, không ngờ chưa được bao lâu thì Thái công tử lại quay lại đòi bạc. Hắn áp đặt rằng Thanh Liên đã bị kỹ viện giấu đi, nên bạc phải trả lại. Tú bà cũng có hậu thuẫn nhưng làm sao mạnh bằng người nhà tể tướng, đành phải ủy khuất nộp bạc ra.

- Hừ, cái gì công tử, cái gì nho nhã, cởi quần áo ra rồi cũng toàn một lũ cầm thú thôi, hừ, dám đòi tiền của lão nương, cầu ông trời cho thiên lôi đánh chết người!

- Ai da, mụ mụ, sao lại tức giận như vậy, hay là lại nhớ Thanh Liên muội muội a?

Một nữ tử dung mạo diễm lệ uốn éo bước vào, điệu dáng có vẻ lẳng lơ, cười mà như không cười, khanh khách nói. Ở kỹ viện này dám nói chuyện như vậy khi tú bà không vui thì chỉ có Hương Bình cô nương, được xếp vào hạng hồng bài trong kỹ viện. (top sever :196)

Tú bà trừng mắt nói:

- Nha đầu chiết tiết, đừng chọc ta thêm nữa, gần đây đủ buồn phiền rồi.

Hương Bình chậm rãi bước ra sau nắn bóp vai cho tú bà, nũng nịu nói:

- Bình nhi nào dám, chẳng qua là thấy mụ mụ cả ngày buồn phiền, mở miệng là nhắc tới Thanh Liên muội muội, nhưng liệu người ta có nhớ tới mụ mụ hay không đây? Chỉ sợ nàng hiện tại đã đang cùng một vị công tử giàu có nào đó chàng chàng thiếp thiếp a!

Tú bà vỗ một cái vào bàn tay Hương Bình, nói:

- Chớ nói bậy, Thanh Liên ta nuôi từ nhỏ tới lớn, tính của nó ta rõ lắm. Lần này chắc chắn là bị bắt cóc rồi! Ô ô, tiểu Thanh Liên đáng thương của ta!

Hương Bình cười mị mị nói:

- Mụ mụ hẳn là nhớ mười lăm vạn lượng thì đúng hơn! Khách khách, Bình Nhi thực ra hôm nay có chút tin tốt, không biết mụ mụ có tâm trạng nghe hay không?

Tú bà giật mình, vội nói:

- Tin gì, mau nói, xú nha đầu nguoi chuyên thừa nước đục thả câu nha! Mụ mụ trước nay luôn rất thương nguoi a, mau nói!

Hương Bình đưa ra một bức thư nói:

- Vừa rồi có người đưa bức thư này tới, nói là đưa cho mụ mụ.

Tú bà vội bóc thư, sau đó đọc đi đọc lại nội dung thư tới mấy lần.

- Kỳ quái, Thanh Liên nha đầu này có phải đầu óc bị đụng vào đâu rồi không, bảo lão nương đưa rượu cho nàng mà không nói địa chỉ...

Hương Bình cười nói:

- Thực ra cũng không khó hiểu lắm đâu. Nha đầu này xưa nay rất tinh quái, lá thư này đến chín phần là nàng muốn cầu cứu. Nhưng chỉ tiếc, đừng nói chúng ta không biết chỗ, cho dù biết... Nguoi dám cướp người của Tư Mã công tử thì làm sao có thể kẻ tầm thường. Mà cũng có thể chính là Thái công tử tự cho người bắt cóc nàng để đòi tiền lắm, đầu năm nay vừa ăn cắp vừa la làng đúng là không ít, chúng ta làm sao có thể cứu nó ra đây!

Tú bà suy nghĩ một chút, thờ dài nói:

- Cũng đúng, lão thân dù sao cũng chỉ là một tú bà, đắc tội sao nổi dám quan lại quý nhân đó. Nhưng không cứu Thanh Liên ra ta cũng không cam lòng a...

Hương Bình mỉm cười nói:

- Mụ mụ, thực ra Bình Nhi có cách để cứu muội muội về.

Tú bà nghe vậy hai tai liền dựng đứng.

- Nga! Người thực sự có cách? Mụ mụ ta còn lâu mới tin, tiểu nha đầu người từ nhỏ chỉ toàn suy nghĩ mấy thứ bát quái. . .

- Hừ! Làm người tốt cũng quá khó đi mà, hảo a, mụ mụ không tin Bình Nhi cũng không nói nữa, hừ!

Nói xong uốn éo dịch người sang một bên, có vẻ khá tức giận.

Tú bà thấy vậy cười gượng nói:

- Thôi được rồi, coi như mụ mụ sai a! Mau nói cho mụ mụ biết người có cách gì a!

Hương Bình cong môi nũng nịu nói:

- Bình Nhi không nói nữa, mụ mụ bắt công, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới Thanh Liên muội muội!

Tú bà cười cầu tài nói:

- Bình Nhi ngoan, mau nói a! Mụ mụ thực ra cũng rất thương người a!

Hương Bình nhõng nhẽo một chút, rồi cuộc nói:

- Thực ra cũng không có gì khó. Hiện tại kẻ đưa thư vẫn còn ở ngoài kia, hần nói hần vô tình đi qua chỗ muội muội bị giam giữ, sau đó được muội muội nhờ gửi lá thư này về, vậy thì trước hết chúng ta có thể tra ra chỗ của muội muội hiện tại. Sau đó cho dù kẻ bắt cóc Thanh Liên là nhân vật lớn thì chúng ta cũng không nhất thiết phải đối đầu trực diện. Có thể thông tri cho người Tư Mã phủ cùng tam vương phủ, sau đó... Cho dù muội muội được vị công tử nào cứu được, thì hần mười lăm vạn kia cũng không thoát khỏi tay mụ mụ được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Xuất Trận Đoạt Mỹ Nhân

Tú bà nghe vậy cũng cảm thấy có lý, liền nói:

- Vậy người giúp mụ mụ ra hỏi tên đưa tin chỗ ở của Thanh Liên a!

Hương Bình bỗng ghắt lên:

- Mụ mụ tự đi hỏi a, hần ra điều kiện rất vô lý mới chịu nói. . .

Tú bà nghe vậy ngạc nhiên hỏi:

- Có gì vô lý?

Hương Bình đứng dậy bỏ ra ngoài nói:

- Mụ mụ tự hỏi hần đi!

Tú bà bước vào sảnh thì thấy một tên nam tử bộ dáng bần tiện hèn mọn, đang ngồi vắt chân lên ghế, bộ mặt chuột vênh vào coi trời bằng vung.

Thấy tú bà hần hất hàm hỏi:

- Người là tú bà?

Tú bà nghe khẩu khí hần thì hiểu ra tên này nhiều khả năng hôm nay muốn thừa nước đục thả câu đây mà, bèn quát:

- Tên ăn mày ở đâu mò vào đây! Người đâu, đuổi hần ra ngoài!

Tên lưu manh vừa nhìn thấy hộ vệ kỹ viện bước tới liền hô lên:

- Uy, uy! Chẳng lẽ người không muốn biết tin Thanh Liên?

Tú bà khoát tay, nói:

- Có gì mau nói, đừng vòng vèo với lão nương!

Người nọ ngồi phệt xuống đất, vênh mặt nói:

- Nếu muốn biết chỗ của Thanh Liên thì trước hết đem ra năm ngàn lượng bạc, sau đó cho Hương Bình hầu hạ bồn đại gia một đêm. Nếu không đáp ứng được thì không cần bàn nữa!

- Hay lắm, lão nương năm ngàn lượng thì không có, nhưng năm mươi cân thì thực ra có đấy!

Dứt lời phất tay cho hộ vệ lên kéo tên lưu manh ra ngoài đập một trận. Tú bà sống hơn nửa đời người ở cái chốn này, dạng như tên lưu manh này cũng không phải mới gặp lần đầu, càng nhân nhượng chúng càng làm tới. Tên lưu manh nọ bị đánh cho không ra hình người nữa, sau đó bị bắt ép về đường tới chỗ giam giữ Thanh Liên, tên lưu manh bèn rút từ trong người ra một tấm bản đồ nhỏ, sau đó lê lét bỏ chạy. Tú bà lấy được bản đồ thì lập tức cho in thành hai bản đem đến hai phủ tam vương gia và Tư Mã tể tướng.

...

...

Đường Huyền lúc này đang ngồi trong địa lao uống trà. Nơi đây mới được cho hần tu sửa lại thành một nơi bàn luận triều chính thứ hai. Nhưng người có thể vào đây bàn luận nghị sự chỉ có người thân cận của hần như Ô thái sư, Tàn tướng quân, Tàn Vũ Trung, người Thiên Mi phái và những phạm nhân đã được hần đặc xá như Bạch Hồng Kiều... Canh giữ ở ngoài là những cấm vệ quân thân tín nhất, đảm bảo tuyệt đối an toàn.

Hôm nay là ngày đầu nơi này đi vào hoạt động.

Mọi người đều khá thích nơi này, tiện nghi đầy đủ, không gian lại sạch sẽ ảm cúng, yên tĩnh bí mật.

Ô thái sư lúc này cũng bắt đầu trình lên những bản tấu quan trọng mà lão không muốn nêu lên trên triều.

Mọi người đều hồ hồ thảo luận chính sự. Đường Huyền cũng rất hứng phấn, nhưng là hần đang hưng phấn ngắm tiểu di muội cùng mấy nữ đại đệ tử đang ngồi sau ba vị sư thái.

Bao giờ, bao giờ đấy! Bao giờ lão tử mới được trái ôm phải ấp a! Giun đệ đệ, bao giờ ngươi mới hóa rồng a!

- Hoàng Thượng, đây là tấu chương ghi chép tình hình các địa phương bị hồng thủy thiên tai.

Ô thái sư đưa tấu chương tới Đường Huyền mới tỉnh lại, ậm ừ cầm lấy tấu chương đọc qua loa một chút.

- Di, cả nước toàn thiên tai, vậy mà hai tỉnh Túc Đông, Bình Dã lại không có việc gì a! Đúng là đồ tốn của quốc gia bao nhiêu tiền tài. Đúng, phải lập tức khen thưởng quan lại địa phương này, yêu cầu các tỉnh khác học tập cách chống lũ của họ a!

Đường Huyền vuốt vuốt cằm, trầm ngâm nói. Chợt Dur thái giám bước lại ghé vào tai hần nói: “Hoàng Thượng a, thực ra hai tỉnh Túc Đông, Bình Dã là khu vực sa mạc, vốn không có người sống...”

“Di?!”

Đường Huyền nghe vậy cứng người, lại lăm lét quay sang nhìn mọi người, thấy ai nấy đều đang nhìn hần với một ánh mắt khinh bỉ, phi thường khinh bỉ a! Thật là thất bại a!

.....

Đêm nay trong phủ tể tướng, Tư Mã công tử một thân võ phục uy nghi đứng mãnh, tà áo phần phật bay trong gió. Trước hần là hơn một ngàn gia đình, ai nấy đào kiếm đầy đủ, thoạt nhìn ai nấy hùng hùng hổ hổ rất có dáng vẻ của thiên binh thiên tướng.

- Tên heo mập kia rõ ràng không có tiền còn dám giành người với bản công tử, hôm nay không đập y một trận bản công tử không mang họ Tư Mã! Các huynh đệ, hôm nay theo lệnh ta, gặp nữ nhân thì cướp về, gặp nam nhân thì đánh thẳng tay. Đánh tàn phế cũng được, đánh chết tươi cũng không sao, đã có bản công tử chống lưng!

Dứt lời Tư Mã công tử quát ngựa xông lên đường. Thực ra mấy ngày gần đây Tư Mã tể tướng có nhắc đi nhắc lại là không được manh động trong những ngày này, nhưng chuyện gì có thể nhịn, riêng mỹ nhân thì không thể thương lượng! Nhất là khi đối phương là tên heo mập kia! Hôm nay bằng mọi giá phải đoạt bằng được mỹ nhân về!

...

Cùng thời điểm này ở Tam vương phủ, tam công tử Đường Thái cũng dẫn thủ hạ xuất trận.

Lần trước đã bị hạ nhục, lần này không thể nhẫn nhịn hơn nữa!

Hai đoàn người tổng cộng gần ba ngàn nhân sĩ cùng lúc đổ dồn về phía khu biệt viện trong rừng của Đường Huyền, ánh đèn, tiếng ngựa, ánh đao kiếm lấp lóe trong đêm khiến toàn thành chấn động.

Chương 61: Đại Chiến

Trong màn đêm yên tĩnh căn biệt viện lạnh lẽo nằm đó. Gió thổi lá cây xào xạc như dự báo trước cho một buổi tối chẳng lành.

- Bản đồ về chính là căn biệt viện này à?

Tư Mã công tử dừng ngựa cách căn nhà tầm vài chục trượng, hỏi một tên thủ hạ bên cạnh.

- Bẩm công tử, chính là nơi này.

Tư Mã công tử tiến cùng đám người tiến gần tới căn biệt viện. Quan sát một chút, chợt thấy trước cổng lớn của biệt viện treo một bức tranh chữ lớn:

- Tư Mã tiểu nhi, bữa cơm này là dành cho ngươi đấy!

Tư Mã công tử biến sắc, vội xoay ngựa hô to:

- Không hay rồi, mau rút lui!

Nhưng tất cả đã muộn, cổng biệt viện chợt sụp xuống rầm một cái. Đại môn này vừa sụp thì hàng loạt những thứ bắn thiêu như phân, nước tiểu đổ ào ào xuống.

- Khắc... khắc... Họ Thái, ngươi chờ đấy cho lão tử!

Tư Mã công tử không bị thương tích gì, nhưng chẳng tha bị đánh còn dễ chịu hơn. Cả người hắn lúc này toàn *** đá, còn đâu hình tượng một vị công tử nho nhã hàng ngày.

Một thủ hạ của hắn nói:

- Công tử, có vẻ đối phương đã có chuẩn bị, chúng ta hay là nên rút lui trước đã...

- Rút lui?

Tư Mã công tử tức đỏ cả mặt.

- Bỏn công tử dẫn theo nhiều người như vậy, đã không cướp được người còn bị hạ nhục thế này, ngươi bảo bỏn công tử làm sao rút lui? Hừ! Thủ này không báo lão tử không mang họ Tư Mã! Xông vào nhà cho lão tử, gặp nữ thì cướp về gặp nam thì đánh chết hết!

Đám người liền xông vào căn biệt viện. Nhưng khắp khuôn viên biệt viện tìm không ra một bóng người, đã thế khắp nơi răng đầy như thứ như bầy thú, đinh nhon. Hơn nữa vì lao vào trong quá đông nên chốt lát biệt viện liền trở nên vô cùng hỗn loạn.

Tư Mã công tử đang muốn tìm một chỗ để tắm rửa một chút, chợt nghe thủ hạ báo:

- Công tử, bên ngoài đang có rất nhiều người bao vây chúng ta, xem nhân số thì còn đông hơn cả chúng ta!

Tư Mã công tử giật mình, vội nói:

- Mau phái người đi cầu cứu cha ta, nói chúng ta ở đây đã vô cùng nguy cấp.

Mẹ kiếp, không ngờ con heo mập kia lại biết dùng cả mưu kế.

Hơn hai ngàn người của Thái công tử đang vây kín ở ngoài biệt viện. Trên đường đi không ngờ gặp mấy chiếc xe chõ gỗ bốc cháy cản giữa đường, hắn đành phải đi đường vòng, cho nên tận bây giờ mới tới nơi.

Hiện tại đã tới nơi, liền nhận ra trong biệt viện là người của Tư Mã phủ, và người Tư Mã phủ cũng lập tức nhận ra người của tam vương phủ. Hai bên giống như một đôi cầu nam nữ xa nhau hàng tháng trời, vừa nhìn thấy nhau, không cần nói nhiều, lập tức vồ vào nhau!

...

Ở một căn đình thượng cách đó vài trăm trượng, Đường Huyền ngồi rung đùi uống rượu ăn thịt. Sau hắn là Thanh Liên đang đánh đàn. Thỉnh thoảng

Đường Huyền lại cầm ống nhòm lên nhìn ngắm một chút, rồi lại quay ra cầm chén rượu đưa cho Thanh Liên:

- Liên Phi bảo bối, tối uống một chén nào, nàng xem, đêm nay trăng tròn rất đẹp a!

Tiếng đàn lan theo gió một cảm giác ai oán thương cảm nào nê, nhưng vào tai Đường Huyền thì cũng không khác tiếng ngáy ngủ là mấy. Thanh Liên hiện tại đã chẳng còn tâm trạng nào mà ngắm trăng. Vẫn còn muốn dùng bức thư nhờ tú bà tới cứu, những tưởng đã qua mất được tên phản tặc kia, không ngờ tất cả lại trở thành trò vui cho hắn...

Nhìn về phía biệt viện, hai phe Tư Mã công tử và Thái công tử đánh nhau người sống ta chết, nàng có thể khẳng định không cần biết cuối cùng là ai thắng, cả hai nhà sau này nhất định sẽ quy hết tội danh lên đầu nàng. Tối lúc đó chỉ cần rời tên phản tặc này một bước thì nàng liền không còn chốn dung thân. Nghĩ tới cuộc sống sau này phải gắn liền với tên phản tặc kia, ngày ngày đều có thể bị người ta tru di cửu tộc, bị mang tiếng xấu muôn đời, Thanh Liên liền lệ rơi đầy mi.

Gió đêm lạnh lẽo, thân thể mỹ lệ mảnh mai của mỹ nhân khẽ run lên.

Đường Huyền thấy vậy cười hắc hắc, vội sấn tới ôm nàng vào nói:

- Có phải lạnh lắm không, để trẫm sưởi ấm cho nàng!

Ôm Thanh Liên vào lòng, Đường Huyền lại cường bạo hôn hít vài cái lên má nàng, hai tay tranh thủ xoa xoa bóp bóp một chút.

“Tiểu nương bì này cái gì cũng tốt, chỉ có điều sao hay e thẹn quá vậy? Bao giờ thì nàng mới chủ động câu dẫn lão tử nhỉ? Ta cũng không tin kỹ viện không dạy nàng chút kỹ xảo nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tọa Hoài Bất Loạn

- Tiểu Liên Phi, nàng có biết thế nào gọi là “Tọa Hoài Bất Loạn” không?

Đường Huyền đặt Thanh Liên ngồi trên đùi mình, hai tay nghịch ngợm khắp nơi. Thanh Liên muốn tránh ra cũng không được.

Thanh Liên cắn răng nghĩ thầm: “Cái gì gọi là Tọa Hoài Bất Loạn thì ta không biết, nhưng vô liêm sỉ thì ta có biết người là đệ nhất!”

- Đường công tử bác học đa tài, câu đó Thanh Liên không biết.

Đường Huyền cười sắc sắc nói:

- Câu này có nghĩa là mặc dù có mỹ nhân ngồi trong lòng nhưng trẫm vẫn giữ phong độ người quân tử, không làm xằng bậy... Nhưng mà nếu nàng không ngồi trong lòng trẫm, có khi trẫm lại muốn làm bậy a... Hắc hắc, cho nên nàng tốt nhất là ngoan ngoãn ngồi đây, cùng trẫm ngắm trăng, nàng xem, đêm nay phong cảnh đẹp như vậy, chúng ta một đôi trai tài gái sắc, thật là tức cảnh sinh tình a!

Thanh Liên nghe hắn nói bậy đã thành thói quen, nhìn vầng trăng tròn kia, trước đây nàng thấy nó rất đẹp, rất lung linh, còn bây giờ nàng chỉ thấy nó giống cái bánh bao, vừa thô kệch vừa ngu ngốc giống như cái tên đang ôm nàng.

Đường Huyền lại tiếp tục tự biên tự diễn:

- Thực ra Tiểu Liên Phi à, nàng còn chưa hiểu rõ con người trẫm. Trẫm mặc dù lớn lên có chút khó coi, nhưng đối với mỹ nhân xưa nay luôn là dùng tình cảm để yêu thương, chưa từng dùng qua mấy thứ cường bạo a! Nàng xem, nàng ở đây lâu như vậy nhưng chẳng phải vẫn còn thân xử nữ sao! Ai... Con người trẫm cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm yếu là quá trọng tình cảm...

Vừa nói tay hắn cũng can rờ hơn, một tay vuốt từ chân nàng lên trên đùi, tay kia vuốt lên gần ngực nàng.

Thanh Liên từ nhỏ tuy nói là sống trong kỹ viện, nhưng thực ra rất được tú bà cưng chiều, so với các thiên kim tiểu thư nhà quyền quý có khi còn hơn một bậc, vì thế đừng nói đụng chạm da thịt, nàng thậm chí còn chưa từng tiếp xúc với bất kỳ một nam tử nào... cho tới khi bị Đường Huyền cướp.

Bị hấn sờ loạn, Thanh Liên cả người nóng bừng, thân thể khẽ uốn éo giãy dụa, nỉ non:

- Đường... Đường công tử... đừng... đừng như vậy... không... không muốn a...

Đường Huyền nghe vậy cả mừng. Nữ nhân nói không tức là có, nói đừng thì tức là ngại phải tiến!

Nghĩ vậy, hai tay hần liền hoạt động hung hăng hơn, đã chạm cả tới hai vùng nhạy cảm của nữ nhân.

Tách.

Một giọt nước chọt từ đầu rơi xuống tay Đường Huyền.

Mưa sao? Trời này sao lại có mưa? Đường Huyền ngẩng đầu ngó nghiêng, thấy rõ ràng trời vẫn khô ráo.

“Nga! Thì ra là Liên Phi khóc?!”

Đường Huyền thấy mỹ nhân khóc thương tâm như vậy thì rất có cảm giác tội lỗi, vội xoay người đặt nàng lên ghế. Thanh Liên rút cuộc thoát khỏi ma thủ của hần, khóc càng thương tâm hơn, bờ vai mảnh mai run lên từng chập. Đường Huyền vội ôm nàng, ôn nhu nói:

- Tiểu Liên Phi, đừng khóc a! Đừng khóc... Tên khốn kiếp nào dám khi dễ nàng, nói cho trẫm, trẫm nhất định thu thập hần cho nàng!... Dì? Sao nàng lại nhìn trẫm, chẳng lẽ là trẫm khi dễ nàng? A? Sao nàng lại gạt đầu... Ân, được rồi, vậy trẫm xin lỗi tiểu Liên Phi yêu quý a!

Đường Huyền thấy nàng vẫn còn khóc, vội dùng mọi cách dụ dỗ, sau đó làm cả mặt quỷ. Có điều mặt hần đã giống quỷ sẵn, làm mặt quỷ ngược lại có vài phần giống người hơn.

Thanh Liên lúc này đã ngừng khóc. Thấy hần làm mặt quỷ nàng cũng thấy có chút khôi hài. Nàng lại thầm nghĩ tên phản tặc này dù cái gì cũng không tốt, nhưng ít ra hần có vẻ thực sự yêu thích nàng, còn coi trọng cảm giác của nàng. Nhớ lại lời tú bà nói, rất nhiều kẻ bề ngoài hoa lệ cao quý, nhưng cứ cời quần áo ra đều là một lũ cầm thú cả. Như vậy xem ra tên phản tặc này vẫn chưa phải là tệ nhất.

Thấy nàng nín khóc mỉm cười, Đường Huyền cười ha hả nói:

- Ha ha, xem ra trò này vẫn còn tác dụng. Trẫm ngày xưa cũng hay dùng cách này để dọa trẻ con lắm!

Thanh Liên cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Đường công tử, thực ra... ngài cũng không cần làm mặt quỷ dọa người đâu... mặt ngài bình thường cũng rất dọa người rồi... khanh khách!

- Nga?! Nàng là đang khen hay đang chê trẫm vậy?

Thanh Liên thấy bộ mặt ngốc ngốc của hần, cười nói:

- Đường công tử, thực ra bề ngoài một người cũng không quan trọng, quan trọng là...

Đường Huyền nghe câu này rất quen, vội nói:

- Quan trọng là tâm hồn phải trong sạch, cao thượng có phải không?

Thanh Liên nghe vậy liền gạt đầu.

Đường Huyền có chút khinh bỉ nói:

- Trẫm lớn lên dung mạo xấu xí, tâm hồn cũng xấu xa, như vậy gọi là trước sau như một, sống thật với mình. Còn nếu trẫm bề ngoài xấu xí mà tâm hồn lại cao thượng, vậy chẳng phải gọi là tâm địa giả dối, dùng bề ngoài để đánh lừa người khác sao? Trẫm còn lâu mới dùng thủ thủ đoạn này.

Thanh Liên trầm ngâm hồi lâu, sau đó dường như đã quyết định một sự việc trọng đại nào đó, lập tức quỳ xuống, nghiêm nghị nói:

- Đường công tử, Thanh Liên bị công tử giành được, vậy coi như nó là số phận của Thanh Liên. Thanh Liên chấp nhận số phận, chỉ có một ước muốn, mong công tử đáp ứng!

Đường Huyền nghe vậy nghi hoặc ngắm nghía nàng một chút. Chắc không phải là mấy thứ ước pháp tam chương, không cho ta động vào nàng chứ?

- Tiểu Liên Phi yêu quý, có gì nàng cứ nói.

Thanh Liên hít một hơi nói:

- Đường công tử, Thanh Liên đã biết một chút về đại sự của ngài. Ngài hần cũng biết đây là tội đại nghịch bất đạo a, vì sao ngài phải mạo hiểm như vậy. Thanh Liên trước nay không mưu cầu gì danh lợi tiền bạc hay địa vị, chỉ mong có được một cuộc sống an nhàn bình yên. Nếu công tử thực sự yêu quý Thanh Liên, vậy xin công tử hãy từ bỏ mưu đồ tạo phản. Thanh Liên biết việc này rất khó, vậy nên nếu công tử không đồng ý thì hãy giết Thanh Liên đi, Thanh Liên không còn gì nuôi tiếc nữa.

Dứt lời nàng lại rơi lệ, bộ dáng vô cùng đáng thương.

“Tạo phản?... Thì ra là thế!”

- Ha ha, được, ta đồng ý với nàng, không tạo phản nữa, vậy nàng định lấy gì bù đắp cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Viện Binh

Thanh Liên hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Chỉ cần công tử không tạo phản nữa, Thanh Liên nguyện ý sau này theo ngài tới hết đời, cho dù phải sống nghèo hèn khổ sở Thanh Liên cũng chịu được!

Đường Huyền nghe vậy cảm thấy rất có ý tứ, cười nói:

- Nàng nói là theo ta cả đời? Vậy cho ta thân thiết một chút cũng được phải không?

Thanh Liên ngượng ngùng gật gật đầu. Đường Huyền lại hỏi:

- Ta ôm nàng đi ngủ cũng được đi?

Thanh Liên càng đỏ mặt hơn, lí nhí nói:

- Thanh Liên lúc đó đã là người của công tử, những chuyện đó... chuyện đó là tự nhiên, chỉ mong công tử có thể theo ý nguyện của Thanh Liên, cả đời đừng tính chuyện phản nghịch đó nữa...

Đường Huyền liền cười ha hả nói như đinh đóng cột:

- Được! Vậy ta liền thế từ nay về sau không nghĩ tới việc tạo phản nữa. Nào, lại đây đàn thêm một khúc cho bốn công tử nghe!

Thanh Liên lại ôm đàn đánh thêm một khúc. Tiếng đàn đã trầm lắng hơn, không còn quá bi thương như lúc trước. Nàng coi như đã chấp nhận số phận, họ Đường này nếu không tạo phản, chỉ dựa vào thế lực hiện tại của hần thì sau này sẽ không khó để cho nàng một cuộc sống giàu sang sung túc. Lại nói tiếp, hần họ Đường, là họ hoàng thất, lại có âm mưu tại phản, tuổi còn trẻ, như vậy hần thân phận là một trong các vương gia đi? Như vậy sau này hần không tạo phản nữa thì hần vẫn là vương gia, khi đó nàng sẽ là vương phi, thân phận cao quý không cần phải nói, tính ra so với làm vợ lẽ cho Tư Mã công tử còn cao quý hơn nhiều.

Đường Huyền thì đang nghĩ, cuối cùng cũng coi như chiếm được một nửa tâm can tiểu nương bi này, nửa còn lại thì cứ từ từ cũng được, dù sao tiểu đệ đệ hiện tại vẫn còn chưa lớn.

- Hiện tại cũng muộn rồi, gió lớn lắm, nàng hay là về nghỉ đi, trẫm còn phải đợi ở đây chút nữa.

Thanh Liên vâng một tiếng, nhẹ nhàng đứng lên. Sau đó lại ôn nhu nói:

- Đường công tử, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi, không nên thức khuya có hại cho sức khỏe!

Hai người lời trao tâm lại, nhu tình mật ý ngọt ngào không để đâu cho hết, còn suy nghĩ trong đầu mỗi người thì giống như hai đường thẳng song song, gần nhau mà không có giao điểm...

Đường Huyền chờ nàng đi khỏi lại cầm kính viễn vọng lên xem phim đánh trận cổ trang.

Tư Mã gia cùng người Thái phủ đã đánh nhau tới mức không chết không ngừng. Cảm thấy bầu không khí chưa đủ hoành tráng, Đường Huyền bèn sai người trà trộn vào phóng hỏa căn biệt viện. Lửa cháy lên ngút trời, lúc này nhìn mới thấy có chút hào nhoáng.

Đánh thêm một lúc nữa, quân của Tư Mã công tử yếu thế hơn rõ rệt, càng lúc càng co cụm lại. Tư Mã công tử nóng ruột mắng:

- Mẹ nó viện quân sao giờ này còn chưa tới, chẳng lẽ chờ tới nhật xác lão tử sao!

Thù hạ của hần lúc này cũng lòng nóng như lửa, theo tình hình thế này thì cầm cự được nửa canh giờ nữa là hết sức.

Đúng lúc này một đám nhân mã giương giáp sáng ngời từ đâu xuất hiện tung hoành bốn phương giải cứu cho đám người Tư Mã gia. Thoạt nhìn có vẻ là quân đội chính quy.

- Mặt tướng tới chậm, khiến công tử vất vả rồi!

Một kỵ sĩ tiến lên cung kính nói với Tư Mã công tử. Tư Mã công tử trong bóng tối không nhìn rõ người nọ là ai, còn đang định hỏi thì chợt người nọ vươn tay tới kéo hắn xuống khỏi ngựa.

Vút!!!

Một mũi tên bay vút qua ngay sau khi Tư Mã công tử bị kéo xuống.

- Công tử, Tam vương gia muốn làm phản, tình hình nguy cấp, công tử hiện tại đi theo mặt tướng hợp quân với tể tướng, các chuyện khác để sau nói!

Tư Mã công tử vừa được cứu chết trong gang tấc, còn đang hoảng loạn, nghe vậy liền gật mạnh đầu, lên ngựa đi theo đám kỵ binh nọ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tạo Phản

Thù hạ của Thái công tử bị đám kỵ binh nọ giết mất không ít, đang lúc bối rối thì một đội kỵ binh khác tiến vào, nhìn binh phục thì giống như người của Tam vương gia. Người cầm đầu tiến lên trước nói:

- Công tử, Tư Mã tể tướng đã nổi quân tạo phản, chúng đang tấn công về phía vương phủ, Vương gia lo lắng cho an nguy của ngài nên sai bọn ta tới tiếp ứng.

Thái công tử tức giận quát:

- Các người sao không tới sớm hơn chút nữa, chúng ta suýt đã bắt được tên khi ốm kia rồi! Nếu bắt được hắn bây giờ có phải có thể uy hiếp Tư Mã lão đầu rồi không?

Người nọ vội cúi đầu nói: “Mặt tướng đáng chết! Trên đường đi gặp phải địch nhân nên tới trễ, xin công tử bớt giận! Hiện tình hình vô cùng khẩn cấp, thỉnh công tử mau theo mặt tướng rời khỏi đây!”

Đường Thái công tử thấy đám kỵ binh của bên kia rất đông và dũng mãnh, bèn quyết định rút lui theo đám viện quân.

...

Tam vương gia từ đêm qua ngủ không ngon, luôn có cảm giác gì đó bồn chồn trong người. Lúc này chợt thủ hạ từ ngoài chạy vào nói:

- Vương gia, ngài đã phát động binh rồi sao?!

??

Tam Vương gia nghe vậy sững sốt một hồi, sau đó trầm kêu không ổn, vội nói:

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì rồi?

- Bên ngoài rất nhiều binh mã mặc quân phục của quân đội chúng ta, chúng luôn mồm hô phé hôn quân lập Tam vương gia! Bây giờ tin vương gia tạo phản đã lan đi khắp toàn thành rồi!

- Hừ, là trò của Tư Mã lão đầu đây mà, lão hắn là muốn ép ta tạo phản đi!

Đầu giờ Dần hàng ngàn binh sĩ mang cờ Tam vương gia xông ào ào vào thành làm loạn.

Đám binh sĩ này tản ra khắp nơi cướp phá, luôn miệng hô phé hôn quân lập tam vương gia!

Ngay cả nhà các quan lại chúng cũng xông vào. Quan viên nào chịu ủng hộ Tam vương gia thì chúng bỏ qua, còn không thì chúng lập tức xông vào đập phá.

Không quá một canh giờ tin tức Tam vương gia tạo phản lan đi khắp toàn thành, câu nói phé hôn quân lập tam vương gia ngay cả đứa trẻ con cũng thuộc lòng.

Các quan viên bị bọn binh sĩ này vào uy hiếp thì vô cùng tức giận, chúng không chỉ đập phá mà còn phi lễ nữ quyến, tiểu tiện bậy bạ, khạc nhổ khắp nơi, thấy cái gì có giá trị là lập tức rút vào bao mang đi, không khác gì phường trộm cướp, khiến ai nấy đều căm phẫn.

Choang!

Tam vương gia lúc này đang vô cùng tức giận. Bây giờ toàn thành đều đồn ầm lên rằng lão đang tạo phản. Tạo phản đúng là lão muốn làm, nhưng chưa phải bây giờ. Hiện tại lão đang ở trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan. Không phản thì cũng bị ghép tội tạo phản, Tư Mã lão đầu kia chỉ sợ trong hôm nay hoặc ngày mai sẽ mang quân tới nhân danh nghĩa dẹp phản quân mà diệt mình, sau đó lão có thể thoải mái thao túng triều đình rồi. . . Mà phản cũng không xong, tạo phản cần nhất là thời cơ, là tình bất ngờ, hiện tại nếu lão tạo phản thật thì có khác gì chui đầu vào bẫy của địch nhân?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Trao Quyền

Cùng lúc đó Tư Mã tể tướng cũng đang khá nóng ruột trong phủ. Thằng con thứ ba ra ngoài gây sự giờ còn chưa có tin tức, không ngờ bên kia Tam vương gia lại tiến hành tạo phản. Tam vương gia này là muốn tạo sự bất ngờ hay sao mà lại phản vào lúc này? Mà đã tạo phản thì cứ vào cung một đao chém chết tên hôn quân rồi lên ngôi, việc chi phải xua quân đi phá phách khắp thành?

“Lão già này xưa nay hành động cẩn trọng, không thể có chuyện lão nóng lòng lên ngôi mà tạo phản bừa được! Nhất định là lão có âm mưu gì đó!”

Tư Mã tể tướng đầu với Tam vương gia, rất hiểu con người Tam vương gia. Tam vương gia hành sự càng quái lạ thì càng nguy hiểm!

- Thánh chi đến!

Đang lúc suy nghĩ thì tiếng the the từ ngoài vọng vào.

Tư Mã tể tướng đã đoán ra bảy phần thánh chi, vui mừng ra tiếp.

- Phụng thiên... abc... xyz... Hoàng Thượng vì việc tạo phản của Tam vương gia mà trăn trở, ăn không ngon ngủ không yên. Nay thấy trong triều ngoài Tư Mã tể tướng ra thì không ai đủ sức ngăn cản Tam vương gia nữa. Vì thế ban cho... abc... xyz... cho phép Tư Mã tể tướng toàn quyền điều động cấm vệ quân, lập tức đi ngăn cản Tam vương gia lại!

Tư Mã tể tướng nghe vậy cả mừng, xem ra tên hôn quân kia nghe thấy tạo phản đã sợ hãi ra quân. Hiện tại chính là thời cơ nắm lấy binh quyền, đại sự thành bại chính ở thời khắc này đây!

Tần Vũ Trung đem theo sáu vạn cấm vệ quân tới phủ tể tướng chờ nghe lệnh.

Tư Mã tể tướng thấy vậy vô cùng cao hứng, lập tức cao giọng nói:

- Tần thống lĩnh, đây là toàn bộ cấm vệ quân sao?

Tần Vũ Trung lắc đầu nói:

- Bẩm tể tướng hiện tại ở đây chỉ có sáu phần cấm vệ quân, bốn phần còn lại đang canh gác hoàng cung!

Tư Mã tể tướng nhú mày, bèn nói:

- Như vậy đi, người điều động nốt bốn vạn cấm vệ quân kia tới đây, hoàng cung ta sẽ cho nhánh quân đội khác tới bảo vệ. Muốn tiêu diệt phản tặc thì cần phải có quân đội tinh nhuệ như cấm vệ quân mới được!

Tần Vũ Trung lập tức vâng một tiếng, sau đó lập tức phân phó nốt bốn vạn cấm vệ quân kia tới.

Đội Tần Vũ Trung đi, Tư Mã tể tướng liền phân phó thủ hạ:

- Các người điều ba vạn người tới hoàng cung, trong chiều nay phải khống chế toàn bộ hoàng cung, chỉ cần tới được sáng mai thì đại sự nhất định sẽ xong!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Binh Biến (1)

- Tam vương gia, họ Tư Mã đã lấy được quyền điều động cấm vệ quân, hiện tại hoàng cung cũng đã bị chúng kiểm soát!

Tam vương gia mặt tái đi, trầm ngâm hồi lâu, gằn giọng:

- Hừ, hiện tại nói gì cũng đã muộn, ngày này sớm muộn cũng phải tới. Tư Mã lão đầu, cho người thêm cấm vệ quân đi nữa thì bản vương cũng không sợ!

- Lập tức phát động quân đội, chia ra ba nhánh quân. Một nhánh lập tức đi bắt toàn bộ các quan lại phe Tư Mã lão đầu. Một nhánh tiến tới hoàng cung, phải đánh chiếm nơi này trong thời gian ngắn nhất. Nhánh còn lại thì cầm chân đám cấm vệ quân, không cần liều mạng, chỉ cần vừa đánh vừa thủ kéo dài thời gian là được!

Tư Mã tể tướng lúc này đã đi vào hoàng cung. Hắn lấy lý do đảm bảo an toàn để giam lỏng Đường Huyền vào hậu cung, sau đó phân phó toàn bộ thủ hạ tới chiếm lĩnh hoàng cung, biến đây thành một đại bản doanh của riêng lão.

Tư Mã tể tướng bước vào đại điện, nhìn lên long ý, rồi cuộc ngồi lên, sau đó cười ha hả. Lão đang tưởng tượng ra cảnh lão mặc long bào ngồi đây, phía dưới là các quần thần đang quỳ lạy, thật là sáng khoái.

- Cứu hỏa... cứu hỏa...!

Đúng lúc này khói đen từ đâu bốc ra nghi ngút. Lửa bốc lên quanh đại điện. Lập tức mọi người nhốn nháo đi dập lửa.

Tư Mã tể tướng thấy có hỏa hoạn thì hốt hoảng lập tức đứng dậy định chạy ra khỏi nơi này. Nhưng lão vừa đứng dậy thì lại phải ngồi xuống, quần lão giống như có nam châm hút chặt lấy long ý, không tài nào mà dứt ra được.

Lửa cháy càng lúc càng to, khói đã tràn vào dày đặc.

Quá hoảng sợ, Tư Mã lão đầu bèn tụt quần ra mà chạy. Rốt cuộc thì lão cũng đã thoát ra được khỏi cái ghế, nhưng lửa không ngờ còn cháy bén cả lên áo.

Đám thủ hạ vội vàng đem nước tới dập lửa. Nhưng vừa tạt nước vào lửa càng bùng lên dữ dội.

- Cứu... cứu ta...

Tư Mã lão đầu bị lửa cháy xém vào lưng nóng tới kêu cha khóc mẹ. Thủ hạ liền đem cả xô nước dội vào người lão.

Không ngờ lửa vẫn không tắt.

Đám thân tín vội đem áo của lão cởi nốt ra, lúc này lão mới thoát được một kiếp. Ai nấy thấy Tư Mã lão đầu bị tai kiếp kỳ quái như vậy thì đều thầm lo sợ đây là trời phạt lão vì tội mưu phản.

...

Lúc này mười tám vạn quân tinh nhuệ của tam vương gia đã tràn vào thành. Số binh lính này Tam vương gia nuôi đã lâu, hàng ngày đều huấn luyện rất kỹ lưỡng, trang bị những binh khí tốt tân nhất, chỉ chờ tới ngày hôm nay để sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Binh Biến (2)

Nhánh quân đầu tiên do Thái Đề đốc chỉ huy, không mấy khó khăn đã bắt được toàn bộ các quan viên phe Tư Mã tể tướng, nhánh còn lại đánh về phía hoàng cung.

Nhánh thứ hai gần chục vạn quân đánh vào hoàng cung do Đồng tướng quân chỉ huy.

Quân của Tam vương gia đông hơn, mạnh hơn, nhưng quân của Tư Mã tể tướng do chiếm được địa hình thuận lợi từ trước nên cũng không tỏ ra thua kém. Hai bên giằng co chém giết suốt một canh giờ vẫn chưa bên nào thực sự chiếm ưu thế. Trong hoàng cung lúc này khắp nơi đã là xác người cùng máu me.

Trời tối dần, ở bên ngoài nhánh còn lại gồm sáu vạn binh do Lý tướng quân chỉ huy với nhiệm vụ cầm chân cấm vệ quân. Lúc này họ rốt cuộc gặp được mười vạn quân do Tần Vũ Trung cầm đầu.

Nhìn mười vạn cấm vệ quân dung mãnh thiện chiến thế kia, Lý tướng quân trong lòng thấp thỏm bất an. Thắng là chuyện không thể, còn cầm cự được bao lâu thì hắn cũng không nắm chắc. Phải làm sao để kéo dài thời gian đây?

- Ha ha, thì ra là Lý tướng quân, nghe danh đã lâu nay mới được gặp.

Tần Vũ Trung phía đối diện cười lên tiếng. Sau đó hắn xuống ngựa, cho thủ hạ đem một bàn rượu lên.

- Thực ra Lý tướng quân không cần căng thẳng như vậy. Nào, lại đây chúng ta uống chén rượu đã rồi nói chuyện một chút!

Lý tướng quân thấy vậy thì không hiểu đối phương đang định làm trò gì, nhưng hắn cũng không dám bước tới, ai biết liệu có phải là một âm mưu nào đó không?

- Tần tướng quân có gì cứ nói, Lý mỗ xin nghe!

Tần Vũ Trung ngược lại cũng không vội, chậm rãi uống chén rượu, sau đó ung dung nói:

- Lý tướng quân hiện tại đang muốn đưa quân đi đâu vậy?

“Tất nhiên là đi đánh nhau với người!”

Lý tướng quân nghe vậy khó hiểu, bèn đáp:

- Lý mỗ phụng mệnh tam vương gia đem quân đi dẹp loạn!

Tần Vũ Trung bật cười nói:

- Ô, thật trùng hợp, bản tướng cũng đang đem quân đi dẹp loạn. Vậy Lý tướng quân có phát hiện phản quân không?

Lý tướng quân nghe vậy sùng sốt, liền lắc đầu nói:

- Không thấy!

Tần Vũ Trung lại cười nói:

- Ha ha! Ta cũng không thấy phản tặc ở đâu cả. Lý tướng quân, ta xem chừng phản tặc đã sợ hãi trước quân đội hùng mạnh của chúng ta mà bỏ chạy hết rồi, người hay là lại đây cùng ta uống chén rượu đã, chạy tới chạy lui cả ngày chắc cũng mệt rồi!... Người đâu, mang lên!

Một binh sĩ liền mang bộ dụng cụ xóc đĩa đồ xúc xắc lên.

Tần Vũ Trung lại cười nói:

- Lý tướng quân có hứng thú làm vài ván hay không, chúng ta đánh nhỏ thôi, một vạn một ván, dù sao hiện tại không có việc gì làm, tiêu khiển một chút cho đỡ buồn.

Lý Thắng vốn cũng là con nghiện cờ bạc, nhưng lúc này việc quân cấp bách, hắn không dám liều lĩnh nháo theo Tần Vũ Trung. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn bèn cho người về hỏi ý kiến vương gia.

- Tần tướng quân đợi chút, ta cho người về lấy bạc ngay!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Binh Biến (3)

Tam vương gia lúc này được tin, cũng không rảnh mà ngồi suy đoán xem tại sao Tần Vũ Trung lại hành động như vậy, chỉ ra lệnh cho Lý Thắng cứ việc hô nháo với đối phương, chỉ cần cầm chân được cầm vệ quân là được rồi, đánh bạc cũng được, mất chút bạc không sao hết.

Lý Thắng được lệnh thì cả mừng, liền xuống ngựa tiến lên làm vài ván.

Trời tờ mờ sáng, từ phía xa có tiếng vó ngựa nổi lên dồn dập. Một đội kỵ binh khôi giáp lộn xộn máu me vương vãi cực nhọc chạy tới. Thủ lĩnh đội kỵ binh thấy Tần Vũ Trung đang ngồi ung dung uống rượu đánh bạc bên đường thì giận tím mặt quát:

- Tần Vũ Trung, người... không ngờ giám trái quân lệnh! Tề tướng đại nhân còn đang kịch chiến trong cung, không ngờ người còn ở đây...

Người nọ tức giận chỉ đao vào Tần Vũ Trung mắng mỏ một trận. Tần Vũ Trung cả giận đập bàn ầm một cái quát lại:

- Tên tiểu tướng hỗn láo, dám làm phiền lão tử, có muốn ăn một đao ngay bây giờ không?!

- Ngươi...

Vị tướng quân nọ vốn đang tử chiến trong hoàng cung, nhận thấy quân lực yếu thế, bèn theo lệnh Tư Mã tể tướng mở đường máu giết ra, đi tìm Tần Vũ Trung để cầu cứu, không ngờ tới đây thì thấy hắn đang đánh bạc. Minh thì chém giết cả ngày, còn hắn thì ngồi một chỗ uống rượu đánh bạc, còn gì là thiên lý nữa a!

Một tên tham tướng bên cạnh thấy tình hình không ổn, vội kéo tay áo đồng bọn, nói:

- Tần tướng quân, hiện tại tình hình trong cung đang nguy cấp, tính mạng Hoàng Thượng và Tư Mã đại nhân đang gặp nguy hiểm. Xin Tần tướng quân lấy đại cục làm trọng, lập tức viện trợ cho hoàng cung, còn việc đánh bạc... sau khi xong việc đánh tiếp cũng được a!

Tần Vũ Trung nghe vậy mới hạ giọng nói:

- Thực ra cũng không phải ta không muốn cứu tể tướng đại nhân, chỉ có điều... Azzz, ngươi cũng thấy đấy, hiện tại trước mặt mấy vạn đại quân, bản tướng vừa thắng người ta mấy chục vạn lạng, ngươi bây giờ bảo ta bỏ đi, vậy có khác gì đánh thắng xong xù bạc bỏ chạy? Hoàng Thượng từng nói với ta đánh bạc chính là đánh cuộc nhân phẩm, bạc có thể thua nhưng không được chạy làng! Lý tướng quân, ta nói vậy có đúng không?

Lý Thắng biết hiện tại đang là lúc hai bên giao chiến kịch liệt, nhiệm vụ của hắn lúc này quan trọng hơn bao giờ hết chính là phải cầm chân bằng được Tần Vũ Trung, vì vậy hắn vội cười nói:

- Đúng vậy, Tần tướng quân nói rất đúng, đánh bạc mới thắng một chút đã bỏ đi, như vậy là rất trơ trên a, Tần tướng quân một trang hảo hán, sao có thể làm ra chuyện thiên địa bất dung như vậy? Ít nhất cũng phải để bản tướng gỡ lại đã!

- Bản tướng tất nhiên không thể chạy làng rồi, tới, chúng ta làm vài ván nữa!

Nói xong Tần Vũ Trung lại ngồi xuống. Lý Thắng từ đầu tới giờ đã thua gần trăm vạn, tính ra nếu hắn thắng hết không thua thì cũng phải thắng liền tám chín chục vạn nữa mới gỡ xong nọ.

Cứ như vậy hai người lại tiếp tục cuộc vui, mặc cho đám kỵ binh kia ngẩn ngơ đứng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Binh Biến (4)

Tên tướng quân nọ thấy Tần Vũ Trung có vẻ không chịu giúp, bèn hừ một tiếng, xoay người bỏ đi. Không ngờ Tần Vũ Trung đột nhiên nói:

- Đứng lại! Hừ, các ngươi phải chờ cho bản tướng đánh bạc xong đã rồi mới được đi. Nếu không các ngươi lại truyền tin ra ngoài nói bản tướng vì việc riêng mà không chịu cứu viện cho Tư Mã tể tướng, tới lúc đó ai chịu trách nhiệm?!

“Còn không phải như vậy sao?” Tên tướng quân nọ chửi thầm trong lòng, nhưng biết mình hiện tại đang ở thế yếu, bèn nói:

- Tần đại nhân, việc binh đã cấp bách, bản tướng không thể chờ đợi thêm nữa, cáo từ!

Dứt lời ra lệnh cho thủ hạ rời đi.

Xoạt xoạt xoạt!

Đám kỵ binh còn chưa kịp quay ngựa thì mấy trăm cấm vệ quân đã bao vây họ lại thành vòng tròn, khiến giáp giáp lại tạo thành một vòng vây không thể đột phá.

- Bản tướng đã nói là chờ ở đây, muốn giữ cái mạng thì im lặng mà đứng đó chờ!

Lý Thắng thấy đám cấm vệ quân dàn trận vừa nhanh vừa chuẩn xác như vậy thì thầm khiếp sợ, nếu đổi lại là sáu vạn quân của hắn nếu bị vây như vậy e là cũng khó thoát.

...

Bốp!

- Dậy mau!

Hai vị Thái công tử cùng Tư Mã công tử lúc này đang mơ mơ màng màng thì bị người tát một cái vào mặt.

- Hai tên vương bát đần, nữ nhân của trẫm mà cũng dám mơ tưởng! Hừ! Đập chúng một trận!

Hai vị công tử lúc này đang nằm trong một căn phòng kín, trước mặt chúng là Đường Huyền đang ngồi rung chân.

Hai vị công tử ăn cái tát liền tỉnh lại, thấy mình đã bị trói chặt vào cây cột, xung quanh là rất nhiều người lạ mặt. Hai tên chỉ nhớ lúc trước đang đi theo viện binh trở về, không ngờ sau đó cái gì cũng không nhớ nữa. Hiện tại thấy trước mặt là mấy quân sĩ tay cầm đao lăm lăm vào cổ mình, hai tên liền hoảng sợ, vội quỳ rạp xuống xin tha mạng.

Dur thái giám lúc này chột lên tiếng:

- Hoàng Thượng, hai người này lão nô biết, họ đều là con cháu trung thần!

- Con cháu của trung thần?

Đường Huyền nghi hoặc hỏi.

Hai người nghe vậy vội kêu lên:

- Đúng, đúng vậy...

- Bẩm Hoàng Thượng, gia phụ thần là Tư Mã tể tướng, xưa nay một lòng trung thành với Hoàng Thượng, còn tên này là con trai của Thái đề đốc, Thái đề đốc hiện tại đã theo Tam vương gia tạo phản, ngài nên lập tức chém hần!

Tư Mã công tử chỉ vào Thái công tử thao thao bất tuyệt.

Đường Huyền nghe vậy nhìn Thái công tử ồ một tiếng:

- Thật sao? Vậy thì người chết không hết tội rồi!

Thái công tử sao có thể chịu chết, vội quỳ lạy khóc lóc. Sau đó hần kể một câu chuyện. Chuyện kể rằng:

- Vi thần từ nhỏ đã ngưỡng mộ Hoàng Thượng anh minh thần võ, từng thề sau này lớn lên phải trung quân ái quốc, cả đời làm bề tôi của Hoàng Thượng. Cha thần mặc dù tạo phản, nhưng thần không hề tham gia, trước nay vẫn luôn trung thành với Hoàng Thượng, lòng trung thành của thần có thiên địa chứng giám, có nhật nguyệt soi tỏ!

- Thần từng nhiều lần ngăn cản cha mình, từng đứng ra ngăn cản họ tạo phản, vì thần biết Hoàng Thượng là một bậc minh quân tự cổ chí kim chưa từng có, vì thần thà chết chứ nhất quyết không chịu tạo phản, không chịu có lỗi với Hoàng Thượng, có lỗi với lê dân trăm họ...

Đường Huyền gấp dài một cái, vất vả lắm mới chờ được đến lúc câu chuyện kết thúc, hần gật gù:

- Nghe người nói cũng có chút đạo lý. Nhưng mà Thanh Liên là người của trẫm, các người lại dám tranh đoạt... Aizz nha, cướp đoạt nữ nhân của trẫm, cho dù là trung thần cũng chém hết! Lại nói trước giờ trẫm chém cũng không ít trung thần rồi, chém thêm một người cũng không sao...

Thái công tử hoảng sợ, thảm nghe hôn quân này xưa nay hung hăng can quấy, giết người như ngóe, xem ra quả không sai!

Tư Mã công tử cả mừng, lập tức bỏ đá xuống giếng:

- Bẩm Hoàng Thượng, họ Thái này ngày thường không tham gia tạo phản là bởi vì hần chẳng được tích sự gì, cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi, thần nghe nói hần ngày thường chuyên gian dối với vợ người khác, cường bạo dân nữ, không chuyện cảm thú nào không làm!

Đường Huyền nghe vậy cả giận nói:

- Trẫm trước nay ghét ác như cừu, hừ, tội này phải chém!

Thái công tử hung hăng nhìn Tư Mã công tử, bèn cao giọng nói:

- Bẩm Hoàng Thượng, vị Tư Mã công tử này cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Cha hần là Tư Mã tể tướng sớm đã kết bè kéo cánh từ lâu, âm thầm bồi dưỡng thế lực chờ tạo phản! Còn mấy chuyện cường bạo dân nữ nhà lãnh hần làm cũng không ít...

Đường Huyền liền tức giận nói:

- Được lắm, thế thì chém cả hai! Người đâu, lôi chúng ra chém.

Hai tên thấy có đao phủ tới gần thì hoảng sợ, càng khóc lóc thảm thiết hơn.

Thấy hai tên này đã sợ tới hồn lìa khỏi xác, Đường Huyền chợt khoát tay ra hiệu dừng lại, thờ dài nói:

- Thực ra con người trước nay vốn nhân từ, không thích giết người. Nhưng tội của các người... Aizz, thôi được rồi, trẫm cho các người một cơ hội lấy công chuộc tội vậy... Nếu làm tốt thì trẫm không những tha chết mà còn có thể phong quan cho các người!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Con Tin

Trời cuối cùng cũng sáng, trong hoàng cung Tư Mã tể tướng lúc này đã tỉnh lại, lão lập tức hỏi thủ hạ về tình hình bên ngoài.

- Bẩm tể tướng đại nhân, ba vạn quân hiện đã chết mất hơn nửa, còn cấm vệ quân thì chưa thấy tung tích đâu, chúng ta chỉ e khó cầm cự lâu hơn!

- Sao... sao có thể... Tần Vũ Trung đâu, hắn làm gì mà bây giờ chưa tới!

Sư Mã tể tướng nghe thủ hạ báo lên thì vô cùng hoảng sợ, theo kế hoạch lão vốn muốn cố thủ ở đây, chờ tới thời gian thích hợp thì cho gọi cấm vệ quân về đánh úp từ phía sau, tiêu diệt gọn gàng địch nhân, nhưng hiện tại đã nửa ngày trời mà một chút tin tức của Tần Vũ Trung cùng cấm vệ quân cũng không có, thế này là thế nào, không có mười vạn cấm vệ quân, kế hoạch của lão coi như phá sản hoàn toàn!

- Không được! Lão phu phải rời khỏi đây trước!

Từ ngày hôm qua quân bị dính vào ghế, áo bị cháy không dập được lửa đã khiến Tư Mã tể tướng đã trở nên nhát chết hơn nhiều, lão thậm chí còn nghĩ rằng vì mình có ý đồ phản loạn nên mới bị ông trời trừng phạt? Thôi thì hiện tại chạy giữ thân trước, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Chợt lúc này một giọng nói quen thuộc truyền tới:

- Tư Mã đại nhân muốn đi sao? Người mà đi thì lấy ai bảo vệ trẫm đây?!

...

...

Lúc này Lý Thắng đã nhận lệnh của tam vương gia lui quân về. Tam vương gia hiện tại vừa nhận tin Tư Mã tể tướng bị hỏa hoạn đang nằm liệt giường, liền muốn dồn toàn bộ quân lực công phá vào Hoàng Cung, nhưng nhận tin báo từ Lý Thắng rằng mười vạn cấm vệ quân vô cùng uy mãnh thiện chiến, không nên cưỡng công. Tam vương gia đã đợi ngày này rất lâu, tất nhiên không thể hành sự lỗ mãng, đành lui quân về chờ thời cơ.

Đúng lúc tam vương gia đang nóng ruột nhất thì Thái đề đốc chợt chạy tới tâu:

- Vương gia, mặt tướng có tin vui!

- Nga?! Tin gì, mau nói!

- Vương gia, trưởng tử của thần Thái Bình vừa lập một đại công!

- Thái Bình? Là cái thằng cả ngày hồ nháo ăn chơi đàn đúm đấy à? Nó thì lập được công gì? ... Hay là cầm được súng cho Tư Mã tể tướng? Thằng này nổi tiếng chuyên đi tìm tem vợ người khác, có thể lắm!

Thái đề đốc xấu hổ nói:

- Vương gia, trưởng tử hôm nay thực sự đã lập công. Đêm qua nó đem người đi đánh nhau với con trai của Tư Mã tể tướng, hiện tại đã bắt sống được đối phương. Tư Mã tể tướng chỉ có một đứa con duy nhất này, ngày thường y quý nó như bảo bối, bắt được nó coi như chúng ta đã thắng một nửa rồi!

Tam Vương gia nghe vậy kinh hỉ, vui mừng nói:

- Có thật không?! Đúng là chuyện tốt! Ha ha, cho dù lão đầu kia lần này thực sự vì ngại vàng mà bỏ con, thì chúng ta chỉ cần chém con hắn trước cửa hoàng cung, như vậy là đủ để làm giảm nhục khí đối phương rồi!

- Mau, bảo con trai người dẫn người lên đây!

Chốc lát sau Thái đề đốc cho áp giải lên, lúc này Tư Mã công tử đang bị trói, áp giải hắn là ba người hộ vệ. Tam vương gia nhìn người kia thì lập tức nhận ra đúng là con trai độc nhất của Tư Mã tể tướng. Hừ, có con trai hắn ở đây thì ta lại có thêm hai phần thắng, có thể liều mạng được rồi!

Vương gia vô cùng đắc ý, tưởng tượng tới ngai vàng đã sắp về tay, lão liền cười lên ha hả.

Xoạt!

Đột nhiên tiếng cười của hắn dừng lại, một thanh trường kiếm đã đặt lên cổ hắn.

Ba người hộ vệ áp giải Tư Mã công tử không biết từ lúc nào đã tiến sát tới người Tam vương gia, dùng kiếm uy hiếp, đâm thủ hạ Tam vương gia tới lúc kịp phản ứng thì đã muộn.

- Vương gia nếu không muốn chết sớm thì ngoan ngoãn đi theo chúng ta!

Người lên tiếng chính là Thiết Mộc Sâm, hắn cùng hai vị huynh đệ giả làm người áp giải Tư Mã công tử, chờ cơ hội để tới gần không chế tam vương gia.

- Súc... súc sinh, mày dám... dám phản bội vương gia!

Thái đề đốc liền hiểu ra đây là một cái bẫy, lập tức chỉ vào mặt Thái công tử mà chửi ầm lên.

Thái công tử cười lạnh nói:

- Phụ thân đại nhân, ta là bề tôi của Hoàng Thượng, phản lại vương gia thì đã làm sao? Hừ, lão già nguoi muốn phản cứ phản, còn ta vẫn muốn sống, muốn làm quan, muốn hưởng phú quý a, có trách thì trách nguoi thờ nhầm chủ đi!

Ngày thường Thái công tử luôn bị Thái đề đốc chửi bới coi thường vì không làm được tích sự gì, vốn từ lâu đã sinh ra lòng oán hận.

- Phụ thân, nguoi cũng không cần quá lo sợ, cùng lắm thì tới lúc đó ta sẽ cầu xin Hoàng Thượng cho nguoi một con đường sống!

- Hoàng Thượng? Tên hôn quân đó? Lẽ nào... lẽ nào cái bẫy này là do tên hôn quân đó bày ra... Không thể nào!

...

Lúc này ngoài cửa cung hai bên quân của Tư Mã tể tướng cùng quân của tam vương gia đều đã tập trung hết lại mười phần, đánh nhau vô cùng thảm khốc. Chỉ một canh giờ cả hai bên đều đã tổn thất quá nửa.

Đúng lúc này thì tiếng tù và nổi lên, mười vạn cấm vệ quân của Tần Vũ Trung từ đâu đột nhiên xuất hiện, giống như thiên binh thiên tướng càn quét qua. Quân đội hai phe Tư Mã tể tướng cùng Tam vương gia trong hoàng cung lúc này cộng lại còn không được năm vạn, lại thêm thể lực đã suy kém, làm sao chịu nổi sức mạnh của cấm vệ quân? Cuộc chiến lập tức chuyển sang hướng một chiều, một bên đánh một bên bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tha Chết

Đến đầu giờ mào hoàng cung đã yên lặng trở lại, đám quân đội của Tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng trong hoàng cung đều đã bị quét sạch.

Lúc này trong địa lao, Đường Huyền ngồi đối diện Tư Mã tể tướng cùng Tam vương gia.

Tam vương gia thờ dài một hơi, trầm ngâm nói:

- Hoàng Thượng, được làm vua thua làm giặc, tội thần tội đáng chết, ngài xử thế nào cũng được, chỉ xin ngài hãy mau hạ lệnh đình chiến, miễn cho mấy vạn người ngoài kia vẫn phải hy sinh vô ích!

Việc cả Tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng bị bắt đều chưa truyền ra ngoài. Ở ngoài hoàng thành mấy nhánh quân của Tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng vẫn còn đang giao chiến, tính sơ sơ cũng còn gần chục vạn người nữa.

Đường Huyền cầm que tẩm xia xia răng, cười khẩy:

- Tam hoàng thúc, thực ra con người trăm cũng nhân từ lắm. Có điều, sau hôm nay nguoi bị xử tội chết, vậy đám quân đó về sau ai nuôi? Dù sao cũng đều là phản quân, chết bớt đi một chút càng tốt, tiền của trăm còn phải dùng để tu sửa ngự hoa viên, không thừa thãi mà nuôi chúng!

- Nguoi...

Tam vương gia nghe vậy vô cùng phẫn uất, nhưng cũng không biết nói gì hơn. Theo ý tứ của tên hôn quân này, có lẽ mười vạn quân ngoài kia thực sự

phải chết rồi. Lão cũng chẳng phải thương tiếc tính mạng mười vạn quân ấy, lão chỉ là còn nuôi một tia hy vọng, hy vọng rằng mười vạn quân kia tạm thời rút lui, chờ cơ hội cướp ngục cứu mình, hoặc chí ít là báo thù cho mình.

Đường Huyền hí mắt nói:

- Trẫm làm sao? Nhị vị ái khanh nuôi quân bao lâu không phải chỉ vì ngày hôm nay sao? Trẫm rất muốn xem rốt cuộc là quân của hoàng thúc hay quân của tể tướng mạnh hơn đây! Các người thử nói xem, còn bao lâu nữa thì đám quân đó xông vào thành nhỉ?

Những người cùng phe Đường Huyền cũng thấy không nên cứ để gần mười vạn người mất mạng một cách vô ích như vậy, nhưng hiện tại là lúc nhạy cảm, không ai dám khuyên can hần.

Tam vương gia trầm ngâm một lát, bèn đập đầu khóc lóc cầu xin:

- Hoàng Thượng, mọi chuyện đều do tội thần gây ra, họ chỉ là làm theo mệnh, xin ngài tha cho họ!

Tư Mã tể tướng cũng có cùng suy nghĩ với tam vương gia, liền cũng đập đầu khóc lóc cầu xin.

Đường Huyền ung dung nói:

- Hai vị ái khanh, trẫm thực ra rất nhân từ. Nhưng họ đều là phản quân, thả họ ra nếu họ lại âm mưu tạo phản thì sao? Trẫm vẫn còn muốn hưởng thụ thêm vài năm, còn muốn uống Tiếu Hồng thang, còn muốn gặp thích khách thêm vài lần nữa, các người thấy có phải không?!

Vương gia cùng tể tướng nghe vậy thì hoảng sợ: “Thì ra tên hôn quân này đã phát hiện ra từ lâu. Hắn đã đề phòng chúng ta từ lâu, đã giăng sẵn bẫy, bảo sao chúng ta tất cả đều bị hãm lừa”.

Hai người ngẩn ngơ một hồi, sau đó thở dài cúi đầu xuống.

Đường Huyền nhỏ que tẩm, lắc cổ nói:

- Thực ra muốn tha cho bọn họ cũng không phải không được... Còn cả người nhà các người nữa, họ cũng không nhất thiết phải chết...

Hai người vừa nghe vậy đôi mắt liền sáng bừng. Mười vạn quân không cứu được thì thôi, nhưng người nhà của họ, nếu không phải bị tội chết thì đúng là không khác gì đại ân. Phải biết tạo phản là tội tru di cửu tộc a!

- Hoàng... hoàng thượng, chỉ cần ngài đồng ý tha cho người nhà của ta, ngài bảo ta chết ngay bây giờ cũng được!

Hai người vội đập đầu cầu xin, bản thân chết đi cũng được, chỉ cần con cháu còn sống cũng coi như hương hỏa vẫn còn. Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt.

Đường Huyền bèn đứng dậy, bước tới trước mặt hai người tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng đang quỳ đập đầu. Hắn ngồi xổm xuống, thở dài nói:

- Hai vị ái khanh, trẫm thực ra vẫn muốn hỏi các người, các người việc gì phải vì ngày hôm nay mà khổ cực như vậy? Trẫm làm hôn quân, các người làm lộng thần, trẫm đi chơi, các người nắm quyền triều chính, trẫm đi phao nữ nhân, các người thoải mái tham ô. Chúng ta nước sông không phạm nước suối, các người vì cái gì mà muốn tạo phản? Làm Hoàng Thượng thì có cái rắc gì tốt? Hàng ngày hết việc nọ đến việc kia, thời gian đi phao nữ nhân còn không có, đó các người xem, có mỗi một tiêu di muội mà mấy tháng rồi trẫm còn chưa phao được, thử hỏi cái ngai vàng này có cái rắc tác dụng gì? Các người ai muốn làm Hoàng Thượng trẫm liền nhường ngôi cho đó!

Đường Huyền càng nói càng hung hăng, nước bọt bắn tung tóe vào mặt hai người tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng.

Nói nhảm, muốn nhường sao không nhường lúc bọn ta chưa tạo phản, bây giờ lừa được bọn ta rồi mới giờ giọng mènh khóc chuột, đồ khốn nạn!

Ai nấy nghe Đường Huyền tức giận chửi mắng đều thầm khinh bỉ.

Chỉ có Dư thái giám hiểu ý, vội tiến lên nói:

- Hoàng Thượng, ngài không nên xúc động, thiên hạ này không thể không có ngài a! Mất đi một minh quân như ngài thiên hạ sẽ đại loạn mất!

Ô thái sư cùng mọi người nghe vậy cũng liền hòa theo khuyên bảo.

Đường Huyền vô cùng bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Thôi được, trẫm không vào địa ngục thì ai vào... Trẫm làm Hoàng Thượng tiếp cũng được, có điều các người sau này nhớ phải chăm chỉ tự giác làm việc, không có gì quan trọng nhớ đừng làm phiền trẫm, trẫm còn phải dành thời gian cho ái phi cùng tiểu di muội a!

Mọi người nghe vậy đều đỏ mặt, cầu xin hần làm Hoàng Thượng, còn phải làm hết mọi việc cho hắn có thời gian chơi, thật là ngu bực a!

...

Đường Huyền ngồi lại ghế, nói:

- Nề tình các người là trọng thân lâu năm, trăm đành tha cho đám binh sĩ đó vậy. Hai người hiện tại cùng Tần tướng quân đi thuyết phục họ buông vũ khí đầu hàng đi. Còn người nhà các người thì hiện tại đã bị giam lỏng, thả hay không trăm sẽ suy nghĩ thêm!

Ý hấn là nếu hai người vẫn còn muốn giờ trò thì người nhà của hai người sẽ đầu một nơi thân một nẻo.

Hai người vội tạ ơn, sau đó cùng Tần lão tướng quân mang theo tám vạn quân đi ra phía cổng thành. Đường Huyền nghĩ nghĩ một lát, lại nhờ sư thái cho mượn một trăm nữ đệ tử Thiên Mi phái, cho đi theo Tần lão tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đình Chiến

Bên ngoài công thành, lúc này gần mười vạn quân đang hỗn chiến kịch liệt, máu chảy thành sông, mỗi binh sĩ đều mang một tâm lý không chết không ngừng.

Tần lão tướng quân cùng hai người tam vương gia, Tư Mã tể tướng thấy vậy đều cảm thấy khó mà ngăn họ lại được. Đồi bên đang hăng máu chém giết, đầu thê nói buông vũ khí là buông?

Chợt lúc này một trăm nữ đệ tử Thiên Mi phái ăn mặc trang điểm vô cùng điểm lệ, thong thả bước lên tường thành.

Binh sĩ đồi bên đang người sống ta chết, chợt thấy từ đâu ra một đoàn mỹ nhân ai nấy dung mạo như thiên tiên, lập tức đứng ngẩn ra nhìn quên cả đánh nhau. Binh sĩ ngày thường bị cầm tù sắc, thấy gái đẹp bình thường đã khó, đẹp đến mức như các đệ tử Thiên Mi phái thì càng chưa từng thấy.

Mọi người đánh nhau cả nửa ngày, đánh đến lúc nóng máu nên không thấy mệt mỏi, hiện tại vừa phân tâm sang đám mỹ nữ thì con mắt liền kéo tới, chiến ý cũng giảm sút quá nửa.

Tần lão tướng quân thấy vậy thảm thán: “Không ngờ mỹ nhân kẻ còn có thể phát huy độc đáo đến mức độ này, cho dù là lão phu vào hai mươi năm trước cũng chưa chắc đã qua được ái mỹ nhân này! Hoàng Thượng của là đáng khâm phục!”

Tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng liền nhân cơ hội tiến lên kêu các thủ hạ đình chiến.

Các binh sĩ thủ hạ của họ thấy có lệnh đình chiến thì đều kinh ngạc, địch nhân còn chưa tiêu diệt xong, chẳng lẽ cứ thế gác kiếm đi về? Hay là các cấp tối cao đã quyết định chia đôi thiên hạ mỗi người nắm quyền một phương?

Sau đó bằng cách nào đó mà hai người tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng đã thuyết phục được đám thủ hạ buông vũ khí đình chiến.

Mọi chuyện kết thúc trong hòa bình, khi mọi người đang muốn ai về nhà nấy ngủ một giấc, thì chợt một tên lính hô to:

- Mấy mỹ nhân trên kia, đã có chồng hay chưa, hay là về làm vợ ta đi, ta cái gì cũng không có, nhưng bản lĩnh trên giường thì rất tốt, đảm bảo các nàng không phải hối hận!

- Mỹ nhân, gả cho ta đi, ta sẽ thương người cả đời!

Ha ha ha...

Vô số tướng sĩ liền hướng phía tường thành hô gọi ầm ầm, khiến đám nữ đệ tử Thiên Mi phái hoảng sợ, lập tức xuống khỏi tường thành bỏ chạy.

- Hôn quân khốn kiếp! Tức chết ta rồi!

Tần Diễm Diễm về đến ngự hoa viên, dặm chân binh binh gắt. Ban đầu thấy hấn muốn mượn một trăm nữ đệ tử phái đi theo Tần tướng quân, nàng còn tưởng lần này được tham gia đánh giặc, được xông trận bắt tướng địch, hay chí ít cũng là một vài việc gì đó có ý nghĩa, góp chút sức lực cho thiên hạ, không ngờ... không ngờ...

...

Đường Huyền lúc này đang ngồi cho tiểu đệ đệ sưởi nắng.

Hấn đang nghĩ xem nên giết hay nên tha cho Tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng.

Hai người này quyền cao chức trọng, căn cơ xây dựng đã hàng chục năm, gốc rễ lan ra khắp thiên hạ, xét về độ nguy hiểm thì nên lập tức giết đi trừ hậu

họa. Nhưng muốn giết cũng không phải dễ. Rất nhiều quan lại trong khắp các cơ quan là người của chúng, giết đi thì không biết bao nhiêu mà kể, khi đó không còn cách nào khác là phải xây dựng lại toàn bộ đất nước. Là một người bận rộn, Đường Huyền tất nhiên sẽ không muốn mất thời gian để xây dựng một bộ máy chính quyền mới, thời gian của hắn còn phải dành để vui chơi và phao nử nhân.

Đúng lúc này Tần lão tướng quân cùng hai người tam vương gia, Tư Mã tể tướng quay trở lại.

Biết tình hình đã được giải quyết, Đường Huyền lúc này bèn cao giọng:

- Hai người đã biết tội chưa?!

Tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng lập tức quỳ lạy nói:

- Tội thần biết tội, xin hoàng thượng ban chết!

Hai người biết bản thân đã không còn đường sống, chỉ bằng tỏ ra ngoan ngoãn một chút, cho tên hôn quân kia cao hứng có khi hân tha cho người nhà.

Đường Huyền vênh mặt hừ một tiếng nói:

- Niệm tình hai người là trọng thần nhiều năm, trẫm cho các người được chọn kiểu chết!

- Việc này...

Hai người lúc này lại chần chừ. Nếu cứ sai người đem họ đi chém, họ cũng không do dự hay sợ chết. Nhưng ngược lại lúc này cho họ chọn kiểu chết, họ lại không biết nên chọn kiểu nào. Nếu chọn chém đầu thì tuy rằng phạm một cái là rơi đầu, nhưng nghe nói kiểu hành hình này rất hay gặp rủi ro, ví dụ như chém một nhát mà đầu không rơi, hay đầu rơi xuống lần đi không tìm được... Hay là chọn chết bằng cách uống thuốc độc? Nhưng nghe nói chết theo kiểu này người chết sẽ có hình dạng rất là kinh dị. Thất cổ? Cách này trước khi chết sẽ phải chịu đầy vò đau khổ, rất đáng sợ...

Hai người nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa tìm ra được phương pháp nào vẹn cả đôi đường.

Đường Huyền thấy vậy cười khẩy nói:

- Có cần trẫm gợi ý cho hai vị không?

Hai người nghe vậy vội nói:

- Mong hoàng thượng chỉ giáo!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Kết Thúc

- Hừ, trẫm đang tính hay là cho các người chết già, sau đó cả nước lập đại tang, rồi xây một cái miếu to, cho vạn dân mỗi ngày đều có thể phúng viếng. Chết như vậy hẳn là rất vinh quang đi!

Đường Huyền sắc mặt bất thiện, cười gằn nói. Tư Mã tể tướng cùng tam vương gia nghe vậy đã biết Đường Huyền lại đang muốn mắng chửi mình thêm một trận, vội cúi gầm đầu nói:

- Tội thần không dám! Tội thần đáng chết!

Đường Huyền cười khẩy nói:

- Tạo phản các người còn làm, có gì mà không dám nữa?

- Thực ra không ngại nói thẳng với hai người, trẫm thích nhất chính là có kẻ tạo phản, như vậy trẫm có thể danh chính ngôn thuận tiêu diệt các người, tha hồ vét hết tài sản của các người. Còn cái gì phiên vương, cái gì Liên Hoa giáo, tốt nhất là cũng tạo phản sớm một chút, đạo này đang thiếu tiền xây ngự hoa viên!

Tư Mã tể tướng cùng tam vương gia thầm nghĩ lại, hai người tổng cộng có tới hơn hai mươi vạn quân, vậy mà còn tạo phản không thành công, đã thế cấm vệ quân của Hoàng Thượng còn không mất quá một phần, như vậy đủ thấy hắn không phải nói khoác. Càng nghĩ lại cả hai càng cảm thấy xấu hổ, bèn dập đầu nói:

- Hoàng Thượng anh minh, tội thần đáng chết, chỉ xin Hoàng Thượng có thể nương nhẹ cho người nhà tội thần, cho dù bị thiên đạo vạn quả tội thần cũng

cam lòng!

Hai người bây giờ sợ nhất là Đường Huyền đối ý muốn giết cả nhà họ. Dù sao hắn cũng chưa hứa hẹn chính thức là sẽ tha chết.

Đường Huyền hí mắt nhìn hai người, sau đó cười lạnh:

- Các ngươi cũng biết đến người nhà sao? Lúc tạo phản các ngươi có nghĩ đến họ không? Còn hai mươi vạn binh sĩ và người nhà họ, các ngươi có nghĩ đến không? Hừ, muốn chết cho yên thân sao, nghĩ hay lắm! ... Các ngươi chưa được chết! Các ngươi phải sống tiếp, phải trả lại món nợ mà các ngươi đã gây ra, trăm tính sơ sơ thì tiền bồi thường cho hai mươi vạn binh sĩ, tiền bồi thường phí tổn thất tinh thần cho trăm, tiền thuế, tiền lạm phát... tổng cộng làm tròn là một ngàn vạn lượng bạc, thiếu một xu thì bán một người trong nhà các ngươi đi trả nợ!

Hai người vừa nghe liền ngẩn ra, sau đó điều kinh hoàng phát hiện, thì ra Hoàng Thượng không ngờ lại không giết họ, việc này... Từ cổ chí kim đã có kẻ nào tạo phản mà vẫn được sống?

Nhưng họ cũng không đủ bình tĩnh để suy nghĩ xem tại sao Hoàng Thượng lại tha chết cho họ. Được trở về từ cái chết khiến họ nhất thời vô cùng kích động, sau đó vội vàng dập đầu:

- Tạ ân Hoàng Thượng! Tội thần... tội thần nhất định hối cải, quay đầu làm lại từ đầu, nguyện cả đời cúc cung tận tụy vì Hoàng Thượng, vì thiên hạ!

Đường Huyền giờ tay ra hiệu ngừng lại, nói:

- Các ngươi ít nói nhảm đi, cái trăm cân là ngân lượng, các ngươi liệu mà chuẩn bị đủ một ngàn vạn cho sớm, bằng không thì lúc đó có muốn xin được chết cũng không có cửa đâu!

Dứt lời Đường Huyền phát tay bỏ đi.

Cùng ngày hôm đó, Tàn tướng quân nhận chỉ đi phát bạc trấn an các binh sĩ.

Các binh sĩ tạo phản được miễn tội, các tướng quân cũng được tha bổng, nhưng phải giao ra toàn bộ binh quyền, chờ ngày phân phối lại. Sau đó quân đội hai bên Tư Mã tế tướng và Tam vương gia được hợp lại làm một, toàn bộ giao cho Tàn lão tướng quân quản lý.

Trên triều đình Ô thái sư đã chuẩn bị sắp xếp lại các chức quan, người của phe Tam vương gia và Tư Mã tế tướng đa phần bị loại bớt ra, thay vào đó là các phạm nhân trong ngục đã được Đường Huyền ân xá.

Đợt sóng gió đầu tiên dưới triều đại của Đường Huyền coi như kết thúc.

...

Mấy ngày trời qua, Đường Huyền nhàn nhã đi rất nhiều. Cả ngày hết ăn lại ngủ. Hôm nay hắn mới nhớ ra phải đến ngự hoa viên thăm tiểu di muội. Hắn không biết hiện tại Tàn Diễm Diễm chính là đang cầm kiếm đứng đợi hắn sẵn ở đó.

“Hôn quân, có gan thì cứ tới đây, lần này bốn cô nương nhất định không mềm lòng nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mâu Thuẫn

- Tiểu di muội thân ái, ngươi mới thay kiếm à, thanh này đẹp ghê! Ai nha, kiếm đẹp nhưng tay người cầm kiếm còn đẹp hơn a!

- Nga, tiểu di muội, trăm mấy ngày không thấy ngươi, nhớ đến chết a, trăm có bao nhiêu chuyện muốn kể cho ngươi mà chưa có cơ hội... Di? Tiểu di muội, sao ngươi lại khóc? Bụi bay vào mắt à, tới đây trắm thổi cho!

Đường Huyền bước vào ngự hoa viên, thấy Tàn Diễm Diễm cầm kiếm hằm hằm đứng đó, không những không sợ mà ngược lại lập tức chạy tới, hi hi ha ha nghịch ngợm hết chỗ này đến chỗ khác.

Tàn Diễm Diễm lúc mới gặp Đường Huyền, chỉ giờ kiếm lên là hắn sợ tới tè ra quần, bây giờ nhìn lại, kẻ cả kiếm lên cổ mà hắn vẫn trơ trơ cười, còn đâu cái cảm giác làm nữ hiệp vì dân trừ hại như trước đây nữa! Cũng không biết là do kiếm mình cùn đi, hay là da mặt hắn dày hơn.

Nhưng đáng hận nhất, chính là dù rất căm ghét hắn, nhưng nàng không làm sao có thể thực sự đâm hắn một nhát được. Do hắn là Hoàng Thượng? Nàng trước nay chưa coi Hoàng Thượng ra gì. Do hắn từng liều mạng cứu hai tỷ muội nàng một lần? Lần đó hình như hắn không liều mạng thì hai tỷ muội nàng cũng sẽ không việc gì. Vậy rốt cuộc là tại sao?... Hắn mỗi lần gặp mặt là lại can rở thêm một chút, từ lần đầu chỉ dám đứng xa xa nhìn nàng, cho tới hiện tại hết sợ tay sờ chân lại tới ôm ôm ấp ấp, đối với nàng đó chính là sự ô nhục lớn nhất, nhưng rốt cuộc thì nàng vẫn không thể đâm hắn.

Càng suy nghĩ càng mâu thuẫn, càng nghĩ càng thấy ủy khuất, nước mắt nàng không tự chủ được rơi xuống từ lúc nào.

Chính vào lúc nàng đang phân tâm này, Đường Huyền nhẹ nhàng gạt đầu kiếm, để dàng vòng ra bên cạnh ôm lấy nàng, nhỏ giọng an ủi vài câu, lấy có lau nước mắt nhưng thực ra là xoa xoa má nàng, chiếm chút tiện nghi.

Tần Diễm Diễm vẫn còn chưa tỉnh táo lại, thậm chí đến đoạn tên hôn quân này tốt xấu cũng là vua một nước, vậy mà mỗi ngày mình đều uy hiếp mắng chửi hắn, hắn đều không trách móc, còn hết lòng nhường nhịn mình, ngay cả hiện tại, mình dùng kiếm kề lên cổ hắn, hắn trái lại còn an ủi giúp mình lau nước mắt...

- Cái gì? Lau nước mắt?... Aaa! Khốn kiếp, ai cho người ôm ta!

Tần Diễm Diễm chợt tỉnh lại, đập Đường Huyền sang một bên, sau đó chẳng nói chẳng rằng quay lưng bỏ đi.

Đường Huyền thấy Tần Diễm Diễm tự nhiên bỏ đi thì gãi gãi đầu, bèn đứng dậy đi về phía Ngọc Lăng cung, qua thăm ái phi một chút.

...

Tần Phi Phi chạy một mạch về trong Thiên Mi phái, trốn vào phòng mang nước trà ra dốc vào mồm như nước lã. Nàng cảm thấy cả người đang nóng bừng, cảm giác nôn nao rất khó chịu.

“Sao ta lại phải chạy? Sao ta lại phải tránh hắn, bản cô nương làm sao phải sợ hắn? Nhưng tại sao ta không dám nhìn vào mắt hắn? Không đúng, không phải là ta không dám, mà là mắt hắn quá háo sắc, quá hạ lưu. Nhưng hình như hắn từng cứu ta hai lần. Ta mỗi ngày đều mắng hắn người xấu... không, hắn chính là người xấu! Mỗi ngày đều mắng hắn, làm hắn mất thể diện, nhưng sao hắn vẫn nhường ta, vẫn dỗ ta? Hắn còn... Aaa, phiền chết ta mất!

Cộc cộc

Tần Diễm Diễm càng nghĩ càng rối rắm, đang muốn đi ngủ một giấc, chợt từ ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Làm Mới

- Sư phụ?!

Tần Diễm Diễm mở cửa thì thấy người gõ cửa là sư phụ nàng.

Sư thái bước vào, khẽ nhìn gương mặt Tần Diễm Diễm, sau đó ôm nàng vào nhẹ nhàng nói:

- Diễm Nhi, sư phụ vừa thấy con hốt hải chạy từ ngoài về, có chuyện gì à, sao sắc mặt kém như vậy?

Tần Diễm Diễm lập tức lắc đầu nói:

- Không... không có chuyện gì đâu, sư phụ người mau ngồi, để Diễm Nhi châm trà.

Tần Diễm Diễm vội quay người chạy vào trong.

Tần Diễm Diễm bung trà ra, nhưng tâm hồn giống như treo trên cây, mặt đất bằng phẳng nhưng vẫn vấp ngã. Sư thái vội đưa tay ra đỡ lấy nàng và chén trà.

- Diễm Nhi, con từ nhỏ được lão tướng quân đưa lên núi, sống cùng ta mười mấy năm, còn có chuyện gì có thể giấu được ta nữa, có tâm sự gì chẳng lẽ không thể nói cùng ta sao?

Tần Diễm Diễm làm sao có thể nói nàng đang suy nghĩ về tên hôn quân, chỉ gục đầu chối:

- Không có gì thật mà...

- Có phải là chuyện liên quan tới Hoàng Thượng không?

Sư thái cười mà như không cười nói.

- A! Không! Không phải! Không phải đâu...

Tần Diễm Diễm giật nảy mình, lắc đầu quày quạy.

- Con đó, còn muốn giấu ta sao, thế con vừa đi tìm ai tính sổ?

Sư thái khẽ cười nói.

Tần Diễm Diễm đỏ mặt ấp úng:

- Ai... ai bảo hấn xấu xa, kêu người ta đi làm cái chuyện vừa xấu hổ vừa đáng giận đó!

Sư thái nhẹ nhàng nói:

- Về chuyện hôm đó, Hoàng Thượng làm như vậy đúng là có lỗi với các con, nhưng thực ra cũng là do hoàn cảnh bắt buộc thôi. Chẳng phải cũng nhờ kế sách đó mà mười vạn quân sĩ có thể đánh chiến rất nhanh sao. Nếu các con không xuất hiện ở đó, ai biết họ còn có thể chém giết tới bao giờ? Tuy là chịu ủy khuất một chút, nhưng lại có thể cứu mạng hàng ngàn hàng vạn người, như vậy có thể coi như công đức vô lượng a! Chẳng phải ngay cả Tần lão tướng quân cùng Ô thái sư cũng đều khen ngợi biện pháp này đó thôi.

Tần Phi Phi phụng phịu nói:

- Sư phụ, người sao cứ nói tốt cho hấn thế, hấn từ đầu tới cuối cái gì cũng không thấy động vào, toàn là ngồi một chỗ chỉ trỏ lung tung a!

Sư thái hiểu tính cách của đồ đệ mình. Đứa nhỏ này trước nay vẫn luôn ngang bướng không chịu thua kém ai. Nhưng hiện tại nhìn Tần Phi Phi mỗi ngày đều cãi nhau với Hoàng Thượng, sư thái lại thầm nghĩ tới chuyện gì đó.

- Được rồi, vì sư cũng không khuyên con nữa, vì sư chỉ muốn nói một câu công bằng. Hoàng Thượng dù bề ngoài xấu xí, hành sự không đứng đắn, nhưng đó chỉ là bề ngoài, còn con người Hoàng Thượng thực ra rất tốt, nhất là đối nhân xử thế với người thân, Hoàng Thượng là người có tình có nghĩa, đáng để gửi gắm cả đời...

Tần Phi Phi càng nghe càng thấy không đúng, vội ngắt lời:

- Sư phụ, người nói đi đâu thế! Diễm Nhi cả đời sẽ ở bên hầu hạ người, chuyện chung thân đại sự của con sẽ gửi gắm cho sư phụ, hi hi!

Sư thái cười lắc đầu:

- Vì sư là nói thật lòng, con nghĩ sao thì nghĩ.

- Sư phụ, không nói chuyện này nữa. Diễm Nhi nghĩ kỹ rồi, con muốn ra ngoài cung dạo chơi một thời gian, ở đây lâu thật là bí bức.

Sư thái liền gật đầu nói:

- Cũng được, công phu của con cũng rất tốt rồi, nên ra ngoài lịch lãm một chút. Nhưng ra ngoài không nên tùy tiện gây sự, nơi đây là Hoàng Thành, không phải như dưới chân núi Thiên Mi đâu.

Tần Diễm Diễm vội gật lấy gật để, cũng không biết nghe lọt tai câu nào không.

...

Đường Huyền lúc này đang ở trong Ngọc Lăng cung, nằm gối đầu lên đùi Tần Phi Phi, vừa nằm vừa nói chuyện trên trời dưới biển.

- Hoàng Thượng, nô tỳ nghe mọi người trong cung nói, tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng tạo phản, ngài không những không xử họ tội chết mà còn cho họ cơ hội chuộc lỗi, hiện tại ai ai cũng khen ngài là một hoàng đế nhân từ a!

Đường Huyền nghe vậy vô cùng thích chí, cười ha hả nói:

- Chuyện này là tất nhiên rồi, con người trầm bản tính nhân từ khoan dung độ lượng, từ trước tới nay chưa biết thù hằn ai là gì a! Nhưng cũng phải nói gần đây người hâm mộ trầm ngày càng nhiều, trầm chính là muốn khiêm tốn một chút, nên trốn vào Ngọc Lăng cung lánh mặt mọi người, ở đây trò chuyện với nàng.

Tần Phi Phi khẽ cười:

- Hoàng Thượng lại nói đùa rồi, nếu tiểu muội ở đây nhất định sẽ lại cãi nhau với ngài.

Đường Huyền cười nói:

- Tiểu di muội gần đây có vẻ hiểu chuyện hơn nhiều rồi, biết hai vợ chồng chúng ta cần có không gian riêng nên không tới làm phiền nữa. Nhưng mà nàng có tới thì cũng không sao, trầm rất thích cãi nhau với nàng.

Tần Phi Phi trầm ngâm, nghĩ tới điều gì đó. Chợt nói:

- Hoàng Thượng, ngài thấy tiểu muội nàng thế nào?

Đường Huyền không cần suy nghĩ lập tức nói:

- Tốt, rất tốt a... Ái phi, hay là nàng muốn làm mối cho ta cùng tiểu di muội? Thực ra nàng là muội muội của ái phi, trăm cũng không tiện... nhưng mà nếu ái phi thích, trăm liền nguyện ý. Ái phi hay là chọn lấy một ngày lành, tốt nhất là sớm một chút, miễn cho nàng mỗi lần thấy chúng ta hai người thân mặt lại cảm thấy tủi thân. Ái phi, nàng nói xem, sinh lễ bao nhiêu thì thích hợp? Đêm tân hôn nàng nói trăm nên mặc trang phục gì thì đẹp...

- A... Hoàng Thượng...

Tần Phi Phi vốn chỉ là tùy ý thăm dò một chút, không ngờ Đường Huyền đã tự biên tự diễn ra phần sau. Nếu để cho hắn nói tiếp, có thể ngay cả tên hài tử sau này hắn cũng đặt luôn...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Đường Huyền thấy Tần Phi Phi ngơ ngác nhìn mình, lập tức ngưng ngừng cười, trầm mắng: “Lại quá vội vàng rồi, phải giả vờ từ chối mới đúng!”

Hắn vội chuyển đề tài:

- Ái phi a, lần trước trăm hứa tặng quà sinh nhật cho nàng, tới tận bây giờ vẫn chưa tặng, trăm rất là băn khoăn a!

Tần Phi Phi nghe vậy ôn nhu nói:

- Hoàng Thượng, sinh nhật nô tỳ qua đã lâu rồi. Hơn nữa hôm đó nếu không phải Hoàng Thượng liệu mình cứu, chỉ sợ...

Tần Phi Phi tới bây giờ vẫn còn tưởng ngày hôm đó Đường Huyền thực sự tự sát.

Đường Huyền vội cười nói:

- Có thể hy sinh tính mạng vì ái phi chính là nguyện vọng của trăm, đâu có tính là gì!

Đường Huyền chỉ thuận miệng ba hoa, cũng không biết có bao nhiêu phần là thật, nhưng vào tai Tần Phi Phi, nàng lại cho rằng đó là lời nói phát ra từ trái tim hắn. Nghĩ lại ngày hôm đó hắn cả người đầy máu, nàng liền cảm thấy thương tâm.

- Hoàng Thượng, ngài tốt với nô tỳ như vậy, nô tỳ sợ rằng cả đời này không báo đáp được!

Đường Huyền liền ôm nàng vào, nói:

- Ái phi, chúng ta là phu thê, nói chuyện báo đáp làm gì. Nhưng quà sinh nhật nàng trăm nhất định phải tặng, cả các lần sinh nhật sau này, trăm nhất định sẽ nhớ kỹ, rồi sau này con cháu chúng ta ra đời, ta cũng phải báo chúng nhớ kỹ!

Tần Phi Phi nghe vậy trong lòng run lên, hai mắt ướt lệ, nhỏ giọng nói:

- Nô tỳ... nô tỳ tạ ân Hoàng Thượng!

Đường Huyền vội lau nước mắt cho nàng, cười nói:

- Ái phi, trăm đã nói lúc không có người thì nàng gọi trăm là lão công a! Ha ha, tới gọi một tiếng “Lão công, ta yêu ngươi” ta nghe xem!

Tần Phi Phi đỏ mặt, nhỏ giọng gọi:

- Lão... lão công, ta yêu ngươi!

Đường Huyền nghe vậy vô cùng sáng khoái, hưng hăng hôn nàng một cái, lại nói:

- Lão bà, ta cũng yêu nàng...

Hai người quấn quýt cả nửa ngày trời mới tách ra. Đường Huyền thấy trời gần tối, bèn cho gọi Giang Bắc Thiên tới, đem theo ít thành viên Phi Hổ đội ra

ngoài thành, tới chỗ tập binh của Tần lão tướng quân.

Những ngày gần đây Tần lão tướng quân vô cùng bận rộn, mặc dù các tướng quân của các nhánh quân đã được di chuyển đi, nhưng việc chinh đồn lại hang vạn quân sĩ cũng không phải dễ dàng. Cũng may Tần lão tướng quân trước đây uy vọng cực lớn, lại có kinh nghiệm lâu năm, nên dù hơi vất vả một chút nhưng vẫn có thể kiểm soát đám binh sĩ này.

Mọi việc Tần lão tướng quân đã làm gần xong. Hôm nay Đường Huyền muốn tới gọi là trấn an binh sĩ một chút, động viên một chút, rồi lại phong thưởng một chút, nếu không thực sự có thể người ta sẽ quên đi mất thiên hạ này còn một ông vua là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cứu Tế

Đường Huyền đêm nay không hiểu sao lại không ngủ được, mất ngủ nguyên một đêm, ngày hôm sau lên triều hai mắt đã thâm quầng.

Quần thần thấy vậy vội khuyên bảo hấn không nên quá lao lực vì quốc sự, dù sao hiện tại phản loạn coi như đã tạm yên ổn, phải lấy long thể làm đầu. . .

Đường Huyền gật gù tỏ vẻ đã biết, hai mắt thì díp cả lại.

Hai vị tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng hiện tại bị tước đi binh quyền nhưng chức tước vẫn chưa bị động tới, hai người thấy lúc này cần phải tỏ rõ thái độ hối cải, vội vàng bước ra quỳ xuống hô:

- Tội thần phạm tội đại nghịch bất đạo, khiến hoàng thượng long thể bất an, xin hoàng thượng trừng phạt!

Đường Huyền đang lấy tay xoa xoa thái dương, hấn cảm thấy một mối vô cùng. Nghe hai lão già hô như vậy, hấn liền xoa xoa tay nói:

- Lỗi làm gì, trẫm không nhớ gì hết! Các ngươi hiện tại là tể tướng và vương gia, việc của các ngươi bây giờ là thay trẫm lo chuyện quốc sự đi, để trẫm còn có thời gian nghỉ ngơi a! Cái gì nội loạn, cái gì thiên tai, cái gì biên giới... Các ngươi phải tự giải quyết đi, bớt làm phiền trẫm một chút là trẫm tự nhiên sẽ khỏe ngay!

- Tạ ân Hoàng Thượng!

Hai lão già nghe vậy liền biết Đường Huyền coi như đã tha bổng cho họ, vội vàng điên cuồng vái tạ. Họ cũng không thực sự cho rằng Hoàng Thượng tốt bụng đến thế, có thể hấn đang muốn làm âm mưu gì đó. Nhưng họ cũng không quá bận tâm, dù sao hiện tại cả hai đã già, sống cũng chẳng được bao lâu nữa, quan trọng là bây giờ tội danh tạo phản của họ được bỏ qua, như vậy khi chết đi cũng không bị thiên hạ chửi rủa, con cháu họ cũng không bị gắn cái mác phản tặc, như vậy là mãn nguyện lắm rồi.

Đường Huyền thấy hai lão già cứ quỳ lạy hô hào, bèn nháy mắt ý bảo Tần lão tướng quân đỡ họ dậy sang một bên. Sau đó lại nhìn thấy Ô thái sư có vẻ đang muốn tâu gì đó, bèn nói:

- Ô thái sư, hôm nay có hung tin gì thì mau báo lên đi.

Ô thái sư ngượng ngùng cười, bèn bước ra tâu:

- Hoàng Thượng, khu vực Cát Đông gặp đại thiên tai, mặc dù đã phát bạc tới, nhưng một là quan viên địa phương làm việc chậm chạp thiếu hiệu quả, hơn nữa vì thần còn nghi ngờ rằng có tham ô, hai là thiên tai quá lớn, số bạc cứu tế vẫn chưa đủ. . .

Đường Huyền nghe xong, liếc mắt sang nhìn tam vương gia cùng Tư Mã tể tướng. Quan lại mấy tỉnh vùng sâu vùng xa, không phải người của hai lão già này thì của ai. Nhất là có liên quân tới tham ô thì không nhầm đi đâu được. Hai người nghe tâu chương cũng thấy chột dạ, cúi đầu tránh ánh mắt Đường Huyền. “Mẹ kiếp mấy thằng ngu, đã đến thời gian này tạm thời dừng hoạt động, không ngờ vẫn tính chó thêm phen. . .”

- Tam hoàng thúc, tể tướng, hai vị thấy sao, mấy tên quan lại địa phương này có nên. . .

Đường Huyền cười nói.

Hai người không cần chờ Đường Huyền nói hết câu, lập tức cương quyết chém đinh chặt sắt:

- Hoàng Thượng, loại tham quan hại nước hại dân bất tài vô dụng như thế này thiết nghĩ phải lập tức trừng phạt, tốt nhất là phải tru di cửu tộc.

Đường Huyền nghe vậy tay đang với chén trà tí thì làm rớt. Tru di cửu tộc? Hai lão già các ngươi tạo phản còn sống sờ sờ đây, người ta mới tham ô có tí bạc đã đòi diệt cửu tộc a!

Hắn cũng không thực sự hy vọng hai lão già này nghĩ ra biện pháp gì. Một lát sau liền nói:

- Cho truyền Kỳ Tuyên Đình!

Kỳ Tuyên Đình cùng các phạm nhân khác đã được miễn toàn bộ tội danh, đang giữ chức văn quan nhỏ, nhưng chưa đủ tư cách vào triều. Lúc này thái giám truyền chỉ, Kỳ Tuyên Đình liền bước lên điện.

- Kỳ Tuyên Đình, bẩm hiện tại phong ngươi làm...

Đường Huyền đang nói thì khựng lại, quay sang hỏi Dur thái giám: “Xử lý thiên tai là trách nhiệm của bộ nào nhỉ?”. Dur thái giám liền nói nhỏ: “Công bộ thừa Hoàng Thượng”.

- Ân, phong ngươi làm Công bộ thị lang, kiêm khâm sai đại thần, đem theo năm vạn quân sĩ lập tức lên đường tới Cát Đông, không cần biết ngươi dùng phương pháp gì, nếu có thể giúp nơi này chống lại thiên tai, trăm sẽ trọng thưởng!

Kỳ Tuyên Đình sở học lớn nhất là thiên văn địa lý, trước nay chỉ hận không có cơ hội thể hiện tài năng. Lúc này nghe vậy cả mừng, vội dập đầu tạ ơn.

Đội Kỳ Tuyên Đình lui ra, Ô thái sư lại tâu tiếp.

- Hoàng Thượng, bốn vị phiên vương đang rục rịch có hành động, sắp tới là mùa xuân, chỉ e họ sẽ thực sự hành động. Còn nữa, gần đây các phiên cũng có qua lại rất gần với Liên Hoa giáo, nhiều khả năng là muốn mượn sức lẫn nhau để mưu nghịch tạo phản.

Lại muốn tạo phản, hừm, đang thiếu tiền cứu tế, tốt lắm, cứ đến cả đây!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Ý Trung Nhân

Sau đó là một số chuyện khác, quanh đi quẩn lại cũng toàn vấn đề mà Đường Huyền không hiểu cũng như không giải quyết nổi, đành ậm ừ vài câu rồi động viên Ô thái sư cùng các quan lại cố gắng làm việc, sau đó phui mông bãi triều đi về.

Về Ngọc Lăng cung nghỉ ngơi, Tần Phi Phi chợt nói:

- Hoàng Thượng, nô tỳ có chuyện muốn nói với người, là chuyện của muối muối...

Đường Huyền nghe vậy hai mắt tỏa sáng hắc hắc cười nói:

- Có phải là chuyện muốn gả tiểu di muội cho trăm không? Ai nha, trăm quên mất hôm nay chưa chuẩn bị sinh lễ. Hay là cứ cưới trước, sau này trăm cho mang tới sau a! Có được không ái phi!

Tần Phi Phi thấy hắn lại hiểu sai ý, bèn mỉm cười nói:

- Hoàng Thượng, nô tỳ muốn hỏi ngài một câu, ngài thực sự thích tiểu muội sao?

Nàng vừa nói vừa nhìn vào mắt hắn, muốn tìm được câu trả lời chân thật nhất. Đường Huyền bị nàng nhìn như vậy có chút ngượng ngùng, gãi đầu nói:

- Ái phi, thực ra... thực ra trăm vốn là muốn cả đời sống bên một mình nàng, nhưng... nhưng... Nói thế này vậy, ái phi giống như mùa xuân, còn tiểu muội thì giống như mùa hạ, trăm đối với cả hai đều... đều...

Tần Phi Phi thấy hắn ấp úng như vậy thì bật cười nói:

- Hoàng Thượng nói nô tỳ là mùa xuân, tiểu muội là mùa hạ, vậy hắn là còn muốn tìm thêm hai vị phi tử mùa đông và mùa thu đi!

Đường Huyền nghe vậy ngẩn người, càng thêm lúng túng:

- Cái này... cái này... a, thực ra đối với trăm một năm mười hai tháng chỉ có hai mùa xuân và hạ thôi!

Đường Huyền toát mồ hôi, thầm nghĩ ái phi hắn là sẽ không tức giận đi, nghe nói nữ nhân ghen lên rất đáng sợ.

Hắn lăm lết nhìn Tần Phi Phi, sau đó cười cầu tài:

- Ái phi, nàng đừng... đừng giận, đều tại trẫm quá tham lam, đừng tức giận a! Cười vui vẻ một cái đi, nàng cười như vậy trẫm có chút sợ hãi a!

Tần Phi Phi thấy hắn là vua một nước, ngày thường hậu cung ba ngàn phi tử, nhưng lại quan tâm tới cảm giác của mình như vậy, trong lòng nàng vừa cảm động vừa có chút buồn cười. Nàng nắm tay hắn nhỏ giọng nói:

- Hoàng Thượng, nô tỳ làm sao có thể tức giận với ngài. Chỉ là có một chuyện về tiểu muội, nô tỳ nói ra sợ ngài mất hứng.

Đường Huyền nghe vậy liền biết hắn là có chuyện xấu rồi. Mà nhìn tình hình này, hắn hơi suy nghĩ, liền vội vàng hỏi:

- Chuyện gì? Có phải... tiểu di muội có ý trung nhân rồi không?

Tần Phi Phi gật đầu nói:

- Hoàng Thượng, tiểu muội sáng nay mới rời cung, nàng nói muốn ra ngoài giải sầu. Su thái có nói lại với thiếp nàng nhiều khả năng đã có ý trung nhân, nhưng không muốn cho người khác biết... Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài sao thế?

Đường Huyền mới chỉ nghe từ câu đầu tiên đã bị đá kích nặng nề, trong lòng thầm chửi rủa: “Là thằng nào, là thằng khốn kiếp nào?! A, nhớ rồi, hôm trước tên Bạch Hồng Kiều kia làm thơ, tiểu di muội có vẻ rất hâm mộ hắn, chẳng lẽ... chẳng lẽ... Aizz, nếu xem xét kỹ thì hai người đúng là trai tài gái sắc, tiểu di muội gả cho hắn cũng coi như xứng đáng... Nhưng ta thì phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại phải trở mặt nhìn nàng đi theo người khác?”

Nghĩ tới đây, Đường Huyền buồn bã, ngã gục đầu vào lòng Tần Phi Phi, thều thào:

- Tiểu di muội đi rồi sao? Có phải người nàng thích là Bạch Hồng Kiều không? Aizz, thật sự là trai tài gái sắc. Trẫm đành chúc phúc cho họ vậy... xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

“Hừ, không được, không thể được. Nhất định phải tìm ra biện pháp ngăn cản họ, tiểu di muội của trẫm không ai có thể cướp đi được! Nhưng phải làm cách nào nhỉ... Nga, đúng rồi, phải lập tức tìm cho họ Bạch Hồng Kiều một cô nương, sau đó bắt hắn cưới luôn, nhưng làm vậy liệu tiểu di muội có hận ta không? Hay là cho hắn đi xứ, cho đi chỗ nào xa xa một chút, tốt nhất là mười hai mươi năm, đợi ta phao được tiểu di muội rồi cho hắn về? Nhưng nhờ tiểu di muội lại đi theo hắn thì sao? Chắc, phải làm sao mới tốt đây!”

Tần Phi Phi thì không biết trong đầu hắn đang âm mưu những gì, chỉ thấy hắn suy sụp như vậy thì cảm thấy có vẻ Hoàng Thượng thực sự yêu thích muội muội mình, không nỡ để hắn đau khổ như vậy, bèn nói nhỏ vào tai hắn:

- Hoàng Thượng, ý trung nhân của muội muội không phải Bạch Hồng Kiều...

“Cái gì?!! Không phải, thế thì là thằng mặt trắng nào? Hừ, nếu là Bạch Hồng Kiều trẫm còn có thể nương tay, dù sao hắn cũng là nhân tài, nhưng nếu là tên mặt trắng nào dám dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa tiểu di muội của trẫm, trẫm liền... Hừ!”

Đường Huyền lập tức trong đầu nghĩ ra hàng trăm phương pháp hành hạ tên mặt trắng kia.

Tần Phi Phi lại cười nói:

- Hoàng Thượng, người muội muội thích bề ngoài không xuất chúng, hành sự có chút quái dị, ngốc nghếch, lời nói đôi khi có chút khinh bạc...

Tần Phi Phi mới nói tới đó, Đường Huyền đã không nhịn được hô lên:

- Là tên vương bát đần nào, điều kiện nào cũng không có mà đòi cưới tiểu di muội của trẫm sao, đúng là cóc ghè đòi cưới thiên nga! Không được, trẫm nhất định không đồng ý. Nàng không cần ngăn cản trẫm, cho dù tiểu di muội không cưới trẫm, trẫm cũng phải tìm cho nàng một đấng lang quân như ý mới được, không phải đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất thì cũng phải là một thiếu hiệp cao thủ võ lâm...

“Tốt lắm, còn tưởng là tên mặt trắng nào, hóa ra chỉ là một kẻ tầm thường như dân chợ búa, hừ, chắc chắn là hắn ta dùng thủ đoạn gì đó lừa gạt tiểu di muội rồi! Hừ, đừng để rơi vào tay ta, nếu không...”

Đường Huyền còn đang hí hửng suy nghĩ, chợt lại nghe Tần Phi Phi nói:

- Nhưng tiểu muội còn nói, người này cũng có khi rất trọng nghĩa tình cảm, có những lúc hành sự vô cùng sáng suốt anh minh...

Đường Huyền lập tức xua tay nói:

- Nhảm nhí, nhất định là tiểu muội bị lừa gạt rồi, hừ, làm gì có tên nào vừa xấu xí vừa hạ lưu mà còn trọng tình cảm...

- Người đó chính là Hoàng Thượng!

- Nói bậy, nhất định là... Cái gì?!!!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Xuất Ngoại

Thấy Đường Huyền ngốc ngốc nhìn mình, Tần Phi Phi bật cười nói:

- Đây là lời của sư thái, thực hư ra sao có lẽ phải chờ muối muối trở về mới biết được! Ngài cũng không cần lo lắng cho tiểu muội, sư thái nói công phu của nàng cũng rất khá rồi, hành tẩu giang hồ sẽ không gặp phải việc gì đâu.

Đường Huyền còn đang ngây ra thì một tên thái giám từ ngoài chạy vào báo tin Thanh Liên cô nương đã mất tích. Đường Huyền cả kinh, đoạn thời gian này nhiều việc quên bẵng đi mất Thanh Liên. Hiện tại Tần Diễm Diễm ra ngoài, Thanh Liên mất tích, vậy hắn biết tìm ai chơi đùa bây giờ? Còn đang muốn tìm mấy tên bảo vệ Thanh Liên chửi một trận cho bõ tức thì Tần Phi Phi ở bên cạnh chợt mỉm cười ôn nhu hỏi:

- Hoàng Thượng, Thanh Liên là vị cô nương nào thế?

Toát mồ hôi! Đường Huyền giật nảy mình như gian dân bị bắt quả tang, ấp úng chối:

- O...À à là bạn ta, là một người bạn thôi, nàng đừng để tâm...

Trong vòng hai tháng sau đó, hoàng thành dần trở lại bình yên sau cuộc đảo chính bất thành của Tư Mã tể tướng và Tam vương gia. Phổ xá lại đông đúc, người người lại tấp nập trên đường phố, Đường Huyền lại tiếp tục cho Phi Hồ đội đi thu phí bảo kê. Tư Mã tể tướng cùng Tam vương gia chưa bị cách chức, nhưng thực lực đã suy giảm rất mạnh, các thương nhân trong thành đã không còn chỗ dựa vững chắc như trước, đành phải ngoan ngoãn trả phí bảo kê là tám phần lợi tức cho Phi Hồ đội. Nói là tám phần, nhưng thực ra cũng chẳng ai đi thống kê lợi nhuận của họ, lúc trả phí chỉ cần không trả ít quá thì Phi Hồ đội cũng vui vẻ mà rồi đi. Lấy phí bảo kê Đường Huyền tất nhiên cũng không thể ăn không của đám thương nhân này, phải bỏ bớt một số điều luật hạn chế thương nhân đi, cho họ thoải mái một chút, vùng vẫy một chút thì mình mới có cái mà ăn.

Mặc dù Đường Huyền chỉ nhìn qua bộ luật rồi tùy tiện bỏ đi vài điều cho nó hao hao giống với luật pháp ở kiếp trước, nhưng khi thi hành ra các thương nhân được hưởng lợi không ít, số lợi đó áp dụng trên phạm vi lớn khiến cho trong thời gian ngắn giới thương nhân cả nước giàu lên trông thấy, một chút tiền bảo kê họ cũng không coi vào đâu nữa.

...

Một ngày đẹp trời, thiên hạ coi như thái bình, thì một tin tức động trời xuất hiện. Đệ nhất tài tử Bạch Hồng Kiều có gian tình với phi tử của Hoàng Thượng, đôi gian phu dâm phụ này liều mạng cùng nhau bỏ trốn, khiến Hoàng Thượng vô cùng giận dữ, lập tức cho truy nã toàn quốc.

Dân chúng được tin liền biến sự kiện này thành một giai thoại. Một câu chuyện tình cảm động ra đời. Bạch Hồng Kiều trước khi đỗ tiến sĩ có một người con gái thanh mai trúc mã. Người con gái này bị tên hôn quân vừa ý, hắt hiu bàn mưu tính kế, gán tội cho Bạch Hồng Kiều rồi giam vào ngục ba năm. Trong ba năm này tên hôn quân liền bắt vị nữ tử nọ vào cung làm phi tần. Ba năm sau Bạch Hồng Kiều mãn hạn tù, tên hôn quân cũng dần quên đi chuyện ba năm trước, bèn cho hắn vào triều làm quan. Tại đây đôi uyên ương gặp lại nhau sau ba năm xa cách. Vì tình yêu, Bạch Hồng Kiều chấp nhận từ bỏ chức vị hiện tại, từ bỏ tương lai rộng mở, cùng ý trung nhân bỏ trốn khỏi hoàng cung...

- Cảm động quá!

Đường Huyền ngồi nghe kể câu chuyện này cũng sùi sụt chấm nước mắt.

...

Một buổi tối đẹp trời, Đường Huyền cho gọi Giang Bắc Thiên cùng hai trăm người Phi Hồ đội xuất ngoại một chuyến, đích đến là địa bàn của tứ đại phiên vương.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nghỉ Chân

Thời tiết hiện tại tuy vào đầu xuân nhưng lại vô cùng rét, trong đêm tối gió lạnh rít từng đợt, tuyết rơi mù trời. Đội nhân mã đội tuyết mà đi, tiến vào một tòa thành nhỏ. Người trong thành thấy đội nhân mã tên nào tên nấy cao to lực lưỡng, tướng mạo lại hung hăng, liền tự giác tránh xa một chút. Các chủ khách điểm, quán ăn thấy họ cũng hoảng sợ, vội vàng đóng cửa quán.

Bộp bộp bộp!

- Mở cửa! Mở cửa ram au, bằng không các đại gia đây liền đốt cái khách điểm này!

Một người trong đội nhân mã tiến lên đập cửa ầm ầm.

Chương điểm cùng tiểu nhị nghe tiếng đập cửa mà run cầm cập, trong lòng thầm cầu khẩn bỏ tất mau đuổi lũ yêu quái này đi, nhưng vẫn phải lấy can đảm nói vọng ra:

- Các đại gia thông cảm, tiểu điểm hiện tại đã hết phòng trống, các ngài hay là thử tới nơi khác...

Đại hán ở bên ngoài lập tức quát:

- Con mẹ nó cái gì mà hết phòng trống, có mở cửa hay không, đừng để lão tử phải dùng vũ lực...

Người trong điểm sợ run, chủ điểm đang phân vân rốt cuộc có nên mở hay không thì một giọng ôn hòa vang lên:

- Thôi bỏ đi, người ta đã nói hết phòng thì thôi, chúng ta là người tri thức, sao có thể động tí là quát mắng đe dọa người khác như vậy?

Người này có vẻ như là địa vị cao nhất trong đám hán tử kia, tên đại hán vừa đập cửa nghe vậy liền kính cẩn đáp:

- Vâng thưa công tử!

Người trong điểm nghe vậy đều thầm thở phào, may mà vẫn còn vị công tử kia biết lễ nghĩa.

Vị công tử nọ ừ một tiếng, sau đó lại nói tiếp:

- Lần sau không cần phải đe dọa nhiều làm gì, cứ thẳng tay mà đốt luôn! Trời đang lạnh, chúng ta cần có chút lửa để sưởi ấm mới được!

- Vâng thưa công tử!

Người trong điểm vừa mới nhẹ nhõm được một chút, nghe vậy thì chết lặng! Chương quỹ hoảng sợ, run rẩy nói vọng ra:

- Các... các ngài dám đốt nhà giữa ban ngày... chẳng lẽ không coi vương pháp ra gì sao?!

Vị công tử vẫn giữ giọng ôn hòa nói:

- Cái này ngài không cần phải nhắc. Nếu quan quân tới chúng ta chỉ việc lên ngựa bỏ đi, bọn chúng đuổi không kịp đâu. Dọc đường tới đây ta cũng đốt gần chục cái khách điểm rồi, kinh nghiệm đã rất phong phú, tốt nhất là ngài nên lo cho khách điểm của ngài, liệu lúc quan quân tới có còn mảnh tro nào không?

Chương quỹ toát mồ hôi, cuối cùng suy đi nghĩ lại đành phải chấp nhận thỏa hiệp:

- Vậy... được rồi, các ngài đừng đốt, ta mở cửa là được!

Vừa mở cửa thì một khuôn mặt vừa xấu vừa khó coi đập ngay vào mắt, khiến tiểu nhị suýt nữa té ngã ra sau, cũng may xung quanh nhiều người, bằng không hẳn thực sự tưởng mình gặp quỷ.

Người này chính là Đường Huyền. Hắn đưa mắt nhìn vào trong, thấy ai nấy đều đang sợ hãi nhìn mình, bèn cười nói:

- Các vị không cần sợ hãi, chúng ta là người tri thức, biết lễ nghĩa, không ép buộc ai bao giờ, nếu thực sự khách điểm đã chật thì chúng ta cũng không miễn cưỡng... Chỉ xin ít lửa để sưởi ấm thôi!

Chương quỹ trong đầu thầm chửi rủa đồ tiểu nhân, đồ đạo đức giả, đồ... abxyz... nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Thực ra vừa rồi tiểu nhị kiểm toán sai, khách điểm vẫn còn nhiều phòng trống, các vị hảo hán cứ việc vào trọ!

Đường Huyền nghe thế cũng không vào ngay, ngẩng mặt nhìn trời, ung dung hỏi:

- Nói như vậy chúng ta vào đây trọ vẫn là đôi bên thuận mua vừa bán có phải không? Các vị sẽ không nhân lúc chúng ta nghỉ ngơi mà báo quan chứ?

Chương quỹ đúng là đang suy nghĩ tới phương pháp này, nghe vậy liền lắc đầu quày quảy nói:

- Làm gì có chuyện đó, chúng ta mở khách điểm tất nhiên là cho khách nhân vào trọ, đâu có chuyện báo quan gì ở đây!

Đường Huyền cười, rút ra một thỏi bạc đút vào tay chương quỹ:

- Thế thì tốt, chỗ này thường trước cho ngài, phục vụ tốt sẽ có thêm

- Tiểu nhân hiểu, nhất định sẽ làm các đại gia hài lòng.

Chương quỹ thấy tiền thì sáng bừng mắt, cái gì xấu xí, cái gì thô phỉ, cứ đưa nhiều tiền thì đều là khách quý hết.

Ba mươi người tiến vào khách điểm, chỗ còn lại thì đi tới các khách điểm khác, dù sao đông người như vậy cũng không thể tập trung trong một khách điểm được.

Đám người Phi Hồ đội ở trong kinh thành tập luyện quá lâu, cho nên hiện tại được ra ngoài hít thở ai nấy đều rất hưng phấn. Dọc đường đi âm ỉ náo nhiệt vô cùng, ngay cả hiện tại đã vào khách điểm nghỉ ngơi họ vẫn rất ồn ào, khiến người trong thành đều hoảng sợ.

Đường Huyền thấy vậy bèn nói:

- Năm mươi người theo ta đi dạo xung quanh chơi một chút cho thư giãn, đám còn lại ở yên đây nghỉ ngơi, sau này sẽ tới lượt, cấm ồn ào gây sự, nghe chưa!

Đường Huyền dù đi đường cả ngày trời, nhưng hần không thấy mệt, vì xe ngựa của hần vừa to vừa rộng, trong đó có cả giường chiếu chần nệm, người khác cưỡi ngựa vất vả nhưng riêng hần thì chỉ việc cả ngày nằm ngủ. Chính vì ngủ ngày nhiều nên đêm đến ngựa ngáy khó chịu, phải ra ngoài vận động một chút.

Tòa thành này dù không lớn lắm, nhưng cũng khá náo nhiệt. Kỳ viện tử lâu cũng không ít.

Đường Huyền tùy tiện thả đám người Phi Hồ đội từ đi các nơi, thích chơi gái hay đánh bạc đều được. Còn hần và Giang Bắc Thiên bước lên lầu một kỳ viện gọi một bàn rượu.

Hai người đang nói chuyện phiếm, chợt nghe tiếng gọi từ đâu vọng ra:

- Ai nha, mụ mụ, nàng... nàng hình như không được rồi!

Tú bà tròng cô nương vừa lên tiếng nọ một cái, sau đó vội cười bồi với khách nhân xung quanh:

- Không có việc gì đâu, các đại gia cứ từ từ uống rượu!

Dứt lời vội vàng rời đi.

Đường Huyền chính là đang rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn suy nghĩ: “Nghe giọng nói có vẻ gấp gáp, ở kỳ viện này thì có chuyện gì được nhỉ? Chắc không phải là hành vi cưỡng ép con gái nhà lành chứ? Nghe nói thời xưa cũng rất nhiều kỳ viện bắt cóc con gái nhà lành rồi ép làm kỹ nữ... Hừ, có nên anh hùng cứu mỹ nhân hay không nhỉ?”

Hần bèn nháy mắt cho Giang Bắc Thiên. Giang Bắc Thiên hiểu ý, lập tức rời đi, một lát thì quay lại nói:

- Hoàng Thượng, trong phòng đó có một nữ tử đang nằm bất động, có vẻ như sắp chết rồi!

Đường Huyền nhàn nhạt hỏi:

- Nàng đó dung mạo thế nào?

Giang Bắc Thiên trầm suy nghĩ, trả lời:

- Nếu so với tỷ muội họ Tần thì cũng không kém!

Đường Huyền đang uể oải uống trà, nghe vậy đặt chén bộp một cái xuống bàn, sáng bừng mắt nói:

- Có thật không?! Bỏn công tử xưa nay luôn hành hiệp trượng nghĩa, thấy chết luôn cứu, đi, chúng ta qua đó xem một chút!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Gặp Lại (1)

Đường Huyền đi theo Giang Bắc Thiên xông thẳng vào căn phòng nọ.

Trong phòng lúc này tú bà đang chỉ tay quát nạt đám nha hoàn. Thấy hai người đi vào thì kinh hãi, đảo mắt vài cái, cười nói:

- Hai vị đại gia có phải đi nhầm phòng không? Nhà vệ sinh ở bên kia a! Tiểu Thúy, dẫn hai vị đây đi!

Đường Huyền cười lạnh, chỉ lên giường nói:

- Tú bà, nữ tử kia là con gái nhà ai, để bọn công tử nhìn một chút!

- A... Hai vị đại gia, cái này... không nên nhìn, chỉ là chút chuyện riêng của nữ nhi thôi!

Tú bà áp ứng nói, đứng vào giữa chắn tầm nhìn của Đường Huyền.

- Hừ, bọn công tử tới kỹ viện chính là để xem nữ nhân, càng là chuyện riêng của nữ nhân bọn công tử càng muốn nhìn!

Tú bà thăm mắng một tiếng “Bệnh hoạn!”. Còn muốn dây dưa che giấu, nhưng đã bị Giang Bắc Thiên đẩy sang một bên. Đường Huyền liền bước tới giường, nhìn thấy cô gái nằm trên giường, hân hoan ngạc nhiên, sau đó liền cười lạnh nói:

- Thật đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ! Có một số nữ nhân thật là khó hiểu, cho làm một phu nhân cao quý thì không muốn, lại cứ muốn chạy tới kỹ viện làm kỹ nữ, thực sự là khó hiểu, có đúng không Thanh Liên cô nương?!

Người con gái đang nằm trên giường không phải ai khác, chính là Thanh Liên đã bỏ trốn cách đây vài tháng. Nàng lúc này sắc mặt nhợt nhạt, tóc tai rối loạn, thân thể dù đắp chăn dày nhưng vẫn run cầm cập, có vẻ đã mắc trọng bệnh.

Thanh Liên không ngờ tới tận chỗ này rồi mà vẫn còn gặp lại Đường Huyền, nhất thời liền cảm thấy vô cùng hổ thẹn, lại thêm bệnh tật hành hạ, nàng liền nước mắt lưng tròng, run rẩy nói:

- Đường... Đường công tử... Xin lỗi...

Đường Huyền đưa mắt ra hiệu cho Giang Bắc Thiên. Giang Bắc Thiên không nói hai lời lập tức phân phó thị vệ đưa hết người trong phòng ra ngoài. Tú bà hoảng sợ, còn muốn vùng vằng thì lập tức một đại hán rút đao kề vào cổ, sau đó lôi ra ngoài như lôi heo đi chọc tiết. Người trong phòng đi hết, cửa đóng lại, còn một mình Đường Huyền với Thanh Liên.

Đường Huyền lúc này mới quan sát kỹ Thanh Liên, thấy nàng quả là đang bệnh rất nặng, nhìn nàng vừa run rẩy vừa rơi nước mắt hẳn lại mềm lòng. “Tiểu nương bi này hai tháng nay chắc cũng chịu khổ không ít!” Đường Huyền đưa tay ra, muốn sờ trán nàng xem nhiệt độ thể nào, nhưng lập tức một suy nghĩ khác lại chen vào: “Hừ, nàng ta khổ là do nàng ta tự chuốc lấy. Lão tử đã đưa nàng ra khỏi kỹ viện, chăm sóc nàng như báu vật, nàng lại không biết hưởng phúc, còn muốn quay lại chốn kỹ viện này, đúng là loại nữ nhân không biết điều!”

Rốt cuộc tay đang đưa ra lại ngưng lại, giữ về mặt lạnh lùng ngồi đó nhìn Thanh Liên.

Thanh Liên khóc một trận, cuối cùng mở mắt nhìn Đường Huyền, xấu hổ nói:

- Đường công tử, Thanh Liên... Thanh Liên đã phụ ngài, rơi vào kết cục như hôm nay cũng coi như bị trừng phạt!

Thanh Liên nói xong thấy Đường Huyền chỉ im lặng, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, còn cho rằng hẳn đang nổi giận, đang tìm cách hành hạ mình, trong lòng liền cảm thấy sợ hãi. Nhưng nghĩ lại bản thân đã mang trọng bệnh, cũng không sống được bao lâu nữa, thôi thì mặc kệ cho hẳn trút giận cũng tốt!

Vì vậy nàng hít một hơi nói:

- Đường công tử, người nếu hận Thanh Liên thì cứ việc trừng phạt Thanh Liên, tiểu nữ cam tâm tình nguyện chịu tội, cho dù công tử muốn giết Thanh Liên cũng được!

Đường Huyền hừ một tiếng nói:

- Muốn chết sao? Có dễ dàng như thế sao? Bọn công tử hao tâm tổn sức cướp người về, nuôi người tốn kém như vậy, bây giờ nói giết là giết, thế thì bọn công tử chịu lỗ sao?

Thanh Liên càng chắc chắn rằng hẳn đã nghĩ ra cách hành hạ mình, run giọng nói:

- Thanh... Thanh Liên thân mang trọng bệnh, e rằng không còn cách nào trả lại ân tin của công tử...

Đường Huyền cười lạnh nói:

- Cái này không thành vấn đề. Bệnh của người ta sẽ cho người chữa khỏi. Chờ người khỏi rồi ta sẽ đem bán người vào kỹ viện, nhờ vào dung mạo của người muốn kiếm tiền cũng không khó. Như vậy vừa trả lại được tiền cho ta, vừa đúng theo nguyện vọng của người, đôi bên đều có lợi, có đúng hay không?!

Thanh Liên nghe xong, trong lòng cũng không biết nên có cảm giác gì, thờ dãi nói:

- Công tử muốn làm gì cũng được, Thanh Liên cam chịu...

Đường Huyền uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói:

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Gặp Lại (2)

- Hừ, cam chịu sao? Trước đây chẳng phải ngươi cũng nói đồng ý làm nương tử của ta sao? Cuối cùng không phải vẫn bỏ trốn sao? Ta...

Hắn còn muốn mắng một trận nữa, nhưng nhìn Thanh Liên lại rơi lệ, khuôn mặt xinh xắn đáng thương, đành quay đầu nhìn sang chỗ khác, cắn răng nói:

- Hừ, tóm lại kẻ dám đắc tội với ta sẽ phải chịu hậu quả rất nghiêm trọng!

Thanh Liên chỉ biết cúi đầu, một lát lại ho khan vài cái.

Đường Huyền trong lòng cũng rất khó chịu, nghe tiếng nàng ho nặng nề mà không thể bình tâm được, vừa hận nàng lừa gạt mình, lại vừa thương nàng bệnh nặng. Ngồi yên một lúc, cuối cùng lại lên tiếng:

- Ngày thường Ô thái sư vẫn khen ngươi thông minh, nhưng tại sao ta không không thấy như vậy? Cho dù muốn bỏ trốn thì cũng cần một chút trang sức theo, để phòng tới lúc cần thì có thể đổi sang ngân lượng mà xài. Số trang sức ta tặng ngươi cũng đủ nuôi mấy gia đình cả đời! Ngươi nhìn ngươi bây giờ xem, để bản thân bệnh tật đến như thế này, có phải cố tình làm vậy để ta thương hại không? Hừ!

Thanh Liên xấu hổ nói:

- Ta... ta vốn ước hẹn cùng tiểu Hồng, bỏ trốn cùng nàng, không dám đem theo trang sức vì sợ vướng víu, chỉ dám cầm theo mấy lượng bạc. Sau đó theo tiểu Hồng về quê nàng sống tạm. Không ngờ... không ngờ nàng lại thông đồng cùng gia đình nàng đem bán ta vào đây... có lẽ ông trời trừng phạt, bắt Thanh Liên phải chịu bệnh phong hàn, đã chưa trị hơn một tháng ở đây mà không có chuyển biến...

Đường Huyền nghe vậy bốt giận đi một chút.

- Thì ra là bị người ta lừa bán vào đây, ta còn tưởng ngươi muốn tiếp tục làm kỹ nữ...

- Thanh Liên mặc dù lớn lên ở kỹ viện, nhưng ít nhất cũng biết phân biệt tốt xấu. Làm gì có nữ tử nào nguyện ý cả đời ở trong chốn kỹ viện? Chỉ trách Thanh Liên mệnh khổ, gặp phải kẻ xấu...

Đường Huyền cười khẩy nói:

- Hừ, biết phân biệt tốt xấu? Cái này cũng chưa chắc. Bỏ công tử đối đãi với ngươi có chỗ nào không tốt, ngươi lừa gạt bỏn công tử, bỏ đi không một lời từ biệt. Ngươi có biết bỏn công tử hai tháng qua lúc nào cũng nhớ ngươi, ăn không ngon ngủ không yên, vì tìm ngươi mà bỏ mặc mọi thứ, đi khắp trời nam đất bắc, nếu không thì liệu có ngẫu nhiên gặp lại ngươi ở đây hay không?! Bỏn công tử nói gì ngươi cũng bỏ ngoài tai, coi bỏn công tử là người xấu, còn cái gì tiểu Hồng chỉ dùng vài câu đã lừa bán được ngươi vào kỹ viện, ngươi thử nói xem là do ngươi mệnh khổ hay là ngươi tự khiến mình chịu khổ?

Thanh Liên chỉ biết im lặng cúi đầu, nước mắt lại càng trào ra mãnh liệt. Nghĩ tới hắn không ngờ đã đi tìm mình suốt hai tháng nay, trong lòng vừa cảm động vừa hổ thẹn, run giọng nói:

- Đường công tử, Thanh Liên có lỗi với ngài!

Nói xong lại nức nở khóc mãnh liệt hơn.

“Ngày xưa đọc truyện có thấy nói nữ nhân yếu đuối nhất là lúc bị thất tình và bị bệnh nặng, có phải lúc này ta nên hành động, khiến nàng cảm động, sau đó nhân cơ hội xxx, chờ khi nàng khỏe lại thì có khi hải từ cũng đã có rồi a! Hắc hắc...”

Đường Huyền càng nghĩ càng thấy khoái chí, cuối cùng khoát tay nói:

- Nói đi nói lại vẫn là câu này. Xin lỗi thì có tác dụng gì sao? Một vạn lời xin lỗi cũng không thực tế bằng một lần lấy thân báo đáp a! Thôi bỏ đi, ngươi cứ nghỉ ngơi đi!

Thanh Liên nghe hắn nói vậy má hơi đỏ lên, im lặng không nói gì.

Đường Huyền lúc này hô lớn:

- Lão Giang, mang tú bà vào đây!

Giang Bắc Thiên lập tức giải tú bà vào. Đường Huyền nhìn tú bà, âm trầm một hồi, sau đó cười lạnh nói:

- Tú bà nguoi khẩu vị cũng lớn lắm, ngày nào cũng ăn gan báo đúng không?!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chuyện Cũ

- Cái gì gan báo cơ? Đại gia nói gì tiểu nhân không hiểu?

Tú bà mù mịt hồi lại, nhưng nhìn đám người Đường Huyền ai nấy hầm hầm như hung thần ác sát mụ cũng tự cảm thấy chột dạ.

- Không ăn gan báo, sao nguoi to gan như vậy?! Có biết vị cô nương này là ai không?

Tú bà thâm hoảng sợ, chẳng lẽ cô nương kia lai lịch rất lớn?

- Tiểu... tiểu nhân không biết...

Đường Huyền chợt quát to:

- Điều dân to gan, ngay cả nữ nhi của thái sư đương triều mà cũng dám lừa gạt, lão tử không đem nguoi tru di cửu tộc thì nguoi còn không biết trời cao đất dày là gì phải không?

Lời này vừa nói ra tú bà liền hoảng sợ, vội vã quỳ xuống dập báp:

- Đại nhân, chuyện này... nàng làm sao có thể là con gái thái sư... ngài có nhận lầm hay không?

Thanh Liên nghe vậy cũng nghi hoặc, nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, ở đâu ra con gái thái sư?

Đường Huyền bèn nói:

- Có nhận lầm hay không không tới lượt nguoi nói. Nguoi bây giờ nếu không muốn chết thì nói cho ta biết, kẻ bán nàng vào đây là ai, ở đâu? Nói ra thì không những không bị tội mà còn được thưởng, còn nếu dám nói dối... Hừ!

Đường Huyền giả bộ hung dữ nhìn qua cũng có chút ngưu bức, tú bà hoảng sợ lập tức nói:

- Một tháng trước có mấy hán tử ở nông thôn đem nàng tới đây bán với giá năm mươi lượng. Tiểu nhân thấy nàng dung mạo đẹp đẽ nên mua lại, nhưng vừa mua về thì nàng đổ bệnh, tiểu nhân chạy chữa bồi dưỡng cho nàng suốt một tháng qua, cũng chưa từng bắt nàng đi tiếp khách...

- Cái gì?! Con mẹ nó tiểu Liên phi của trẫm mà chúng nó bán với giá năm mươi lượng? Bọn ngu ngốc, ít nhất cũng phải năm ngàn lượng... Mà thôi, cái này không quan trọng, hiện tại lập tức tìm chỗ mấy kẻ này, lão tử nhất định phải bắt chúng trả giá!

Đường Huyền nói xong, lại thấp giọng hỏi:

- Có thật là một tháng nay nguoi không bắt nàng tiếp khách không?

Tú bà đau khổ nói:

- Tiểu nhân cũng muốn bắt nàng tiếp khách lắm, nhưng nàng ốm yếu như vậy thì làm sao mà tiếp.

Đường Huyền lúc này mới thở phào một hơi, kể ra số mệnh nữ tử này cũng kỳ lạ thật, hai lần vào chốn kỹ viện mà vẫn còn thân xử nữ, đúng là kỳ tích a! May mắn còn chưa bị cấm sùng a!

Đường Huyền lại nói tiếp:

- Thế thì được. Còn nữa, lang trung tốt nhất ở đây là ai? Mau mời hán tới!

- Ở đây có Hồ lão tiên sinh làm y thuật cao nhất, có điều đã muộn thế này...

Đường Huyền khoát tay nói:

- Cho dù muộn hơn nữa cũng phải đưa lão ta tới!

Giang Bắc Thiên lập tức tuân lệnh, rồi đi tìm lang trung.

Thanh Liên lúc này chợt hỏi:

- Công tử, ta... ta là con gái thái sư sao?

Thanh Liên từ nhỏ không cha không mẹ, mỗi lần nhìn các tiểu thư tiểu nữ nhà thường dân được cha mẹ chăm sóc nàng đều cảm thấy hăm mộ và tủi thân. Nàng vẫn luôn ao ước có ngày mình cũng được sống trong một gia đình như vậy. Nhất là hiện tại, khi bản thân ốm đau bệnh tật ước muốn ấy càng thêm tha thiết. Câu nói của Đường Huyền dù còn mơ hồ, nhưng lại giống như gieo vào trong nàng một niềm tin. Nàng lập tức tưởng tượng ra, có khi nào mình thực sự là con gái của Ô thái sư, vì lý do nào đó mà bị chia cách? Càng nghĩ nàng càng cho rằng khả năng này là rất lớn, nếu thật như vậy thì tức là nàng vẫn còn người thân...

- À, chuyện này thực ra...

Đường Huyền đang muốn quay sang nói cho nàng biết chuyện Ô thái sư nhận nghĩa nữ, có điều vừa nhìn vào đôi mắt đang ngấn nước của nàng, hần lập tức nhận ra suy nghĩ của nàng, lập tức đổi giọng:

- Ngươi gấp cái gì? Ta còn chưa nguôi giận đây!

Đường Huyền giả bộ tức giận, Thanh Liên thấy thế lại càng tin tưởng vào niềm tin của mình, nhưng sợ hần mất hứng nên không dám hỏi nữa, chỉ dùng đôi mắt long lanh nhìn hần chăm chăm.

- Thực ra chuyện là thế này. Năm xưa thái sư là một vị tài tử nổi danh khắp thiên hạ, hần tính tình phong lưu, từng làm điên đảo không biết bao nhiêu thiếu nữ, sau này làm quan cao, hần rửa tay gác kiếm không đi trêu ghẹo con gái nhà lành nữa. Thiếu nữ vì hần mà nhảy cầu tự vẫn không kể xiết, đến nỗi ngày đó bị tắc cả cầu, người ta thậm chí không qua cầu được...

Thanh Liên nghe vậy phì cười nói:

- Đường công tử, ngài đừng gạt Thanh Liên nữa. Ngài có biết, lúc ngài nói dối thì không đỏ mặt, không ấp úng, không run tay, nhưng có một đặc điểm, chính là ngài rất hay quan sát mắt đối phương để lừa dối người ta hơn, có đúng hay không?

Đường Huyền cười ngượng nói:

- Ha ha, thái sư nói nàng thông minh, ta còn chưa tin, bây giờ thì xem ra đúng là như vậy. Nhưng đã thông minh như thế, nàng phải biết chốn kỹ viện là nơi thế nào, làm sao lại cứ muốn vào chốn này?

Thanh Liên nghe vậy liền buồn bã cúi đầu.

Đường Huyền rút cuộc không giả bộ giận được nữa, bèn ôm lấy nàng nói:

- Thôi được, chuyện này ta không nhắc tới nữa, chúng ta làm lại từ đầu có được không, tiểu Liên phi, mau cười một cái đi nào, hay là trầm xin lỗi nàng có được không!

Thanh Liên ngẩng đầu cảm kích nói:

- Đường công tử, cảm ơn ngài. Cho tới bây giờ, toàn là Thanh Liên có lỗi với ngài. Cho tới bây giờ Thanh Liên mới nhận ra, công tử thật sự tốt với Thanh Liên. Thanh Liên từ nhỏ đến lớn vẫn chưa từng có ai quan tâm tới cảm giác của Thanh Liên như vậy...

Đường Huyền thấy nàng kích động, nước mắt chảy ròng, vội giúp nàng lau đi, dịu dàng nói:

- Đừng khóc đừng khóc. Bốn công tử không gạt ngươi nữa, trầm kể cho ngươi nghe chuyện thật vậy.

- Thực ra trầm cũng là nghe kể từ Dư lão đầu thôi. Từ lâu lắm rồi, năm đó Ô thái sư đích thực là một tài tử, nhưng nói đúng ra thì hần không phải phong lưu mà là rất chung tình. Hần gặp mẹ ngươi ở phương Nam, hai người vừa gặp đã yêu, thề non hẹn biển sẽ sống với nhau trọn đời. Nhưng trời không chiều lòng người. Cha mẹ Ô thái sư khi đó cũng là trọng thần trong triều, vì muốn cho con có một tiền đồ sáng lạn nên đã đính ước cho Ô thái sư với một tiểu thư quyền quý. Mẹ nàng khi đó hoàn cảnh cũng giống nàng bây giờ, cô quạnh một mình, chỉ có một quán trà nhỏ kiếm sống qua ngày, nếu xét về gia cảnh thì sẽ không bao giờ có chuyện được bước vào cửa Ô gia. Vì yêu Ô thái sư, vì muốn hần có được tiền đồ rộng mở, mẹ nàng chấp nhận từ bỏ tình yêu, đem theo cốt nhục trong bụng là nàng bỏ đi một nơi không ai biết. Ô thái sư sau đó tìm kiếm mẹ nàng rất lâu mà không được, rốt cuộc đành chấp nhận hôn ước do cha mẹ hần sắp đặt. Có lẽ nàng không biết, Ô thái sư dạy trầm từ nhỏ, nhiều đêm ngủ lại cung, trầm thấy hần mỗi khi nằm mơ đều lầm bầm tên một người con gái. Nàng có biết tại sao Ô thái sư tới bây giờ vẫn chưa có một mụn con không? Đó là vì hần chưa hề đụng vào người vợ hợp pháp của hần, sau này cha mẹ Ô thái sư mất đi, hần cũng bỏ ly thân với vợ, cho tới bây giờ hần vẫn cô độc một mình chính là vì hình bóng người con gái đó trong lòng lão quá sâu nặng...

Đường Huyền vừa kể chuyện vừa ôm chặt Thanh Liên vào lòng. Hắn ôm như thế là để Thanh Liên không nhìn được mắt hắn, không nhìn được mắt hắn thì nàng sẽ không phát hiện ra rằng: Hắn đang bịa chuyện!

- Cho nên, Thanh Liên à, sau này giả sử trẫm có rơi vào hoàn cảnh Ô thái sư, nếu ngoài nàng ra trẫm còn phải lòng cô gái khác, nàng có thể thông cảm cho trẫm không, không phải trẫm tham lam, mà trẫm thực sự không nỡ nhìn một đứa trẻ nào phải chịu hoàn cảnh đáng thương như nàng nữa, lớn lên mà không có tình yêu của cha mẹ...

Thanh Liên bị câu chuyện làm cảm động tới tận thâm tâm, khóc hết nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu:

- Công tử, Thanh Liên nghe lời ngài!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Thần Y

Đường Huyền đang nói chuyện cùng Thanh Liên thì Giang Bắc Thiên quay trở lại, mang theo một ông lão, có vẻ là đại phu. Ông lão tuổi chừng ngoài sáu mươi, tóc hoa râm, mặc một chiếc áo khoác bạc màu, vẻ mặt có vẻ nhưng không được cao hứng cho lắm.

Đường Huyền lấy ra một nén vàng đặt lên bàn.

- Chữa được bệnh cho nàng thì người có thể cầm nén vàng kia.

Lão đại phu trong đời còn chưa từng nhìn thấy vàng, chứ đừng nói một nén to thế kia, nhất thời có chút ngây ngất. Sau đó lập tức vâng dạ:

- Vâng vâng, tiểu nhân nhất định sẽ cố hết sức.

Dứt lời lão đi xuống bên giường bắt mạch cho Thanh Liên. Bắt mạch xong, lão đứng dậy cau mày, vuốt vuốt râu nói:

- Vị cô nương này bệnh tình khá là phức tạp, tâm khí hư do không đủ sức thôi động huyết mạch...

- Đẹp! Đừng có nói huyền thuyên hù lão tử!

Đường Huyền vỗ bàn quát.

- Nàng bị bệnh gì ta không quan tâm, việc của người là chữa cho nàng, chữa khỏi thì cầm tiền rồi về nhà ngủ tiếp, chữa không được thì ra nghĩa địa ngủ!

Lão đại phu sợ toát mồ hôi, lập tức rút gọn lại:

- Vâng vâng... Nàng bị bệnh phong hàn, cộng thêm thể chất yếu, muốn điều trị dứt bệnh thì cần ít nhất một tháng mới được...

- Một tháng? Lâu thế sao?

Đường Huyền nhui mày, hắn còn phải tới chỗ tứ đại phiên vương, không thể lưu lại đây tới một tháng được. Đại phu thấy vậy bèn giải thích:

- Đại nhân, tục ngữ nói bệnh lai như sơn đảo, bệnh khứ như trừu ti (Bệnh tới như thủy triều dâng, bệnh đi như tầm nhả to). Việc hành y chữa bệnh quan trọng nhất là chất lượng, không thể vì cái trước mắt mà lưu họa về sau...

Lão đại phu hít một hơi nói, thoạt nhìn rất giống một vị giáo sư kiến thức uyên thâm đang giảng giải về chuyên môn.

Đường Huyền cười lạnh:

- Thật vậy chăng? Vậy người nói thử xem, cây đao này mà đâm vào người người thì nên đâm chỗ nào cho máu chảy nhiều nhất?

Vừa nói hắn vừa kẻ đao lên cổ lão đại phu.

Lão đại phu sợ chết khiếp, run rẩy nói:

- Công... công tử đừng dọa tiểu nhân... tiểu nhân nhất định chữa cho vị cô nương này sớm nhất có thể. Nhưng vị cô nương đây thực sự là thể chất yếu, càng không thể chịu thêm chút kích thích nào.

Đường Huyền thu hồi đao, nói:

- Hừ, thế nói xem, bao lâu thì chưa khỏi?

Lão đại phu run rẩy nói:

- Ngày... ngày mai trời sáng tiểu nhân liền đi mua thuốc về sắc, chỉ trong bảy ngày là có thể giúp vị cô nương này khỏe lại.

Đường Huyền gật gù nói:

- Mua thuốc thì đúng là bây giờ đã hơi muộn... Nhưng cướp thuốc thì bây giờ vẫn còn sớm chán!

Giang Bắc Thiên hiểu ý, lập tức phân phó người đi thu mua thuốc, không bán thì đập cửa vào cướp.

Một lát sau mọi người lại giải tán. Thanh Liên nằm trên giường, thấy hần vì bệnh tình của mình mà tiêu tiền như rác thì vô cùng cảm động, tuy rằng hành động có chút lỗ mắng thô bạo, nhưng tất cả cũng là vì mình, nàng sâu kín nói:

- Đường công tử, Thanh Liên lại nợ ngài...

Đường Huyền ngược lại không khuyên bảo nàng, mà trách cứ nói:

- Ai... Nàng nói tới nói lui cũng chỉ có câu này thôi sao? Nàng có thể nói mấy câu khác ta thích nghe hơn, ví dụ như: “Đường công tử, ôm ta một cái”, “Đường công tử, hôn ta một cái”... Ít nhất cũng phải như thế mới được!

Thanh Liên nghe vậy nhắm mắt nói:

- Thanh Liên đã là người của công tử, công tử muốn thế nào đều được, Thanh Liên sao có thể không đáp ứng...

Vừa nói nàng vừa đỏ mặt đưa tay cời nút áo.

Đường Huyền nhìn nàng cời đến cái nút áo thứ hai bèn đưa tay ngăn lại, nói:

- Thôi bỏ đi, nàng hiện tại đang dưỡng bệnh, không nên suy nghĩ lung tung!

“Cời nút áo mà cũng chậm như vậy, rõ ràng là không có chút thành ý nào mà... Lão tử mặc dù thích nhất chính là lợi dụng lúc người khác khó khăn, thế nhưng mà... hắc hắc, thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ, lần này tạm tha cho nàng!”

Thanh Liên vâng một tiếng, đỏ mặt nhìn hần nói:

- Công tử, người thật tốt.

Đường Huyền còn chưa có ý định ăn nàng ngay, nhưng ít nhất cũng phải chiếm chút tiện nghi. Hần ôm hôn vài cái rồi đi ra ngoài cho nàng nghỉ ngơi.

Một lát sau thì đại phu sắc xong thuốc, đưa vào cho Thanh Liên uống, nàng uống xong rồi ngủ thiếp đi.

Đường Huyền rảnh rồi bèn ra đại sảnh, gọi lão đại phu tới.

- Lão tiên sinh y thuật có vẻ cũng không tầm thường, xin hỏi quý tính đại danh?

Lão đại phu còn chưa hết sợ hãi, thận trọng trả lời:

- Tiểu nhân họ Hồ!

- Họ Hồ? Hồ trong “hồ nháo” có phải không?

- Nga? A vâng, đúng vậy!

Làm gì có cách giải nghĩa tên người ta như vậy, nhưng lão đại phu cũng không dám cãi hần, mấy kẻ này động chút là vung đao vung kiếm, tốt nhất là chúng nó gì cũng vâng dạ mới an toàn.

Đường Huyền gật gù nói:

- Ừm, lão Hồ này, bốn công tử hỏi người, y thuật của người xếp thứ mấy trong thành này? Không cần khiêm tốn, mà cũng chớ có nói khoác!

Hồ đại phu nghe vậy liền nghiêm túc nói:

- Bẩm công tử, y thuật của tiểu nhân không nhắc tới trong thành này, ngay cả toàn thiên hạ cũng chỉ đứng dưới hai ba người.

Đường Huyền thấy lão có vẻ không giống nói khoác, hứng thú nói:

- Ô, thì ra là một lão thần y, thất kính thất kính...

Hồ đại phu có chút đắc ý, chấp tay nói:

- Không dám, không dám...

- Có phải thần y hay không phải thử qua một chút mới biết được, nếu thực là thần y ta liền trọng thưởng, còn nếu không phải... Cho dù là thần y thực sự tới đây cũng không cứu được người đâu!

Hồ đại phu còn chưa khiêm tốn xong thì đã bị Đường Huyền dội một gáo nước lạnh.

Nói xong Đường Huyền trầm suy nghĩ, mắt hần thỉnh thoảng lại đảo qua đảo lại trên người Hồ đại phu, khiến lão sợ tới run cống cả hai chân, mồ hôi toát ròng ròng.

Chợt về mặt của Đường Huyền từ trầm ngâm, nghiền ngẫm dần dần chuyển qua âm hiểm, gian ác, khiến cho Hồ đại phu có cảm giác cánh cửa xuống địa phủ đang ở rất gần, thân hình già nua run lên cầm cập, mồ hôi chảy như mưa rào mùa hạ, nếu biết trước thế này lão chẳng thà tự nhận là lang băm cho xong!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngộ Đạo

Đường Huyền mỉm cười nói:

- Lão Hồ, người năm nay bao nhiêu tuổi?

Hồ đại phu thận trọng đáp:

- Bẩm công tử, tiểu nhân năm nay năm mươi ba tuổi...

Đường Huyền cười gian, hỏi tiếp:

- Vậy người tính tất cả có bao nhiêu thê thiếp, đã có bao nhiêu đứa con?

Hồ đại phu nghe vậy không hiểu sao có chút run rẩy, đáp:

- Tiểu nhân không nạp thiếp, chỉ có một vị phu nhân, cũng chưa có con cái...

Đường Huyền nghe vậy cười ha hả nói:

- Thì ra là một cũng là một tên sợ vợ! Đã vậy tốt nhất là người đi theo bọn công tử, chỉ cần làm việc tốt, bọn công tử liền cho người cưới bao nhiêu nữ nhân tùy thích, sinh một đàn con cháu!

Hồ đại phu cười khan nói:

- Công tử đừng đùa tiểu nhân nữa. Nội tử mặc dù tính tình quả thực có chút... có chút... Nhưng chung quy cũng là người tốt, hơn nữa cha nàng cũng là ân sư của tiểu nhân, trước đây khi cưới nàng tiểu nhân từng thề một đời chung thủy, nếu phản bội sẽ bị thiên lôi đánh chết!

Đường Huyền khoát tay nói:

- Không phải chỉ là một lời thề sao? Nếu mấy câu thề đó mà linh nghiệm thì lão tử mỗi ngày phải bị sét đánh ba bốn lần a! Nói cho người biết, thề thốt cùng đánh rắm cũng không khác nhau là mấy, kẻ nào tin thì kẻ đó coi như đen đui, cái khác nhau là một bên phát ra từ miệng, một bên phát ra từ... Có hiểu không?

Hồ đại phu nghe vậy ngơ ngác một hồi, không ngờ còn có loại người này, tại sao ông trời còn chưa cho thiên lôi đánh banh xác hắn đi a!

Đường Huyền thấy lão đại phu ngơ ngác nhìn mình, bèn thăm thàn: “Còn tưởng lão ta hồ nháo đến mức nào, đang tính thu nhận làm đồ đệ, không ngờ một chút tiền đồ cũng không có, ngay cả mấy lời thề vớ vẩn mà cũng tin, aizzz...”

Hắn ho nhẹ hai tiếng, hắng giọng nói:

- Lão Hồ, bốn công tử lại hỏi ngươi, ngươi chẳng lẽ muốn sống cả đời như vậy? Cho ngươi biết, nam nhân chung tình theo ta biết chưa từng có kẻ nào sống tốt! Ngươi xem, cuộc sống phong lưu bên ngoài bao nhiêu khoái hoạt, bao nhiêu thú vị, còn ngươi cả ngày ở nhà hầu hạ lão bà vừa già vừa xấu, nếu ta là ngươi thì chẳng thà bị thiên lôi đánh cũng dễ chịu hơn a!

Hồ đại phu nhún nhó nói:

- Công... công tử, tiểu nhân cũng là có chỗ khó xử. Ân sư đối với tiểu nhân trọng như núi, tiểu nhân làm sao có thể làm chuyện vong ân phụ nghĩa ấy?

Đường Huyền cười hắc hắc nói:

- Cũng không bảo ngươi bỏ vợ, ngươi nói cái gì vong ân phụ nghĩa? Chẳng lẽ ngươi không biết nạp thiếp sao? Không biết ngoại tình sao? Không biết hồng hạnh xuất tường sao? ... Ngươi yên tâm, chỉ cần theo bốn công tử, không chỉ tài sắc kiêm thu mà danh lợi cũng vẹn toàn! Cứ như vậy đi!

Đường Huyền vỗ vỗ vai Hồ đại phu nói:

Hồ đại phu thấy nụ cười của hắn quá mức gian ác, căng thẳng nói:

- Chuyện... chuyện này có thể cho tiểu nhân về nhà suy nghĩ một chút không?

Đường Huyền phát tay nói:

- Ngươi cứ về trước đi cũng được, nhưng suy nghĩ thì không cần. Chờ vị cô nương kia bệnh tình ổn định thì ngươi cũng đi theo chúng ta luôn!

Hồ đại phu biến sắc, vội nói:

- Công tử, chuyện này... tiểu nhân đã ở đây mấy chục năm, nói chuyện liền chuyện thì e rằng...

Đường Huyền không kiên nhẫn nói:

- Vài chục năm thì có cái rắm gì?! Kinh đô thiên triều cố định vài trăm năm còn có thể dời đi, một căn nhà rách của ngươi thì có cái khi gì mà tiếc? Việc này không bàn tới nữa, cời lòi lập tức giết cho chó ăn!

Nói xong, thấy có vẻ dọa lão đại phu hơi quá, hắn bèn nói nhẹ nhàng:

- Thực ra chúng ta sắp tới phải đi một hành trình khá dài, vị cô nương kia lại bị bệnh nặng. Nếu trên đường nàng phát bệnh thì biết làm sao? Ngươi yên tâm, đi theo chúng ta, nhà ngươi ta sẽ cho người trông chừng, phu nhân ngươi ta sẽ cho nha hoàn tới hầu hạ, đảm bảo cả thành này không ai dám chọc vào nàng, lúc đó muốn bao nhiêu uy phong có bấy nhiêu a!

- Lại nói, đi theo bốn công tử, chỗ lợi không kể xiết. Muốn đi kỹ viện cũng được, muốn nuôi tiểu thiếp cũng được, bốn công tử sẽ có biện pháp khiến phu nhân ngươi không phát hiện, cho dù là phát hiện, lão tử cũng có cách khiến cho nàng chấp nhận. Tới lúc đó thế thiếp thành đàn, con cháu lúc nhúc, ngươi nghĩ xem có bao nhiêu khoái lạc a!

Dưới sự dụ dỗ của Đường Huyền cùng những thú vui mà lão chưa từng hưởng trong đời, trước những mỹ nhân, trước tiền tài vô tận, rốt cuộc lão bùng tình đại ngộ, lập tức cầm chén trà bên cạnh uống một hơi, sau đó chính khí bùng bùng nói:

- Tiểu nhân nghe công tử, cái gì lễ nghĩa, cái gì liêm sỉ, tiểu nhân không cần nữa, cả đời tiểu nhân đã bị những thứ này đè ép quá nhiều rồi, đã đến lúc phải hưởng thụ cuộc sống!

Đường Huyền thấy con mồi đã sập bẫy, thâm hiểm cười nói:

- Đúng vậy, thấy lão đầu ngươi có thể tỉnh ngộ, quay đầu làm lại từ đầu bốn công tử vô cùng cao hứng.

Hai người liền bắt đầu cuộc trò chuyện của những kẻ đồng đạo. Được một lát, Đường Huyền chợt hỏi:

- Lão Hồ, có việc này ta muốn hỏi ngươi. Ngươi nói xem, nếu như một nam nhân mà cái kia... cái kia không dùng được, thì có thể chữa trị hay không?

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ vào đũng quần lão Hồ.

Hồ đại phu nghe vậy liền hiểu, nhưng cũng càng thêm cẩn thận hơn, loại chuyện này vô cùng nhạy cảm, nói gì không đúng cái là ăn một đao như chơi.

- Công tử, trước hết có thể cho tiểu nhân bắt mạch không?

Đường Huyền bèn đưa tay ra.

Một lát sau Hồ đại phu nói:

- Công tử muốn nghe lời nói thật hay nói dối?

Chương 86: Nữ Hiệp

Đường Huyền nghe vậy trong lòng có chút hoảng sợ, rút cuộc cắn răng nói:

- Ngươi trước hết hay là nói dối đi!

Hồ đại phu suy nghĩ một chút, bèn nói:

- Công tử, thân thể của ngài... rất tốt, mỗi đêm sẽ không... đi vệ sinh tới mười lần, không mỗi eo đau lưng, không hay bị chuột rút, buổi sáng đầu óc không bị choáng váng, không bị hoa mắt, không bị toàn thân thoát lực, chuyện phòng the vô cùng tốt, chỗ đó cũng không bị mềm yếu, không...

Đường Huyền đau khổ nói:

- Đúng vậy, đại phu nói không sai, không cần nói nữa!

“Lão đầu này nhận là đứng thứ ba thứ tư thiên hạ xem ra cũng không hẳn là nói khoác, nhưng mà bản lĩnh nói dối thì quá kém a!

Đường Huyền ngồi lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Lão Hồ, bốn công tử thấy ngươi tuy già nhưng dương khí cương mãnh, có phải... công phu trên giường cũng...?

Hồ đại phu nghe thế lập tức vẻ mặt sáng sủa hơn, cười nói:

- Hắc hắc, cũng bình thường thôi, già rồi, mỗi ngày cũng chỉ có thể làm một hai lần, mỗi lần cũng chỉ nhiều nhất là một nén hương, nói ra đúng là xấu hổ, ha ha...

“Ta kháo, lão gia hỏa này có còn để cho người ta sống nữa không?”

Đường Huyền có chút ghen tị, bèn nói:

- Lão Hồ có nói ngoa không vậy?

Hồ đại phu cười nói:

- Tiểu nhân nói đều là sự thật, nhưng nếu ngài không tin tiểu nhân cũng vô phương, chuyện này cũng khó mà chứng thực được...

Đường Huyền nghe vậy liền đảo mắt nhìn quanh. Chợt thấy tú bà đang chào hỏi khách nhân, một sáng ý liền lóe lên trong đầu hắn.

Hắn đưa tay vẫy vẫy tú bà lại.

Tú bà thấy hắn ngoác miệng, lại thấy hắn giơ ra mấy tờ ngân phiếu, lập tức chạy lại.

- Công tử có gì phân phó a?

Đường Huyền đưa ngân phiếu cho tú bà, chỉ vào Hồ lão nói:

- Vị đại phu đây vừa rồi hành y có chút mệt mỏi, cần thư giãn một chút, ngươi xem...

Tú bà cầm ngân phiếu, những một trăm lượng, lập tức tâm hoa nở phóng, cười toe toét nói:

- Tất nhiên tất nhiên, lão thân biết!

Đường Huyền nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Hồ đại phu, nói nhỏ với tú bà:

- Lão gia hỏa này trông vậy mà khỏe lắm, gọi cho lão ba cô nương thật tốt, hảo hảo hầu hạ, rồi sáng mai gọi ba cô nương tới ta hỏi chuyện, việc này làm tốt ta cho ngươi gấp ba chỗ vừa rồi, hiểu chưa?

...

Đường Huyền ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới dậy. Hắn tùy tiện ăn chút điểm tâm, sau đó tới kỹ viện. Còn chưa vào cửa đã thấy quanh cửa

kỹ viện bu kín người, tiếng huyền nào ồn ào rất náo nhiệt. Đường Huyền bước vào trong thì thấy một phụ nhân vừa to vừa béo đang chỉ trò xung quanh chửi mắng ầm ầm, một câu “Không biết xấu hổ”, hai câu “lẳng lơ dâm dăng”, còn trước mặt nàng, Hồ đại phu đang quỳ thẳng người nghe giáo huấn.

Phụ nhân nọ chửi mắng vô cùng hăng say, thỉnh thoảng lại cho Hồ đại phu cái bạt tai, người xung quanh cũng không ai dám lên tiếng.

Tú bà cũng không phải chưa từng gặp chuyện này, chỉ cười khẩy nói:

- Cảm ơn phụ nhân đã khen, chúng ta kinh doanh kỹ viện, càng lẳng lơ, càng tao đãng không phải càng tốt sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chúng ta lẳng lơ cũng phải có điều kiện, có cơ sở, chứ không như một số người, không biết soi gương xem cái mặt mình thế nào, chỉ sợ cho dù mặt dày câu dẫn người ta cũng chưa chắc có ai thêm động vào đâu!

- Ha ha ha...

Người xung quanh nghe vậy liền cười rộ lên khiến phụ nhân béo vô cùng tức giận.

- Đồ kỹ nữ không biết xấu hổ, còn dám cạnh khỏe lão nương?

Vừa nói vừa hùng hổ vén tay áo xông tới, có vẻ là muốn giao lưu võ thuật.

Thế nhưng kỹ viện đâu phải là nhà mù, còn chưa được hai bước đã có hai đại hán to cao lực lưỡng tiến lại.

- Hừ! Lão nương dám đơn thương độc mã đến đây thì lũ tôm tép các ngươi có là gì!

Dứt lời phụ nhân béo rống một tiếng, sau đó thân thể tưởng như ực ịch nặng nề không ngờ giống như một con sư tử chồm lên, một chiêu song phi xuất ra, hai đại hán to con như vậy mà lại bị bắt ngược ra sau. Cảm thấy còn chưa đủ, phụ nhân béo còn tiến lên giẫm đạp lên hai đại hán vài cái.

Tú bà thấy thế thì sợ tái mặt.

- Hừ, cũng biết sợ rồi đấy nhỉ? Khôn hồn thì mau nói ra tại sao lại bắt lão đầu nhà ta tới đây, sau đó câu dẫn hần, nếu không giải thích rõ ràng thì cái kỹ viện này liền biến mất trong hôm nay!

Mụ vừa nói vừa cười hăng hắc, thân thể phi nộn nhảy nhót tung tăng khiến người xung quanh ai nấy đều không tự chủ lui lại vài bước.

Đường Huyền thấp giọng hỏi Giang Bắc Thiên:

- Mụ ta hung dữ như vậy, đêm qua ngươi làm sao mà đem được Hồ lão kia tới đây vậy?

Giang Bắc Thiên nhăn nhó nói:

- Phụ nhân này bản lĩnh không phải tầm thường, nếu mụ là nam tử thì thuộc hạ còn thắng được, nhưng vì mụ là phụ nữ nên thuộc hạ không dám ra tay quá nặng, rốt cuộc giằng co với mụ cả trăm hiệp mới thừa lúc sơ hở mà bắt đại phu đi.

Đường Huyền nghe vậy thì kinh ngạc trong giây lát, sau đó thở dài nói:

- Thật đáng tiếc, đáng tiếc a!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Nữ Hiệp (2)

Thấy Đường Huyền như vậy, người xung quanh liền nghi hoặc nhìn hần.

Chỉ thấy Đường Huyền thong thả bước tới bên cạnh phụ nhân béo, ôm quyền nói:

- Vị nữ hiệp đây có phải là Hồ phu nhân? Ai nha! Thực sự là trăm nghe không bằng một thấy, hạnh ngộ hạnh ngộ! Từng nghe thế gian đồn đại nữ hiệp nghĩa bạc vân thiên, nhiệt huyết tâm tràng, một thân công phu luyện tới thiên hạ không địch thủ, có thể nói là cân quắc bất nhượng đáng tu mi. Ngưỡng mộ đã lâu mà vẫn trần trờ không có dịp gặp mặt, nay hân hạnh được gặp nữ hiệp tại đây, xin nhận của tiểu đệ một lễ!

Nói xong hần ôm quyền cúi đầu vái một cái, bộ dáng trang trọng như đối với bậc trưởng bối.

Tất cả mọi người đều ngốc ngốc nhìn Đường Huyền, cũng không biết tại sao từ một người đàn bà chanh chua thô lỗ vô pháp vô thiên mà hần có thể miêu tả giống như một đấng cứu thế vậy.

Phụ nhân béo cũng bị hấn vỗ mông ngựa tới ngẩn ngơ. Mụ mười tuổi thì thân thể bắt đầu trở nên cường tráng, tính khí ngang ngược hung hăng, hỏi đại phu thì đại khái là hormone giống đực hơi quá liều. Mười tám tuổi mụ đã trở luyên xong một thân kim cương bất hoại, đi khắp giang hồ không địch thủ, hung danh truyền xa, người gặp người chạy, hoa gặp hoa tàn. Cũng không rõ thế nào mà mụ lại phải lòng lão Hồ khi đó còn đang là một thư sinh, đúng là bông hoa đại cảm lộ thủy tinh.

Đường Huyền ngắm nghía lão phụ nhân một hồi, trầm ngâm nói:

- Đúng là lời đồn giang hồ không thể tin được...

- Nghĩa là sao?

Phụ nhân nghi hoặc hỏi lại.

Đường Huyền tắc lưỡi nói:

- Nữ hiệp không biết, bọn người trong giang hồ đa số toàn một lũ vô dụng, cả ngày hỗn ăn nói phét. Chúng đường đường một đáng nam nhân nhưng lại không đánh lại nữ hiệp, liền sinh ra ghen tị, rêu rao khắp nơi bôi nhọ nữ hiệp. Tiểu đệ nghe chúng đồn đại cũng thấy nghi hoặc, hôm nay chứng kiến nữ hiệp mới biết sự thật. Nữ hiệp không chỉ võ nghệ siêu quần, hiệp nghĩa can đảm, mà còn là một trang giai nhân tuyệt sắc, cho dù là hăng nga tiên tử trông thấy cũng phải xấu hổ...

Phụ nhân béo nghe vậy cả mừng, ha hả cười nói:

- Tiểu huynh đệ đây không hổ là người đọc sách, đúng là người tri thức, con mắt nhìn người cũng khác hẳn lũ phàm phu tục tử kia, ha hả!

Người xung quanh nghe hai kẻ vô sỉ nói chuyện với nhau mà chỉ muốn tìm một chỗ nôn ọe.

Đường Huyền gật gù nói:

- Đúng vậy, người như nữ hiệp từ cổ chí kim không ai sánh được, xứng đáng là đệ nhất nữ trung hào kiệt, chỉ có điều... aiiii...

Phụ nhân béo đang nghe sượng tai, thấy hấn chợt chuyển giọng thì sùng sốt hỏi:

- Tiếc cái gì?

- Tiếc là nghe nói phu quân của nữ hiệp xem ra không xứng cho lắm. Làm đại phu quen nghèo rách nghèo nát, đã thế hôm nay còn dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, thực sự là có phúc mà không biết hưởng, thật đáng thương cho nữ hiệp...

Vừa nói hấn vừa sụt sùi lau nước mắt. Nước mắt của hấn bây giờ giống như nước miếng, thích lúc nào là có lúc nấy.

Phụ nhân béo thấy vậy cũng trầm ngâm, lẩn tẩn nói:

- Vị tiểu huynh đệ đây thật là tri kỷ của ta. Nhưng mà nguoi yên tâm, họ Hồ này tuy nhân phẩm có kém một chút, nhưng tài năng cũng không phải không có, hơn nữa đối với ta cũng rất kính trọng.

- Nguoi đừng nhìn hấn lớn lên xấu xí mà coi thường, thực ra hấn được cha ta chân truyền y bát, tài nghệ cũng không phải tầm thường, mặc dù không giàu có nhưng cũng đủ nuôi ta ngày ba bữa.

Phụ nhân béo tán phét với Đường Huyền một lúc thì nộ khí cũng giảm đi nhiều, nhìn sang tú bà mụ nghĩ thầm: "Hiện tại xem ra phải tạm hoãn tính sổ với kỹ viện lại, nếu không để tiểu đệ đây thấy mình đánh người chẳng phải sẽ hủy hết hình tượng sao?"

Đường Huyền liếc phụ nhân, cười nói:

- Đại tỷ, chúng ta hay là ra ngoài vừa uống trà vừa đàm đạo, đứng đây có vẻ hơi mỏi chân. Tiểu đệ mời khách!

Phụ nhân béo lập tức gật đầu:

- Được. Nhưng chuyện tiền nong tiểu đệ không cần lo, đại tỷ đây trước nay ăn uống tiệm đâu cần phải trả tiền bao giờ, đại tỷ nể mặt ăn uống ở đây chính là vinh dự cho họ a! Kẻ nào dám đòi tiền... Hừ, đập quán!

Đường Huyền mừng rỡ, dựng ngón cái khen:

- Đúng là tác phong của bậc hào kiệt, quyết đoán mạnh mẽ! Xin mời!

Đợi cho phụ nhân đi ra ngoài sảnh, Đường Huyền liền ra hiệu cho tú bà mang đồ ăn lên. Tú bà còn đang ngẩn người, lúc này giật mình tỉnh ra, lập tức phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu thịt.

Đường Huyền cùng phụ nhân béo ngồi xuống bàn, hấn châm một chén rượu cho mụ, nói:

- Tiểu đệ kính đại tỷ một ly này cũng là để xin lỗi đại tỷ một chuyện!

Phụ nhân béo cầm chén uống cạn một hơi, bô bô nói:

- Tiểu đệ yên tâm, có gì cứ nói, đại tỷ nhất định ủng hộ ngươi!

Đường Huyền vui vẻ nói:

- Thực ra chuyện về lão đại phu, đêm qua y bị bắt đi là do người của đệ làm. Chẳng là tiểu đệ có một người bạn bị bệnh nặng, trong đêm khuya tiệm thuốc lại không mở cửa, trong lúc nhất thời vì quá nóng vội mà đã làm chuyện mạo phạm, mong đại tỷ thứ lỗi!

Phụ nhân béo ồ một tiếng:

- Thì ra là người nọ là thù hạ của tiểu đệ. Không sai, thân thù rất tốt, nếu hấn không phải kiêng kị làm bị thương người thì đại tỷ đây cũng chưa chắc đánh lại. Có thù hạ như vậy hấn tiểu đệ đây cũng xuất thân từ một danh gia vọng tộc có đúng không?

Đường Huyền cười nói:

- Đại tỷ quả là thần cơ diệu toán, mới vài câu mà đã đoán ra thân phận tiểu đệ. Thực ra tiểu đệ cũng không phải muốn giấu diếm thân phận, mà chỉ là sợ nói ra bản thân là con nhà quan lại thì sẽ khiến đại tỷ ghét bỏ, thường nghe người trong giang hồ không thích qua lại với triều đình mà!

Phụ nhân béo nghe vậy cười xòa nói:

- Tiểu đệ quá lời rồi. Chuyện người giang hồ không thích quan lại thì cũng đúng, nhưng đó là đối với bọn cầu quan cả ngày chỉ biết thâm ô hại nước hại dân, còn tiểu đệ đây hiểu chuyện như vậy có đâu ta lại ghét bỏ. Nếu tiểu đệ không chê đại tỷ xuất thân thấp kém thì cứ gọi một tiếng đại tỷ, sau này chuyện của ngươi cũng chính là chuyện của tỷ, tỷ nhất định giúp ngươi!

Đường Huyền chấp tay nói:

- Có câu này của đại tỷ tiểu đệ yên tâm rồi, nào tiểu đệ mời đại tỷ một chén nữa!

“Còn đang muốn lập một đội nữ thị vệ để bảo vệ mấy tiểu nương bì, vừa hay gặp ngay Mẫu Dạ Xoa, đúng là buồn ngủ gặp chiếu, có mụ ở đây cho dù cỡ mấy vị sư thái cũng chưa chắc là đối thủ.”

Hắn đảo đảo mắt, nhìn qua Hồ lão, thấy lão nhân này tối qua vừa đại chiến với ba cô nương mà hôm nay tinh thần xem ra vẫn còn rất tốt, quả là có chút môn đạo!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thụ Sinh

- Tiểu đệ, đại tỷ cả đời này chưa từng hối tiếc việc gì, duy chỉ có một việc khiến tỷ vẫn luôn áy náy, đó là không thể sinh một nhi tử cho lão Hồ kia!

Cho dù là tính tình hào sảng mạnh mẽ, nhưng mỗi khi nói tới việc sinh đẻ Hồ phụ nhân đều không khỏi cảm thấy áy náy.

Đường Huyền nghe vậy bèn nói:

- Không sinh được hài tử thì cũng đâu có sao, đại tỷ xem mấy vị tiên tử trên trời, hay kể cả là vương hầu nương nương cũng đâu có sinh được mụn con nào? Kỳ nhân có hoàn cảnh của kỳ nhân, nếu đại tỷ cũng sinh con đẻ cái, sau đó ở nhà nuôi con giúp chồng, như vậy chẳng phải giang hồ mất đi một đại nữ hiệp sao? Còn nữa, người ta hay nói nữ nhân sau khi sinh con thì rất nhanh sẽ già đi, xấu đi, đại tỷ hiện tại đang xinh đẹp như vậy việc gì phải tự mình chịu khổ?

Hồ phụ nhân bị hấn nói đến mụ cả đầu, nhỏ giọng lầm bầm:

- Tiểu đệ nói vậy cũng có lý...

- Thứ hai nữa là sinh con hay không một nửa còn là do tỷ phu, cho dù đại tỷ muốn sinh con mà hấn có vấn đề thì cũng bất lực thôi!

Hồ phụ nhân giống như bưng tỉnh đại ngộ, thờ dài nói:

- Quả đúng như vậy, may mà tiểu đệ cảnh tỉnh, nếu không có lẽ đại tỷ cả đời này phải cảm thấy có lỗi mất. Ai nha, sao đại tỷ không gặp ngươi sớm hơn

nhì, tối, chúng ta uống chén nữa!

Đường Huyền lúc này chỉ vào Hồ lão đang quỳ ở ngoài nói:

- Đại tỷ, tỷ phụ chịu tội như thế cũng đủ rồi, chỉ bằng cho hắn vào đây đi. Có gì buổi tối về nhà đại tỷ giáo huấn hắn tiếp, không nên để hắn quỳ ở ngoài như vậy, người ta trông thấy lại nói đại tỷ bất nạt hắn a!

Hồ phu nhân nói:

- Đứng, chút nữa thì quên mất, để ta ra lôi hắn vào!

Lúc này người ngoài nhìn thấy hai người Đường Huyền cùng Hồ phu nhân xưng tỷ gọi đệ thì xì xào bình luận, đa số là khinh bỉ Đường Huyền.

- Tục ngữ nói không sai, ngu tầm ngu mã tầm mã, hai người họ đều xấu xí như vậy tất nhiên là phải hợp ý nhau, phỏng chừng tìm vài chục năm cũng không ra thêm một người xấu xí như vậy!

- Ha ha ha, Nghiêm huynh đúng là người đọc sách, phân tích thật là chuẩn xác, bội phục!

Mọi người đều cười ồ lên, thi nhau xía xói Đường Huyền cùng Hồ phu nhân.

Đường Huyền nghe vậy chỉ cười nhạt, đợi chúng cười xong, thông thả nói:

- Các vị náo nhiệt cũng đã xem xong, còn chưa giải tán sao?

Đám người này toàn những hạng thư sinh nửa mùa, không chịu khó đọc sách mà ngày nào cũng đến mấy nơi như kỹ viện chơi bời, thể hiện vài bài thơ quèn, vài nét bút lãng ngoảnh. Nghe Đường Huyền nói vậy một tên liền vênh mặt nói:

- Chúng ta cứ đứng đây thì đã sao? Nơi đây cũng không phải nhà người mò!

Đường Huyền cũng không tranh cãi với chúng nữa, vẫy tay gọi tú bà tới.

- Nhìn thấy mấy tên thư sinh kia không? Gọi toàn bộ các cô nương của người ra, sau đó...

Tú bà nghe xong đại hỷ, gật đầu liên tục, sau đó liền chạy như bay vào trong.

Những thư sinh ở ngoài thấy Đường Huyền thì thầm to nhỏ với tú bà thì đều có chút lo sợ. Rất có thể Đường Huyền nói không lại liền giở trò vũ lực, cho người tới dẹp bọn họ. Nghĩ vậy ai nấy đều chuẩn bị sẵn tư thế, nếu quả thực có kẻ tới dùng vũ lực thì lập tức bước ra ngoài.

Lúc này chợt ba bốn mươi vị cô nương từ trên các lầu chạy ủa xuống. Các vị cô nương ai nấy sóng mắt dập dềnh, mày đưa liễu rủ, liếc mắt đưa tình cho những vị thư sinh nọ. Đám thư sinh nhìn cảnh này mà ngây cả người.

Trong nháy mắt các cô nương này đã ào tới đám thư sinh.

- Đại gia, để nô tỳ hầu hạ ngài a!

Cứ ba bốn cô lại vây lấy một thư sinh, giống như những con rắn quấn lấy người họ.

Những thư sinh lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng kêu lên:

- Cô nương, không được... không được a...

Đám thư sinh muốn bỏ chạy nhưng không tài nào thoát nổi những cô nương kia, quần áo trong chốc lát đã bị cời đi phân nửa.

Đường Huyền uống một ngụm trà, ung dung nói:

- Các cô nương, các người hành quyết mấy vị tài tử đây ngay tại chỗ bốn công tử liền thưởng mỗi người một trăm lượng!

Những kỹ nữ này vừa nghe thế vô cùng vui mừng, lập tức động thủ nhanh hơn, dứt khoát hơn. Trong chốc lát đám thư sinh đã bị lột trần như nhộng, sau đó các cô nương cũng tự cời y phục. Đám thư sinh vừa cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng vừa cảm thấy hưng phấn, nhìn những cơ thể đang uốn éo trước mặt họ cũng trở nên không kiềm chế nổi, hô hấp có chút dồn dập, khả năng chống cự cũng mỗi lúc một thấp dần.

Đường Huyền chỉ im lặng hít mắt nhìn đám thư sinh đang giãy dụa trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Giao Dịch

Đám thư sinh này ngày thường cũng hay lui tới kỹ viện, có điều tiền bạc trong người không nhiều, vì thế chỉ dám đứng ngoài ngó vào, trong lòng chỉ cầu có thể dùng một vài bài thơ để đã động tâm ý các nàng, sau đó viết nên một bản tình ca tài tử và giai nhân. Cũng từng có kẻ thành công, nhưng đa số thì vẫn chỉ biết tiếp tục hy vọng và hy vọng.

Trong đầu đám người này luôn mong ước một ngày nào đó được ngã vào vòng tay các cô nương, mong ước đến nỗi trong đầu lúc nào cũng chỉ có hình bóng của các cô nương.

Chỉ có điều trăm ngàn lần họ lại không thể tưởng tượng được có ngày rơi vào hoàn cảnh như hôm nay. Bị các cô nương vây lấy, xung quanh người đi đường cùng khách nhân trong kỹ viện vừa chỉ trỏ vừa cười ha ha, một cảm giác nhục nhã chưa từng có mãnh liệt trào lên trong đầu họ.

Đúng lúc các cô nương đang hưng phấn, y phục đã cởi bỏ gần hết, đang chuẩn bị tiến tới công đoạn quan trọng nhất, Đường Huyền chợt phát tay nói:

- Như vậy đủ rồi, các cô nương mau vào phòng đi kéo trời lạnh, bạc thì đến chỗ tú bà nhận!

Đám kỹ nữ liền ngồi dậy, bỏ mặc đám thư sinh trần truồng nằm dưới đất, chạy vào trong lĩnh bạc.

Đám thư sinh lúc này nằm bò trên đất, trên thân gần như không một mảnh vải, người xung quanh vây vào xem mỗi lúc một nhiều, tiếng chỉ trỏ sì và cũng một lúc một nặng nề hơn. Họ muốn tìm quần áo mà mặc lại, nhưng không hiểu sao quần áo của họ đã gom thành một đồng ở dưới chân Đường Huyền từ lúc nào.

Đám thư sinh lúc này cảm thấy nhục nhã chưa từng có, họ chỉ muốn tìm một cái hố mà nhảy xuống trốn đi.

Một lũ thư sinh không biết nên làm sao cho phải, bỏ đi thì không được vì không có quần áo mặc, mà không bỏ đi thì cũng chỉ ở đây làm trò cười cho thiên hạ.

Qua một lát, một người chợt đứng dậy bước tới trước Đường Huyền nhỏ nói:

- Công tử gia, ta... ta muốn xin lại y phục, xin công tử khai ân!

Đường Huyền cũng chẳng thèm nhìn hắn, vừa uống rượu vừa lạnh nhạt nói:

- Quần áo của các ngươi ở đó, đây cũng không phải nhà ta, các ngươi thích lấy thì cứ lấy!

Đám thư sinh nghe vậy thảm chửi một tiếng, đồng quần áo kia mặc dù vứt dưới đất, nhưng đứng chắn trước chúng là một đám hán tử to cao hung dữ, đám thư sinh yếu ớt này làm sao dám xông vào lấy.

Đường Huyền mặc kệ đám thư sinh, bước tới trước Hồ đại phu nói:

- Lão Hồ, đêm qua thế nào? Có vui vẻ hay không?

Hồ đại phu ngượng ngừng nói:

- Công tử lại đùa tiểu nhân rồi!

Đường Huyền thấp giọng nói:

- Ta đùa gì ngươi? Ta là thật tâm muốn hỏi, rốt cuộc hôm quan ngươi hành sự ra sao? Nếu không trả lời đúng sự thật ta liền gọi ba cô nương kia tới hỏi, tới lúc đó nếu là Hồ phu nhân nghe được...

Hồ đại phu hoảng sợ, vội vàng nói:

- Tối hôm qua... tối hôm qua... cũng tạm được, đến hừng đông thì nghỉ...

“Ngà?” Đường Huyền nghe vậy thì sừng sốt nhìn Hồ đại phu như nhìn quái vật. Sau đó hắn lập tức nói:

- Lão Hồ, bốn công tử muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi!

Hồ đại phu nghe vậy thì rùng mình, hình ảnh Đường Huyền trong đầu lão chính là một đại ác ma, đơn cử như chuyện cho kỹ nữ ra đẹp đám thư sinh vừa rồi, chắc cũng chỉ có đại ma vương như hắn mới nghĩ ra được, làm giao dịch với hắn chẳng phải chính là bán mình cho quỷ dữ sao?!

Đường Huyền thấy lão còn do dự thì hung dữ nói:

- Ta nói giao dịch là nể mặt mũi ngươi chữa bệnh cho nữ nhân của ta thôi, chứ ngươi mà không đồng ý thì... giết cho chó ăn!

... Thực ra việc này cũng là có lợi cho ngươi. Nếu đồng ý giao dịch, ta sẽ thuyết phục Hồ phu nhân cho ngươi nạp thiếp, như vậy đủ thành ý chưa?

Hồ đại phu đem qua vừa mới nếm lại cảm giác làm đàn ông, cái cảm giác đã mấy chục năm không có, lúc này vừa nghe tới nạp thiếp liền trở nên vô cùng hưng phấn, lập tức nói:

- Công tử nói thật chứ?

Đường Huyền cười:

- Đương nhiên! Thủ đoạn của bốn công tử ngươi cũng thấy rồi, có chuyện gì mà ta không làm được? Nhưng ngươi cũng phải đáp ứng một điều kiện.

Nói tới đây Đường Huyền ghé vào tai lão nói:

- Ta mặc kệ dùng phương pháp gì, trong thời gian ngắn nhất ngươi phải giúp bốn công tử khôi phục lại cái đó... Còn nữa, nếu có thể thì giúp bốn công tử chinh lại dung mạo luôn, tốt nhất là phải làm cho anh tuấn tiêu sái một chút, khiến mỹ nhân vừa gặp là yêu, gào thét đòi theo bốn công tử! À, còn nữa, nếu có thể thì tìm cho bốn công tử ít đan dược, tốt nhất là loại uống một viên tăng mười năm công lực, uống năm viên liền trở thành cao thủ võ lâm a...

- A...!!!

Hồ đại phu nghe thế kinh hãi, chán nản nói:

- Công tử, ta xem hay là thôi không nạp thiếp nữa thì hơn...

Đường Huyền cũng cảm thấy mình đòi hơi nhiều, cười ngượng nói:

- Ha ha, đùa tí thôi, lão Hồ ngươi cứ nói xem có thể làm được điều kiện nào?

Hồ đại phu đau khổ nói:

- Nói thật với công tử, tiểu nhân chỉ có thể làm mỗi điều kiện... một nửa!

- Nói nghe một chút!

- Tiểu nhân hành y cũng được ba mươi năm, tích góp được cũng khá khá trân được, nếu bắt đầu luyện được từ hôm nay, sau đó điều trị cho công tử thì khoảng nửa năm sẽ giúp công tử khôi phục bản sắc nam nhi. Nhưng cũng chỉ có thể khôi phục ở mức độ trung bình, tức là công tử phải biết điều tiết, không được quá tham luyện nữ sắc. Còn về việc sửa dung mạo tiểu nhân bất lực, nhưng có một người có thể. Người này y thuật không kém tiểu nhân, chuyên chữa trị ngoại thương. Còn về việc công tử muốn trở thành cao thủ võ lâm thì chỉ có thể dựa vào khổ luyện, thuốc bổ tuy rằng cũng góp ích đôi chút, nhưng chỉ là phần rìa rìa thôi!

Đường Huyền nghe vậy đại hỉ nói:

- Như vậy là đủ rồi, cứ như vậy đi, trước hết ta giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng!

Dứt lời kéo Hồ đại phu lên ngồi cùng bàn với Hồ phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Nạp Thiếp

Đường Huyền lại bước tới trước những thư sinh đang co ro trong góc nhà, cười tà nói:

- Muốn quần áo không?

- Muốn!

Đám thư sinh vội nói, họ bây giờ không dám về mà cũng không dám tiến lên lấy lại y phục. Đường Huyền cười khẩy, chỉ vào Hồ phu nhân nói:

- Muốn lấy quần áo cũng không khó, bây giờ mỗi người làm một bài thơ miêu tả vẻ đẹp của Hồ phu nhân, kẻ nào làm nhanh và hay nhất thì không những được cầm quần áo về mà còn được thưởng bạc! Làm không được... thì cứ ngồi đây tới đêm khuya rồi bò về cũng được!

Mới vừa nãy đám thư sinh này còn chê bai khinh bỉ dung mạo và Hồ phu nhân, hiện tại lại bị buộc phải làm thơ ca ngợi mỹ nữ, quả thực là không thể tưởng

tượng nổi. Đám thư sinh ngơ ngác nhìn nhau đôi chút, lập tức một người xướng lên một bài thơ, câu chữ mặc dù tầm thường, nhưng đại ý thì cũng là ca ngợi Hồ phu nhân như thiên tiên trên trời, ngôn từ hoa mỹ không bút nào tả xiết. Đám còn lại thì nhau làm thơ theo, nhất thời hàng loạt bài thơ tả mỹ nhân được xuất ra.

Hồ phu nhân thấy vậy đại hỉ nói:

- Tiểu đệ quả là có thủ đoạn, không ngờ đám thư sinh mất cao hơn đầu này cũng có ngày hôm nay!

Đường Huyền cười cười, sau đó chuyển chủ đề nói nhảm vài câu, rồi cuối cùng lại nói:

- Đại tỷ, người là bậc nữ trung hào kiệt hiếm có trong giang hồ, chẳng lẽ... cứ cam chịu số phận ở nhà hầu hạ tỷ phu mãi sao?

Hồ phu nhân khi còn trẻ cũng từng mộng mơ về một cuộc đời nữ hiệp phong vân, nhưng từ ngày cưới Hồ đại phu, hoàn cảnh khó khăn đã đưa mụ trở về thực tại, mỗi ngày kiếm đủ ba bữa ăn cũng đã không phải việc dễ dàng. Bị Đường Huyền nói trúng tâm tư, hảo khí của mụ lại bùng lên, nhưng nhìn Hồ đại phu lợ mọ ngồi bên cạnh, mụ lại thờ dãi:

- Vậy người bảo đại tỷ phải làm sao, đại tỷ theo hần mấy chục năm, tình cảm không phải là không có, đâu thể nói vứt bỏ là vứt bỏ? Hơn nữa đại tỷ dù không giống nữ nhân tầm thường, nhưng tam tòng tứ đức cũng từng học qua, sao có thể vứt bỏ lão mà ra ngoài sống tự do tự tại được?

Đường Huyền ung dung cười, nhẹ nhàng nói:

- Đại tỷ quá lời rồi, tiểu đệ cũng đâu nói đại tỷ phải bỏ tỷ phu.

- Vậy ý tiểu đệ là...?

Đường Huyền uống một ngụm trà, thông thả nói:

- Tiểu đệ ở đây có hai biện pháp. Biện pháp thứ nhất...

Nói tới đây Đường Huyền liếc sang Hồ đại phu, tay đưa lên làm một động tác cắt ngang cổ, sau đó lạnh lùng nói:

- Cho lão một đao, sau đó đại tỷ sẽ là người tự do! Người sẽ do tiểu đệ sai thuộc hạ âm thầm giết chết, như vậy thiên hạ cũng không thể chê trách gì đại tỷ được!

Hồ đại phu nghe vậy mắt trắng không còn giọt máu, chén trà cầm trong tay cũng run lên canh cách. Hồ phu nhân cũng hoảng sợ, vội lắc đầu nói:

- Tiểu đệ, cách này... không nên, cho dù không phải chính tay ta giết, nhưng nếu lão vì ta mà chết ta cũng sẽ áy náy cả đời! Hay là nói biện pháp thứ hai đi!

Đường Huyền cười ha hả nói:

- Tiểu đệ cũng biết đại tỷ không nỡ, nên đã sớm nghĩ biện pháp thứ hai đơn giản hơn nhiều.

- Mau nói nghe một chút!

Đường Huyền chậm rãi nói:

- Vấn đề của đại tỷ và tỷ phu bây giờ một là đại tỷ lo khi đại tỷ đi thì không ai chăm sóc hần, hai là đại tỷ cảm thấy áy náy vì không sinh được cho hần một đứa con. Nếu đã vậy có một cách vẹn cả đôi đường, chính là đại tỷ cưới cho hần vài tiểu thiếp!

Hồ phu nhân nghe vậy ngẩn người, mụ trước nay còn chưa từng suy nghĩ tới biện pháp này, cũng không phải mụ có máu ghen quá nặng, mà trước nay Hồ đại phu chưa từng dám đề cập tới chuyện này trước mặt mụ. Đường Huyền thấy mụ do dự, cười nói tiếp:

- Đại tỷ có thể tìm một vài nữ tử mà mình có thể tin tưởng về, cho tỷ phu cưới làm tiểu thiếp. Sau này đại tỷ muốn ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa thì có thể nhờ các nàng chăm sóc tỷ phu, vấn đề tiền bạc tiểu đệ có thể trợ giúp. Qua một thời gian, nếu các nàng có thể sinh cho tỷ phu hài tử, đại tỷ liền đoạt lấy làm con đẻ mình, ai dám có ý kiến? Lúc đó đại tỷ vừa được tiếng là người rộng lượng, lại vừa hoàn thành trách nhiệm nối dõi tông đường cho Hồ gia, như vậy chẳng phải là một nhất đao cắt tiết hai con gà sao?

Hồ phu nhân nghe hần nói xong thì mừng rỡ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn cách này, nhưng rốt cuộc lại có chút do dự:

- Tiểu... tiểu đệ, biện pháp này rất hay, chỉ là... sao ta cứ cảm thấy có gì đó không ổn?!

Đường Huyền lập tức nói:

- Đại tỷ, ta hiểu tâm tư của tỷ, tỷ là sợ tỷ phu cưới tiểu thiếp về rồi thì không toàn tâm toàn ý với đại tỷ nữa? Thực ra trong tình yêu phải biết buông biết nắm, cho dù hiện tại đại tỷ không cho tỷ phu cưới tiểu thiếp thì chẳng lẽ hần không biết ra ngoài ngoại tình sao? Như hôm nay chẳng phải là một ví dụ sao? Không những ngoại tình mà hần còn có thể nảy sinh oán hận với đại tỷ, như vậy thì đâu có lợi lộc gì? Ngược lại nếu đại tỷ rộng lượng cưới cho hần vài tiểu thiếp, hần dù có nữ nhân mới nhưng sẽ không bao giờ quên đây là do đại tỷ ban cho, vị trí của đại tỷ sẽ luôn là lớn nhất! Lại nói, đám hồ lý ở

ngoài bây giờ vô cùng giao hoạt, nếu để tỷ phu bị chúng câu dẫn đi thì chẳng thả để cho mấy vị muội muội mà mình tin tưởng chăm sóc hấn. Sau này cho dù đám tiểu thiếp có được tỷ phu sủng ái đến đâu thì vẫn phải cúi đầu trước đại tỷ, mặc cho đại tỷ sai bảo quát tháo, như vậy chẳng dễ chịu hơn so với ra ngoài cãi cọ với mấy con hồ ly tinh a?

Hồ phu nhân càng nghe càng cảm thấy có lý. Đường Huyền lập tức nháy mắt cho Hồ đại phu.

Hồ đại phu giặt mình, sau đó lập tức nói:

- Đứng đúng, phu nhân, ta cả đời chỉ yêu mình nàng, cho dù có cưới tiểu thiếp ta cũng chỉ coi họ như đám nha hoàn, mục đích chỉ là để sinh nhi tử và có chỗ dựa lúc về già thôi, trong lòng ta nàng vẫn luôn có địa vị cao nhất!

Hồ phu nhân nghe vậy vỗ bàn nói:

- Hừ, lão đầu nguoi có nghĩ đến ta hay không ta cũng mặc kệ, nhưng không thể để người ngoài chê cười ta được. Cho dù nguoi không muốn cưới tiểu thiếp ta cũng bắt nguoi phải cưới! Mọi chuyện cứ theo lời tiểu đệ!

Đường Huyền đảo đảo mắt, lại nói tiếp:

- Đại tỷ, tốt nhất nên tìm mấy nữ nhân xinh đẹp một chút, làm tiểu thiếp thì cũng coi như làm nha hoàn cho đại tỷ, nha hoàn mà xấu thì chẳng phải mất mặt chủ nhân sao?

Hồ phu nhân cười ha ha nói:

- Được! Cứ theo lời tiểu đệ!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lên Đường

Đường Huyền thuyết phục Hồ phu nhân xong khiến Hồ đại phu mừng rơi nước mắt, sau đó đi tới phòng của Thanh Liên.

Sau lần uống thuốc thứ hai này, sắc mặt Thanh Liên đã hồng hào hơn, có vẻ bệnh tình đã có chuyển biến.

Xế chiều hôm đó Đường Huyền cho tập hợp hai nhóm Phi Hồ đội rồi giao cho Hồ phu nhân cùng với tú bà đi tìm đám người đã bán Thanh Liên vào kỹ viện.

Sau đó hấn cùng với nhóm Phi Hồ đội còn lại canh giữ ở kỹ viện.

- Lão Hồ, thuốc của bốn công tử thế nào rồi?

Hồ đại phu cười hề hề nói:

- Công tử giúp tiểu nhân một đại ân như vậy, tiểu nhân nhất định sẽ hết sức giúp ngài. Ngài yên tâm, tiểu nhân đã xuất ra những thứ thuốc quý nhất tích lũy bao lâu nay, nhất định không để ngài thất vọng!

- Vậy thì tốt. Có điều lão Hồ này, mấy ngày tới nguoi ở trước mặt đại tỷ phải ân cần quan tâm nàng cho tốt, phải hỏi han, chăm sóc từng tí một, cho tới khi nàng cảm thấy nguoi phiền toái, muốn đá nguoi sang một bên mới thôi, hiểu chưa! Kể cả khi cưới tiểu thiếp rồi cũng phải làm phiền nàng thật nhiều, khiến nàng không muốn nhìn thấy cái mặt nguoi nữa!

Hồ đại phu gật đầu liên tục:

- Cảm ơn công tử nhắc nhở, tiểu nhân nhất định ghi nhớ trong đầu!

Nói vài câu với Hồ đại phu xong Đường Huyền lại tìm tới Thanh Liên.

Thanh Liên lúc này vừa được hai nha hoàn đỡ ngồi dậy. Đường Huyền bước vào, đang định nói móc nàng vài câu, nhưng thấy nàng hoa dung tiểu tụy, thần sắc vô hồn ngồi đó hấn lại không nói ra được câu nào, rốt cuộc hấn lại đứng trước cửa suy nghĩ xem, nên tươi cười hay là lạnh lùng đi vào.

- Đường công tử, nguoi tới... khụ...

Đường Huyền còn đang giằng co trong đầu thì Thanh Liên đã lên tiếng, nàng nói không hết câu đã lại ho sặc sụa. Đường Huyền liền quên hết mấy suy nghĩ trong đầu, vội chạy tới nắm tay nàng:

- Tiểu Liên phi yêu quý, đã đỡ hơn tí nào chưa?

Thanh Liên dạ một tiếng, tựa đầu vào vai hắn, sâu kín nói:

- Công tử, Thanh Liên có phải ngốc nghếch vô dụng lắm không?

Đường Huyền lắc đầu:

- Ai nói thế? Đến Ô thái sư còn phải khen nàng thông minh, kẻ nào dám chê nàng ngốc?

Thanh Liên cười nhạt nói:

- Công tử, người chẳng phải nói hắn là phụ thân của tiểu nữ sao, hắn khen ta cũng chỉ là con hát mẹ khen hay thôi!

Đường Huyền sững sốt, sau đó nhéo nhéo mũi nàng, cười nói:

- Ha ha, nếu Ô thái sư biết nàng là con gái hắn thì hắn đã sớm đón nàng về rồi! Nói thật cho nàng biết, chuyện nàng là con gái hắn chỉ có công tử biết thôi. Ta chuẩn bị tới đại thọ sáu mươi tuổi của hắn thì sẽ công bố chuyện này, cho hắn một niềm vui bất ngờ, nàng cũng đừng nên để lộ ra a!

Thanh Liên hôm qua do bệnh còn nặng nên mới dễ dàng tin lời hắn, hiện tại nghĩ lại thì câu chuyện mà hắn kể rõ ràng đầy sơ hở. Chỉ tính riêng việc năm nay Ô thái sư đã sáu mươi, nàng mới có mười sáu, nếu nói hai người là ông cháu thì còn có thể chấp nhận. Thứ hai là Đường Huyền nói Ô thái sư đã bỏ vợ, nhưng ở thời đại này chuyện nam nữ ly hôn không phải chuyện nhỏ, nhất là với người địa vị cao như thái sư, nếu có chuyện bỏ vợ thì nhất định sẽ là tin tức động trời, thiên hạ nhất định sẽ đồn đại rất nhiều, vậy mà nàng ở chốn kỹ viện hơn chục năm cũng chưa từng nghe tới việc này... Còn nhiều điều khiến nàng nghi hoặc, nàng cố nhìn xem biểu hiện của Đường Huyền có giống như đang nói dối không, có điều lần này nàng đã không thể nhìn ra điều gì từ trên mặt hắn nữa.

Trầm ngâm giây lát, nàng lại chợt bừng tỉnh: “Đường công tử có phải nói dối ta hay không thì có gì quan trọng? Hắn cũng chỉ là muốn ta vui, ta việc gì phải nghi ngờ hắn để rồi phụ ý tốt của hắn!”

Thanh Liên nghĩ vậy, vì thế thở dài một hơi, dựa vào ngực Đường Huyền, khẽ nhắm mắt lại.

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh. Đường Huyền cúi xuống nhìn, không ngờ Thanh Liên giống như đã ngủ rồi. Hai nha hoàn cũng không vào phòng nữa. Lúc này hai người dựa vào nhau ngồi trên giường, ngoài trời đã xẩm tối, ngọn đèn trên bàn giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tắt.

Lúc này, chợt Thanh Liên lại khẽ mở mắt, nhỏ giọng nói:

- Công tử, ngài... ôm chặt Thanh Liên thêm một chút được không? Thanh Liên muốn ngủ như vậy...

- Ngã? Nàng không sợ ngủ như vậy sẽ bị ta chiếm tiện nghi sao?

Đường Huyền hắc hắc nói, ôm nàng nằm ngang trong lòng mình.

Thanh Liên chỉ khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại.

...

Vài ngày sau, bệnh tình Thanh Liên đã ổn định nhiều. Đường Huyền bắt được đám người đã lừa bán nàng, nữ nhân thì bán vào kỹ viện, nam nhân cho vào cung làm thái giám. Hắn mua thêm vài nha hoàn, sau đó quyết định khởi hành tiếp tục tiến về địa bàn của các phiên vương.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Bán Tranh

Thành Nam Châu cách kinh thành chừng ba ngàn dặm. Nơi đây có khí hậu khá đẹp, quanh năm ẩm áp dễ chịu, mười hai tháng thì có mười tháng là mùa xuân, xung quanh kỳ hoa dị thảo mọc lên tươi tắn rực rỡ như trong tranh, thỉnh thoảng có thể thấy những con vật như thỏ, hươu, nai chạy lấp ló bên bờ rừng.

Đường Huyền không gặp may, vì bây giờ là thời điểm đẹp nhất ở Nam Châu, du khách tới rất nhiều, hắn không thể tìm ra một khách điểm nào còn trống. Nơi này là thành thị lớn, hơn nữa đã tới địa bàn của phiên vương, hắn cũng không tiện làm cản, bèn ra vùng ngoại ô tìm một chỗ dừng chân.

Đang lúc tìm chỗ trú chân, một tiểu nam hài từ đâu chạy qua, hô lớn:

- Bán tranh đây! Ai mua tranh a!

Trên tay tiểu nam hài nọ là năm sáu bức tranh bọc trong giấy vải, nhìn nó cảm thấy bức tranh mà trông thật nặng nề. Bán tranh không phải là hiếm, nhưng bán tranh theo kiểu bán hàng rong này thì Đường Huyền mới thấy lần đầu, hẳn kỳ quái nhìn tiểu nam hài hỏi:

- Ê nhóc, nguoi tên gì? Sao lại bán tranh thế này?

Tiểu nam hài đậm nhạt nói:

- Nguoi mua thì ta sẽ nói, không mua thì thôi!

Đường Huyền lúc này đang đi dẫn đầu đội kỵ mã hơn hai trăm người, nếu là người thường hẳn phải cảm thấy khiếp sợ, không ngờ thằng bé này lại có vẻ như không coi hấn ra gì. Đường Huyền bật cười nói:

- Ha ha, được, vậy thì nguoi mang tranh tới đây ta xem một chút, nếu đẹp thì ta mua!

Tiểu nam hài cũng bật cười đáp:

- Chuyện cười a, nguoi muốn mua tranh thì lại đây mà xem, có gì ta phải mang tranh qua đó?!

Đường Huyền sừng sốt, sau đó càng cười lớn hơn:

- Được, tốt lắm, bán công tử qua đó!

Dứt lời hấn xuống ngựa, bước tới trước tiểu nam hài. Tiểu nam hài đưa tranh cho hấn xem. Đường Huyền cầm tranh lên, lúc này hấn mới chợt nhớ ra, hội họa không nằm trong tầm hiểu biết rộng lớn của hấn. Ho khan một tiếng, hấn vẫy Giang Bắc Thiên tới, đưa tranh cho lão xem. Giang Bắc Thiên nhìn bức tranh, lão cũng đành lắc đầu, trong sở học rộng lớn của lão cũng không có mảng hội họa.

Đường Huyền mỉm cười nói:

- Tiểu tử, bên cạnh ta đây chính là đại hành gia về thư họa, hấn lắc đầu chính là ý nói tranh của nguoi không tốt! Vậy nguoi muốn bán bức tranh này giá bao nhiêu?

Tiểu nam hài xòe bàn tay, lớn tiếng nói:

- Năm lượng bạc, không bớt một phân!

Đám người Phi Hồ đội phía sau nghe vậy đều cười ồ lên, năm lượng với một gia đình thường dân cũng đủ ăn một năm. Tiểu nam hài này muốn bán một bức tranh với giá năm lượng, phải chăng kiếm tiền lại dễ như vậy?

Tiểu nam hài thấy họ cười thì không phục nói:

- Đám phàm nhân thô tục các nguoi thì hiểu gì? Tranh này là cha ta vẽ. Hấn vẽ tranh thường là suốt một ngày một đêm không ăn không ngủ, vẽ xong thì đồ bệnh, chẳng lẽ không đáng giá năm lượng? Ta nếu là có tiền thì cho dù năm ngàn lượng cũng mua! Hừ, nhìn qua là biết các nguoi không biết thưởng tranh, mau trả tranh cho ta, ta không bán nữa!

Nói xong đưa tay đoạt lấy bức tranh trong tay Đường Huyền.

Đường Huyền khoát tay nói:

- Tiểu tử, có gì thì từ từ nói, ta cũng không nói là không mua a! Thế cha nguoi đâu, sao hấn không tự đi bán?

Tiểu nam hài nghe vậy nước mắt lưng tròng, nhưng cố không để chảy xuống, cứng rắn nói:

- Hấn mới vẽ tranh xong nên bị bệnh!

- Thế mẹ nguoi đâu?

Tiểu nam hài lắc đầu.

Đường Huyền thấy thằng bé như vậy cũng thương hại, bèn nói:

- Thôi được, năm lượng thì năm lượng, bốn công tử mua hết chỗ này, ba mươi lượng đúng không? Nhưng nguoi một tiểu hài tử cầm tiền đi trên đường như vậy không sợ bị cướp sao? Nếu không thì ta cho người đem tiền về nhà cho nguoi?

Tiểu nam hài nhìn đi nhìn lại Đường Huyền, nhìn thế nào cũng giống phường trộm cắp bắt lương, nó do dự một hồi, bèn nói:

- Nhà ta nghèo lắm, cái gì có giá đều đã bán rồi, người cho dù muốn cướp cũng chẳng có gì mà cướp đâu! Nhưng ta biết ở đây có một nhà phú hộ rất giàu, người cho ta nắm lượng, ta dẫn các người đi!

“Con mẹ nó, không ngờ ngay cả một đứa bé cũng có thể nhìn ra ta không phải người tốt! Thật là thất bại!”

Đường Huyền cười khổ nói:

- Chúng ta là người làm ăn, không phải quân trộm cướp, cho dù là trộm cướp thì cũng không trộm nhà người!

Tiểu nam hài thăm nghĩ trong nhà cũng chẳng còn gì, bèn nói:

- Thôi được, vậy các người đi theo ta! ... Nhưng nói thật là nhà ta không có gì để cướp đâu!

Đường Huyền cười khổ, bèn chỉ mang theo Giang Bắc Thiên để tránh làm nó sợ hãi.

Tiểu nam hài dẫn hai người tới một căn nhà lớn, kiến trúc đậm chất cổ điển, có điều đã cũ kỹ hoang tàn như cái miếu hoang.

Đường Huyền nhìn qua thì đoán chắc chủ nhân căn nhà này trước đây hẳn cũng là một danh gia vọng tộc.

- Khụ khụ...

Từ trong nhà tiếng ho khan truyền ra, tiểu nam hài vội chạy vào, sau đó nó đỡ một nam tử trung niên bước ra, nhìn y phục thì hẳn là thư sinh. Người này mặc dù bệnh tật ốm yếu, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng y phục đầu tóc vẫn gọn gang sạch sẽ.

Thấy Đường Huyền, thư sinh nọ không tỏ vẻ ngạc nhiên mà cười nói:

- Khách quý tới nhà chơi không ra đón tiếp chu đáo được, thật là thất lễ!

Đường Huyền bèn chấp tay cười nói:

- Đâu có, chúng ta đường đột quấy rầy, mong huynh đài không trách!

Thư sinh cũng cười:

- Không dám không dám, mời các vị!

Nói xong dẫn đường vào trong. Đường Huyền vừa đi vừa nhìn xung quanh, thấy nơi đây thực ra là một phủ viện cực lớn, xung quanh hoa viên trồng rất nhiều hoa, bông nào cũng tươi tắn rực rỡ, hẳn là chủ nhân cũng thường xuyên chăm sóc cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Từ Văn Phủ

Đường Huyền theo thư sinh nọ bước vào đại sảnh. Mặc dù sảnh rất rộng, nhưng ngoại trừ bộ bàn ghế uống trà thì không còn một thứ gì khác.

Thư sinh cũng hơi xấu hổ, cười nói:

- Trong nhà thiếu thốn, khiến quý khách chê cười rồi!

Đường Huyền cười nói:

- Đâu có! Núi không cao có tiên tu hành, nước không sâu có rồng ẩn thân, huynh đài dù sống trong cảnh khó khăn nhưng vẫn vẽ tranh trồng hoa được, như vậy mới là đáng quý!

Người nọ nghe vậy nét mặt cũng dễ chịu hơn. Hai người ngồi xuống bàn, tiểu nam hài bán tranh nọ lập tức pha lên một ấm trà.

- Quý khách nhìn không giống người thường, tiểu sinh có thể mạo phép hỏi quý tính đại danh của ngài?

Đường Huyền nói:

- Tại hạ họ Đường, còn huynh đài thì sao?

Thư sinh đáp:

- Tại hạ họ Từ tên Văn Phủ.

- Ô! Đường mỡ khi nãy chứng kiến bức tranh của Từ đại ca, nhận ra phong cách vẽ thanh trần thoát tục, phóng khoáng mạnh mẽ, nhưng hình như trong nét vẽ có ẩn chứa sự bi phẫn uất ức, huynh đài hẳn có nhiều điều tiếc nuối, có thể tâm sự với tại hạ không?!

Đường Huyền nói lão không chớp mắt. Ngay cả bức tranh vẽ gì hẳn cũng nhìn không ra, nhưng có câu không ăn thịt lợn thì cũng từng thấy lợn chạy. Nhìn qua thư sinh này, mặc dù bề ngoài ôn hòa mềm mỏng, nhưng Đường Huyền biết đây chính là loại sĩ tử cổ điển nhất, bảo thủ nhất, với những người này cốt khí còn quan trọng hơn tính mạng. Trong mắt Đường Huyền loại người này đáng kính trọng ba phần, còn bảy phần là khinh bỉ. Gia cảnh đã khó khăn đến mức độ này mà cả ngày chỉ vẽ vài bức tranh để bán, chỉ sợ tiền để chăm sóc vườn hoa ngoài kia cũng không đủ!

Thư sinh nọ nghe vậy thì sững sốt, sau đó cười rặng rờ nói:

- Đường huynh đệ không ngờ cũng là một đại hành gia về thi họa, có thể nhìn ra tâm trạng của tại hạ! Quả là ngàn vàng dễ được, tri kỷ khó cầu! Nếu Đường huynh đệ yêu thích, Từ mỡ nguyện tặng bức tranh nó ngài!

Đường Huyền tươi cười chấp tay cảm tạ, trong đầu thì thầm nghĩ: “Cái gì gọi là ngàn vàng dễ được? Nếu dễ được thì người kiếm cho ta xem! Hừ, bức tranh này bất quá cũng là vài bông hoa, vài cái lá cây chứ có cái giá trị khi gì... Aizzz, mà thôi, hẳn đã sa sút đến mức này, hẳn là cũng chịu không ít lời chê cười từ người khác rồi, thôi thì cứ nói vài câu cho hẳn dễ chịu vậy!”

Nghĩ vậy Đường Huyền bèn nói:

- Không nên không nên! Đường mỡ tới đây là muốn mua tranh, năm lượng một bức còn là cái giá quá rẻ, đâu thể chiếm thêm tiện nghi của huynh đài.

Từ Văn Phủ nghe thế liền kiên quyết nói:

- Đường huynh đệ, tranh này là Từ mỡ tặng người tri kỷ, huynh đệ không chịu nhận chẳng phải coi Từ mỡ là kẻ tầm thường như năm lượng bạc kia sao?

Đường Huyền thấy hẳn không ngờ phản ứng mạnh như vậy, chỉ biết cười khổ nhận lấy. Sau đó hẳn lại nói:

- Đường mỡ hôm nay tới đây thực ra còn có một việc muốn nhờ Từ huynh giúp đỡ...

- Chúng ta một đoàn người ngựa đi đường xa tới Nam Châu mà không tìm được chỗ trú chân nào, trong đoàn lại có người ốm, vì thế... nếu huynh đài không ngại có thể cho chúng ta xin tá túc nhờ vài ngày hay không? Còn giá thuê nhà...

Từ Văn Phủ nghe vậy lập tức gật đầu ngắt lời:

- Ta còn tưởng chuyện gì, nếu Đường huynh không chê nơi này đơn sơ thì muốn ở bao lâu cũng được! Còn chuyện tiền nong thì đừng nhắc tới nữa!

Đường Huyền nghe vậy thầm chửi tên thư sinh này quá mức sĩ diện, cho dù người không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho thằng bé kia, nó cả ngày thiếu ăn thiếu mặc còn phải chạy ra ngoài phơi mặt bán tranh, đúng là trong thiên hạ vô dụng nhất là thư sinh!

Đường Huyền cũng lười nói với tên đầu đất này, hẳn quay sang bảo Giang Bắc Thiên gọi người tới.

Một lát, hẳn nhìn Từ Văn Phủ thỉnh thoảng lại ho sặc sụa, bèn nói:

- Từ huynh có phải đang bị bệnh gì không? Hay là để thủ hạ của ta tới xem một chút?

Từ Văn Phủ vội lắc đầu:

- Không cần phiền toái như vậy, bệnh này của ta mắc từ lâu rồi, đã thành nan y, không chữa được!

Đường Huyền nghe vậy liền cố tỏ ra tức giận nói:

- Từ huynh, người đã gọi ta một tiếng huynh đệ, nếu đã là huynh đệ thì quan tâm nhau là chuyện bình thường, có sao Từ huynh cứ liên tục từ chối ta như vậy? Có phải huynh coi ta là người ngoài không?

Từ Văn Phủ nghe vậy vội vã lắc đầu, rút cuộc đành phải đồng ý cho Hồ đại phu bắt mạch.

- Từ công tử, bệnh này của ngài hẳn là cũng phải bảy tám năm rồi?

Từ Văn Phủ gật đầu:

- Không sai, cũng gần tám năm rồi!

- Nếu thế thứ cho lão phu nói thẳng, nếu ngay từ đầu công tử có thể chữa trị thì đã sớm khỏi rồi, nhưng hiện tại đã kéo dài quá lâu, muốn chữa cũng vô cùng khó khăn!

“Mẹ kiếp, lão đầu này lại quen thói hù bệnh nhân trước khi chữa rồi!”

Đường Huyền ho một tiếng, trừng mắt nhìn Hồ lão.

Hồ đại phu vội cười bồi:

- Công tử, mặc dù bệnh khó chữa, nhưng với tiểu nhân thì vẫn chưa là gì, trong một năm tiểu nhân nhất định chữa khỏi cho Từ công tử!

- Hừ, lần sau ít dọa người đi một chút!

Đường Huyền vốn chỉ coi bệnh của Từ Văn Phủ như cảm cúm. Hồ đại phu nói bệnh khó chữa hẳn chỉ cho là lão nói phét để tự đề cao bản lĩnh của lão. Nhưng Từ Văn Phủ thì tự biết, bệnh của hắn không phải loại bệnh tầm thường, không ít lang trung có tiếng đã từng thử nhưng không ai chữa dứt bệnh được. Không ngờ vị Hồ đại phu này lại tự tin nói chữa khỏi bệnh trong một năm, vậy thì một là lão nói khoác, hai là lão thực sự là thần y, nếu là trường hợp thứ hai, vậy thì vị công tử họ Đường kia hẳn không phải người thường!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Bắt Nạt Người

- Đường huynh đệ, ý tốt của đệ ta xin nhận, nhưng những một năm... có phải hơi bất tiện không?

Đường Huyền khoát tay nói:

- Từ huynh không nên khách khí. Thực ra Đường mỗ tới Nam Châu lần này là có chút việc, cũng sẽ không định cư ở đây lâu, càng không có khả năng ở đây chữa bệnh cho huynh một năm. Nhưng nếu Từ huynh không ngại thì chúng ta tới đây lạ nước lạ cái, đám người thù hạ của ta lại toàn lũ người thô lỗ, vì thế ta đang muốn tìm một tổng người tổng quản, Từ huynh thấy sao?

Từ Văn Phủ nghe vậy thoáng sững sốt, sau đó vừa vui mừng mà vừa nghi hoặc hỏi:

- Đường huynh đệ nói thật chứ? Thú thực Từ mỗ mấy năm nay cả ngày chỉ ở nhà vẽ tranh trồng hoa, nhàn rồi đã quen, chỉ sợ...

Đường Huyền lập tức cắt lời:

- Từ huynh không nên quá khiêm tốn, tại hạ biết việc làm tổng quản này với khả năng của huynh vẫn chưa là gì. Coi như tại hạ thuê huynh làm tổng quản, lương tháng mười lượng bạc, thế nào?

Từ Văn Phủ sững sốt, vội xua tay:

- Làm tổng quản thì có lẽ là được, nhưng chuyện tiền bạc...

- Từ huynh, đây coi như người làm việc cho ta, không nói chuyện tình nghĩa, người không nhận tiền thì ta cũng không dám nhờ người nữa đâu! Hơn nữa chẳng lẽ Từ huynh định cả đời ở chốn này vẽ tranh trồng hoa sao?

Từ Văn Phủ ngẩn người một hồi, rốt cuộc thở dài nói:

- Đường huynh đệ nếu đã tin tưởng ta như vậy thì Từ mỗ nguyện ý giúp đỡ người, chỉ có điều bạc ta chỉ lấy hai lượng một tháng thôi!

- Được, huynh muốn nhận bao nhiêu bạc mỗi tháng tùy huynh. Nhưng có điều tại hạ muốn nói. Chúng ta đều là người đọc sách, nhưng người đọc sách thì cũng là người, cũng có thất tình lục dục, cũng có nhu cầu sở thích cá nhân, đã có nhu cầu thì không thể không có bạc. Tiền bạc có thể khiến con người ta trở nên tham lam, biến chất, nhưng đó là đối với những kẻ phàm phu tục tử không biết giữ mình. Từ huynh nếu trong tâm luôn thanh cao, vậy thì việc gì phải e sợ mấy nén bạc này?

Từ Văn Phủ sững sốt, sau đó cười chấp tay nói:

- Đường huynh nói rất đúng, là Từ mỗ quá câu nệ rồi!

Hai người trò chuyện một lúc thì Giang Bắc Thiên dẫn đoàn người tới. Tất nhiên phủ viện dù lớn cũng không thể chứa hết hơn hai trăm người, đám Phi Hồ đội vẫn phải ra ngoài thành tìm chỗ khách, ở đây chỉ có Đường Huyền, Thanh Liên, vợ chồng Hồ đại phu và đám nha hoàn.

Trời đã tối, Đường Huyền cho đem lương khô cùng rượu ra ăn. Thức ăn này cũng không tính là cao sang ngon lành gì, nhưng cha con Từ Văn Phủ ăn rất ngấu nghiến, có vẻ họ đã chịu đói lâu ngày.

Ăn xong, mấy người lại nói chuyện về mấy thứ phong tục dân tình ở thành Nam Châu.

Từ Văn Phủ đã lâu không có ai nói chuyện cùng, hắn nói rất nhiệt tình, thao thao bất tuyệt. Mọi người đang lúc nói chuyện hưng phấn thì ở ngoài có ba người bước vào. Nhìn y phục có lẽ là thư sinh tú tài, nhìn chất lượng quần áo thì hắn cũng không phải giàu có gì. Người đi đầu vừa cao vừa gầy, mặt dài tai nhọn, thoạt nhìn mười phần xấu xí, so với Đường Huyền cũng không kém chút nào. Hắn liếc nhìn toàn bộ người trong sảnh với ánh mắt khinh khinh, sau đó nói:

- Từ Văn Phủ, tranh mà bốn thiếu gia cần ngươi đã vẽ xong chưa?

Từ Văn Phủ vừa thấy hắn thì có chút khẩn trương, gấp gấp nói:

- Thì ra là Trương công tử tới. A, để ta giới thiệu một chút, mấy vị đây là...

Trương công tử kia xua tay nói:

- Đừng dài dòng, bốn công tử chỉ muốn biết tranh đã vẽ xong chưa?

Từ Văn Phủ nhăn mặt nói:

- Trương công tử, mấy hôm nay Từ mỗ bị bệnh, không thể vẽ tranh, tranh mà ngài yêu cầu hiện tại còn chưa hoàn thành, có lẽ phải chờ thêm mấy hôm nữa...

Trương công tử nghe vậy cả giận:

- Họ Từ kia, ngươi có ngày nào mà không bệnh? Dù sao cũng không chết ngay được, tại sao phải trì hoãn hết ngày này sang ngày khác? Ngươi chỉ cần nói một câu thôi, có vẽ hay không?!

- Chuyện này...

Từ Văn Phủ có chút lúng túng, nói không ra lời.

Đứa con của Từ Văn Phủ lúc này chọt chỉ vào Trương công tử kia lớn tiếng quát:

- Hừ, đám người xấu các ngươi mỗi ngày đều bắt cha ta vẽ tranh rồi đem ra ngoài bán, thế nhưng cũng không chia cho chúng ta một xu nào, tại sao chúng ta phải vẽ cho ngươi? Hôm nay chúng ta cứ không vẽ cho ngươi thì đã làm sao? Cha, ngươi bây giờ cũng đã có chức tổng quản rồi, không cần sợ chúng nữa!

- A! Thằng nhãi con giỏi lắm!

Trương công tử bị thằng bé chỉ vào mặt quát tháo thì giận tím mặt, giọng chân muốn đạp cho đứa bé một cái.

- Đừng...

Từ Văn Phủ hoảng sợ, vội vã muốn chạy lại ngăn cản, nhưng hắn thể chất yếu ớt, làm sao có thể kịp ngăn cản.

- Ôi mẹ ơi! Chân ta!

Từ Văn Phủ còn đang chạy tới thì Trương công tử đã lăn ra đất ôm chân hét ầm ồ.

Lúc này nhìn lại thì không biết Hồ phu nhân đã đứng đó từ lúc nào, mặt đang dẫm lên chân của Trương công tử kia.

- Không ngờ đã muộn như vậy Từ huynh còn có khách tới. Đường mỗ cũng mấy tuần nay chưa bắt nạt ai, tay chân đúng là có chút ngứa ngáy, Từ huynh cho hỏi nhà vệ sinh ở chỗ nào nhỉ?

Đường Huyền híp mắt cười.

Từ Văn Phủ chỉ chỉ ra căn nhà nhỏ ở bên ngoài. Đường Huyền bèn đứng dậy, xoa đầu đứa bé, cười nói:

- Tiểu tử giỏi lắm, có can đảm. Có muốn xem thức thức dạy dỗ bọn người xấu này một chút không?!

Đứa bé nghe vậy thì rất hưng phấn, nhưng lại không dám gật đầu vì sợ phụ thân trách tội. Từ Văn Phủ thấy hình như Đường huynh đệ này hẳn là muốn trừng trị Trương công tử, hắn cũng không biết nên ngăn cản hay ủng hộ, bèn nói:

- Hải tử còn nhỏ, Đường huynh không nên...

Đường Huyền khoát tay nói:

- Từ huynh yên tâm, Đường mỗ thích nhất là hành hiệp trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu, là người tốt hiếm có, sẽ không dạy hư hại tử đâu!

Thế gian chẳng có kẻ xấu nào tự nhận mình là người xấu, cũng chẳng có người tốt nào tự khen mình là người tốt. Từ Văn Phủ lúc này mới cảm thấy lo lắng, không biết việc gặp gỡ vị huynh đệ họ Đường này là phúc hay họa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 95

- Mau thả ta ra! Các ngươi có biết bốn công tử là ai không! Các ngươi... các ngươi chờ đó!

Hồ phu nhân lúc này nắm lấy một chân Trương công tử kéo lê chân đất như kéo một con cá chết.

Đường Huyền nhảy mất ra hiệu. Hồ phu nhân lập tức ném tên Trương công tử vào trong nhà xí, sau đó khóa trái cửa lại. Trương công tử cùng đám thù hạ bị ném vào trong, rơi xuống hố tiêu kêu 'bôm' một cái. Chúng lập tức đập cửa ầm ầm đòi thả người. Đường Huyền ở ngoài cười lạnh:

- Các ngươi cứ ở trong đó sám hối, một nén hương nữa bốn công tử sẽ thả ra!

...

- Thế thúc, ngươi thật là xấu! Nhưng Kiệt nhi rất phục ngươi a, nếu Kiệt nhi có bản lĩnh cũng nhất định sẽ trừng trị bọn chúng!

- Ô, tên ngươi là Kiệt nhi a! Tên rất hay. Nhưng thế thúc nói cho ngươi biết, không có thù đoạn nào là xấu xa hèn hạ, chỉ có mục đích là tốt hay xấu, thế thúc dùng thù đoạn để trừng trị kẻ ác, bênh vực kẻ yếu, vì thế thúc thúc rõ ràng là người tốt, ngươi hiểu không?

Kiệt nhi cười khanh khách nói:

- Thế thúc đừng gạt Kiệt nhi nữa, con vừa nhìn đã biết ngươi là người xấu! Nhưng Kiệt nhi rất hâm mộ người a, làm người xấu thật tốt, mỗi ngày đều không sợ bị kẻ khác khi dễ, còn có thể bắt nạt kẻ khác, không giống như cha con, ngày ngày đều bị kẻ khác bắt nạt!

Đường Huyền toát mồ hôi, bèn nói:

- Kiệt nhi, ngươi như thế là chưa hiểu gì rồi. Người tốt bị kẻ xấu bắt nạt là chuyện bình thường, kẻ xấu chuyên bắt nạt người tốt cũng là chuyện bình thường, nhưng người tốt mà đi bắt nạt kẻ xấu, như vậy mới là bản lĩnh hiếm có ngươi hiểu không, thế thúc chính là dạng người đó, là người tốt chuyên đi bắt nạt kẻ xấu!

- Người tốt? ... Vậy thế thúc có thể dạy cha con một chút, để cha con cũng biết đi bắt nạt kẻ xấu, hoặc ít nhất là không bị bắt nạt nữa không?

Đường Huyền vui vẻ gật đầu:

- Ngươi cứ yên tâm, cha ngươi cứ giao cho thế thúc. Nói thật cho ngươi biết, thế thúc không có gì để dạy người khác, chỉ có duy nhất một thứ là thủ đoạn ức hiếp người thì nhiều hơn cả kinh phạt!

...

Sáng hôm sau, Đường Huyền phá lệ dậy sớm một hôm. Hắn dậy sớm để đi dạo chơi thành Nam Châu. Ăn sáng xong, Từ Văn Phủ làm người dẫn đường, đưa Đường Huyền đi các nơi trong thành tham quan.

- Từ huynh, nghe nói Nam Châu thành có lễ Bách Hoa rất vui, không biết có thực không?

- Lễ Bách Hoa là ngày lễ quan trọng nhất ở Nam Châu, trong những ngày này sẽ có các xe hoa diễu hành, các hoa viên cũng mở cửa đón khách, người tới thưởng hoa nhiều vô kể, ngay cả Tần vương cũng cùng dân thưởng hoa. Các tài tử trí sĩ tới đây cùng nhau ngắm hoa uống rượu, ngâm thơ đối từ...

Đường Huyền càng nghe mà càng chán nản, không thể tìm ra một chút hào hứng nào, cái gì hoa cỏ, cái gì thờ phụng, nghe mà náo cả ruột. Chợt lại nghe Từ Văn Phủ nói:

- Năm nay hình như nghe nói Tần vương có ba người con gái đã tới tuổi thành niên, muốn luận võ kén rể, do đó lập một lời đài. Chỉ cần lọt vào top một trăm thì sẽ được trọng thưởng, muốn tiền bạc cũng được mà quan tước cũng được. Còn lọt vào ba vị trí đầu thì có thể lấy con gái Tần vương làm vợ!

Đường Huyền gật gù nói:

- Ô, xem ra Tấn vương này cũng rất biết mua chuộc lòng người!

Từ Văn Phủ nghe vậy vội nói:

- Đường huynh, ở thành Nam Châu này danh vọng Tấn vương rất cao, y thích nhất là nghe dân chúng ca tụng mình, người nghĩ trong đầu thì được, chớ nên nói ra ngoài, nếu để tới tai Tấn vương thì phiền phức đó!

Đường Huyền cười khẩy nói:

- Thì ra cũng là dạng ngụy quân tử. Nhưng mà Từ huynh, ta xem huynh học thức cũng không tầm thường, lẽ nào Tấn vương chưa từng mời huynh tới trợ giúp?

Từ Văn Phủ nghe vậy chỉ sắc mặt trở nên khó coi, sau đó thờ dãi một hơi.

- Từ huynh có gì khó nói chăng?

- Không gạt Đường huynh, Từ mỗ cũng từng được Tấn vương mời qua, khi đó gia cảnh Từ mỗ vẫn còn sung túc, y thường sang nhà Từ mỗ nói chuyện ngầm tranh. Nhưng sau đó một thời gian, con trai y là Cổ Phi Cán thấy nột tử xinh đẹp vừa mắt, liền dùng thủ đoạn cướp đoạt, Từ mỗ báo quan nhưng không có kết quả, rốt cuộc bán hết tài sản để chạy quan, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể làm gì hơn, rốt cuộc gia sản tiêu tán, bệnh tật đầy mình, bằng hữu trước kia cũng sợ bị liên lụy nên bỏ đi hết, vì thế mới có ngày hôm nay...

Đường Huyền chỉ im lặng nghe. Đợi Từ Văn Phủ nói xong, hấn lại hỏi:

- Từ huynh có phải vẫn luôn nhớ tới nương tử không?

Từ Văn Thanh khổ sở nói:

- Từ mỗ cùng nương tử tình cảm sâu đậm, làm sao có thể quên. Nhưng giờ đây Từ mỗ chỉ là kẻ bại gia, họ Cổ kia thì là con của Tấn vương, ta còn có thể làm gì đây?!

Đường Huyền lúc này chợt khoát tay, lãnh đạm nói:

- Từ huynh nói sai rồi! Người hiện tại không phải là kẻ bại gia, mà là tổng quản của ta. Người của Đường mỗ xưa nay chưa từng chịu thiệt. Chỉ là một thằng khuyển tử của Tấn vương có là cái rắm gì, cho dù là Tấn vương thì đã sao? Chuyện này Từ huynh không cần quản nữa, cứ để đó Đường mỗ lo!

Từ Văn Phủ hoảng sợ, vội nói:

- Đường huynh, chuyện này không nên hành động lỗ mãng, quân tử báo thù mười năm không muộn...

Đường Huyền cười khẩy nói:

- Quân tử báo thù phải cần tới mười năm là vì chúng quá vô dụng! Còn với người có bản lĩnh thì mười ngày là quá đủ rồi!

Từ Văn Phủ thấy Đường Huyền không để lời khuyên của mình vào tai thì chỉ biết thờ dãi.

Đi một lúc, chợt Từ Văn Phủ nói:

- Đường huynh, phía trước là Lệ Phương Nhai, trong đó rất nhiều thứ thú vị, để Từ mỗ dẫn người tới đó xem một chút!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 96

Trên đường phố người qua lại rất nhộn nhịp, trang phục người đi đường cũng rất phong phú, đủ các dạng vùng miền dân tộc. Ai nấy trên mặt đều rạng rỡ nụ cười, trò chuyện ríu rít, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Bên cạnh hoa cỏ còn có rất nhiều cửa hàng gốm sứ, đồ cổ, thi họa. Thậm chí có cả buôn bán mấy loài vật cảnh quý hiếm.

Lão Tấn vương này cũng thật đủ âm hiểm, năm nào cũng viện cớ thiên tai đại nạn, dân chúng lầm than để vùi tiền triều đình, thế nhưng nhìn thành Nam Châu này nào có thấy chỗ nào nghèo khổ, chỗ nào lầm than? Lấy tiền của lão tử rồi gây dựng danh vọng cho bản thân, hừ! Tấn vương, món tiền này lão tử không lấy lại không được!

Từ Văn Phủ lại nói tiếp:

- Ở thành Nam Châu này có địa vị nhất thì có bốn loại người, dân chúng bình thường không thể nào sánh được.

- Ô, Từ huynh nói rõ xem

- Loại người thứ nhất là người của Tần vương, bọn chúng đi lại trên phố lúc nào cũng có hộ vệ, gây chuyện thị phi đã có Tần vương làm chỗ dựa, không kiêng nể gì.

- Loại người thứ hai là đám nhà sư. Đám người này là đệ tử Vân Thai tự trên Uy Hồ sơn. Vân Thai tự mỗi tháng mở cửa hai lần vào ngày mùng một và ngày mười lăm, phát cháo miễn phí cho dân chúng. Còn lại các ngày khác cửa chùa luôn đóng, mà dân chúng phía dưới cũng không ai được bước chân lên núi nửa bước, nếu không sẽ bị ghép vào tử tội. Tần vương cũng có quan hệ với ngôi chùa này, nghe đâu còn có pháp hiệu là Từ Mi Trường Lão. Cũng vì có chỗ dựa là Tần vương mà đám sư sãi này mới dám lộng hành, ngay cả các hành vi như giết người cướp của, gian dâm cưỡng bức chúng cũng dám làm!

- Loại người thứ ba là những dân tộc thiểu số ít người, đám người này tuy không đông nhưng cực kỳ đoàn kết và bao bọc lẫn nhau, làm gì cũng theo bầy theo nhóm, dũng mãnh thiện chiến, từng không ít lần xung đột với người Tần vương. Tần vương mặc dù thế đông lực mạnh, nhưng đám người kia lại toàn lũ liều mạng, hai bên đầu đá nhau kẻ tám lạng người nửa cân, không ai chiếm được ưu thế, cuối cùng đánh đàm phán với nhau, Tần vương cho phép đám người dân tộc tự do hoạt động trong thành, nhưng đổi lại mỗi năm đám người này cũng phải cống nạp lễ vật cho Tần vương!

- Loại người thứ tư là đám văn nhân học sinh. Đám người này thực tài thì chẳng có bao nhiêu, nhưng cả ngày nhờ vào việc bợ đỡ ca tụng Tần vương mà được trọng dụng, Tần vương đối với chúng vô cùng ưu ái, đãi ngộ rất tốt.

Đường Huyền gật gù vừa đi vừa nghe, bất chợt hần người thấy mùi son phấn từ đâu thoảng qua. Quay đầu nhìn ngang nhìn dọc, rốt cuộc nhìn thấy một tòa kỹ viện cao ba tầng, trên biển hiệu viết: “Quần Phương Các”.

Đường Huyền đi cả sáng mới cả người mà chỉ thấy toàn người với hoa, đã đến phát chán, lúc này nhìn thấy kỹ viện như buồn ngủ gặp chiếu, hai mắt tỏa sáng!

Thấy hần có vẻ muốn đi vào kỹ viện, Từ Văn Phủ vội nói:

- Không nên, Đường huynh, chúng ta là người đọc sách, không nên đi mấy nơi thế này...

Đường Huyền liền xua tay nói:

- Ai nói người đọc sách không thể đi kỹ viện? Vào kỹ viện chính là để trải nghiệm cuộc sống, lấy cảm hứng sáng tác thơ văn a! Từ huynh yên tâm, Đường mô mời khách!

Từ Văn Phủ còn muốn ngăn cản nhưng Đường Huyền đã nhanh thoăn thoắt chạy thẳng vào trong.

- Các vị công tử lần đầu tới đây ư? Các ngài yên tâm, cô nương của chúng ta rất nhiệt tình, bảo đảm tới một lần sẽ muốn tới lần thứ hai thứ ba!

Tú bà niềm nở chạy ra tiếp đón.

Theo thường lệ hộ vệ của Đường Huyền cầm tiền nhét cho tú bà. Hần cười hắc hắc nói:

- Gọi cho chúng ta mấy cô nương tốt nhất ở đây, hầu hạ tốt sẽ thưởng thêm.

Tú bà thấy đám người này ra tay rất hậu thì cả mừng, lập tức nhét bạc vào áo, sau đó sai người sắp xếp chỗ. Đường Huyền ngồi vào một bàn trống. Trong lúc chờ đợi, hần đưa mắt nhìn quanh. Chợt thấy có chút kỳ lạ. Một vị công tử mặc cẩm y ngồi cách đó không xa gần cửa sổ, vị này có vẻ đã say rượu, nằm lơ đãng trên bàn, không gọi cô nương cũng không gọi đồ nhắm, chỉ nốc rượu như nước lã.

- Từ huynh, huynh có biết kia là ai không?

Từ Văn Phủ nhìn theo hướng Đường Huyền chỉ, bèn nói:

- Người này ta từng gặp qua. Hần cũng là con của Tần vương, tên là Cổ Vũ thì phải. Người này nghe nói cả ngày chỉ rượu chè, bắt học võ thuật, địa vị trong vương phủ cũng không cao, hay có thể nói là rất thấp, ngày thường cũng không được Tần vương coi trọng, ngay cả đám hạ nhân cũng không coi hần ra gì.

Đường Huyền chăm chú nhìn Cổ Vũ, trong đầu hần đã bắt đầu xuất hiện một kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chó Liếm Mặt Chủ

- Ai nha, mấy đại gia lâu lắm mới tới nha!

- Đại gia, ta nhớ ngươi lắm a!

...

Mười cô nương như hồ đẹp dập dờn chạy tới. Mỗi gã hộ vệ của Đường Huyền tự ôm lấy hai cô, con hai cô lao tới ngồi vào lòng Từ Văn Phủ. Từ Văn Phủ tay chân luống cuống, vội vàng từ chối, nhưng chặt vật lắm cũng không thoát khỏi hai cô. Đường Huyền chỉ ngồi một bên cười ha hả. Hắn thích đi mấy nơi kỷ viện, nhưng lại ít khi gọi cô nương cho mình, vì hắn thấy mấy cô nương này chưa đủ tư sắc để tiếp mình. Còn Giang Bắc Thiên thì ngồi một bên uống rượu, lão sắc mặt luôn lãnh đạm, thoạt nhìn có chút hung dữ, các cô nương nhìn thấy cũng không dám lại gần.

Lúc này chợt con trai của Tần vương, Cổ Vũ đập bàn bộp một cái, quát lớn:

- Mang rượu lại đây! Bốn công tử còn muốn uống! Các ngươi sợ ta không trả nổi tiền sao?!

Tú bà đi tới muốn nói vài câu, chợt tên thủ hạ đứng sau Cổ Vũ nháy mắt ý bảo tú bà cứ lui đi, sau đó hắn nói:

- Các ngươi mau điu thế tử về đi!

Hai đại hán tiến lên xốc nách Cổ Vũ dậy. Cổ Vũ lập tức dậy giụa kêu:

- Buông ta ra! Ta muốn uống rượu, ta muốn ngủ ở đây, về nhà thì có gì hay?!

Tên thủ hạ nọ lạnh nhạt nói:

- Bát thế tử, ngươi đã gần hết bạc rồi, mau quay về thôi!

Cổ Vũ giận dữ nói:

- Ai bảo ta hết bạc? Bốn công tử đường đường là bát thế tử của Tần vương, làm sao có thể thiếu tiền?! Ta không đi, ta không đi đâu hết!

Hắn vừa gầy dựa vừa kêu gào như kẻ điên. Người ngoài nhìn vào chỉ biết cười khinh khinh.

Tên thủ hạ sầm mặt, nói với hai đại hán:

- Thế tử say rồi, dẫn hắn về đi!

- Chó liếm mặt chủ, cậu nô tài gan cũng to thật!

Lúc này chợt Đường Huyền lên tiếng.

Tên thủ hạ kia nghe vậy sùng sốt, không ngờ ở cái thành Nam Châu này còn có kẻ dám quân chuyện của phủ Tần vương? Y nhìn lại Đường Huyền, đôi mắt trừng lên.

- Hừ, một tên dân đen cũng dám trêu đùa lão tử? Chúng bay đâu mau bắt hắn lại!

Hai đại hán liền buông Cổ Vũ ra, xông tới bắt Đường Huyền.

Đường Huyền cười nói:

- Cũng tốt, tới đây, hôm nay lão tử thay Tần vương giáo huấn đám hạ nhân này một chút!

Bốn người Phi Hồ đội lập tức buông mấy nữ nhân trong lòng ra, giống như mảnh hồ vỡ mồi lao vào hai đại hán kia.

Rầm!

Trong một nốt nhạc hai đại hán bị đánh văng khỏi lầu hai, rơi xuống nát hai cái bàn ở dưới sảnh, nằm im bất động, không rõ còn sống hay đã chết. Tên thủ hạ kia hoảng sợ, muốn bỏ chạy thì đã bị nắm lấy cổ áo, ném tới trước mặt Đường Huyền. Lồm cồm muốn bỏ chạy thì bị đập mạnh lên lưng, đau tới suýt ngất. Người xung quanh thấy vậy thì hoảng sợ, không ngờ ở Thành Nam Châu này còn có kẻ dám chọc vào người của Tần vương.

Đường Huyền vẫn chỉ cười, âm âm nói:

- Sao? Cậu nô tài, sửa câu nữa ta nghe?!

Tên quản gia đau đớn vô cùng, nhưng hắn quen làm ác lâu năm, dựa vào hơi Tần vương mà chưa từng coi ai a gì. Mặc dù chịu đau nhưng vẫn không

khuất phục, ngẩng đầu muốn chửi một tiếng.

- Đồ... Á...!

Rắc!!!

Hắn còn chưa kịp nói thì chân trái đã bị dẫm mạnh một cái, xương chân có vẻ như đã nát vụn.

- Công... công tử tha mạng...

Đường Huyền coi như không nghe thấy, chỉ cười cười. Phi Hồ đội viên hiệu ý, tiếp tục dẫm xuống chân còn lại của tên kia.

Rắc!

- A...aaa...

Tên thủ hạ kia đau tới chết đi sống lại, sau đó thì hai chân đã không còn cảm giác gì nữa.

- Tiểu nhân... có mắt như mù, công tử tha mạng...

- Hừ, làm chó thì phải biết lúc nào nên sủa, hiểu không? Còn nữa, bốn công tử hôm nay cũng không phải là muốn quản chuyện người khác. Nói cho người biết, nãy hôm nữa bốn công tử làm rě Tấn vương rồi, hắn sẽ là em vợ ta, người dám khi dể em vợ ta, như vậy có phải là không coi ta ra gì không?

Tên thủ hạ nghe vậy mà hồ đồ, luận võ kén rě còn chưa diễn ra mà thế nào đã có con rě? Nhưng hắn cũng không dám mở miệng cãi, hắn biết kẻ này tâm ngoan thủ lạt, nói sai một câu có khi hắn giết người luôn cũng nên.

- Công tử nói rất đúng, là tiểu nhân ngu dốt có mắt như mù, mong công tử khai ân!

Đường Huyền cười lạnh:

- Người vợ cái gì? Mới gầy có hai chân, vẫn còn bò được, đi đâu mà vợ? Bây giờ thì lăn qua một bên, chớ nói nhiều, không thì bốn công tử cho người nửa đời còn lại không cần phải nói nữa!

Tên thủ hạ hoảng sợ vội im mồm lại, nhin đau lẫn sang một bên, trong đầu thì thầm nghĩ kẻ này rết cuộc là ai, đến địa bàn của Tấn vương mà ngang ngược như vậy, đánh chó cũng không nể mặt chủ!

Lúc này Cổ Vũ đang ngơ ngác nhìn Đường Huyền, hắn cũng không thể tưởng tượng ở thành Nam Châu này còn có kẻ dám đánh người của phủ Tấn vương.

- Bát thế tử có hứng thú tới đây uống cùng ta vài chén không? Đường mỗ mời khách!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Anh Vợ

Đường Huyền tự mình rót cho Cổ Vũ một chén rượu rồi nói:

- Sớm nghe đại danh bát thế tử, hôm nay vừa nhìn thấy quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, ngọc thụ lâm phong! Tại hạ họ Đường, còn vị này là Từ công tử, xin mời Bát thế tử một chén!

Cổ Vũ không rõ Đường Huyền rết cuộc có dụng ý gì, nhưng thấy hắn thay mình giáo huấn tên thủ hạ kia thì cũng có chút đồng tình, hơn nữa dù sao cũng chỉ là uống rượu, hắn liền nhận chén uống hết một hơi.

Đường Huyền thấy hắn còn đề phòng mình thì nghĩ tên này cũng chưa đến nỗi phế vật, bèn cười ha hả nói:

- Bát thế tử hắn là đang nghi ngờ tại hạ sao lại dám đánh người của Tấn vương?

- Đúng vậy.

Đường Huyền đảo mắt, giả bộ thần bí nói:

- Không dám gạt ngài, tại hạ vốn là một đệ tử Đạo gia, có học qua về thuật xem tướng. Vừa nhìn Bát thế tử tại hạ đã cảm thấy kinh ngạc, trên người ngài

vuơng khí tỏa ra vô cùng mạnh mẽ, so với các vuơng tôn công tử tại hạ từng gặp thì hơn nhiều lắm!

Cổ Vũ nghe vậy thì ngẩn người, sau đó lập tức hỏi lại:

- Người nói... có thật không?

Đường Huyền chém đinh chặt sắt nói:

- Chắc chắn là vậy, cũng vì thế mà thấy tên cầu no tài kia dám lấn át chủ tại hạ mới không nhận được phải giáo huấn hẳn một trận, thế tử sẽ không trách tại hạ nhiều chuyện chứ?

Cổ Vũ nghe thế thì thở dài:

- Không dám không dám. Người giúp ta hả giận ta cảm ơn còn không kịp nữa là. Nói thật với người, ta mặc dù là con trai Tấn vương, nhưng nói thẳng ra ngoài việc có cái danh hão thì chẳng hơn gì một tên hạ nhân.

Đường Huyền cười nói:

- Nói thế nào đi nữa ngài cũng là huyết mạch vương thân cao quý, chỉ cần ngài chịu khó phấn đấu, sớm muộn gì cũng có ngày Tấn vương chịu chấp nhận ngài.

Cổ Vũ chỉ lắc đầu liên tục, nốc thêm rượu vào mồm.

- Thế tử có gì khó nói chẳng? Nếu bát thế tử không chê Đường mỗ địa vị thấp kém, có thể kết giao bằng hữu với tại hạ, có gì giúp được tại hạ sẽ hết sức, còn nếu tại hạ không giúp được thì cứ nói ra chẳng phải dễ chịu hơn sao.

Cổ Vũ chần chờ một lúc, nhưng vẫn không nói câu nào. Đường Huyền lúc này lại gọi tú bà tới hỏi:

- Bát thế tử còn thiếu các người bao nhiêu bạc?

Tú bà bèn nói:

- Tổng cộng là bảy trăm lượng.

Đường Huyền bèn lấy ra một tấm ngân phiếu một ngàn lượng, sau đó nói:

- Sau này bát thế tử tới đây thì chi phí cứ tính cho bốn công tử, ta để bạc trước ở đây, sau này thiếu sẽ trả thêm/

Tú bà mừng rỡ, vội vàng vàng dạ rồi cầm lấy ngân phiếu, Đường Huyền lại nói:

- Nơi đây có chỗ nào kín đáo có thể nói chuyện không?

Tú bà hiểu ý, vội khom người dẫn đường tới một căn phòng khác yên tĩnh hơn.

- Bát thế tử, nơi đây chỉ có người của ta, nếu thế tử coi ta là bằng hữu thì có gì cứ nói!

Cổ Vũ nhìn Đường Huyền từ lần đầu đã cảm thấy kẻ này không phải dạng người gì tốt đẹp, nhưng nhìn hẳn có bạc lại có đảm lược, cùng hẳn kết giao sau này có gì khó khăn thì có thể nhờ vả, vì thế y bèn nói:

- Nói ra cũng không phải sợ Đường công tử chê cười. tại hạ mặc dù sinh ra là con Tấn vương, thế nhưng mẩu thân tại hạ địa vị thấp, vì thế tại hạ cũng không có quyền hành gì trong phủ, từ nhỏ tới lớn các huynh đệ luôn coi thường ức hiếp, đám hạ nhân thì vênh vào lấn át. Cho dù tại hạ có cố gắng ra sao thì vẫn bị người khác phủ nhận, thậm chí ngay cả cơ hội để chứng tỏ bản thân cũng không có... aizzz...

Đường Huyền cũng bi thương thở dài nói:

- Thì ra bát thế tử cũng là một người số khổ như ta, thảo nào vừa nhìn ta đã cảm thấy chúng ta giống nhau...

Cổ Vũ nghe vậy kinh ngạc:

- Đường công tử nói thật chứ? Theo tại hạ thấy Đường công tử tiền bạc có, thủ hạ trung thành cũng có, làm sao có thể giống tại hạ?

- Ha ha, đây là chuyện về sau này, còn trước đây tại hạ cũng không hơn gì thái tử, cũng chỉ là phận con thứ thấp kém thôi, nhớ năm ấy...

Đường Huyền lại bắt đầu bịa chuyện. Cổ Vũ tên này tâm cơ không nhiều, lại đang có men say trong người, Đường Huyền nói gì hẳn cũng tin sái cổ.

- Ngài nhìn thấy tên thủ hạ của ngài vừa nãy chứ? Trước đây đám huynh trưởng của ta cũng vênh vào ngang ngược không khác gì, nhưng bây giờ ta bảo sủa tiếng chó thì cấm dám kêu tiếng mèo!

- Thật... thật thế sao?!

- Tất nhiên là thật, và nếu bất thể từ muốn được như vậy cũng không phải khó, chỉ là ngài có muốn hay không thôi!

Cổ Vũ trong đầu thầm vẽ ra viễn cảnh như lời Đường Huyền nói, tới ngày đó hẳn nhất định bắt đám huynh đệ chó má kia tới, hành hạ chúng ba ngày ba đêm mới hả giận! Đường Huyền thấy hắn dao động, liền nói:

- Trước đây thế tử không thể vùng lên là vì ngài còn chưa có căn cơ. Hiện tại có tại hạ, ngài muốn bạc có bạc, muốn người có người, chuyện gì mà chẳng xong?

Cổ Vũ càng nghe càng hưng phấn, nhưng hắn cũng không phải dạng không có não, suy nghĩ một hồi, lại hỏi lại Đường Huyền:

- Ta tin Đường công tử có khả năng giúp ta, chỉ là... tại sao công tử lại giúp ta?

Đường Huyền mỉm cười nói:

- Thế tử không hỏi thì tại hạ cũng định nói. Không giấu ngài làm gì, sắp tới Tấn vương kén rể cho muội muội ngài, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, cũng muốn tham gia thử sức một phen, nếu có thể thì mong thế tử có thể giúp một chút...

Cổ Vũ nghe vậy cười ha hả, biết mục đích của đối phương y cũng thả lỏng hơn, cười nói:

- Phụ vương ta lần này kén rể cho ba quận chúa. Trong các con gái của người thì thập tam muội là tài mạo song toàn nhất, có điều nàng cũng là con tiểu thiếp, không được phu thân yêu quý cho lắm, cũng vì thế mà nàng mới bị cảnh loạn võ kén rể, còn hai người còn lại đều là con gái nuôi của phu thân. Nếu công tử có hứng thú thì tại hạ nhất định hết sức giúp đỡ!

Đường Huyền nghe thế cả mừng, giờ chén lên nói:

- Được vậy thì không còn gì hơn, Đường mỗ gọi trước một tiếng anh vợ vậy! Anh vợ, mời!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 99

Đường Huyền cùng Cổ Vũ nói chuyện một hồi, Cổ Vũ cái gì cũng tuân ra hết. Có thể nói nội tình Tấn vương phủ xem ra cũng có dấu hiệu rối loạn rồi.

- Lão Giang, đem tên kia lại đây bốn công tử hỏi hắn vài câu.

Giang Bắc Thiên lời tên thủ hạ kia tới. Tên này hai chân bị phế, hiện tại chỉ có thể nằm liệt trên đất.

Đường Huyền cầm chén rượu hất xuống cạnh tên thủ hạ nọ, âm trầm nói:

- Liếm hết chỗ rượu trên đất cho lão tử! Liếm thiếu một giọt lão tử cắt nguoi một miếng thịt!

Tên thủ hạ kia hoảng sợ, quân cái gì mặt mũi sĩ diện, lập tức rướn người liếm hết rượu trên đất. Đường Huyền sau đó đưa một chén rượu khác cho Cổ Vũ, cười nói:

- Thế tử, đối với hạ nhân không nghe lời thì phải như vậy! Nguoi cũng thử xem, trò này rất vui!

Cổ Vũ nhận lấy chén rượu, nhưng y do dự, y chưa từng khi dễ ai bao giờ.

- Bất thể tử, đối với địch nhân không được nhân từ. Hôm nay chỉ là trừng trị một tên nô tài, nếu ngài không làm được thì sau này làm sao trả được mối nhục?

Đường Huyền cứng rắn nói. Cổ Vũ nghĩ tới sự nhục nhã phải chịu bấy lâu, đôi mắt liền trợn trừng, dưng khí cũng bùng lên, lập tức hất rượu xuống đất, quát:

- Cầu nô tài, liếm hết chỗ rượu này, bằng không... bằng không...

- Bằng không băm ra cho chó ăn!

Đường Huyền thấy hắn áp ứng bèn móm lời.

Tên thù hạ cũng không dám trái lời, lại cúi xuống liếm hết chỗ rượu.

- Thế nào, bát thế tử, cảm giác ức hiếp người có thoải mái không?

Cổ Vũ từ nhỏ tới giờ mới được ức hiếp người khác lần đầu, so với cảm giác phải cúi đầu chịu nhục trước đây rõ ràng là khác nhau một trời một vực. Hắn cảm thấy vừa hưng phấn lại vừa hồi hộp, nghĩ tới một ngày mình có thể làm như vậy với đám huynh đệ đã ức hiếp mình hơn hai mươi năm, y liền cười ha hả:

- Thống khoái lắm, thực sự là thống khoái!

- Bát thế tử, trò vui còn nhiều, để hành hạ tiêu khiển đám người này thì Đường mỡ có rất nhiều cách, sau này ngài có thể dùng dần!

Dứt lời hắn đập đập mấy cái vào tên thù hạ kia:

- Lũ cẩu nô tài, ta vốn muốn thịt luôn mấy tên các ngươi, sau đó thay cho thế tử những hạ nhân mới trung thành hiệu phép tắc hơn! Nhưng hôm nay nể mặt thế tử, ta tạm tha cho cái mạng chó của các ngươi! Sau này để ta bắt gặp tái phạm thì không chỉ là gãy hai chân đâu!

Đường Huyền sau đó nói chuyện với Cổ Vũ một lúc rồi hai bên cáo từ. Đường Huyền quay về chỗ cũ thì thấy Từ Văn Phủ vẫn còn đang lúống cuống giữa các cô nương, hắn bật cười, cho các cô nương lui xuống.

Từ Văn Phủ lúc này mới thở phào một hơi.

- Đường huynh đệ, may mà ngươi tới kịp, thật là đáng sợ...

- Từ công tử ngồi giữa vòng vây của các cô nương mà vẫn bảo trì được tâm trí, đúng là quân tử khó được, Đường mỡ bội phục!

Từ Văn Phủ ngượng ngùng xua tay nói:

- Đường công tử đừng đùa tại hạ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tri Huyện

Đường Huyền sau đó đi ra ngoài thuê vài đầu bếp, người hầu, tạp dịch về, sau đó dẫn họ về nhà Từ Văn Phủ.

Đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì một thành viên Phi Hồ đội chạy lại báo tin có chừng năm mươi quan binh đang tiến tới.

Đường Huyền còn chưa nói gì thì Từ Văn Phủ đã hoảng sợ thốt lên:

- Nhất định là họ Trương kia, hắn định trả thù chuyện tốt qua đây mà! Trần tri huyện là ba con xa của hắn, quan binh nhất định do hắn phái tới, phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...?

Đường Huyền lúc này mới nhớ ra tối qua có giam mấy tên kia trong nhà xí, cũng không nhớ thả chúng về lúc nào. Bất quá hắn chỉ cười nói:

- Từ huynh cần gì phải lo mất chuyện vật vãnh đó, ngươi hôm nay cũng mệt rồi, sớm đi nghỉ thôi!

Từ Văn Phủ đâu thể lạc quan như Đường Huyền, hắn biết Trần tri huyện chẳng phải loại người dễ chọc.

- Đường huynh đệ, có câu dân không đấu lại quan, chúng ta hay là nên tránh mặt đi một chút, căn nhà này cùng lắm thì bỏ đi, mạng người mới là quan trọng...

Đường Huyền vẫn chỉ cười:

- Từ huynh nếu lo lắng không ngủ được thì cứ ở đây xem trò hay cũng được!

Dứt lời hắn gọi Giang Bắc Thiên tới phân phó vài việc. Từ Văn Phủ thấy Đường Huyền giống như cừ non không sợ cọp thì vô cùng khâm trọng, nhưng cũng không biết nên khuyên nhủ thế nào.

...

Trần tri huyện đang ngồi trong cỗ kiệu lớn, sắc mặt y không tốt cho lắm. Hắn mang tiếng là tri huyện, nhưng ở thành Nam Châu này lại có Tấn vương tọa

trần, vì thế địa vị của hắn chưa bao giờ là cao, thậm chí chỉ là mấy người thân thích thủ hạ của Tấn vương hắn cũng không bằng. Với dân chúng bình thường hắn cũng có chút uy vọng, nhưng với đa phần quý tộc khác trong thành thì hắn không là cái gì. Mười mấy năm làm tri huyện lão cảm thấy vô cùng chán nản. Cũng chính vì không thể bắt nạt ai, nên hắn chỉ có thể trút giận lên đầu dân chúng.

Thằng cháu họ Trương của hắn xưa nay hắn chẳng có chút hảo cảm nào, một tên phé vật vô dụng điển hình. Hắn khi dễ người khác, bị người ta hạ nhục, hắn cũng chẳng thèm quan tâm, nhưng vừa nghe nói đối phương là một đoàn thương nhân, hắn liền cả mừng. Thành Nam Châu kẻ giàu có thì lão không đụng tới được, mà kẻ nghèo hèn thì chẳng có gì để lão bòn rút. Vì thế gia cảnh của hắn tuy là tri huyện mà cũng nghèo kiết xác. Hiện tại đám thương nhân kia từ xa tới, nghe nói tới cả trăm người, hắn là tiền bạc rất nhiều. Hắn thầm nghĩ tội gì không nhân cơ hội này vor vét một chút, gán ghép cho chúng tội hành hung người vô tội, sau đó đòi vài ngàn lượng, quả là món hời từ trên trời rơi xuống!

Đoàn người Trần tri huyện đi tới nhà Từ Văn Phủ thì thấy cửa lớn không đóng, vì thế bèn xông thẳng vào.

Đám người này vừa đi vào thì đã có tiếng quát to:

- Kẻ phung nào dám xâm phạm nơi đây! Mau quỳ xuống cho ta!

Tiếng quát vang dội khắp căn biệt viện như tiếng sấm giữa mùa hè, Trần tri huyện nghe mà giật nảy mình, suýt nữa ngã văng ra khỏi kiệu.

- Kẹt kẹt...

Cửa lớn phía sau chợt đóng lại, lúc này hàng trăm tráng hán từ đâu bủa ra vây lấy đám người Trần tri huyện, ai nấy tay cầm đuốc tay cầm đao, sát khí trùng trùng. Lúc này đèn đuốc trong viện cũng phụt tắt hết. Cảnh tượng trở nên vô cùng quỷ dị.

Trần tri huyện thấy cảnh này thì kinh hồn bạt vía, còn tưởng là có ma quỷ, đang định quỳ xuống cầu xin thì Trương công tử phía sau đã kêu:

- Biểu thúc đừng để chúng lừa, đám người này chính là bọn thương nhân kia giả thân giả quý thôi!

Trần tri huyện nghe thế thì tỉnh táo lại một chút, liền quát lớn:

- To gan, dám giả thân giả quý lừa bòn quan, thấy tri huyện đại nhân còn không mau quỳ xuống chịu tội!

- Ha ha ha...

Trần tri huyện vừa nói xong thì hàng trăm đại hán xung quanh cười rộ lên, cười tới chính Trần tri huyện cũng sợ hãi, hắn cảm thấy hôm nay có gì đó không ổn, cảm giác bất an tràn ngập trong bụng.

- Các ngươi là người phương nào? Là cường đạo từ đâu tới? Nói cho các ngươi biết đây không phải nơi các ngươi có thể dương oai đầu, bòn quan chỉ cần hô một tiếng thì lập tức có quân đội tới diệt các ngươi!

Lão nói cứng vậy nhưng trong lòng thì càng lúc càng run. Chợt một âm thanh trầm thấp vang tới:

- Chỉ là một tri huyện nhỏ nhoi mà cũng dám huênh hoang ở đây sao? Ngươi có biết bản tướng là ai không?

- Bản tướng?

Tri huyện có chút ngây ngốc.

- Không sai, ngươi từng nghe tới Uy Hồ doanh chưa?

- Hình... hình như chưa...

Trần tri huyện ấp úng trả lời, lão vốn chỉ coi những người này là đạo tặc, nhưng nhìn kỹ một chút thì phát hiện ai nấy khôi giáp chỉnh tề, binh khí sáng loáng, rõ ràng là quan quân triều đình, không lẽ nào...

- Không biết thì để bản tướng nói cho ngươi biết, chúng ta là Uy Hồ doanh do Tấn vương lập ra, là tổ chức ngầm do Tấn vương đào tạo, giúp người xử lý những công việc bí mật. Lần này bọn ta tới đây để giúp Tấn vương điều tra việc một số thế tử mưu nghịch làm loạn. Tấn vương có nói lúc hành sự nếu kẻ nào cản trở thì cứ giết chết không cần báo cáo. Trần tri huyện, ngươi nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào?

Trần tri huyện trong lòng vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, còn đang do dự không biết có nên tin lời người kia hay không thì Trương công tử đã lên tiếng:

- Biểu thúc đừng nghe chúng nói bậy, chúng...

Phập!

Y còn chưa nói xong thì đã bị một mũi tên đâm xuyên thủng ngực, ngã vật ra sau mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 101

Trần tri huyện kinh hoàng ngã bệt xuống đất, thẳng cháu họ của lão còn chưa kịp kêu tiếng nào đã chết không kịp ngáp, ngay cả đám bộ khoái của lão cũng hoảng sợ không kém. Đám người này mặc dù ngày nào cũng đem đao kiếm đi khắp nơi dọa người, nhưng thực sự thấy cảnh giết người như đâm một con kiến thể này thì họ mới thấy lần đầu. Nếu cả đám hơn trăm người kia cùng xông lên một lúc thì hẳn cả đám bộ khoái ở đây phải chết mà không ai biết. Trần tri huyện càng nghĩ càng hoảng sợ, càng tin tưởng đối phương là quân đội do Tần vương nuôi.

- Trần tri huyện, hiện tại ngươi tính thế nào? Hay là chơi trò cá chết lưới rách, liều mạng xông lên cùng bốn tướng đánh một trận? Bốn tướng cũng lâu rồi không được hưởng cảm giác chém giết...

Âm thanh vừa trầm vừa lạnh lẽo khiến cả lũ người Trần tri huyện run lên cầm cập. Cá chết lưới rách? Cái đó còn phải xem là cá nào, lưới nào, chứ như đám cá cảnh của lão thì làm sao thoát khỏi tấm lưới thép này!

Chính vào lúc Trần tri huyện đang hoang mang, một tiếng hô vang lên từ cửa phủ:

- Tướng quân, hãy khoan đã!

Không cần biết là ai, nhưng Trần tri huyện cực kỳ cảm kích người vừa hô lên, dù sao lão cũng có thêm một chút thời gian để suy nghĩ.

- Tướng quân, Tần vương có một bức mật thư gửi cho ngài.

Lúc này đèn trong viện được bật sáng, Trần tri huyện nhìn vào thì phát hiện kẻ ngồi trong phòng kia là một nam tử không rõ tuổi tác, dung mạo xấu xí hung dữ. “Quả nhiên là tướng quân, khí chất đúng là khác người, chỉ dựa vào khuôn mặt kia cũng đủ dọa chết địch nhân rồi!”

Người nọ là Đường Huyền, hẳn lúc này mặc một bộ quân giáp sáng ngời, tỏ vẻ ngưu bức cầm lấy phong thư, đọc qua một lượt, sau đó châm lửa đốt luôn.

- Trần tri huyện, năm ngoái đại thọ Tần vương người mừng lễ vật gì?

Trần tri huyện không rõ tại sao hẳn tự nhiên hỏi việc này, nhưng cũng không giấu diếm:

- Năm ngoái đại thọ Tần vương hạ quan tặng ngài một bức tranh chữ tổ truyền và một đôi Bạch Ngọc Sư. Tướng quân hỏi chuyện này là...

- Cảm ơn! Bốn tướng hỏi thì cứ trả lời, cần làm nhảm!

Trần tri huyện toát mồ hôi:

- Vâng vâng hạ quan không dám hỏi nữa.

Đường Huyền lờm Trần tri huyện một hồi khiến y sợ tới hồn phi phách tán, sau đó vuốt cằm nói:

- Hừ, vừa rồi ngươi xông vào đây, theo luật thì phải chém đầu cho chó ăn...

- Tướng quân tha mạng! Hạ quan trên có mẹ già, dưới có con nhỏ...

Trần tri huyện còn chưa nghe hết câu đã quỳ phịch xuống khóc lóc xin tha.

- Im ngay! Bốn tướng còn chưa nói xong ai cho ngươi cắt ngang!

Đường Huyền đập bàn quát to, Trần tri huyện vội im miệng, nhưng trong lòng thì khóc lóc âm ỉ, chẳng lẽ một đời anh minh của Trần mỗ kết thúc trong hôm nay? Hai trăm lượng mới tham ô được hôm qua còn chưa kịp xài, ông trời à!

- Theo luật thì là thế, nhưng mà vừa rồi Tần vương có nhắc ta rằng Trần tri huyện làm quan cũng coi như đạt yêu cầu, lại trung thành tận tụy lâu năm, vì thế muốn ta tha cho ngươi một mạng...

- Tạ ân tướng quân, tạ ân vương gia!

Trần tri huyện cả mừng rơi nước mắt, đập đầu lia lịa.

- Mẹ kiếp, lão tử bảo ngươi im mồm để lão tử nói nốt câu cơ mà! Nói cho ngươi biết, có câu “tướng tại ngoại quân lệnh hữu sở bất thụ”, bốn tướng cho dù chém ngươi ngay bây giờ thì Tần vương cũng không quản tới đâu!

- Dạ dạ...

Đường Huyền có vẻ rất tức giận, sau đó hừ giọng:

- Ngươi vào đây!

Trần tri huyện hoảng sợ, nhìn bộ mặt hung thần ác sát kia lão có chút run rẩy, nhưng lại càng không dám không vào, đành lật đật bước vào phòng.

- Ngồi!

- Dạ.

Trần tri huyện khép nép ngồi xuống ghế đối diện Đường Huyền, y nhìn ra sau thì phát hiện còn năm sáu người mặc quân phục đứng sau nữa.

Đường Huyền lúc này nét mặt hòa hoãn hơn, cao giọng nói:

- Trần tri huyện, ngươi được điều tới đây làm quan có phải do Tần vương muốn ngươi làm chút chuyện bí mật gì đó không? Nếu không tại sao bao nhiêu năm mà ngươi không được thăng quan? Còn nữa, nghe tin ngươi bị bắt liên sai người cứu, thực là kỳ quái, theo lý thì một tên tri huyện đâu đáng để Tần vương để tâm?

- Hạ... hạ quan không rõ...

Trần tri huyện nghe Đường Huyền nói vậy cũng cảm thấy hồ đồ, hắn vẫn thắc mắc tại sao mình làm quan hơn chục năm, thành tích nổi trội thì không dám nhận nhưng ít ra cũng coi như ổn định một vùng, tại sao tới giờ còn chưa được thăng quan? Hay là thực sự do Tần vương giữ mình ở đây vì một lý do nào đó?

- Trần tri huyện không muốn nói thì bản tướng cũng không ép, dù sao cũng là làm việc cho Tần vương. Trong phong thư kia Tần vương còn nói ta phải bảo vệ Trần tri huyện thật tốt, Tần vương nói người rất coi trọng ngươi, về sau sẽ trọng dụng, bản tướng quân phải chúc mừng Trần tri huyện trước rồi!

Trần tri huyện nghe vậy liền có cảm giác thụ sủng nhược kinh, mừng rỡ nói:

- Không dám không dám, tướng quân không trách tội tại hạ là tốt rồi!

Trong đầu Trần tri huyện lúc này đã rối như mớ bòng bong: “Tần vương có ý trọng dụng ta sao? Một tri huyện nhỏ nhoi thì có gì đáng để mất? Thậm chí hơn chục năm làm quan Tần vương còn chưa từng triệu kiến ta bao giờ! Nhưng mà thôi kệ, dù sao giữ được tính mạng mới là quan trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tư Xuân

Đường Huyền hồ lộng Trần tri huyện một hồi, rút cuộc cho thả y về. Trần tri huyện giống như được đặc xá, lập tức cho người ôm xác thăng cháu rồi chạy thẳng.

Lúc này đã là giờ Tuất, đã khuya lắm rồi, Đường Huyền đứng dậy uốn éo vài cái, sau đó tới tìm Thanh Liên. Hôm nay đã được một tháng kể từ lúc bắt đầu dùng thuốc của Hồ đại phu. Giun đệ đệ của hắn đã béo lên trông thấy, có thể đứng thẳng như người bình thường. Đường Huyền quyết định đêm nay sẽ cho tiểu Liên phi của hắn một sự kinh hi.

Trong sân gió thổi xào xạc, hương hoa cúc phảng phất khiến người ta có cảm giác trầm mặc.

Đường Huyền bước vào thì phát hiện có bóng người đứng ngoài hành lang, người nọ chắc chắn là nữ tử, thân hình nhỏ nhắn, mái tóc dài phất phơ trong gió, Đường Huyền vừa nhìn liền cho rằng đây là Thanh Liên.

Nghĩ vậy hắn cười hắc hắc, rón rén bước lại gần. Sau đó đưa tay chụp hai mắt nàng lại, nhỏ giọng nói:

- Tiểu nữ nhân, đoán xem ca ca là ai?

- Dững ca, là chàng sao? Tại sao muộn như vậy ngươi mới tới a! Ta rất nhớ chàng a!

Nàng kia thân thể hơi dựa vào người Đường Huyền thỏ thẻ nói.

“Cái gì? Dững ca?”

Đường Huyền cả kinh, có lẽ nào tiểu Liên phi... Dững ca là thằng nào, lão tử mà bắt được thì không cho nó làm thái giám không được!

Nàng kia thấy hấn không nói lời nào, bèn sâu kín nói:

- Dững ca, chàng giận sao? Ta cũng không muốn lên lút như vậy, nhưng chàng yên tâm, chờ ta tìm được cơ hội rời khỏi đây, chúng ta lúc đó sẽ thành thân, cả đời sống hạnh phúc với nhau!

Đường Huyền ngây ngốc, không ngờ Thanh Liên thực sự phản bội mình.

Như vậy bao lâu nay nàng dịu dàng với mình thì ra tất cả chỉ là dối trá! Hừ, nàng đã muốn tư xuân thì đừng trách lão tử háo sắc, đời này nàng cũng đừng hòng rời khỏi ta!

Nghĩ vậy hấn hung hăng đưa tay mò xuống dưới, ôm lấy hai con thỏ của nữ nhân, sau đó dùng sức xoa bóp.

Nữ nhân kia lập tức run người, hơi thở trở nên dồn dập, gấp giọng:

- Dững ca... ta sớm muộn cũng là người của chàng... đừng thế mà...

Nữ nhân tuy nói vậy nhưng cũng chỉ dẩy giụa vài cái tượng trưng, tùy cho hấn chà đạp.

Đường Huyền thấy thế càng tức giận, xem ra đôi câu nam nữ này làm trò cũng không phải ngày một ngày hai. Hôm đầu tiên gặp Thanh Liên rõ ràng bộ ngực còn chưa phát dục hết, tuy cũng đã kha khá rồi nhưng tuyệt đối không thể vừa to vừa săn như bây giờ, rõ ràng là có kẻ xoa bóp lâu ngày, ngay cả eo mỏng cũng trở nên đầy đặn hơn nhiều. Mẹ kiếp, thì ra là tư thông với nhau từ lâu rồi, không ngờ còn chạy theo cả đoạn đường từ kinh thành tới đây, tên Dững ca này sắc dâm cũng không nhỏ đi. Chờ lão tử bắt được người... Hừ hừ...

Đường Huyền xoa bóp chán chê, liền muốn đưa nàng vào phòng, xừ từ ngay lập tức. Nhưng lại nghĩ nếu nàng nhận ra ta không phải Dững ca, vậy thì làm sao nhỉ? Mẹ kiếp, nàng vốn là của lão tử, việc gì phải quản nàng nhận ra hay không, ăn trước tính sau!

Chính lúc đang muốn bế nữ nhân lên, từ phía sau một giọng nó nhỏ nhẹ dịu dàng truyền tới:

- Đường công tử, người đang làm gì đó?

Đường Huyền nghe giọng này rất quen, hình như là giọng tiểu Liên phi yêu quý của hấn... A, không đúng, nếu là giọng của Thanh Liên, vậy người trong ngực ta... Toát mồ hôi, Đường Huyền hơi ngẩng cổ lên ngó, lập tức trông thấy khuôn mặt nữ nhân kia. Nàng này dung mạo không tồi, nhưng còn kém Thanh Liên rất xa, lúc này đang nhắm chặt hai mắt, đôi má đỏ hồng, rõ ràng là bộ dáng sẵn sàng để Đường Huyền tùy ý chém giết.

Đường Huyền trong cả mừng, sau đó lại tự chửi bản thân hồ đồ. “Lão tử biết ngay mà, tiểu Liên phi sao có thể phản bội ta, hắc hắc, thật xin lỗi tiểu Liên phi rồi. Chỉ là... đúng là cảm xúc tay rất tốt, co giãn đàn hồi rất thích...”

Đường Huyền lúc này ngược lại giống như gian dân bị Thanh Liên bắt quả tang. Nhưng hấn không vội buông nữ tử kia ra để thanh minh. Hấn giả bộ tạo một nét mặt thật nghiêm trọng, sau đó quay lại, khẽ ra hiệu cho Thanh Liên rời đi. Nhìn nét mặt nghiêm túc của hấn, Thanh Liên cũng nghĩ hấn là có chuyện hệ trọng, bèn cười một tiếng lui đi. Mặc dù có nhìn thấy nữ nhân trong ngực Đường Huyền, nàng cũng chỉ cho là có lý do riêng nào đó, mà cho dù Đường Huyền thực sự có tình nhân khác, nàng cũng không muốn ghen, không thể ghen, vì người có tiền có quyền như hấn việc có vài nữ nhân quanh người cũng rất tự nhiên.

- Dững ca, chàng thật là xấu a!

Nàng kia nỉ non cả người mềm nhũn dựa hoàn toàn vào người Đường Huyền. Đường Huyền cảm giác hơi ẩm ướt áp vào người, cũng rất muốn đè nàng ra xử luôn tại chỗ, dù sao thịt cũng dâng lên miệng không ăn thì thật phí phạm, nhưng mà Thanh Liên đang đứng cách đó không xa, việc này lại có chút không tiện. Đường Huyền mặc dù rất thích ăn vụng, thế nhưng mà... hắc hắc, thế này thì hơi quá lộ liễu, lão tử vẫn còn chưa luyện được da mặt dày tới mức đó.

Đường Huyền tiếc nuối, hai tai lại sờ loạn thêm một lượt, sau đó luồn thẳng vào trong, bóp chán bóp chê hấn mới buông tha nàng. Nữ nhân nọ bị hấn xoa bóp mà không chút phản ứng, cả người như mê sảng, chỉ thỉnh thoảng rên vài tiếng, thấy hấn chợt dừng tay thì nàng mới tỉnh lại, đang định hỏi hấn làm sao thì Đường Huyền trầm giọng nói nhỏ vào tai nàng:

- Không ồn, có người tới rồi, ta phải đi đây!

Dứt lời hấn buông nàng ra, sau đó nhảy lui ra sau vài bước. Không đợi cho nữ nhân quay đầu lại, hấn lại chợt quát to:

- Tặc nhân nơi nào dám đột nhập vào đây?!

Vị nữ tử kia nghe vậy mà hoảng sợ run cả người. Nàng còn tưởng vừa rồi mình cùng “Dững ca” đã bị bắt quả tang, cũng chính vì thế mà “Dững ca” mới bỏ chạy, thiếu chút nữa thì ngã ra đất. Nàng hiện tại quần áo xộc xệch, xuân quan lộ ra không ít, bèn ngồi xuống đất ôm chặt trước ngực không dám lên tiếng, chỉ hy vọng vị công tử kia không nhìn thấy quá nhiều.

Đường Huyền nghiêm trang bước tới, cao giọng nói:

- Vừa rồi tại hạ có thấy một bóng người lên vào đây, nghi ngờ có thể là phường trộm cướp, cô nương có thấy hấn hay không?

Nàng kia thăm thờ phải một hơi, xem ra vị công tử này còn chưa nhìn thấy mình cùng “Dũng ca”, bèn nhút nhát trả lời:

- Nô tỳ không thấy...

- Ủm... Ồ, cô nương là ai, sao nửa đêm nửa hôm lại ngồi đây, quần áo lại rối loạn thế kia, có phải bị kẻ xấu khi dễ không?

Vị cô nương kia ấp úng nói:

- Không... không phải. Nô tỳ là nha hoàn của Thanh Liên tiểu thư, vừa rồi... vừa rồi là nô tỳ không cẩn thận trượt chân ngã thôi!

Đường Huyền gật gật đầu, quay đầu quan sát xung quanh, nghiêm nghị nói:

- Vậy thì tốt, đêm khuya rồi ngời mau đi nghỉ đi. Buổi tối đừng chạy lung tung, đạo này sắc lang nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đêm Xuân

Đường Huyền đợi nha hoàn kia rời khỏi, bèn quay lại ôm lấy Thanh Liên đằng sau.

- Bảo bối, muộn như vậy còn không ngủ, có tâm sự gì sao?

Thanh Liên thấp giọng nói:

- Công tử, có phải Thanh Liên vừa quấy rầy chuyện tốt của ngày không?

- Chuyện tốt?... Ah, ha ha, làm gì có chuyện đó, thực ra nha hoàn đó vừa rồi hình như đứng ra gió quá lâu nên có chút tức ngực, ta chỉ là giúp nàng ta xoa bóp một chút để máu lưu thông thôi... hay là ta cũng giúp nàng xoa bóp một chút!

Nói xong cũng không đợi Thanh Liên phản đối hai tay hấn liền sờ loạn một hồi.

Thanh Liên cũng không kháng cự, khuôn mặt đỏ hồng lên, cúi đầu nói:

- Công tử, đừng... bên ngoài trời gió to, vào trong nhà đã...

Đường Huyền thấy Thanh Liên giống như đã hoàn toàn mặc cho mình thích làm gì thì làm, liền vui mừng, ôm nàng lên bế vào trong nhà, ra hiệu cho bọn nha hoàn lui đi rồi đóng cửa phòng lại.

Ngoài trời gió thổi lá cây xào xạc, trong phòng ánh nến dập dờn, cảnh sắc vừa động mà vừa tĩnh. Thanh Liên bị Đường Huyền nằm đè trên người, chỉ nhắm mắt im lặng, thân thể mềm mại hơi run run lên, đôi môi nhỏ xinh mím chặt lại, có vẻ nàng có chút sợ hãi.

- Thanh Liên, trắng hôm nay thật đẹp a!

Đường Huyền thấy nàng có vẻ quá căng thẳng, bèn nói vài câu cho có chút không khí.

- A...

Thanh Liên mở mắt, thấy hấn nhìn mình chăm chăm thì càng ngượng ngùng hơn. Sau đó không biết nàng lấy dũng khí từ đâu, chột ngắc đầu hỏi:

- Công tử, Thanh Liên có đẹp không?

Đường Huyền hơi sững sốt, lại nhìn xuống khuôn mặt nàng, lúc này dưới ánh nến đôi mắt Thanh Liên lại trở nên sáng hơn bao giờ hết, Đường Huyền sâu vào mắt nàng mà ngẩn ngơ.

Thấy hấn không nói gì, Thanh Liên rầu rĩ nói:

- Có phải thiếp không đẹp không? Vì sao người im lặng như vậy?

Đường Huyền lúc này mới tỉnh lại, đưa tay nâng cằm nàng lên, cười nói:

- Là nàng quá đẹp, đẹp tới mức ta không biết nên khen ngợi thế nào, có lẽ thế gian từ xưa chưa từng xuất hiện người đẹp như nàng nên người ta cũng chưa nghĩ ra những từ ngữ để ca ngợi vẻ đẹp giống như nàng!

Thanh Liên biết hắn đang khoác lác, nhưng nghe cũng cảm thấy trong lòng vô cùng vui thích, nhoen miệng cười nói:

- Công tử lại gạt người rồi... Nhưng Thanh Liên rất thích nghe, người cứ gạt Thanh Liên cả đời nhé!

Nàng nói xong thì phát hiện Đường Huyền đang nhìn mình chằm chằm, mặc dù rất e thẹn nhưng nàng cũng đưa mắt nhìn lại hắn.

Trong giây lát hai người chỉ yên lặng nhìn nhau.

Trong giây lát, Đường Huyền chợt mạnh mẽ cúi xuống hôn lấy môi Thanh Liên. Thanh Liên khẽ run người một cái, sau đó vòng tay qua cổ hắn ôm chặt lấy...

Trong đêm tối gió trời thổi càng lúc càng mạnh hơn, ngọn nến leo lắt trong phòng phụt tắt, ngoài tiếng gió, tiếng lá cây, chỉ còn lại tiếng cọt kẹt rất nhỏ thỉnh thoảng vang lên.

...

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, trời lặng gió dần. Trong phòng xuân sắc vẫn tràn ngập. Đường Huyền chưa ngủ, hắn không ngủ được. Nhìn Thanh Liên nằm trong lòng, đôi mắt nhắm nghiền, trên má còn vương chút mồ hôi. Nếu lúc này có điều thuốc thì thực là sướng khoái!

Hôm nay là lần đầu của cả hai, thực ra với Đường Huyền là lần đầu khi tới thời đại này. Chỉ mới nằm một lúc tiểu đệ đệ đã lại ngẩng đầu đòi ăn. Nhưng hắn không dám quá ham hồ, không nói Thanh Liên hôm nay mới là lần đầu, ngay bản thân hắn cũng mới lần đầu hoạt động sau quãng thời gian dài, theo lời Hồ lão đầu thì phải biết điều độ, đợi sau này ổn định sẽ chơi bồi thỏa sức! Trong đêm tối hắn nghĩ bằng quơ đủ thứ, nghĩ xem sau này nên phao thêm bao nhiêu mỹ nữ, nghĩ xem mỗi ngày làm bao nhiêu lần thì hợp lý, nghĩ xem sinh bao nhiêu đứa con... Bất tri bất giác hắn cũng chìm vào giấc ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chương 104

Thăng tới hoàng hôn ngày hôm sau Đường Huyền mới dậy, mở mắt ra, hắn thấy Thanh Liên đang ngồi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu vào tạo nên một vầng sáng vàng nhạt trên người nàng, thoạt nhìn giống một bức tranh tĩnh vật.

Đường Huyền không lên tiếng, chỉ lặng yên ngắm nàng, có cảm giác bao nhiêu phiền não cũng theo đó mà trôi đi hết... Mặc dù hắn vốn chẳng có chút phiền não nào.

Từ phía sau ôm lấy eo nàng, Đường Huyền ghé vào tai nàng nói:

- Liên nhi, đang suy nghĩ gì đó?

Thanh Liên còn chưa kịp trả lời đã bị hắn bế lên giường.

Lăn qua lăn lại, Thanh Liên khẽ đẩy hắn nói:

- Công tử, người lại muốn khi dễ thiếp!

- Đâu có, là ta muốn hoạt động thể dục buổi sáng một chút thôi!

Hai người đùa giỡn chốc lát thì trời đã tối. Mọi người cũng đã ăn xong bữa tối, lúc này mới thấy Đường Huyền bước ra, ai nấy đều cười híp mắt chúc mừng. Ngày thường hắn cùng Thanh Liên vốn không ở cùng phòng, hôm nay lại cùng nhau ngủ tới giờ mới dậy, đủ hiểu tối qua xảy ra chuyện gì.

Đường Huyền kéo Hồ đại phu qua một bên nói nhỏ:

- Lão Hồ, thuốc của ngươi quả nhiên rất hiệu quả. Ha ha, nhưng mà... nếu có thể giúp bốn công tử mạnh mẽ hơn nữa, bốn công tử sẽ trọng đãi ngươi. Còn nhớ ba cô nương hôm trước không, bốn công tử đã bảo tú bà chăm sóc kỹ ba người họ để chờ Hồ lão đầu ngươi về a! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu bốn công tử mà gặp chút sự cố hay tác dụng phụ nào của thuốc thì... ngươi tự hiểu phải làm sao chứ?

Hồ đại phu toát mồ hôi gạt đầu vâng dạ:

- Vâng vâng, là giết cho chó ăn! Nhưng mà công tử yên tâm, thuốc của tiểu nhân dù chưa phải tiên đan thần dược nhưng cũng chưa từng hại ai bao giờ, đảm bảo ngài từ nay về sau chỉ có mạnh mẽ hơn chứ không thể gặp sự cố gì đâu!

- Ha ha, vậy thì tốt! Ta cũng chỉ dọa ngươi thế thôi, dù sao hiện tại ngươi cũng đã là tỷ phu của ta, có lẽ nào ta lại đối xử với ngươi như vậy? Cùng lắm thì... tổ cáo một chút với tỷ tỷ chuyện ngươi gian dâm ở ngoài thôi a! Hắc hắc!

Hồ đại phu nghe mà thảm kêu khổ, để cho con cộp cái kia biết mình ra ngoài chơi giả thì chẳng thà bị chém đầu cho chó ăn còn dễ chịu hơn!

Đường Huyền cùng Thanh Liên ăn bữa tối xong, hần ngồi vắt vẻo trên ghế, vẫy Thanh Liên lại, đặt nàng ngồi lên đùi mình, hít hít mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, nhỏ giọng nói:

- Liên nhi, hiện tại trăm có chút việc cần hỏi nàng đây!

- Đường công tử cứ nói!

- Ai nha, Liên nhi a, nàng còn gọi cái gì công tử nữa, chú ta cũng đã... đã cái kia... hiện tại nàng coi như là nương tử của ta rồi, phải đổi cách xưng hô đi!

Thanh Liên đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Vậy... vậy thiếp gọi người là tướng công a!

Đường Huyền gật gật đầu:

- Như vậy còn nghe được...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.